

NEXT
ISSUE
COMING

THE NEW
COMING

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Người Đến Từ Cuối Trời

Tiếp theo bộ Cửu Nguyệt Ưng Phi

Chiều tàn, Phó Hồng Tuyết trong buổi chiều đó. Chiều tàn, chỉ có một mình hắt, trong trời đất này dường như chỉ còn lại mỗi mình hắt.

Con đường xa hoang vắng lạnh lẽo, đến mặt trời trông cũng thật cô đơn và ánh sắc cũng biến đổi, biến thành một thứ màu trắng xám của sự trống rỗng và im lìm. Con người của hắt cũng vậy.

Tay hắt khư khư cầm thanh đao, cánh tay thì trắng nhợt, thanh đao thì đen sì!

Trắng nhợt và đen sì, chẳng phải đều là màu sắc cận kề với cái chết sao! Chết chẳng phải chính là giới hạn cuối cùng của hư không và đơn độc sao!

Ánh mắt hắt chứa đầy sự trống rỗng và cô đơn đó giống như thật sự đã nhìn thấy cái chết!

Hắt đi về phía trước. Bước đi rất chậm. Nhưng không hề dừng, dù cho phía trước cái chết đang đợi, hắt cũng quyết không dừng.

Dáng đi của hắt thật quái dị và lạ lùng, chân phải bước tới trước một bước, chân trái mới chầm chậm lết theo, xem ra mỗi bước đi của hắt đều rất khổ sở. Nhưng hắt đã đi qua không biết bao nhiêu con đường, bao nhiêu dặm trường, mỗi một bước đi đều là tự hắt đi.

Cứ đi như thế, phải đi tới khi nào mới dừng?

Hắt không biết, thậm chí đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua!

Giờ thì hắt đã tới nơi này, vậy phía trước thì sao? Phía trước là cái chết ư? Đương nhiên rồi! Trong mắt hắt cái chết đã tồn tại, cánh tay cầm đao

cũng đã chết, hình ảnh của thanh đao hắt đang cầm cũng tượng trưng cho cái chết!

Thanh đao đen, chuôi đao đen, và vỏ đao cũng đen!

Hình ảnh đó của thanh đao tuy là cái chết nhưng lại chính là sinh mệnh hắt!

Bầu trời càng tối, nhưng ra phía xa, có thể nhìn thấy hình ảnh thị trấn như một chấm nhỏ đen giữa bức màn xám xịt.. Hắt biết đó chính là thị trấn duy nhất khá phồn thịnh ở vùng biên giới hoang vắng này:

Phượng Hoàng tập.

Hắt đương nhiên biết, bởi vì Phượng Hoàng tập chính là mảnh đất nơi mà hắt đang đến tìm kiếm cái chết.

Nhưng hắt không hề biết, Phượng Hoàng tập bản thân nó cũng đã chết rồi!

Con đường tuy không dài, cũng chẳng rộng nhưng lại có đến vài chục căn nhà.

Thế gian này có vô số những thị trấn nhỏ kiểu như thế, cái nào cũng như nhau cả, đều có những cửa tiệm sơ sài với những thứ hàng hóa rẻ tiền, với những con người đang sống. Duy có một điểm khác biệt, đó là Phượng Hoàng tập tuy vẫn còn những căn nhà, những cửa tiệm như thế nhưng lại không có người sống.

Đến một người cũng không.

Cửa sổ hai bên đường, có cái mở toang, có cái còn đang đóng, nhưng tất cả đều đã bị phá nát, bên ngoài những căn nhà đều phủ một lớp bụi dày, những góc mái hiên bị sập xuống, giăng đầy mạng nhện. Một con mèo đen dường bị tiếng bước chân ai làm kinh sợ đã mất hết sự nhạy bén và linh hoạt vốn có, thở hổn hển, loạng choạng bò qua đường, nó cũng không còn là con mèo nữa.

Chẳng lẽ cái đói đã làm biến đổi mọi thứ sao?

Lẽ nào nó là sinh vật duy nhất còn sống sót ở thị trấn này?

Phó Hồng Tuyết thấy lòng lạnh giá, thậm chí còn lạnh hơn thanh đao đang cầm trên tay!

Hắn đang đứng ở đây, trên con đường này, tất thảy mọi thứ đều là tận mắt hắn chứng kiến, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không thể tin, không dám tin, càng không muốn tin!

- Nơi đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Tai họa này là do nguyên cớ gì?

Có gió thổi qua, bên đường, một tấm bảng hiệu bị gió thổi kêu kè kệt, trên đó vẫn còn thấy được mờ mờ tám chữ: Trần gia lão điếm, trần niên lão tửu

Tấm bảng đó đã từng là bảng hiệu nổi tiếng ở trấn này, nhưng nay nó đã mục nát, cũ kỹ chẳng khác gì răng người già.

Nhưng có vẻ như tình trạng của quán rượu Trần gia này còn thê thảm hơn tấm bảng hiệu của nó gấp bội.

Phó Hồng Tuyết lặng lẽ đứng đó, nhìn tấm bảng lung lay trong gió, đợi khi gió ngừng hẳn mới chậm chậm bước tới, đẩy cánh cửa ra, bước vào trong quán, mừng tượng như đang đi vào một ngôi mộ đã bị bọn đào mộ bới tung hết cả.

Trước đây hắn đã từng tới nơi này!

Rượu ở đây tuy không được lâu năm, cũng không ngon lắm, nhưng tuyệt nhiên không giống giấm, và tất nhiên nơi đây càng không giống như một ngôi mộ.

Mới một năm trước, đúng tròn một năm trước, quán rượu này vẫn còn là nơi rất đông đúc và náo nhiệt, nam lai bắc vãng, lũ khách từ mọi phương trời, đã qua Phụng Hoàng tập đều bị tấm bảng hiệu bên ngoài hấp dẫn, phải vào uống vài chung “rượu lâu năm”!

Rượu vừa uống vào, lời đã ra, quán rượu tất nhiên trở nên rất náo nhiệt, đó từng là một nơi rất đông vui, thường xuyên đông khách.

Vì thế không thể nói đây là một quán rượu nhỏ, và khách thông thường đều là những vị khách quý. Chỗ kia vốn dĩ là chỗ của ông chủ Trần, một con người hiền lành, xởi lởi, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười thân thiện.

Thế nhưng giờ đây, khuôn mặt tươi cười đó đã không còn thấy nữa, mặt bàn nay đã phủ đầy bụi, khắp nơi trên mặt đất đầy những mảnh vò rượu vỡ,

thay vì là hương rượu nay chỉ ngửi thấy mùi hôi thối của những thứ mà người ta nôn ra đã bị thối rữa.

Sự ồn ào náo nhiệt ở đại sảnh trước kia, tiếng trò đánh toan giành rượu, tiếng dao, kéo, thìa đĩa trong bếp, tiếng mỡ nổ lách tách trong chảo, giờ đây đều đã không còn nghe thấy nữa., chỉ nghe tiếng gió đập vào cửa sổ cóc cách, cóc cách. Nghe loáng thoáng như tiếng những con dơi ở địa ngục đang đập cánh.

Trời đã gần tối.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước qua, đến một góc, xoay mình ra cửa, chậm rãi ngồi xuống.

* * * * *

Một năm trước hẳn đã tới đây, ngồi chính tại nơi này, nhưng lúc này đây chỗ này đã giống như một ngôi mộ, đã hoàn toàn chẳng còn một thứ gì đáng để lưu luyến.

Vậy hẳn còn vì cái gì mà ngồi lại đó? Hẳn đang hồi tưởng chuyện xưa chẳng?

Hay là đang đợi một thứ gì đó? Dường như là đang hoài niệm chuyện cũ, một năm trước tại nơi đây thực ra đã xảy ra chuyện gì để hẳn phải hồi tưởng lại?

Có vẻ như là hẳn đang đợi, nhưng thực ra là đợi cái gì?

Là cái chết sao? Thật là cái chết à?

Ôi, cảnh sắc đêm đã bao trùm khắp nơi.

Không có đèn, không có đóm, không một đóm lửa, chỉ có bóng đêm.

Hẳn cảm thù bóng đêm, chỉ tiếc bóng đêm cũng giống hệt như cái chết, đều là những cái không thể trốn tránh!

Giờ thì bóng đêm đã đến ngay trước mắt, vậy còn cái chết?

Hẳn ngồi đó đến một cử động nhỏ cũng không, tay vẫn cầm chặt thanh đao, người ta có thể vẫn nhìn thấy cánh tay trắng nhợt của hẳn, nhưng lại không thấy thanh đao, thanh đao của hẳn và bóng đêm giờ đã hòa làm một.

Lẽ nào thanh đao của hẳn cũng giống như chính bóng đêm đen kia?

Lẽ nào khi thanh đao của hẳn đã vung ra, cũng không có cách nào tránh được?

Trong bóng đêm tĩnh lặng của cái chết, phía xa đột nhiên theo gió truyền tới một khúc đàn du dương.

Thời khắc này, tình cảnh này, tiếng đàn đó, giống như là của tiếng đàn tiên từ trên trời cao vọng xuống.

Khi nghe thấy tiếng đàn, ánh mắt chứa đầy sự trống trải của hãn đột nhiên ánh lên một tình cảm lạ, dù cho đó có là thứ tình cảm gì đi nữa, nhưng chắc chắn không phải là sự vui sướng.

Tiếng đàn đến gần, theo cùng tiếng đàn còn có cả tiếng xe ngựa.

Ngoài hãn ra, lẽ nào vẫn còn có người khác muốn đến cái trấn chết chóc ở nơi hoang vắng này?

Ánh mắt hãn đã dần dần lấy lại được sự lạnh lùng, cánh tay cầm đao lại siết chặt hơn.

Lẽ nào hãn biết người đang đến là ai?

Lẽ nào hãn đang đợi chính người này?

Lẽ nào người này chính là cái chết hóa thân?

Tiếng đàn tiên là thứ tiếng đàn gì? Chưa người nào từng nghe qua!

Nhưng giả như có người nghe được sẽ cảm thấy như tâm hồn mình đang tan ra, thậm chí còn thấy toàn thân như hòa quyện vào tiếng đàn, họ sẽ cho rằng âm thanh đó phát ra từ cây đàn thần tiên.

Nhưng Phó Hồng Tuyết thì không hề bị hòa vào thứ âm thanh đó.

Hãn vẫn yên lặng ngồi đó, yên lặng lắng nghe. Rồi đột nhiên, tám tên hắc y mang dây lưng lụa xông vào, mỗi tên tay đều đang khiêng một cái sọt tre, các sọt tre đó chứa đủ kiểu, đủ loại những thứ kỳ quái, thậm chí có cả giẻ lau và chổi.

Bọn chúng, đến nhìn cũng không thèm nhìn qua Phó Hồng Tuyết lấy một lần, vừa xông vào, đã ngay lập tức bắt đầu lau dọn quán rượu.

* * * * *

Động tác của bọn chúng không những nhanh chóng mà còn rất hiệu quả.

Giống như một kỳ tích, cái quán rượu cũ nát và bừa bộn này chỉ trong tích tắc đã biến thành hoàn toàn mới.

Ngoài cái góc nơi mà Phó Hồng Tuyết đang ngồi, chỗ nào cũng đều đã được quét dọn đến mức một hạt bụi cũng không có, tường được dán giấy,

cửa được treo rèm hạt châu, những chiếc bàn thì được trải khăn bàn, thậm chí đến mặt sàn cũng được lót thảm đỏ.

Đợi đến khi tám tên đó rút ra đứng nghiêm trang tại bậc cửa, lại có bốn cô thiếu nữ áo lụa đi vào, bày đầy bàn hoa tươi, đồ ăn và rượu, những ly vàng đầy rượu.

Sau đó lại là một đoàn ca kỹ tay vung năm dây đàn, uyển chuyển lướt tới.

Trong tiếng đàn bỗng vang lên một tiếng trống canh, đã là canh một rồi, từ cửa sổ nhìn ra ngoài phía xa, có thể nhìn thấy một người mặc áo trắng tay đang cầm cái trống canh, trông như hồn người chết hiện về giữa bóng đêm đen mịt.

Người đánh trống canh này là từ đâu tới?

Người đó phải chăng thường đến để nhắc nhở người khác về thời khắc của cái chết?

Người đó đang nhắc nhở ai?

Tiếng trống vừa dứt, lại có tiếng hát vang lên:

Thiên nhai lộ,

Vị quy nhân.

Nhân tại thiên nhai đoạn hồn xứ,

Vị đáo thiên nhai dĩ đoạn hồn.

Tiếng hát chưa dừng, Yến Nam Phi đã bước vào, hình như hấn đang say.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nụ Tầm Xuân Cuối Trời

“Hoa chưa tàn, trăng chưa khuyết,

Trăng sáng rọi nơi đâu?

Nụ tầm xuân phía cuối trời.”

Yến Nam Phi chẳng lẽ đã say thật rồi sao?

Hắn ngồi xuống, cạnh những bông hoa, giữa những mỹ nhân, trước mặt là ly rượu.

Màu hổ phách của rượu cùng sự tươi thắm của nhánh tầm xuân.

Mùi hương tỏa ra từ hành tầm xuân trong tay hắn đã đủ làm say lòng người, nhưng rượu càng khiến người ta say thêm.

Hắn say đến nỗi gục đầu lên gối mỹ nhân, trước vò rượu màu hổ phách.

Mỹ nhân cũng khiến người ta say, tiếng cười lạnh lót như tiếng chim hoàng anh, nụ cười thì tươi tắn như bông hoa mới nở.

Hắn vẫn còn rất trẻ.

“Thiếu niên anh tuấn thiếu niên đa kim,

Hương hoa mỹ tửu mỹ nhân như ngọc”

Có được khoảnh khắc vui vẻ như thế này, cuộc sống chắc hẳn là rất hạnh phúc? Nhưng tại sao hắn lại đến cái thị trấn chết chóc này để hưởng thụ?

Lẽ nào hắn tới vì Phó Hồng Tuyết?

Hắn cũng chưa hề nhìn qua Phó Hồng Tuyết, căn bản có lẽ hắn không cảm nhận được còn có sự có mặt của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết dường như cũng không cảm thấy được sự tồn tại của đám người đó. Trước mặt hắn không có hoa tươi, không có mỹ nhân, cũng chẳng có rượu, giống như có một bức tường vô hình nào đó đã tách hắn khỏi khung cảnh hoan lạc kia.

Hắn hoàn toàn đứng ngoài cuộc vui.

Tiếng trống canh lại vang lên, đã là canh hai!

Bọn họ rượu càng say, hoan lạc càng chìm đắm, dường như đã hoàn toàn quên hết những bi thương trong nhân thế, những phiền não, những thống khổ.

Trong ly vẫn có rượu, tầm xuân vẫn cầm trong tay, một mỹ nhân kéo tay Yến Nam Phi hỏi:

- Sao chàng lại thích tầm xuân?

- Vì tầm xuân có gai.

- Chàng thích gai ư?

- Ta thích người nham hiểm, đôi tay của hắn, lòng dạ của hắn.

Tay cô gái bị gai đâm rất đau, trong lòng cũng như bị gai đâm, nhú mào, lắc lắc đầu:

- Lý do đó chẳng hay chút nào, thiếp không thích nghe.

- Thế nàng muốn nghe gì nào?

Yến Nam Phi cười nói:

- Có muốn ta kể cho nàng nghe một câu chuyện không?

- Tất nhiên là thiếp muốn.

- Truyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa, rất rất lâu rồi, ở một nơi kia xa lắm. rất rất xa, khi nụ tầm xuân đầu tiên bắt đầu nở, có một con dạ oanh rất đẹp chỉ vì yêu hoa đã sẵn sàng nhảy từ cành hoa xuống chậu hoa mà chết.

- “Câu chuyện hay quá” - khóe mắt cô gái hoe đỏ - “chỉ tiếc là quá bi thương.”

- “Nàng lầm rồi.” - Yến Nam Phi cười càng to hơn - “Chết, chẳng phải là chuyện bi thương gì, chỉ cần chết một cách vẻ vang. Có một cái chết đẹp, hà cớ chi lại không chết?”

Cô gái nhìn nụ tầm xuân trong tay hắn, dường như nụ hoa cũng đang cười.

Nàng mơ màng nhìn, nhìn một hồi lâu rồi bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

- “Sáng nay, thiếp cũng muốn tặng chàng một vài nhánh tầm xuân. Thiếp đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể cài được vào dây lưng...”

Dây lưng đã lỏng, đến hoa cũng không giữ lại được.

Hoa rụng hoa rơi, hoa bay theo gió, hoa trôi theo dòng nước.

Nước sông trôi về phía Đông, những đóa tầm xuân cũng theo nước mà trôi, một đi không trở lại.

Dòng sông hoa, biến thành một màu đỏ tươi, trong tay áo thiếp chỉ còn lưu lại một chút hương”

Lời của cô gái đẹp tựa lời ca.

Cô giơ tay áo lên:

- Chàng người đi, thiếp nhất định muốn chàng người, vì đây sẽ là kỷ niệm cuối cùng của chúng ta.

Yến Nam Phi nhìn tay áo người đẹp, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng.

Đúng lúc đó, tiếng trống canh lại vang lên.

Là canh ba.

“Thiên nhai lộ,

Vị quy nhân

Dạ tam canh

Nhân đoạn hồn.”

Yến Nam Phi đột nhiên gỡ tay cô gái ra.

Tiếng đàn bắt chợt ngừng bật.

Yến Nam Phi bỗng nhiên phẩy tay, nói “Đi”.

Từ đó giống như là một câu thần chú, bên ngoài cửa sổ người đánh trống canh trong bộ đồ trắng như hồn người chết vừa gõ ba tiếng. Từ đó vừa thốt ra, mới đây nơi này còn là một nơi rất vui vẻ ồn ào đã lập tức chỉ còn lại hai người.

Đến cô gái vừa bị gai tầm xuân đâm cũng đã đi, tay nàng bị gai làm tổn thương nhưng vết thương trong lòng còn đau hơn gấp bội.

Cỗ xe ngựa đi xa rồi, mặt đất lại trở về với sự tĩnh lặng chết chóc.

Trong phòng chỉ còn sót lại một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng ảm đạm của nó chiếu vào đôi mắt đang rục rục sáng của Yến Nam Phi.

Hắn đột nhiên quay phắt lại, dùng cặp mắt rục rục sáng đó, trừng trừng nhìn thẳng vào Phó Hồng Tuyệt.

Con người hắn mặc dù đã say rồi, nhưng cặp mắt hắn vẫn còn rất tỉnh táo.

Phó Hồng Tuyết vẫn lặng lẽ ngồi đó, không thở, không nhìn, không động.

Yến Nam Phi đã đứng dậy.

Lúc hấn đứng dậy, mới có thể nhìn thấy thanh kiếm hấn mang, cán màu đỏ tươi, vỏ kiếm cũng màu đỏ tươi.

So với nụ tầm xuân càng đỏ, so với máu còn đỏ hơn.

Vừa mới đây thôi căn phòng còn đầy ắp tiếng cười, bỗng trở nên đầy sát khí.

Hấn bắt đầu tiến về phía trước, tiến về phía Phó Hồng Tuyết.

Con người hấn đã say rồi, nhưng kiếm của hấn không say.

Thanh kiếm giờ đang ở trong tay hấn, Cánh tay thì trắng nhợt, thanh kiếm thì đỏ tươi.

Thanh đao của Phó Hồng Tuyết cũng vẫn trong tay, thanh đao đó trước giờ chưa từng rời khỏi tay hấn.

Thanh đao đen sì, cánh tay trắng nhợt!

Thanh đao đen như cái chết, thanh kiếm đỏ như máu tươi, khoảng cách giữa đao và kiếm đã trở nên rất gần.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng ngày càng gần.

Sát khí càng tăng.

Yến Nam Phi cũng đã ở trước mặt Phó Hồng Tuyết, đột nhiên rút kiếm, kiếm sáng như ánh sáng mặt trời huy hoàng và rực rỡ, và cũng đẹp như nụ tầm xuân dưới ánh nắng trời.

Sát khí của thanh kiếm dừng ngay trước mắt Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vẫn không thở, không nhìn, không động.

Ánh sáng thanh kiếm vừa xoẹt qua, những hạt châu của tấm rèm cửa treo bên ngoài rào rào rơi xuống như những giọt lệ của mỹ nhân.

Sau đó đột nhiên không còn nhìn thấy ánh sáng của thanh kiếm nữa.

Thanh kiếm vẫn còn đó, vẫn trong tay Yến Nam Phi, hai tay hấn nâng thanh kiếm, đưa lên trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Đây là thanh kiếm sắc thiên hạ vô song.

Kiếm pháp hấn đang sử dụng cũng là thiên hạ vô song.

Vậy tại sao bây giờ hấn lại đem thanh kiếm tặng cho Phó Hồng Tuyết?

Hắn từ xa tới, thả sức vui chơi, uống rượu say sưa.

Hắn rút kiếm, vung kiếm lên chém rồi bây giờ lại tặng kiếm.

Nguyên nhân rốt cuộc là gì?

Cánh tay trắng nhợt, còn thanh kiếm khi rút ra khỏi vỏ nhìn dưới ánh đèn trông cũng tựa tựa màu trắng nhợt đó.

Sắc mặt của Phó Hồng Tuyết trông còn trắng nhợt hơn.

Hắn cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn thanh kiếm trên tay Yến Nam Phi.

Trên khuôn mặt hắn hoàn toàn chẳng biểu lộ một tình cảm gì nhưng con người lại như đang thu lại.

Yến Nam Phi cũng đang chăm chú nhìn hắn, đôi mắt sáng rực ẩn chứa một thứ tình cảm rất lạ, cũng không rõ đó có phải là sự vui sướng khi sắp được giải thoát hay là nỗi bi thương của sự bế tắc?

Phó Hồng Tuyết lại ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt hắn như thể mãi cho tới lúc này mới nhìn thấy hắn.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau dường như đã tóe lửa, ánh lửa vô hình.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên lên tiếng:

- Người đã tới.

Yến Nam Phi đáp:

- Ta đã tới.

Phó Hồng Tuyết lại nói:

- Ta biết người sẽ tới.

Yến Nam Phi đáp lời:

- Ta đương nhiên sẽ tới, người đương nhiên biết ta sẽ tới, nếu không một năm trước sao người lại để ta đi.

Phó Hồng Tuyết ánh mắt hạ thấp xuống, lại nhìn trân trân vào cây kiếm trong tay hắn, qua một hồi lâu, mới chầm chầm nói:

- Một năm đã qua rồi.

Yến Nam Phi trả lời:

- Đúng tròn một năm.

Phó Hồng Tuyết khẽ thở dài, nói:

- Một năm qua thật dài.

Yến Nam Phi cũng thở hắt ra, nói:

- Một năm qua thật ngắn.

Thời gian một năm, rốt cuộc là dài hay ngắn?

Yến Nam Phi bỗng cười, trong nụ cười đó ẩn chứa một vẻ mỉa mai cay nghiệt đến tột độ, nói:

- Người cảm thấy một năm quá dài vì người đã luôn đợi, đợi đến ngày hôm nay.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn người?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta không đợi.

Hắn lại cười, điềm đạm nói tiếp:

- Tuy rằng ta biết rõ hôm nay chắc chắn phải chết, nhưng ta không phải loại người chỉ luôn chờ đợi cái chết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đó là bởi vì người còn có quá nhiều việc cần làm, nên mới cảm thấy một năm qua là quá ngắn.

Yến Nam Phi đáp:

- Thực sự là quá ngắn.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Vậy đến bây giờ người đã hoàn thành tâm nguyện của mình chưa?

Kiếm quang bỗng sáng rực cả bầu trời, đường kiếm phát ra tia chớp.

Đao lại có vẻ rất chậm chạp.

Nhưng kiếm chưa kịp chém tới, đao như đã nhập vào kiếm, chặn đứng mọi đường kiếm.

Đao đã kề ngay yết hầu.

Đao của Phó Hồng Tuyết, yết hầu của Yến Nam Phi.

Bây giờ thì đao ở trong tay, tay ở trên bàn.

Yến Nam Phi trân trối nhìn cái cán đao đen sì một lúc lâu mới từ từ nói:

- Một năm trước ta đã bại dưới đao của người.

Phó Hồng Tuyết từ tốn đáp:

- Lẽ ra người đã không thua, đáng tiếc, người tuy tuổi còn trẻ nhưng kiếm pháp sử dụng rất thành thục.

Yến Nam Phi lặng im như thể đang suy ngẫm về hai câu nói của hắn.

Lại qua một hồi rất lâu mới lại chậm chậm nói:

- Lúc đó người đã hỏi ta phải chăng còn tâm nguyện chưa thành.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta đã hỏi.

Yến Nam Phi nói:

- Lúc đó ta đã nói với người rằng dù cho ta còn tâm nguyện chưa thành cũng là chuyện riêng của bản thân ta, nhất thiết phải do tự ta thực hiện.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta nhớ.

Yến Nam Phi nói:

- Lúc đó ta đã nói với người rằng người có thể giết ta bất cứ lúc nào tùy ý, chứ đừng mong ta sẽ nói ra tâm nguyện của mình.

Phó Hồng Tuyết như hiểu:

- Bây giờ - Yến Nam Phi đáp:

- Bây giờ cũng vẫn vậy thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nhất quyết không nói?

Yến Nam Phi nói:

- Người cho ta thời gian một năm để ta tự thân đi làm những việc muốn làm, bây giờ một năm đã hết, ta - Phó Hồng Tuyết nói:

- Người đến để nhận cái chết.

Yến Nam Phi đáp:

- Không sai, ta đến chính để nhận cái chết.

Hắn nâng thanh kiếm lên, nói từng chữ một:

- Vì thế giờ người đã có thể giết ta rồi.

Hắn đến để nhận lấy cái chết.

Hắn đến từ Giang Nam, ngàn dặm gian khổ, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là đến để nhận cái chết - Hắn uống cạn ly rượu, ôm mỹ nữ và ca hát,

chẳng qua cũng chỉ là muốn có một chút hoan lạc trước khi phải đón nhận cái chết.

Chết như thế này, càng trang nghiêm thì lại càng đẹp!

Kiểm vẫn trong tay Yến Nam Phi, còn tay đao vẫn trên mặt bàn.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Một năm trước, giờ này nơi này, ta đã có thể giết người.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người đã để ta đi, chỉ vì người biết chắc ta sẽ quay lại?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Giả như người không tới, ta chỉ sợ vĩnh viễn cũng không tìm được người.

Yến Nam Phi nói:

- Rất có thể.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng người đã tới.

Yến Nam Phi nói:

- Ta nhất định tới.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì thế nếu như tâm nguyện của người chưa toại, ta vẫn có thể cho người thêm một năm.

Yến Nam Phi nói:

- Không cần.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không cần?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta đã tới đây thì trong lòng đã quyết là sẽ chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không muốn sống thêm một năm sao?

Yến Nam Phi bỗng ngửa mặt lên cười, đáp:

- Đại trượng phu sống trên đời, không thể diệt trừ cái ác, không báo được thù, dù sống thêm mười năm, một trăm năm, cũng là sống không bằng chết.

Hắn vẫn cười, nụ cười của hắn chất chứa một nỗi thống khổ, sự bi thương nói không thành lời.

Phó Hồng Tuyết nhìn hắn, đợi hắn cười xong, bỗng nói:

- Nhưng tâm nguyện của người vẫn chưa toại.

Yến Nam Phi nói:

- Ai nói vậy?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta nói, ta có thể nhìn ra.

Yến Nam Phi cười nhạt:

- Dù cho tâm nguyện của ta chưa thành, cũng không liên can tới người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng ta Yến Nam Phi cắt ngang lời của hắn, lạnh lùng nói:

- Người vốn không phải kẻ nhiều lời, ta cũng không tới đây để nói chuyện phiếm với người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người chỉ muốn mau chóng được chết?

Yến Nam Phi đáp:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Người thà chết cũng quyết không nói ra tâm nguyện trong lòng?

Yến Nam Phi đáp:

- Phải.

Từ - phải - đó nói ra dứt khoát như hiệp đao chém sắt, lưỡi dao sắc chém dây, xem ra trong nhân thế chẳng ai có thể thay đổi được quyết tâm của hắn.

Trên cánh tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết cũng đã nổi những đường gân xanh.

Một khi thanh đao này được rút ra khỏi vỏ, thì theo sau đó sẽ là cái chết, trên thế gian này tuyệt nhiên chưa ai có thể tránh được.

Giờ thì thanh đao của hắn có phải sắp xuất bao không?

Yến Nam Phi hai tay nâng thanh kiếm, nói:

- Ta muốn được chết dưới kiếm của mình.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết.

Yến Nam Phi hỏi:

- Nhưng người vẫn muốn dùng đao của người ư?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người có những chuyện không thể làm, ta cũng có.

Yến Nam Phi im lặng, nhẹ nhàng nói:

- Sau khi ta chết, người có thể giữ lại thanh kiếm của ta không?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Kiếm tại nhân tại, nhân vong kiếm hủy, người chết rồi, thanh kiếm này cũng vẫn phải ở bên cạnh người.

Yến Nam Phi thở ra một hơi dài, nhắm mắt lại, nói:

- Mời, mời ra tay.

Thanh đao của Phó Hồng Tuyết đã xuất vỏ, vẫn chưa xuất chiêu, đột nhiên từ bên ngoài truyền tới một chuỗi tiếng động “lăn lông lốc” như tiếng bánh xe lớn đang lăn. Liền đó, lại nghe được một tiếng chấn động lớn “oanh”.

Cánh cửa gỗ vốn dĩ đã mục nát, đột nhiên bị rung mạnh, cái vật “lăn lông lốc” đang lăn vào, hóa ra là một quả cầu lớn, quả cầu vàng sáng lấp lánh.

Phó Hồng Tuyết nhảy tránh, nhưng Yến Nam Phi đứng yên không hề quay đầu lại.

Quả cầu đó đã lăn tới sát ngay sau lưng hắn, nhìn như sắp đập vào người hắn.

Chẳng ai có thể chịu được lực của một cú đập đó, sức mạnh đó trừ phi là loại người mà thân thể không phải bằng máu thịt mới có thể đỡ được.

Đúng lúc đó, Phó Hồng Tuyết đã xuất đao.

Đao chém xuống một nhát, ngừng.

Tất cả tiếng động, tất cả động tác toàn bộ đều ngừng lại.

Quả cầu vàng tưởng như không thể ngăn lại bị hắn dùng mũi đao chặn nhẹ đã dừng ngay lại.

Cũng trong chớp mắt đó, quả cầu vàng đột nhiên bắn ra mười ba mũi phi tiêu, nhắm thẳng vào Yến Nam Phi.

Yến Nam Phi vẫn bất động, nhưng đao của Phó Hồng Tuyết động.

Đao vừa vung lên, các mũi tiêu đã đứt lìa, quả cầu trông nặng tới cả ngàn cân này cuối cùng đã bị hấn một đao xẻ thành bốn mảnh.

Quả cầu vàng hóa ra là rỗng, khi những mảnh quả cầu nứt ra, xuất hiện một người, giống một cậu nho sĩ nhỏ đang ngồi khoanh chân trên mặt đất. Trong khi những mảnh vỏ quả cầu từ từ mở bung ra người của y hoàn toàn không hề cử động cứ ngồi ở đó.

Vừa rồi, đao mới vung lên một nhát, đã có thể chém gãy mười ba mũi phi tiêu, lại có thể xẻ quả cầu thành bốn mảnh, sức mạnh và tốc độ của nhát đao đó dường như đã cùng sức mạnh của tất cả những điều thần kỳ trong trời đất này hòa làm một.

Cái đó thậm chí còn vượt qua sự biến hóa của tất cả các loại đao pháp, đủ để hủy diệt mọi thứ.

Nhưng, sau khi mũi tiêu bị gãy, quả cầu bị xẻ, cậu nho sĩ kia vẫn bình thản ngồi đó, không những chẳng hề cử động mà trên khuôn mặt cũng chẳng biểu lộ bất cứ tình cảm gì, trông giống như một người gỗ.

Cửa sổ bị đập vỡ, mái ngói cũng bị long ra, những miếng ngói rơi xuống, rơi đúng vào người y, phát ra một tiếng nghe “bộp”.

Hóa ra y đúng là một tượng gỗ.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y, y bất động, Phó Hồng Tuyết cũng bất động.

Mộc đầu nhân thì làm sao biết cử động?

Nhưng người gỗ bỗng nhiên lại cử động.

Y chuyển động rất nhanh, động thái rất kỳ lạ, đột nhiên dùng toàn bộ cơ thể xông thẳng tới sau lưng của Yến Nam Phi.

Y không có vũ khí.

Y dùng chính thân thể làm vũ khí, toàn thân trên dưới, tay chân tứ chi, đều là vũ khí.

Dù là loại vũ khí đáng sợ đến đâu cũng cần người sử dụng, vũ khí bản thân nó là chết.

Nhưng loại vũ khí mà y sử dụng bản thân nó lại là sống.

Cũng ngay trong chớp mắt đó, mặt đất bỗng nhiên nứt ra, thành linh có hai cánh tay thò lên, nắm lấy hai chân của Yến Nam Phi.

Chiêu đó cũng rất bất ngờ. Ngay lúc này, Yến Nam Phi có muốn thoát ra, cũng không thể cựa quậy được.

Đôi tay ai đột nhiên thò lên từ dưới đất, tên người gỗ bỗng nhiên cử động, trên dưới giáp công, tất cả chỉ xảy ra trong một sát na.

Hai tay tên người gỗ đã cặp chặt lấy lưng, còn đôi tay dưới đất kia thì cũng đã nắm chặt cổ chân Yến Nam Phi. Bọn chúng xuất kích, chẳng những kỳ bí kỳ dị mà còn hoạch tính tỉ mỉ. Hẳn chúng chắc cú tấn công này không thể thất bại.

Nhưng đáng tiếc bọn chúng đã quên mất bên cạnh Yến Nam Phi còn có một thanh đao! Đao của Phó Hồng Tuyết.

Cây đao độc nhất vô nhị trên trần gian. Đao quang lại phát sáng, một nhát, chỉ một nhát.

Bốn cánh tay bị chém đứt, máu phụt ra, hóa ra trong tay của tên người gỗ cũng có máu.

Máu từ trong tay y chảy ra, cũng giống như máu tươi, nhưng cái mặt gỗ của y đã bắt đầy nhả nhúm lại.

Cánh tay đã đứt lìa, cả bốn cánh tay đều đã đứt lìa, một người từ dưới đất người cuộn tròn nhảy ra, đầu y toàn đất, trông giống như một tượng đất.

Tên người đất này cũng giống một nho sĩ.

Hai tên đồng thời bay lên, vút lên cao rồi lộn người, rơi xuống một xó khác, co lại thành một viên tròn.

Không một ai bước đến.

Đao của Phó Hồng Tuyết lạng lẽ hạ xuống, người hắc cũng từ từ thả lỏng. Yến Nam Phi này giờ không hề quay đầu lại.

Tên người đất giơ cánh tay lên, bỗng nói:

- Đều là do người hại ta, người đã cam chắc việc này không thể thất thủ.

Tên người gỗ đáp:

- Chuyện không thành, quay về cũng là chết, chi bằng chết ngay tại đây cho xong.

Tượng đất hỏi:

- Người muốn chết như thế nào?

Người gõ đáp:

- Ta thân là mộc đầu nhân, đương nhiên muốn dùng lửa thiêu.

Tượng đất nói:

- Tốt, tốt nhất thiêu thành tro.

Tượng gỗ thở ra một hơi dài, đúng thật rút từ trên người ra một que diêm, tự châm lên quần áo mình.

Lửa thiêu rất nhanh, cả người y bùng cháy, biến thành một đống lửa.

Tượng đất đã tránh ra rất xa mới đột nhiên gào lên:

- Không được, lúc này người chưa thể chết được, trên người người vẫn còn tờ ngân phiếu ba ngàn lượng, bị đốt thành tro sẽ không dùng được nữa.

Trong đám lửa vẫn nghe được tiếng phát ra:

- Người tới mà lấy Tượng đất đáp:

- Ta sợ hơi nóng.

Bỗng nhiên trong đám lửa lại truyền ra một tiếng than thở, một dòng nước trong vắt từ trong đám lửa phụt ra, từng giọt rơi lã chã lại trên đống lửa, hóa thành một màn sương.

Thế lửa lập tức tắt ngấm, biến thành đám khói đặc, mộc đầu nhân đang ở trong đám khói đó, chẳng ai có thể thấy hẳn đã bị thiêu thành thứ gì.

Phó Hồng Tuyết thực chất đến nhìn cũng không thèm nhìn, tất cả điều hẳn quan tâm chỉ có một người.

Yến Nam Phi dường như lại chẳng quan tâm đến bất cứ gì.

Đám khói tản ra khắp nơi, đã tràn ngập cả cái quán rượu nhỏ bé này, sau đó lại từ cửa sổ thoát ra ngoài. Bên ngoài đang có gió.

Đám khói vừa thoát ra ngoài liền bị thổi đi khắp chốn.

Con mèo đen vừa loạng choạng bò qua đường đang trốn phía sau một cái cột gỗ.

Một làn khói mỏng bị gió thổi bay qua, con mèo gục xuống, sụp người lại co giật.

Trải qua biết bao nhiêu tai họa và cái đói mà bất cứ ai cũng chưa chắc có thể chịu đựng, vậy mà nó vẫn sống, nhưng làn khói vừa thổi qua lại khiến nó chỉ trong chớp mắt đã hóa thành đống xương.

Lúc này, Phó Hồng Tuyết và Yến Nam Phi vẫn đang ở trong màn khói
đầy.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lầu Cao Trăng Sáng

Đám khói từ từ tản ra.

Đó là đoạt mệnh khói, trong giang hồ đã không biết bao nhiêu anh hùng thanh danh lừng lẫy đã phải chịu những cái chết đầy bí ẩn trong thứ khói này.

Khi đám khói tản hết, có thể nhìn thấy ánh mắt của tên mộc đầu nhân đang phát sáng. Y biết rằng đôi tay của y không còn nghi ngờ gì nữa đã bị đứt lìa nhưng y hy vọng còn có thể nhìn thấy bọn người đang giãy chết trên mặt đất kia bò tới trước mặt y, cầu xin y thuốc giải.

Thậm chí đến Thạch Bá Thiên và Đồng Hồ cũng đã từng phải lết tới trước mặt y khổ sở lạy lục van nài.

Bọn họ vốn đều là những cường nhân rất hung hãn trong giang hồ, thế nhưng đến lúc phải đối diện với cái chết thực sự thì đến người có dũng khí nhất cũng trở thành kẻ yếu đuối nhất.

Nỗi thống khổ và tuyệt vọng của người khác, đối với y mà nói chính là sự hưởng thụ rất sung sướng.

Nhưng lần này thì y thất vọng.

Phó Hồng Tuyết và Yến Nam Phi không hề bị gục xuống, và ánh mắt họ cũng đang phát sáng.

Ánh sáng trong mắt tên mộc đầu nhân giống hệt như ngọn lửa vừa tắt trên người y. Mớ quần áo của y đã cháy thành than cùng với đám khói theo gió bay đi hết, chỉ còn trơ lại cái xác đen sì, đã giống như một cục sắt chưa cháy hết, lại còn giống như thanh củi đã cháy ra tro.

Yến Nam Phi bỗng nói:

- Hai tên này chính là Ngũ Hành song sát.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ủm.

“Kim trung tàng mộc, thủy hỏa đồng nguyên”, “Tá thổ hành độn, quý thủ tróc cước”, vốn đều là những thủ đoạn mờ ám hại người mà người bị hại dù có phòng trước cũng khó mà tránh được, Ngũ Hành song sát cũng chính là hai trong số ít những tên có thân thủ cao nhất trong nghề làm thích khách., nghe đồn bọn chúng đều là những đại phú ông có gia tài rất lớn.

Chỉ đáng tiếc thượng thế có rất nhiều đại phú ông nên xem ra trong mắt một số người chúng không đáng giá một xu.

Tên người đất liền tiếp lời, cười nói:

- Hãn là kim mộc thủy hỏa, ta là thổ, ta thực chất là một con lừa đất, một củ khoai đất, một con chó đất.

Y nhìn thanh đao trong tay Phó Hồng Tuyết.

Đao đã nhập bao, cán đao đen sì, vỏ đao đen sì.

Tên người đất than thâm, khổ sở nói:

- Đáng lẽ, chúng ta không nhận ra Phó đại hiệp cũng nên nhận ra thanh đao này.

Mộc đầu nhân nói:

- Nhưng chúng ta cũng không ngờ rằng Phó đại hiệp giúp hãn ra tay.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Mạng của hãn đã thuộc về ta.

Mộc đầu nhân nói:

- Vâng.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ngoài ta ra không ai có thể đông đến một sợi lông mi của hãn.

Mộc đầu nhân lại nói:

- Vâng.

Tên người đất nói:

- Chỉ cần Phó đại hiệp tha cho cái mạng chó này, tôi sẽ lập tức biến đi thật xa.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Biến.

Từ đó vừa nói ra, hai tên ngay tức khắc biến, quả thực lặn ngay đi, trông giống như hai quả cầu.

Yến Nam Phi bỗng nhiên cười cười, nói:

- Ta biết người chắc chắn sẽ không giết chúng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Há?

Yến Nam Phi đáp:

- Vì chúng vẫn chưa xứng.

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn thanh đao trên tay, tình cảm biểu lộ trên khuôn mặt mang một sự cô đơn nói không thành lời.

Bạn bè của hắn vốn đã không nhiều, bây giờ đến cả kẻ thù của hắn còn lại cũng chẳng là bao.

Trên trời dưới đất, đáng để hắn ra tay xuất đao, còn được mấy người?

Phó Hồng Tuyết trầm trầm nói:

- Ta nghe nói, bọn chúng đã giết Thạch Bá Thiên với giá mười ba vạn lượng.

Yến Nam Phi đáp:

- Hoàn toàn chính xác.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Mạng của người đương nhiên so với Thạch Bá Thiên đáng tiền hơn.

Yến Nam Phi nói:

- Đáng tiền hơn nhiều.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người mà có thể đưa ra giá cao như thế để sai chúng đến giết người chắn chắn không nhiều.

Yến Nam Phi im lặng không đáp.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người đã không hỏi chúng, chỉ vì người đã sớm biết người này là ai.

Yến Nam Phi vẫn im lặng.

Lặng im không một lời.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Tâm nguyện chưa thành của người chính là muốn đối phó với người này Yến Nam Phi bỗng cười nhạt, nói:

- Người nói quá nhiều rồi đấy.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không chịu nói?

Yến Nam Phi đáp:

- Không nói.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Vậy người đi đi.

Yến Nam Phi nói:

- Càng không thể đi.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đừng quên rằng ta đã cho người một năm, thời gian một năm đó là người nợ của ta.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người muốn ta trả? Trả thế nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đi làm những việc người nên làm.

Yến Nam Phi ngập ngừng:

- Nhưng ta Phó Hồng Tuyết thành linh quay phắt đầu lại, chăm chăm nhìn hẳn nói:

- Người, nếu như thật sự là một nam tử hán, có muốn chết, cũng phải chết một cách quang minh lỗi lạc.

Hắn ngẩng cao đầu, nhưng Yến Nam Phi lại cúi gằm mặt xuống, có vẻ như không muốn để Phó Hồng Tuyết trông thấy những tình cảm biểu lộ trên mặt mình.

Không ai có thể giải thích được đó là thứ tình cảm gì? Là bi thương?

Là thống khổ? Hay là phẫn nộ?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Kiếm người vẫn còn đó, mạng của người cũng vẫn còn đó, vậy tại sao người không dám đi?

Yến Nam Phi cũng ngẩng cao đầu, siết chặt thanh kiếm trong tay, nói:

- Được, ta đi, nhưng một năm sau, ta nhất định quay lại.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết.

Trên bàn vẫn còn rượu.

Yến Nam Phi đột nhiên xoay người, nhắc vò rượu lên, hỏi:

- Người vẫn không uống?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không uống.

Yến Nam Phi nhìn Phó Hồng Tuyết chăm chăm, rồi hỏi:

- Kẻ không uống rượu, thật sự có thể luôn luôn tỉnh táo?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không hẳn.

Yến Nam Phi ngửa mặt cười lớn, một hơi uống cạn nửa bình rượu, sau đó dài bước đi ra, hần bước đi rất nhanh.

Bởi vì hần biết con đường trước mắt không những gian nan mà còn rất xa, xa đến mức đáng sợ.

Thị trấn chết chóc, con đường hoang vắng, trời đất tịch mịch, trăng sáng buồn tẻ.

Trăng đêm nay thật tròn.

Nhưng lòng người đã khuyết.

Yến Nam Phi vẫn bước đi dưới ánh trăng, hần sải dài bước chân, quyết đi thật nhanh.

Nhưng Phó Hồng Tuyết vẫn luôn theo phía sau hần từ phía xa, dù hần có đi nhanh thế nào, chỉ cần ngoảnh mặt lại là lập tức có thể nhìn thấy một người tàn phế cô độc, cùng với cái dáng đi vụng về và kỳ dị chậm chậm bám theo đằng sau.

Sao càng thừa, trăng càng mờ, đêm dài đã sắp hết, Phó Hồng Tuyết vẫn theo sau, vẫn giữ một khoảng cách không đổi.

Yến Nam Phi cuối cùng không thể chịu được quay đầu lại lớn tiếng hỏi:

- Người là cái bóng của ta ư?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải.

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Vậy sao người đi theo ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không muốn người chết dưới tay kẻ khác.

Yến Nam Phi cười nhạt, nói:

- Không cần người phí hơi, ta nhất định có thể tự chăm sóc bản thân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người thực là có thể?

Hắn không để Yến Nam Phi trả lời, lập tức lại nói tiếp:

- Chỉ có người thực sự vô tình, mới có thể tự lo cho bản thân mình, người còn quá đa tình.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người thì sao?

Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp:

- Ta, dù có, cũng đã quên rồi, quên từ rất lâu rồi.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của hắn hoàn toàn chẳng có một chút cảm xúc, liệu có ai biết được đằng sau khuôn mặt khắc khổ đó thực ra còn ẩn chứa bao nhiêu dĩ vãng chua xót? Bao hồi ức đau buồn?

Một người nếu như thực sự tim đã chết, tình đã hết, thì thượng thế còn ai có thể làm tổn thương hắn?

Yến Nam Phi chăm chú nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Nếu người thực cho rằng người có thể tự lo cho bản thân, thì người lầm rồi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hử?

Yến Nam Phi đáp:

- Trên thế gian này chí ít cũng còn một người có thể làm hại người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Yến Nam Phi đáp:

- Bản thân người.

Ồ, trời sáng rồi.

Ánh nắng đã chiếu sáng mặt đất đen tối và lạnh giá, cũng chiếu sáng cả ba chữ khắc trên tấm bia đá bên đường: “Phượng Hoàng tập”.

Chỉ còn tấm bia đá này, chỉ còn ba chữ này là còn hoàn toàn giống với một năm trước.

Phó Hồng Tuyết vốn dĩ là người không dễ biểu lộ cảm xúc nhưng khi đi qua tấm bia đá đó vẫn hơn một lần muốn ngoái đầu lại nhìn.

Biển xanh bãi dâu, những thay đổi trong nhân thế vốn đã rất lớn, nhưng có điều sự biến đổi của mảnh đất này có phần hơi quá nhanh.

Yến Nam Phi cố nhiên nhìn thấu tâm ý Phó Hồng Tuyết, bỗng hỏi:

- Người không ngờ à?

Phó Hồng Tuyết khẽ gật gật đầu, nói:

- Ta không ngờ, người đã sớm biết trước điều này.

Yến Nam Phi hỏi:

- Há?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người đã sớm biết nơi đây đã thành cái thị trấn chết, vì thế mới mang theo rượu, đàn và kỹ nữ cùng đến.

Yến Nam Phi không hề phủ nhận.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người đương nhiên cũng biết rõ vì có gì mà nơi đây lại trở thành như thế này.

Yến Nam Phi đáp:

- Ta đương nhiên biết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy thì tại sao?

Trong mắt Yến Nam Phi đột nhiên ánh lên một tình cảm trộn lẫn giữa đau khổ và phẫn nộ, qua một hồi lâu mới từ từ nói:

- Là vì ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là vì người? Làm sao người khiến một thị trấn phồn thịnh biến thành nghĩa địa?

Nhưng Yến Nam Phi đã ngậm miệng.

Khi hắn đã khép miệng, khuôn mặt lập tức trở nên lạnh lùng, lạnh đến mức tàn khốc.

Do đó chỉ cần một khi hắn ngậm miệng lại thì bất cứ ai cũng nên hiểu ra rằng hắn đã cự tuyệt bàn luận về vấn đề này.

Vì thế Phó Hồng Tuyết cũng im lặng.

Nhưng ánh mắt của bọn họ không hề khép lại, bọn họ đồng thời cùng nhìn thấy một người cười ngựa rất nhanh, từ ngã rẽ bên cạnh đang gấp gáp phi tới.

Ngựa là ngựa tốt, kỹ thuật của người trên lưng ngựa cũng tinh tuyệt, dường như khi bọn họ vừa nhìn thấy con ngựa, người và ngựa đã ở ngay trước mặt.

Yến Nam Phi bỗng nhiên phóng tới một bước đuổi theo, vút lên không lộn người lại chặn ngay đầu ngựa, đến khi hắn hạ xuống đất, thì tay đã giật ngược dây cương, ghì lại.

Cả người hắn lúc này giống như một cây đinh đóng xuống đất, bằng một tay đã ghìm lại được con ngựa đang phi.

Con ngựa hí lên kinh sợ, người cũng lập tức chồm lên.

Ngay tức khắc tên kỵ sĩ tức tối vung roi lên, cái roi từ phía trên đầu Yến Nam Phi quất xuống.

Cái roi lập tức cũng bị tóm lại, tên kỵ sĩ cũng theo đó ngã xuống đất, mặt mồ hôi ròng ròng, vì phẫn nộ và sợ hãi, hắn nhăn nhó, kinh hãi nhìn Yến Nam Phi.

Yến Nam Phi mỉm cười:

- Các hạ phi ngựa gấp quá, vì sao vậy?

Tên kỵ sĩ nén giận, Yến Nam Phi với thân thủ đáng kinh sợ như thế, hắn không thể không nhin, cũng không dám không đáp:

- Tôi cần phải đi nhanh cho kịp tang.

Yến Nam Phi hỏi:

- Có phải là người thân của các hạ mất không?

Tên kỵ sĩ đáp:

- Nhị thúc của tôi.

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Sau khi các hạ tới đó, liệu có thể cứu sống ông ta không?

Không thể! Đương nhiên là không thể.

Yến Nam Phi hỏi tiếp:

- Đã không thể, các hạ hà tất phải đi gặp thế?

Tên kỵ sĩ nhịn không nổi hỏi:

- Người rốt cuộc muốn gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta muốn mua con ngựa của người.

Tên kỵ sĩ nói:

- Ta không bán.

Yến Nam Phi thò tay vào bọc rút ra một túi vàng lá, quẳng ngay trước mặt hắn: Người bán hay không bán?

Tên kỵ sĩ càng kinh hãi, ngăn người nhìn túi vàng lá, cuối cùng thở dài nói:

- Người chết rồi không thể sống lại, ta hà tất phải vội.

Yến Nam Phi cười, vuốt nhẹ bờm ngựa. Rồi hắn nhìn Phó Hồng Tuyết, mỉm cười nói:

- Ta biết ta không thể thoát khỏi người nhưng giờ thì ta đã có sáu chân.

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Yến Nam Phi cười lớn, vẫy vẫy tay:

- Tạm biệt, một năm sau gặp lại.

Ngựa tốt ngàn con chọn một, yên cương lại được chế tạo tinh xảo, hắn đang định phi thân nhảy lên ngựa đó, bất ngờ, đao quang phát sáng.

Phó Hồng Tuyết đã phát đao.

Đao quang chỉ phát một nhát rồi lại nhập bao.

Con ngựa không bị kinh sợ, người cũng chẳng bị sát thương, nhát đao đó xem ra giống như dải sao từ trên trời rơi xuống, mang đến cho con người chỉ là niềm hy vọng tươi đẹp mà không phải là kinh khiếp và sợ hãi.

Nhưng Yến Nam Phi lại vô cùng sợ hãi, nhìn thanh đao đen sì trong tay hắn:

- Ta biết người rất ít khi xuất đao.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ừ.

Yến Nam Phi nói:

- Đao của người không phải là cho người khác nhìn.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ừ.

Yến Nam Phi hỏi:

- Vậy lần này sao người lại vô cớ xuất đao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì chân của người.

Yến Nam Phi không hiểu:

- Chân của ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người không phải có sáu chân, một khi người đã cưỡi lên lưng ngựa là chẳng còn cái chân nào, đến một cái cũng không.

Con người của Yến Nam Phi thu nhỏ lại, bất chợt quay đầu lại, liền nhìn thấy máu.

Máu đỏ thẫm đang bắt đầu chảy ra, nhưng không phải từ trên người chảy ra, cũng không phải từ mình ngựa chảy ra.

Máu là từ trong yên ngựa chảy ra, Tên kỵ sĩ này giờ ngồi dưới đất, đột nhiên bật dậy, cắm cổ bỏ chạy.

Phó Hồng Tuyết không đuổi theo, Yến Nam Phi cũng không, thậm chí đến nhìn cũng không thèm quay đầu lại nhìn.

Ánh mắt hần dán chặt vào yên ngựa, từ từ đưa hai ngón tay, nhắc miếng yên ngựa lên. Hần chỉ nhắc được một mảnh.

Tấm yên ngựa được làm rất tinh xảo rốt cuộc đã bị nhát đao kia xé làm hai nửa.

Yên ngựa thì làm sao mà chảy máu được?

Đương nhiên là không thể.

Máu là máu lạnh, là từ mình của con rắn chảy ra., con rắn nằm trong yên ngựa.

Bốn con rắn độc đều đã bị nhát đao vừa rồi chém đứt.

Giả như có một người ngồi trên lưng ngựa, giả như trên yên ngựa có vài cái lỗ có thể để những con rắn kia chui qua, giả như đã có người mở sẵn những cái lỗ đó ra, giả như bốn con rắn độc kia chui ra và cắn vào chân của người ngồi trên yên.

Như thế người này có còn chân nữa không?

Nghĩ đến những chuyện đó đến lòng bàn tay của Yến Nam Phi cũng không thể không toát mồ hôi lạnh.

Mồ hôi của hắn vẫn chưa kịp chảy ra thì đã nghe được một tiếng tiếng kêu thất thanh, tiếng kêu rất thê thảm, giống như ai bị đâm một kiếm vào ngực.

Tên kỵ sĩ vừa bỏ chạy lúc này, vốn dùng khinh công “Yến Tử Tam Sao Thủy”, phóng xa ngoài bảy trượng.

Thế nhưng đến lần thứ tư hắn nhảy lên, bỗng kêu lên thất thanh, từ trên không rơi bịch xuống.

Vừa rồi đao quang nhất phát, chẳng những xé đôi tấm yên ngựa, chém đứt rắn độc, mà còn gây tổn thương rất sâu đến lòng dạ hắn, ruột gan hắn.

Hắn lăn lộn trên mặt đất trông giống như một con rắn đang cuộn mình quẩn quại.

Chẳng ai quay đầu lại nhìn.

Yến Nam Phi lặng lẽ đặt một nửa tấm yên ngựa trong tay xuống, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Phó Hồng Tuyết.

Tay Phó Hồng Tuyết tại cán đao, đao nằm trong vỏ.

Yến Nam Phi lại im lặng một hồi lâu, thở dài, nói:

- Chỉ hận một nỗi ta được sinh ra quá muộn, ta không được thấy!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người chưa thấy đao của Diệp Khai?

Yến Nam Phi nói:

- Chỉ hận ta vô duyên, ta...

Phó Hồng Tuyết cắt ngang lời hắn nói:

- Người vô duyên nhưng lại may mắn, trước đây cũng đã có người thấy đao của hắn xuất thủ...

Yến Nam Phi vót vát hỏi:

- Bây giờ những người đó đều đã chết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cho dù con người bọn họ chưa chết, nhưng tâm lại chết.

Yến Nam Phi hỏi:

- Tâm đã chết?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bất kể là ai, một khi đã nhìn thấy đao của hãn xuất thủ, cả đời không dám dùng đao.

Yến Nam Phi nói:

- Nhưng thứ hãn dùng là phi đao.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Phi đao cũng là đao.

Yến Nam Phi thừa nhận, chỉ biết thừa nhận.

Đao có rất nhiều loại, bất luận là loại đao nào cũng đều là đao, bất luận là loại đao nào cũng đều có thể giết người.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Người đã từng sử dụng đao chưa?

Yến Nam Phi đáp:

- Chưa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đã từng thấy bao nhiêu người biết dùng đao chân chính.

Yến Nam Phi đáp:

- Không có mấy người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Vậy người không xứng bàn luận về đao.

Yến Nam Phi cười cười, nói:

- Có thể ta không xứng để nói về đao, có thể đao pháp mà người đang sử dụng cũng chẳng phải là đao pháp thiên hạ vô song, tất cả ta đều không thể khẳng định, ta chỉ có thể khẳng định một điều.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Điều gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Bây giờ ta đã có sáu chân, nhưng người lại chỉ có hai chân.

Hắn cười lớn, rồi phi thân lên ngựa.

Yên đã rách, rắn đã chết, nhưng ngựa lại hăng như long như hổ.

Ngựa phi như rồng, cứ thế mà đi.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu xuống, nhìn chân của mình, trong mắt hắn chứa đựng một nét mỉa mai và trách móc mà không cách nào hình dung được, hắn khẽ lẩm bẫm:

- Người làm rồi, ta chẳng hề có hai chân, ta chỉ có một chân.

Thị trấn nào cũng đều có tửu lâu, mỗi tửu lâu mà có thể tồn tại được lâu nhất định có nét đặc sắc riêng của nó.

Nét đặc sắc của Vạn Thọ lâu chính là “đắt”, bất kỳ một món nhắm nào cũng đều đắt hơn so với các nhà khác một vài lần.

Con người có rất nhiều thói xấu, phung phí tiền để ra vẻ giàu có cũng chính là một trong những thói xấu của con người.

Vì thế mới có nơi đặc biệt sang, bán cũng toàn là thứ đặc biệt tốt.

Yến Nam Phi từ trong Vạn Thọ lâu bước ra, nhìn thấy con ngựa đang buộc ngoài cửa, không nhịn nổi liền phì cười.

Hai chân chung quy bì không lại với sáu chân.

Mỗi một người đều hy vọng có thể dứt bỏ được bóng hình của bản thân, điều này dường như cũng chính là một trong những thói xấu của con người.

Nhưng khi hắn tháo dây cương từ viên đá ra thì không cười nổi nữa.

Bởi vì hắn vừa mới ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy ngay Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đang đứng ngay bên đường, lạnh lạnh nhìn hắn, khuôn mặt trắng nhợt, cặp mắt lạnh lùng, thanh đao đen sì.

Yến Nam Phi cười.

Hắn đánh ngựa, con ngựa chạy, nhưng hắn lại vẫn đứng đó tươi cười, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Con ngựa đáng giá ngàn vàng đó, chỉ với một cái vỗ của hắn đã trở thành một đám bụi mù.

Ngàn lượng vàng, vạn lượng vàng, vạn vạn lượng vàng, ở trong mắt hắn xem ra đã làm sao? Bất quá chỉ là một nắm bụi.

Bụi đất tản đi hết, hần mới bước qua đường, bước về phía Phó Hồng Tuyết, mỉm cười nói:

- Người rốt cuộc vẫn đuổi tới rồi.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ừ.

Yến Nam Phi thở hắt ra, nói:

- Thật may ta không phải là nữ nhi, nếu không thì chắc bị người đeo bám theo đến chết mất, muốn không gả cho người cũng không được.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết đột nhiên xuất hiện vầng đỏ lạ lùng, đỏ đến mức đáng sợ, thậm chí đến con người của hần cũng đã vì đau khổ mà thu lại.

Trong lòng hần thực ra là có hồi ức đau buồn gì? Một câu nói đùa hết sức bình thường đó, tại sao có thể khiến hần đau khổ như vậy?

Yến Nam Phi cũng đã ngậm miệng.

Hần vốn không muốn làm tổn thương người khác, mỗi khi trong sự vô ý hần làm người khác bị tổn thương, trong lòng cũng sẽ giống như vậy, cảm thấy rất khó chịu.

Hai người cứ đứng như thế mặt đối mặt, đứng dưới mái hiên của một tiệm bánh ngọt.

Trong tiệm có một lão bà bà người nhỏ thó, dắt hai đứa bé một trai một gái đang mua bánh ngọt, vẫn chưa ra khỏi cửa tiệm mà hai đứa bé đã đòi ăn bánh. Lão bà bà tuy miệng nói:

- Đang trên đường, không nên ăn thứ gì., nhưng tay vẫn lấy ra hai miếng bánh chia cho hai đứa.

Ai ngờ hai đứa sau khi được chia bánh lại giành nhau cái nào to hơn.

Đứa bé trai vừa chạy vừa nói:

- Miếng của Tiểu Bình sao lại to hơn của con? Con muốn miếng của nó cơ.

Đứa bé gái đương nhiên không chịu, đứa bé trai liền chạy theo đòi, đứa bé gái vội chạy trốn, lão bà bà có giữ cũng giữ không được, chỉ biết lắc đầu than dài.

Đứa bé gái tất nhiên chạy không nhanh bằng đứa bé trai, xem ra sắp bị đuổi kịp, vội chạy tới phía sau lưng Yến Nam Phi trốn, nó giật giật gấu áo của Yến Nam Phi nói:

- Thúc thúc tốt bụng à, thúc cứu con với, nó là một tên tiểu tướng cướp đó.

Đứa bé trai đuổi tới nói:

- Vị thúc thúc này sẽ không giúp mày đâu, chúng ta đều là nam nhân, con trai thì chỉ giúp con trai thôi.

Yến Nam Phi cười.

Hai đứa trẻ này tuy nghịch ngợm nhưng lại rất thông minh, rất dễ thương, Yến Nam Phi cũng từng có một thơ ấu, chỉ tiếc khoảng thời gian tươi đẹp với những ngày không có ưu tư phiền muộn đó đã qua không bao giờ trở lại, và một người bạn thuở nhỏ khiến hắn mãi mãi không thể quên, bây giờ cũng không biết đã xuất giá hay chưa.

Nhìn hai đứa trẻ này, dường như hắn thấy lại được những kỷ niệm thơ ấu đã xa không bao giờ quay lại của chính bản thân hắn.

Bỗng nhiên trong lòng hắn dâng lên một nỗi thương cảm cùng sự dịu dàng, cầm lòng không được hắn kéo tay hai đứa bé lại, dịu dàng nói:

- Hai đứa đừng ồn ào nữa, thúc thúc sẽ mua bánh cho các con, mỗi đứa mười cái.

Trên mặt bọn trẻ lập tức nở một nụ cười, nụ cười của thiên sứ, chúng chạy tới sà vào ngực hắn.

Yến Nam Phi đưa hai tay ra, đang chuẩn bị mỗi tay một đứa để bế chúng lên.

Thì ngay trong lúc đó, đao quang lại phát sáng.

Một Phó Hồng Tuyết trước nay không tùy tiện phát đao, đột nhiên lại phát đao!

Đao quang xoẹt qua, bánh trên tay bọn trẻ bị rơi xuống. Rơi xuống đất vỡ đôi thành hai nửa.

Hai đứa trẻ cùng khóc oà lên, khóc rất to chạy ra chỗ bà ngoại của chúng.

Yến Nam Phi cũng sửng người, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nhập bao, trên mặt một chút cảm xúc cũng không có.

Yến Nam Phi bỗng cười nhạt nói:

- Bây giờ ta mới biết, người ngoài việc dùng thanh đao này để giết người vẫn còn dùng vào việc khác nữa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hà?

Yến Nam Phi đáp:

- Người còn biết dùng để hù dọa trẻ con.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Ta chỉ hù dọa một loại trẻ con.

Yến Nam Phi hỏi:

- Loại nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Con của kẻ sát nhân.

Yến Nam Phi lại sững người, từ từ quay đầu lại, lão bà bà đang bế hai đứa nhỏ đã bỏ đi về phía sau.

Bọn trẻ cũng đã thôi không khóc nữa, chúng giương to cặp mắt, tức giận nhìn Yến Nam Phi.

Trong ánh mắt của bọn trẻ hình như chứa đầy sự căm giận cay độc.

Yến Nam Phi cúi gằm mặt, trong lòng bắt đầu trở nên dăm chiêu, bên trong cái bánh rơi trên mặt đất kia hoá ra có tia sáng lấp lánh.

Hắn nhặt một nửa lên, liền phát hiện ra nằm sâu trong miếng bánh có cơ quan phóng kim: Ngũ Độc Phi Kim.

Người hăn đột nhiên phi thân lên, hạ xuống trước mặt lão bà, nói:

- Người chính là Quý Ngoại Bà?

Lão bà bà bật cười, khuôn mặt gầy đét bỗng nhiên trở nên dữ tợn độc ác không thể tả:

- Không ngờ người cố nhiên lại cũng biết ta.

Yến Nam Phi trừng mắt nhìn mù, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Người tất nhiên chắc cũng biết ta có một nguyên tắc.

Quý Ngoại Bà hỏi:

- Nguyên tắc gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta trước giờ không giết nữ nhân.

Quý Ngoại Bà cười nói:

- Nguyên tắc này tốt đấy.

Yến Nam Phi nói:

- Người tuy đã già nhưng suy cho cùng cũng là nữ nhân.

Quý Ngoại Bà thở dài:

- Đáng tiếc là người không được thấy khi ta còn son trẻ, nếu không Yến Nam Phi lạnh lùng nói:

- Nếu không ta lại muốn giết người.

Quý Ngoại Bà nói:

- Ta nhớ hình như vừa rồi người vẫn còn nói, không bao giờ giết nữ nhân.

Yến Nam Phi nói:

- Người thì ngoại lệ.

Quý Ngoại Bà hỏi:

- Ta sao lại ngoại lệ?

Yến Nam Phi nói:

- Trẻ con là ngây thơ vô tội, người không nên lợi dụng chúng, hại cả đời chúng.

Quý Ngoại Bà lại cười, cười đến mức đáng khiếp sợ:

- Bà ngoại tốt rất thương các cháu, các cháu cũng lại thích làm việc cho bà ngoại, việc đó liên can gì đến người.

Yến Nam Phi đã ngậm miệng lại.

Hắn đã không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa, hắn đã cầm chắc kiếm của mình.

Thanh kiếm đỏ tươi, đỏ như máu nóng!

Quý Ngoại Bà cười độc địa, nói:

- Kẻ khác sợ thanh kiếm Tường Vi của người, chứ ta...

Mụ vẫn chưa nói hết, đã ném đập cả túi bánh ngọt trong tay rất mạnh xuống mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng chấn động lớn “ầm”, khói bụi bốc lên, tỏa ra tứ phía, xen lẫn vào là những tia lửa tròn.

Yến Nam Phi nháy lên không lộn người, lùi xa hai trượng.

Khi đám khói và bụi tản hết, Bà ngoại quý và bọn trẻ đều không thấy đâu nữa, nhưng trên mặt đất lại còn một cái hốc lớn.

Đám người qua đường tùm lại từ nãy giờ cũng đã tản ra.

Yến Nam Phi vẫn ngẩn người đứng đó, mãi một lúc sau mới xoay người lại đối diện với Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết lạnh như tuyết.

Yến Nam Phi cuối cùng nhin không nổi, thở ra một hơi dài, nói:

- Lần này người cũng lại không nhìn lầm.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta rất ít khi lầm.

Yến Nam Phi than:

- Nhưng bọn trẻ là vô tội, chúng nó nhất định ngày bé bị Quý Ngoại Bà lừa bắt đi...

Màn đêm của bóng tối, đưa bé quẩn trong cái tã, lão bà khuôn mặt khô gầy nửa đêm gõ cửa..

Cha mẹ với lòng dạ đau đớn, đưa bé đáng thương...

Yến Nam Phi buồn rầu nói:

- Mụ nhất định đã dùng đủ mọi cách, từ nhỏ đã để những đứa trẻ đó học và lĩnh hội tội ác cũng như thù hận.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Vì thế người đã không nên để mụ ta đi.

Yến Nam Phi nói:

- Ta không ngờ tới trong túi bánh của mụ ta lại có chứa hỏa khí Giang Nam Tịch Lô Đường.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người đáng lẽ phải nghĩ ra, trong bánh đã có thể có Ngũ Độc Kim thì rất có khả năng sẽ kèm theo đó là Tịch Lô Tử.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người đã sớm nghĩ ra?

Phó Hồng Tuyết không phủ nhận.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người cũng đã cho rằng không nên để mù ta thoát, vậy sao không ra tay?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Vì người mù ta muốn giết không phải ta, cũng bởi vì ta không nghĩ rằng người lại xuân ngọc như thế.

Yến Nam Phi nhìn thẳng hẳn, đột nhiên cười, cười rất khổ sở:

- Có thể không phải là ta quá ngọc mà là người quá tình.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hử?

Yến Nam Phi nói:

- Có điều đến giờ ta vẫn chưa hiểu, đám khí độc lẫn trong làn khói kia, cũng như những con rắn độc trong yên ngựa, sao người có thể nhìn ra được?

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Cách thức của bọn sát nhân có rất nhiều kiểu, ám sát cũng là một kiểu trong số đó, mà còn là kiểu đáng sợ nhất.

Yến Nam Phi nói:

- Ta biết.

Phó Hồng Tuyết nói rằng:

- Người có biết ám sát lại có bao nhiêu cách không?

Yến Nam Phi đáp:

- Không biết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người có biết trong ba trăm năm trở lại đây, có bao nhiêu người lẽ ra không chết vì ám sát mà lại chết vì ám sát không?

Yến Nam Phi đáp:

- Không biết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Chỉ ít cũng có năm trăm ba mươi tám người.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người đã đếm qua?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta đã đếm, ta phải mất đúng thời gian là bảy năm mới đếm được rõ rang như thế.

Yến Nam Phi nhin không nổi liền hỏi:

- Người sao phải tốn nhiều công sức thế để đi đếm những chuyện này.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì nếu như ta chưa đếm qua, bây giờ ít nhất đã chết mười lần, còn người cũng đã chết ba lần rồi.

Yến Nam Phi khẽ thở dài, hăn định mở miệng nhưng lại im.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói tiếp:

- Năm trăm ba mươi sáu người mà ta nói, vốn đều là những cao thủ hạng nhất trong võ lâm, kẻ giết bọn họ lại vốn chẳng phải là đối thủ của bọn họ.

Yến Nam Phi nói:

- Chẳng qua chỉ là thủ đoạn của bọn sát nhân này rất ác độc khéo léo, do đó mới có thể đắc thủ.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu, nói:

- Bị ám sát mà chết tuy có năm trăm ba mươi sáu người, nhưng số thích khách đã giết bọn họ lại chỉ có bốn trăm tám mươi ba tên.

Yến Nam Phi nói:

- Bởi vì trong số bọn họ có một vài người chết trong tay cùng một tên.

Phó Hồng Tuyết lại gật gật đầu, nói:

- Cách thức giết người của những tên thích khách này, cũng có một vài điểm tương đồng.

Yến Nam Phi nói:

- Ta cũng nghĩ vậy.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bọn chúng tổng cộng chỉ dùng hai trăm hai mươi bảy kiểu thủ đoạn.

Yến Nam Phi nói:

- Hai trăm hai mươi bảy cách ám sát này đương nhiên đều là khéo léo nhất, độc ác nhất.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đương nhiên.

Yến Nam Phi hỏi:

- Trong số đó người biết được bao nhiêu kiểu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hai trăm hai mươi bảy kiểu.

Yến Nam Phi thở dài, nói:

- Những thủ đoạn này, ta thực chất đến một kiểu cũng không biết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bây giờ chỉ ít người cũng đã biết được ba kiểu.

Yến Nam Phi nói:

- Không chỉ có ba kiểu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không chỉ thế?

Yến Nam Phi cười cười, nói:

- Người có biết trong vòng nửa năm nay ta bị người ta ám sát bao nhiêu lần không?

Phó Hồng Tuyết lắc lắc đầu.

Yến Nam Phi nói:

- Không tính những lần người chứng kiến, cũng có đến ba mươi chín lần.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Những thủ đoạn mà chúng dùng đều không giống nhau?

Yến Nam Phi đáp:

- Chẳng những hoàn toàn không giống, mà còn đều là những cách mà ta không ngờ tới, nhưng có điều đến giờ ta vẫn còn sống.

Lần này người ngậm miệng là Phó Hồng Tuyết.

Yến Nam Phi cười lớn xoay người lại, bước vào lối rẽ cắt ngang phía bên kia đường, trong lối nhỏ đó có một cao lầu, trên lầu có hoa thơm.

Là mùi hương của loài hoa gì?

Phải hay không phải hươn tầm xuân?

Lầu cao, trên lầu có cửa sổ, trước cửa sổ là trăng, dưới trăng là hoa.

Hoa là tầm xuân, trăng là trăng sáng.

Không có đèn, ánh trăng sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào nụ tầm xuân trên gối Yến Nam Phi.

Trên gối hăn không chỉ có tầm xuân mà còn có một người bị gai tầm xuân đâm.

Kim tịch hà tịch?

Trăng như nước, người tựa bên nhau.

Có bao nhiêu nỗi tương tư không sao thổ lộ?

Có bao nhiêu nhu tình mật ý nói không hết nỗi?

Đêm đã khuya, người cũng đã say.

Nhưng Yến Nam Phi lại không hề say, đôi mắt hăn vẫn y nguyên trong suốt như trăng sáng, nhưng cảm xúc biểu lộ trên nét mặt dường như lại cũng như bị gai tầm xuân đâm phải.

Tầm xuân có gai, vậy trăng sáng thì sao?

Trăng sáng có tâm, vì thế trăng sáng chiếu tới người. Tên nàng cũng gọi là Minh Nguyệt Tâm.

Đêm càng khuya, trăng càng thanh, người càng đẹp, nhưng cảm xúc biểu lộ trên khuôn mặt hăn dường như lại càng đau khổ.

Nàng chăm chú nhìn hăn, lâu thật lâu, cuối cùng không cầm lòng được, khe khẽ hỏi:

- Chàng đang nghĩ gì vậy?

Yến Nam Phi cũng im lặng rất lâu, mới trầm trầm trả lời:

- Ta đang nghĩ tới người, hai người.

Minh Nguyệt Tâm giọng nói càng dịu dàng:

- Hai người trong lòng chàng đang nghĩ, có một người là thiếp không?

Yến Nam Phi đáp:

- Không có.

Giọng nói của hăn lạnh băng, nói tiếp:

- Cả hai người đều không phải là nàng.

Mỹ nhân lại bị gai đâm, nhưng không hề rụt lại, lại hỏi:

- Không phải là thiếp, vậy là ai?

Yến Nam Phi đáp:

- Một người là Phó Hồng Tuyết.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Phó Hồng Tuyết? Có phải đó chính là người đã đợi chàng tại Phượng Hoàng tập không?

Yến Nam Phi đáp:

- Ừ.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Hắn là kẻ thù của chàng?

Yến Nam Phi đáp:

- Không phải.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Là bạn của chàng?

Yến Nam Phi đáp:

- Cũng không phải.

Hắn đột nhiên cười cười, lại nói:

- Nàng mãi mãi cũng không nghĩ được hắn tại sao lại ở Phượng Hoàng tập đợi ta đâu.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Tại sao?

Yến Nam Phi đáp:

- Hắn đợi để giết ta.

Minh Nguyệt Tâm khe khẽ thở ra, nói:

- Nhưng hắn đã chẳng hề giết chàng.

Trong nụ cười của Yến Nam Phi mang một vẻ mỉa mai trách móc không thể nói thành lời:

- Chẳng những không giết ta, mà hắn còn cứu ta ba lần.

Minh Nguyệt Tâm lại khẽ thở dài nói:

- Những chuyện nam nhi các người làm, nữ nhi bọn thiếp dường như mãi mãi chẳng thể hiểu được.

Yến Nam Phi nói:

- Các nàng vốn dĩ đã không hiểu.

Minh Nguyệt Tâm quay đầu lại, chăm chú nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ:

- Còn một người chàng nghĩ tới là ai?

Nét khinh bạc trong mắt Yến Nam Phi lại biến thành nỗi đau đớn, u uất:

- Là kẻ mà ta muốn giết, đáng tiếc bản thân ta tự biết, ta mãi mãi cũng không thể giết được hẳn.

Thấy nỗi đau của hẳn, mắt nàng như mờ đi, trắng sáng ngoài cửa sổ cũng mờ đi.

Một đám mây đen bất ngờ nhè nhẹ trôi đến, che kín vầng trăng.

Nàng cũng nhẹ nhàng đứng dậy, từ tốn nói:

- Chàng nên ngủ rồi, thiếp cũng nên đi thôi.

Yến Nam Phi cũng chẳng ngẩng đầu:

- Nàng đi ư?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Thiếp hiểu nỗi lòng của chàng lúc này, thiếp nên ở lại cùng với chàng, nhưng..

Yến Nam Phi cắt ngang lời nàng, lạnh lùng nói:

- Nhưng nàng không thể không đi, bởi vì tuy là trong chốn phong trần, nhưng nàng lại chưa bao giờ lưu khách, có thể để ta ngủ ở đây, đã là nể mặt ta lắm rồi.

Minh Nguyệt Tâm nhìn hẳn, trong ánh mắt cũng lộ ra một nỗi đau khổ, bỗng nhiên quay người lại, u uất nói:

- Có lẽ ta không nên giữ chàng lại, cũng có lẽ chàng không nên đến đây.

Người bỏ đi, căn gác trống trải. Gác trống tịch mịch, nhưng ngoài cửa sổ lại nghe được tiếng mưa rơi như tiếng đàn, lớn dần, nhanh dần.

Cơn mưa thật to, đến cũng thật nhanh, đến những nụ tầm xuân ngoài cửa sổ cũng đều đã bị hạt mưa rơi làm nát hết.

Nhưng dưới góc tường phía đối diện lại vẫn còn có một người không thể đánh bại được, bất kể là gì cũng không thể đánh bại, chẳng những không thể đánh bại con người hẳn, cũng chẳng thể đánh bại quyết tâm của hẳn.

Yến Nam Phi đẩy cửa sổ ra, liền nhìn thấy người này.

“Hắn vẫn ở đó!” mưa càng to, nhưng người này vẫn không hề cử động đứng ngay đó, dù cho ngàn ngàn vạn vạn hạt mưa này, hóa thành ngàn ngàn vạn vạn nhát đao, người này cũng tuyệt không xe dịch nửa bước.

Yến Nam Phi cười khổ sở, chỉ biết khổ sở cười:

- Phó Hồng Tuyết ơi là Phó Hồng Tuyết, người sao lại là loại người như thế chứ?

Một trận gió thổi qua, hạt mưa đập vào mặt hăn, lạnh buốt, lạnh tận vào trong tim.

Nhưng trong tim hăn đột nhiên lại trào lên một dòng nhiệt huyết, bỗng nhiên hăn phóng ra ngoài, trong những giọt mưa lạnh giá, bay qua tường cao, hăn hạ xuống trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Nhưng Phó Hồng Tuyết lại như đã ở một nơi xa, đã không còn cảm thấy trận mưa như trút nước này, cũng như không hề nhìn đến hăn.

Yến Nam Phi chẳng qua cũng chỉ đứng trong mưa có một chốc, toàn thân đã ướt sũng, nhưng Phó Hồng Tuyết không mở miệng, hăn cũng tuyệt không mở miệng.

Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết rớt cuộc cũng phải chuyển hướng sang hăn, lạnh lùng nói:

- Trời đang mưa, mưa rất to.

Yến Nam Phi nói:

- Ta biết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người lẽ ra không nên ra đây.

Yến Nam Phi cười cười, nói:

- Người có thể đứng ngoài trời dầm mưa, sao ta không thể?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người có thể.

Vừa nói xong ba từ đó, hăn liền dời ánh mắt đi, hiển nhiên ý định sắp sửa kết thúc cuộc nói chuyện này.

Yến Nam Phi lại không muốn kết thúc, nói:

- Ta đương nhiên có thể dầm mưa, bất cứ ai đều có tự do được dầm mưa.

Phó Hồng Tuyết lại như đã rời ra một chỗ xa.

Yến Nam Phi lớn tiếng nói:

- Nhưng ta lại không hề ra đây chỉ là để dầm mưa.

Giọng hăn nói thực là quá to, so với tiếng hàng ngàn hàng vạn giọt mưa đang rơi trên mái hiên còn to hơn.

Phó Hồng Tuyết suy cho cùng cũng không phải là một kẻ điếc, cuối cùng lạnh nhạt hỏi một câu:

- Người ra đây làm gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta muốn nói với người một chuyện, một bí mật.

Trong ánh mắt Phó Hồng Tuyết phát sáng, hỏi:

- Giờ thì người đã sắp nói với ta?

Yến Nam Phi gật gật đầu. Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người vốn chẳng phải thà chết cũng quyết không nói sao?

Yến Nam Phi thừa nhận, nói:

- Ta vốn đã hạ quyết tâm, tuyệt không nói cho bất kỳ ai.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bây giờ sao người lại muốn nói cho ta?

Yến Nam Phi nhìn hẩn, nhìn những hạt mưa trên mặt hẩn, nhìn khuôn mặt trắng nhợt của hẩn, đáp:

- Bây giờ ta nói cho người biết, vì ta bỗng nhiên phát hiện ra một điều.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là điều gì?

Yến Nam Phi lại cười cười, lãnh đạm nói:

- Người không phải là người, thực chất là không phải.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngón Cái Của Bàn Tay Đen

Không phải là người thì là gì?

Là dã thú? Là ma quỷ? Là tượng gỗ? Hay là Tiên Phật?

Có lẽ tất cả đều không phải.

Chẳng qua những chuyện mà hăn làm gần như đã vượt qua giới hạn về năng lực của con người, cũng như đã vượt qua cả giới hạn về sức chịu đựng của con người.

Yến Nam Phi có cách giải thích rất hay:

- Kể cả người có là người, cùng lắm cũng chỉ tính là thứ người không phải là người.

Phó Hồng Tuyết đã cười, cố nhiên đã cười.

Dù cho hăn không phải thực sự cười hăn ra, nhưng thật trong ánh mắt đã có nét cười.

Điều này quả thực là một chuyện hiếm hoi, giống như giữa cơn giông mây đen mù mịt bỗng dưng xuất hiện một ánh dương.

Yến Nam Phi nhìn hăn, nhưng đột nhiên lại thở ra, nói:

- Điều mà hôm nay ta thực sự không ngờ tới là, loại người không phải người như người cố nhiên lại cũng biết cười.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Chẳng những biết cười mà còn biết lắng nghe.

Yến Nam Phi nói:

- Vậy thì người cùng ta đi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đi đến đâu?

Yến Nam Phi đáp:

- Đến một nơi không có mưa, một nơi mà có rượu?

Trên lầu nhỏ có rượu, cũng có cả đèn, xem ra khung cảnh đấy trong một đêm mưa gió giữa cái se se lạnh của mùa xuân thì so với nụ cười của Phó Hồng Tuyết nó ấm áp hơn nhiều.

Nhưng khi Phó Hồng Tuyết mới chỉ ngẩng đầu lên nhìn qua một lần, nét cười trong ánh mắt hắt liền lạnh đến mức đông cứng. Hắt lạnh lòng nói:

- Đó là nơi mà người tới, không phải ta.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người không đi sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Quyết không đi.

Yến Nam Phi hỏi:

- Nơi ta có thể đi, người sao lại không thể?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không phải là người, người cũng không phải là ta.

- Chính bởi vì người không phải là ta, nên người chắc chắn sẽ không biết được những bi thương và thống khổ của ta.

Câu nói đó dù hắt không hề nói ra, cũng không định nói ra, Yến Nam Phi cũng đã nhìn ra được sự đau khổ của hắt, thậm chí đến khuôn mặt hắt cũng đã vì đau khổ mà co rúm lại.

Nơi đây bất quá cũng chỉ là một kỹ viện mà thôi, vốn chỉ là nơi để mọi người tìm thú vui, sao lại có thể gây cho hắt một nỗi đau mạnh mẽ nhường ấy?

Phải chăng tại một nơi cũng như thế này, hắt đã từng trải qua một câu chuyện đau buồn?

Yến Nam Phi đột nhiên hỏi:

- Người có nhìn thấy người mà lúc trước cùng ta đến Phượng Hoàng tập, người mà đã đàn cho ta nghe?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Yến Nam Phi nói:

- Ta biết người chưa nhìn qua, vì người trước giờ không uống rượu, cũng không nhìn nữ nhân.

Hắn nhìn thẳng Phó Hồng Tuyết, chầm chậm nói tiếp:

- Có phải cả hai thứ đó đã từng làm con tim người bị tổn thương?

Phó Hồng Tuyết không cử động, cũng không mở miệng, nhưng trên mặt hắn mỗi thớ thịt đều đã đang co thắt lại.

Câu nói ấy của Yến Nam Phi, giống như một mũi kim nhọn, đâm vào tim hắn.

- Ở những nơi hoan lạc, tại sao không thể có những hồi ức đau buồn?

- Nếu như không có hoan lạc, thì đau khổ từ đâu tới?

- Khoảng cách giữa vui sướng và khổ đau, chẳng phải mỏng manh như là một sợi chỉ sao?

Yến Nam Phi đã ngậm miệng.

Hắn không muốn hỏi, và cũng không nỡ hỏi nữa.

Chính ngay lúc đó, từ phía sau tường cao thành linh phóng ra hai người. Một người thì rơi “ầm” trên mặt đất không động đậy gì nữa, người còn lại dùng tuyệt thế khinh công “Yến Tử Tam Sao Thủy” bay lên lầu cao đối diện.

Khi Yến Nam Phi phóng theo, cửa sổ đã mở, đèn vẫn sáng!

Trong ánh đèn chỉ loang loáng thấy một bóng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng phóng qua cửa sổ vào bên trong.

Người gục trên mặt đất là một lão nhân sắc mặt vàng vọt, gầy guộc, vẫn còn khoác trên mình bộ hắc y của bọn sơn tặc.

Lão vừa rơi xuống, hơi thở liền tắt.

Yến Nam Phi khi phát hiện ra lão đã tắt thở, lập tức phi thân lên, dùng tốc độ nhanh nhất, phóng lên tường cao, chui qua cửa sổ vào trong!

Mãi đến lúc hắn phóng qua khung cửa sổ, mới phát hiện ra Phó Hồng Tuyết đã ở trong phòng.

Trong phòng không có ai khác, chỉ có vài dấu chân ướt sũng. Dấu chân rất nhỏ nhắn, bóng người nhẹ nhàng phi thân như chim yến hiển nhiên là nữ nhân.

Yến Nam Phi nhíu mày, nói:

- Phải chăng là nàng ta?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng ta là ai?

Yến Nam Phi đáp:

- Minh Nguyệt Tâm.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Trên trời không có trăng, trăng sáng không có tâm, vậy Minh Nguyệt Tâm là từ đâu mà tới?

Yến Nam Phi thở hắt ra, cười khố sớ:

- Người lầm rồi, ta vốn dĩ cũng đã lầm, mãi đến giờ, ta mới biết trăng sáng là có tâm.

Vô tâm chính là tầm xuân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Minh Nguyệt Tâm là chủ nhân ở đây?

Yến Nam Phi gật gật đầu, y chưa kịp mở miệng thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Từ cánh cửa đang khép hờ, một cô nương áo xuân mỏng manh, đôi má ửng hồng, cặp mắt rất to, tay phải bưng một cặp lồng thức ăn, tay trái xách một vò rượu hây còn chưa mở đất niêm xuất hiện. Đôi mắt to lanh lợi ấy nhìn chăm chăm vào Phó Hồng Tuyết một lúc rất lâu, bỗng nhiên hỏi:

- Ngài chính là vị khách quý mà cô nương nhà chúng tôi đã nói?

Phó Hồng Tuyết không hiểu, đến Yến Nam Phi cũng không hiểu.

Tiểu cô nương lại nói:

- Cô nương nhà chúng tôi nói có khách quý hạ cố, đặc biệt kêu tôi chuẩn bị rượu và thức ăn, nhưng ngài xem ra một chút cũng không giống là khách quý.

Nàng ta xem ra đến nhìn cũng không muốn nhìn Phó Hồng Tuyết một lần nữa, miệng thì vẫn nói, người thì đã quay sang thu dọn bàn, bày chén đĩa. Người lúc này quả nhiên chính là Minh Nguyệt Tâm.

Hắc y lão nhân vốn định đâm chết Yến Nam Phi trong bóng tối hẳn đã bị nàng giết, nhưng nàng lại không lộ diện. Lý do có thể chính là muốn để Phó Hồng Tuyết phải lên căn lầu nhỏ này chăng?

Yến Nam Phi cười, nói:

- Xem ra cách nài ta mời khách so với ta thật là khác quá xa rồi.

Phó Hồng Tuyết danh mặt, lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc ta không phải là loại khách quý như nài ta tưởng tượng.

Yến Nam Phi nói:

- Nhưng dù gì thì người cũng đã tới rồi, đã tới sao không ở lại?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta đã tới rồi, sao người còn nói nữa?

Yến Nam Phi lại cười cười, bước qua đập vỡ miếng đất niêm phong quanh vò rượu, lập tức hương rượu lâu năm tỏa lên phủ vào mũi.

“Hảo tửu!” - Hãn mỉm cười nói - “Đến ta tới nơi này, cũng chưa từng được uống qua loại rượu ngon như thế!”

Tiểu cô nương đang rót rượu, từ vò rượu rót sang bình rượu, rồi lại từ bình rượu rót vào ly rượu.

Yến Nam Phi nói:

- Xem ra nài ta không chỉ biết người, mà người là người như thế nào nài hình như còn biết rất rõ.

Ly đã đầy rượu, hãn một hơi uống cạn, mới xoay người lại đối diện với Phó Hồng Tuyết, chậm chậm nói:

- Tâm nguyện của ta vẫn chưa thành chỉ vì có một người vẫn chưa chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là người nào?

Yến Nam Phi đáp:

- Là một kẻ đáng phải chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người muốn giết hãn?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta ngày ngày đêm đêm đều muốn.

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng nói:

- Kẻ đáng chết, sớm muộn gì cũng chết, tại sao người cứ nhất định muốn tự mình động thủ?

Yến Nam Phi cảm phẫn đáp:

- Bởi vì ngoài ta ra, không có người nào biết là hãn đáng chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Kẻ này rốt cuộc là ai?

Yến Nam Phi đáp:

- Công tử Vũ?

Không khí trong phòng đột nhiên trầm hẳn xuống, đến cô nương đang rót rượu kia cũng tự dừng dừng không rót rượu!

Vũ công tử!

Ba chữ này bản thân đã dường như có một khả năng khiến người ta phải khiếp phục.

Phó Hồng Tuyết quay mặt ra cửa sổ một lúc rất lâu, đột nhiên hỏi:

- Ta hỏi ngươi, bốn mươi năm nay, có thể được coi là đại hiệp chân chính có mấy người?

Yến Nam Phi đáp:

- Có ba người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chỉ có ba người?

Yến Nam Phi nói:

- Ta chưa hề tính cả ngươi, ngươi?

Phó Hồng Tuyết cắt ngang lời của hãn, lạnh lùng nói:

- Ta biết ta không phải, ta chỉ biết giết người, không biết cứu người.

Yến Nam Phi nói:

- Ta cũng biết ngươi không phải, bởi vì ngươi thực chất không muốn làm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ngươi nói đến chính là Thẩm Lăng, Lý Tâm Hoan và Diệp Khai?

Yến Nam Phi gật gù đầu, nói:

- Chỉ có ba người đó mới xứng. Có một điều trong giang hồ không ai có thể phủ nhận, thập niên thứ nhất là thời của Thẩm Lăng, thập niên thứ hai Tiểu Lý Phi Dao tung hoành trong thiên hạ, thập niên thứ ba thuộc về Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy còn mười năm gần đây nhất?

Yến Nam Phi cười lạnh đáp:

- Trong giang hồ thời nay, đương nhiên đã là thiên hạ của Công tử Vũ.

Ly rượu lại được rót đầy, hần một lần nữa lại một hơi uống cạn:

- Hần không những là thiên hoàng quý tộc, lại là truyền nhân duy nhất của Thẩm Lăng. Không những là một công tử nổi danh văn tài phong lưu, lại còn là một đại hiệp võ công cao cường!

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng người rất muốn giết hần.

Yến Nam Phi khe khẽ gật gật đầu, nói:

- Ta muốn giết hần, không phải vì để lấy tiếng, cũng không phải vì phục thù.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy người vì cái gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta vì chính nghĩa và công đạo, bởi vì ta biết được bí mật của hần, chỉ có ta?

Hần lần thứ ba nâng ly, bỗng nghe “bụp” một tiếng, ly rượu trong tay hần liền rơi xuống

Sắc mặt hần cũng đã biến đổi, biến thành một màu xanh nhợt bí hiểm.

Phó Hồng Tuyết vừa liếc qua hần một cái, bỗng nhiên chồm người bật dậy, xuất thủ như gió, vớ lấy đôi đũa bạc nhét vào miệng hần, lại thuận tay điểm tám huyệt đạo xung quanh tâm mạch.

Khớp hàm của Yến Nam Phi đã cắn chặt lại, nhưng lại cắn không đứt đôi đũa bạc đó, vì thế giữa hai hàm răng vẫn còn một khe hở. Nhờ đó Phó Hồng Tuyết mới có thể nhét được một viên thuốc vào miệng hần, ngón tay tại hàm của hần vừa ép vào vừa nâng lên.

Đôi đũa vừa rút ra, viên thuốc đã vào bụng.

Tiểu cô nương bị hoảng sợ đến ngẩn người ra, đang định rón rén lui đi, bỗng phát hiện một cặp mắt còn lạnh hơn thanh đao đang trừng trừng nhìn nàng.

Bình rượu và vò rượu đều là bạc nguyên chất, miếng đất niêm trên vò rượu tuyệt đối không hề thấy vết tích gì là đã bị người khác từng động đến.

Yến Nam Phi đã trúng độc, chỉ mới uống có ba ly rượu đã trúng độc rất nặng, độc ở trong rượu là từ đâu mà ra?

Phó Hồng Tuyết dốc ngược vò rượu đổ hết rượu ra, dưới đáy vò rượu hình như có tia sáng lấp lánh.

Hắn liền đập nát vò rượu, liền tìm thấy ngay một cây độc châm màu xanh nhạt.

Châm dài ba tấc, nhưng đáy vò chỉ dày hơn một tấc, cắm cây kim từ dưới đáy vò rượu thì chất độc trên mũi kim sẽ dễ dàng hòa vào trong rượu.

Hắn đã tìm ra đáp án cho một câu hỏi, nhưng câu hỏi không chỉ có một - độc là từ cây kim, vậy cây kim từ đâu?

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết sắc lạnh như mũi dao, hỏi:

- Vò rượu này là do người mang đến?

Tiểu cô nương gật gật đầu, khuôn mặt vốn đỏ như trái táo đã trắng nhợt lên vì hoảng sợ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người lấy ở đâu?

Tiểu cô nương giọng run run, đáp:

- Rượu của nhà tôi, đều cất trong tầng hầm ở dưới lầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sao người lại chọn trúng vò rượu này?

Tiểu cô nương đáp:

- Không phải là tôi chọn, là cô nương nhà tôi chọn, cô nương nói phải dùng loại rượu ngon nhất để khoản đãi khách quý, vò rượu này là loại rượu ngon nhất!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy cô ta ở đâu?

Tiểu cô nương đáp:

- Cô nương đang thay y phục, vì?

Nàng ta vẫn chưa nói dứt câu đó, bên ngoài đã có người tiếp lời:

- Vì khi tôi quay lại đây, y phục đã ướt hết cả.

Nàng bước vào phòng, giọng nói của nàng đã thật hay, nụ cười lại càng đẹp. Nàng trang điểm nhẹ nhàng, phong tư vô cùng nhã nhặn.

Có thể nàng không được coi là một tuyệt sắc giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khi nàng bước vào, mường tượng giống như ánh trăng mờ mờ rọi vào cửa sổ trong một đêm cuối xuân, khiến người ta cảm thấy trong lòng có một nỗi vui sướng không nói thành lời, một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng không sao diễn tả.

Đôi mắt nàng cũng dịu dàng như trăng xuân, nhưng khi nàng nhìn thấy cây châm độc nằm trong tay Phó Hồng Tuyết, liền trở nên vô cùng sắc sảo.

- “Ngài đã có thể tìm ra cây kim, thì chắc cũng nhìn ra lai lịch của nó”. - Giọng nói của nàng cũng trở nên sắc bén hơn - “Đây là ám khí độc môn của Đường gia đất Thực, lão nhân nằm chết ở bên ngoài, chính là kẻ phá gia chi tử duy nhất của Đường gia, hẳn đã từng đến nơi này, nơi đây cũng không phải là một nơi được bảo vệ nghiêm ngặt, hầm cất rượu càng không có khóa”.

Phó Hồng Tuyết dường như chẳng hề nghe thấy những lời này của nàng, chỉ mê mải nhìn nàng, khuôn mặt trắng nhợt của hắn đột nhiên ửng đỏ, hơi thở đột nhiên gấp gáp, những giọt nước mưa trên mặt vừa khô xong mồ hôi lạnh đã tới tấp rơi xuống. Khi Minh Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên mới phát hiện ra sự thay đổi kỳ dị trên khuôn mặt hắn, vội lớn tiếng hỏi:

- Lẽ nào ngài cũng đã trúng độc?

Phó Hồng Tuyết dù đã siết chặt hai tay lại nhưng vẫn cảm không nổi đôi tay đang run lên. Đột nhiên hắn lộn người, phi thân phóng ra ngoài cửa sổ. Tiểu cô nương kinh hãi nhìn bóng của hắn biến mất dần, nhú mày nói:

- Những nỗi đau đớn của người này quả thực chẳng hề ít.

Minh Nguyệt Tâm khẽ thở dài, nói:

- Thực sự nỗi đau của hắn rất sâu.

Tiểu cô nương hỏi:

- Là bệnh gì thế?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Tâm bệnh.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, hỏi:

- Bệnh của hần sao lại ở trong tâm?

Minh Nguyệt Tâm im lặng một hồi lâu, mới thở dài nói:

- Bởi vì hần cũng là một kẻ đau khổ.

Chỉ có gió, có mưa, không có đèn.

Thị trấn trong bóng đêm, giống như là một hoang mạc.

Phó Hồng Tuyết đã gục xuống, gục xuống bên một mương ngầm cũ nát, thân người hần gập lại, co giật, không ngừng nôn mửa.

Có thể hần chẳng hề nôn ra thứ gì, thứ mà hần nôn ra chẳng qua chỉ là những đau thương và sầu khổ trong lòng. Hần thật sự là có bệnh.

Đối với hần mà nói, bệnh của hần không những là sự đau khổ không cách nào giải thoát, mà còn là một sự nhục nhã. Mỗi khi sự phẫn nộ và nỗi đau thương của hần lên đến cực điểm, bệnh của hần lại phát tác. Hần chỉ còn cách một mình trốn đi, dùng phương pháp tàn khốc nhất để giày vò bản thân.

Bởi vì hần hận chính mình, hận mình tại sao lại mắc phải căn bệnh này.

Mưa lạnh rơi trên người hần, cũng giống như những cây roi đang quất lên mình hần, tim hần đang chảy máu, tay hần cũng đang chảy máu.

Hần dùng lực cào tung đám đất cát lên, cùng với máu nhét vào miệng mình.

Hần sợ mình sẽ giống dã thú rên rỉ kêu gào. Hần thà đổ máu chứ không muốn để người khác nhìn thấy nỗi đau và sự nhục nhã của hần.

Nhưng trong cái mương cũ nát không có người này, lại có vẻ như có ai đang đi đến.

Một bóng người nhỏ nhắn chậm chậm bước tới trước mặt hần. Hần không nhìn thấy người của nàng ta, chỉ thấy đôi chân, một đôi bàn chân thon nhỏ mà thanh tú, đang mang một đôi hài mềm mại, có lẽ rất tương xứng với màu y phục.

Màu y phục của nàng trông thật tươi tắn dịu mát, dịu mát như trăng xuân.

Cổ họng Phó Hồng Tuyết đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhỏ như thú vật, giống như con mãnh hổ bị đao đâm trúng bụng.

Hắn thà để mọi người trong thiên hạ nhìn thấy nỗi thống khổ và nhục nhã của hắn lúc này, chứ không muốn để người này trông thấy.

Hắn giãy giụa định bỏ chạy, nhưng không hiểu sao bắp thịt toàn thân hắn đều đang co rút lại.

Nàng thở dài, nhẹ nhàng quỳ gối xuống.

Hắn nghe thấy tiếng thở dài của nàng, hắn cảm nhận được đôi tay lạnh giá đang vuốt nhẹ lên mặt hắn.

Sau đó hắn đột nhiên mất hết cảm giác, tất cả nỗi đau khổ và sự nhục nhã của hắn dường như lập tức được giải thoát.

Đến khi hắn tỉnh lại, hắn thấy hắn đã quay về tiểu lâu.

Nàng đang đứng ở đầu giường nhìn hắn, tấm áo mỏng như trăng xuân, nhưng mắt lại sáng như sao trời thu.

Khi nhìn vào đôi mắt đó, từ trong sâu thẳm tâm hồn hắn lại dấy lên một cơn run rẩy kỳ lạ, giống như dây đàn vô cơ bị rung lên.

Thần sắc của nàng lại rất lạnh, nàng dừng dừng nói:

- Ngài sao đến một lời cũng không chịu nói, tôi mang ngài về đây, chẳng qua chỉ vì tôi muốn cứu Yến Nam Phi, chất độc mà chàng trúng phải rất nặng.

Phó Hồng Tuyết nhắm mắt lại, cũng không biết có phải vì muốn trốn tránh ánh mắt của nàng, hay là vì không muốn để nàng nhìn thấy sự đau khổ trong mắt hắn.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi biết trong giang hồ nhiều nhất chỉ có ba người có thể giải được chất độc của Đường gia, ngài là một trong số đó.

Phó Hồng Tuyết không hề phản ứng, nhưng người hắn đột nhiên đứng dậy, mặt hướng ra cửa sổ, quay lưng lại với nàng.

Trên mình hắn vẫn mặc bộ y phục trước giờ, đao vẫn ở cạnh bên tay, hai chuyện này hiển nhiên khiến hắn cảm thấy an tâm hơn, vì thế lần này hắn không phi qua cửa sổ ra ngoài, chỉ lạnh lùng hỏi một câu:

- Hắn vẫn còn ở đây chứ?

- Vẫn còn, đang ở căn phòng bên trong.

- Ta vào trong, cô ở đây đợi.

Nàng liền đứng ngay đó, nhìn hẩn từ từ bước vào trong, nhìn thấy dáng đi của hẩn, ánh mắt nàng cũng không thể nén lộ ra một nỗi xót thương và đau khổ khó mà lý giải được.

Qua một hồi lâu, mới nghe tiếng từ phía trong đằng sau tấm rèm vọng ra:

- “Thuốc giải ở trên bàn”. - Giọng nói vẫn rất lạnh lùng - “Độc mà hẩn trúng không nặng lắm, trong ba ngày tới, sẽ tỉnh táo, bảy ngày sau là có thể phục hồi”.

- “Nhưng bây giờ ngài vẫn chưa thể đi được!” - Nàng vội nói rất nhanh, hình như là nàng biết rõ là hẩn đang muốn đi ngay - “Dù cho ngài không muốn nhìn thấy tôi, nhưng lúc này ngài vẫn chưa thể đi được!”

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, tấm rèm cửa khẽ khẽ động, nhưng phía trong một chút hồi ứng cũng không có.

- Hẩn đã đi chưa?

- “Tôi rất hiểu ngài, cũng biết ngài đã từng trải qua một chuyện đau lòng, người khiến con tim ngài bị tổn thương, nhất định rất giống tôi”. - Giọng nói của Minh Nguyệt Tâm rất kiên định, nàng nói tiếp - “Nhưng ngài nhất định phải hiểu rõ, cô ta là cô ta, không phải tôi, cũng không phải là ai khác”.

- Vì thế ngài không cần phải trốn tránh, bất cứ ai cũng không cần trốn tránh.

Câu nói cuối nàng không hề nói ra, nàng tin chắc hẩn nhất định có thể hiểu được ý của nàng.

Gió vẫn đang thổi, tấm rèm vẫn đang lay động, hẩn vẫn chưa đi!

Nàng nghe thấy tiếng hẩn thở dài, lập tức nói:

- Nếu ngài thật sự muốn chàng sống thêm một năm nữa, thì nên làm được hai chuyện.

Hẩn cuối cùng cũng mở miệng:

- Chuyện gì?

- “Nội trong bảy ngày này ngài tuyệt không được bỏ đi!” - Nàng chớp chớp mắt rồi nói tiếp - “Trưa nay, ngày còn phải cùng tôi ngồi xe ra phố, tôi muốn đưa ngài đi gặp vài người”.

- Người nào?

- Người mà không hề muốn Yến Nam Phi sống thêm ba ngày!

Trưa

- Tại sao phải ngồi xe?

- “Bởi vì tôi chỉ muốn ngài thấy bọn chúng, chứ không muốn chúng trông thấy ngài”. - Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên cười cười nói - “Tôi biết ngài cũng không muốn trông thấy tôi, nên tôi đã chuẩn bị đeo lên mặt một cái mặt nạ”.

Mặt nạ mà nàng mang là một tấm mặt nạ hình Phật Bà, khuôn mặt mập mập tròn tròn, cười cười trông như một em bé mũm mĩm, làm nền cho thân hình nhỏ nhắn thon thả của nàng, xem ra thật sự rất buồn cười.

Phó Hồng Tuyết vẫn đến nhìn cũng không nhìn qua nàng lấy một lần, trong cánh tay trắng nõn, vẫn là thanh đao đen sì luôn được cầm chặt.

Xem ra trong ánh mắt của hắn, trên thế gian này đã chẳng còn chuyện gì đáng để hắn cười.

Nhưng đôi mắt của Minh Nguyệt Tâm phía sau tấm mặt nạ đang chăm chú nhìn hắn, đột nhiên hỏi:

- Ngài có muốn biết người đầu tiên tôi muốn đưa ngài đi gặp là ai không?

Phó Hồng Tuyết không phản đáp.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Là Đỗ Lôi, Nhất Dao Động Phong Lôi Đỗ Lôi?

Phó Hồng Tuyết không phản ứng gì.

Minh Nguyệt Tâm thở ra một hơi, nói:

- Xem ra ngài rời bỏ giang hồ thực sự đã quá lâu rồi, đến người này ngày cũng không biết.

Phó Hồng Tuyết rất cuộc cũng mở miệng, lạnh lùng hỏi:

- Sao ta nhất định phải biết hắn?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bởi vì hắn cũng là người có tên trong bảng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bảng gì?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Giang hồ danh nhân bảng!

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết càng trắng nhợt.

Hắn biết người đã nổi danh trong chốn giang hồ, dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ quyết không cúi đầu trước kẻ khác!

Năm xưa Bách Hiếu Sinh sáng tác Bình khí phổ, bình phẩm thiên hạ cao thủ, tuy là rất công chính, nhưng vẫn dẫn đến một cuộc truy sát lẫn nhau, sau đó thậm chí có người nói hấn cố ý khiến cho trong giang hồ nổi sóng gió.

Ngày nay Giang hồ danh nhân bảng này lại làm sao mà có? Phải chăng cũng có một sự rắc tâm nào ở đây?

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nghe đồn tấm bảng danh nhân này là do chính tay Công tử Vũ viết ra, trên bảng tổng cộng chỉ có danh tự của mười ba người.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên cười nhạt, nói:

- Tên của chính hắn đương nhiên không có trên bảng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Ngài đoán đúng rồi.

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết chuyển động, lại hỏi:

- Còn Diệp Khai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Tên của Diệp Khai cũng không có, điều này có thể vì Diệp Khai đã hoàn toàn rời khỏi giang hồ, đã là người ngoài, đã ở thiên thượng của thiên ngoại.

Phó Hồng Tuyết im lặng, ánh mắt đã tới một nơi xa xăm.

Phương xa góc trời, gió mát thổi quanh, có ống tay áo một người đang vờn bay trong gió, dường như là đang vượt gió mà đi.

Minh Nguyệt Tâm:

- Tôi biết Diệp Khai là người bạn duy nhất của ngài, lẽ nào ngài cũng không có tin tức gì của hắn?

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết bỗng lại trở nên lạnh ngắt như mũi đao, lạnh lùng đáp:

- Ta không có bạn, một người cũng không.

Minh Nguyệt Tâm khẽ than trong lòng, quay lại đề tài, hỏi:

- Ngài tại sao không hỏi tôi, trên bảng có hay không có tên ngài?

Phó Hồng Tuyết không hỏi, chỉ vì hấn căn bản không cần hỏi.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Có lẽ ngài vốn chẳng cần hỏi, trên bảng đương nhiên là có tên của ngài, cũng có cả tên của Yến Nam Phi!

Nàng ngừng lại, lại nói:

- Bảng danh nhân này tuy đã ghi rõ thứ tự tên không phân trước sau, nhưng một tờ giấy dài viết mười ba cái tên chắc chắn phải có trước sau rồi.

Phó Hồng Tuyết cuối cùng nhẫn không được hỏi:

- Người đứng đầu trong danh sách là ai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Là Yến Nam Phi!

Cánh tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết đang siết chặt lại từ từ thả lỏng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Chàng hành tẩu trong giang hồ, tại sao không bao giờ có một ngày yên ổn, bây giờ ngài đã rõ hết rồi.

Phó Hồng Tuyết không mở miệng, xe ngựa đã dừng lại, đang dừng đối diện với một cao lâu.

Gác của Hội Tân lâu cao mười trượng.

- “Tôi biết Đỗ Lôì trưa nào cũng tới nơi này dùng bữa, ngày nào cũng ăn tới giờ này mới đi!” - Minh Nguyệt Tâm nói - “Những thứ mỗi ngày hấn ăn đều là bốn món và hai bát cơm, một bình rượu, đến thực đơn cũng chưa từng thay đổi”.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn vô cảm, nhưng con người lại bắt đầu thu nhỏ lại.

Hấn tự biết lần này sẽ gặp phải một đối thủ rất đáng sợ.

Cao thủ trong giang hồ như mây, nào chỉ có ngàn trăm, nhưng có tên trên bảng lại bất quá chỉ có mười ba.

Mười ba người này, đương nhiên đều là những nhân vật rất đáng sợ.

Minh Nguyệt Tâm vén tấm rèm che cửa sổ của xe ngựa lên một chút, nhòm ra ngoài, đột nhiên nói:

- Hẳn ra rồi.

Đang là chính ngộ.

Khi Đỗ Lô từ trong Hội Tân lâu bước ra, bóng của hắn đúng lúc bị chính chân hắn dẫm lên.

Chân hắn đang mang một đôi ủng đế mềm đáng giá tám mươi lượng bạc một đôi, hãy còn mới nguyên!

Mỗi khi hắn mang đôi ủng mới và dẫm lên bóng của chính mình, trong lòng hắn tự dừng cảm thấy háo hức kỳ lạ, hắn muốn cởi bỏ đôi ủng, cởi bỏ tất cả những gì mặc trên người để rồi chạy xuống lòng đường mà gào ầm lên.

Nhưng hắn đương nhiên không thể làm như thế, bởi vì bây giờ hắn đã là người nổi tiếng, rất rất nổi tiếng.

Bây giờ mỗi việc hắn làm đều chuẩn xác như tiếng trống canh lúc nửa đêm vậy.

Bất luận là đi tới nơi nào, bất luận phải ở lại nơi đó bao nhiêu lâu, hắn ngày nào cũng nhất định phải đi ăn cơm cùng một giờ, nhất định phải ăn cùng một loại món ăn.

Tuy có lúc hắn ăn như điên, nhưng vẫn không hề đổi món!

Bởi vì hắn hy vọng người khác đều cho rằng hắn là một người chuẩn xác mà có hiệu quả, hắn biết mọi người đối với kiểu người như thế trong lòng sẽ nể trọng hơn một chút, đây là niềm vui thích và sự hưởng thụ lớn nhất của hắn.

Trải qua mười bảy năm khổ luyện, năm năm phấn đấu, sau bốn mươi ba trận huyết chiến lớn nhỏ, tất cả những cái hắn hy vọng có được, chính là điều này.

Hắn nhất định phải khiến bản thân hắn tin rằng hắn đã không còn là đứa trẻ lang thang với đôi chân trần suốt năm không có ủng mang.

Thanh đao nạm đá quý dưới ánh mặt trời phát sáng lấp lánh, trên đường có rất nhiều người đều đang ngắm nhìn thanh đao của hắn, từ trong cỗ xe ngựa đen sì đối diện kiadường như cũng có hai cặp mắt đang chăm chú nhìn hắn.

Những năm gần đây hẳn đã quen với việc bị người khác nhìn chăm chăm rồi, mọi người đều quen với điều này.

Nhưng hôm nay đột nhiên hẳn lại cảm thấy rất không tự nhiên, giống như một thiếu nữ lỏa thể đứng giữa một đám đông nam nhân vậy.

Phải chăng là bởi vì hai cặp mắt trong cỗ xe ngựa đối diện, đã nhìn xuyên qua cái vỏ ngoài được phủ đầy vàng của hẳn, đã nhìn thấy được đũa trẻ lang thang với đôi chân trần kia.

- Một nhát đao xẻ vỡ thùng xe, móc hai cặp mắt kia ra.

Hẳn có nỗi bức bối đó, nhưng lại không hề làm như vậy, bởi vì hẳn tới nơi này, không phải để tìm kiếm cái việc phiền phức đó.

Mấy năm gần đây, hẳn đã học được cách nhẫn nhịn.

Hẳn đến nhìn cũng không nhìn sang bên đó lấy một lần nữa, chỉ viền theo con đường dài mặt trời đang chiếu rọi, đi về quán trọ hẳn nơi đang ở, mỗi một bước chân sỏi ra, đều chính xác hết như lão thợ may đo áo cho một tiểu cô nương khó tính, không thừa một tấc, không thiếu một tấc, bước nào cũng vừa đúng hai thước ba tấc.

Hẳn hy vọng người khác cũng rõ, đao của hẳn cũng chuẩn xác như vậy.

Minh Nguyệt Tâm nhẹ nhàng buông tấm rèm cửa sổ xe ra, khẽ thở dài, hỏi:

- Ngài thấy tên này thế nào?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Nội trong ba năm nếu như hẳn chưa chết, thì nhất định sẽ trở thành một kẻ điên.

Minh Nguyệt Tâm lại thở dài, nói:

- Đáng tiếc bây giờ hẳn vẫn chưa điên?

Xe ngựa lại dừng lại đối diện trước Nhất Phẩm Hương.

Nhất Phẩm Hương là một quán trà lớn, trong quán trà thông thường đều có đủ kiểu, đủ dạng người, quán trà càng lớn thì lại càng nhiều.

Minh Nguyệt Tâm lại vén tấm rèm lên, để cho Phó Hồng Tuyết nhìn một lúc lâu, rồi nàng mới hỏi:

- Ngài thấy được gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Máy người?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bảy.

Bây giờ đang là lúc quán trà mở cửa buôn bán, khách bên trong ít nhất cũng có một hai trăm người, hẳn tại sao lại chỉ thấy có bảy người?

Minh Nguyệt Tâm một chút ngạc nhiên cũng không biểu hiện, ngược lại ánh mắt nàng còn lộ ra một vẻ khen ngợi, lại hỏi:

- Ngài thấy là bảy người nào?

Bảy người mà Phó Hồng Tuyết nhìn thấy là: hai người đang đánh cờ, một người đang bóc lạc, một hòa thượng, một tên mặt rỗ, một tiểu cô nương đang hát mua vui, còn có một tên to béo đang gục trên mặt bàn ngủ gật.

Bảy người này có người thì ngồi trong góc, có người thì ngồi giữa đám đông, dáng người chẳng có gì là đặc biệt.

Tại sao những người khác hẳn không nhìn thấy, lại cứ chỉ nhìn thấy bảy người này?

Minh Nguyệt Tâm chẳng những không thấy lạ, ngược lại càng tỏ ra bái phục khẽ thờ dài, nói:

- Tôi chỉ biết thanh đao của ngài sắc, không ngờ con mắt của ngài càng sắc.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Kỳ thực ta chỉ cần nhìn thấy một người đã quá đủ.

Hắn đang nhìn một người.

Vừa rồi tên to béo vẫn còn ngủ gục trên bàn, bây giờ đã tỉnh, trước duỗi cái lưng mỏi, rồi đổ cả chén trà vào miệng súc, phun toẹt cả ngụm trà lên mặt đất, làm ướt cả gấu quần của người bên cạnh, hẳn liền vội vàng khom lưng xuống, cười làm lành dùng ống tay áo lau gấu quần cho người kia.

Một người nếu như trông quá béo, những việc làm thường khó tránh khỏi lộ ra một chút ngu ngốc buồn cười.

Nhưng ánh mắt Phó Hồng Tuyết khi nhìn hắn, so với ánh mắt khi này nhìn Đỗ Lôi thì hoàn toàn giống nhau.

Lẽ nào hắn cho rằng tên béo cũng là một đối thủ rất đáng sợ?

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài nhận ra người này?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng ngài rất chú ý đến hắn.

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài đã phát hiện ra hắn có chỗ nào đặc biệt?

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu, mới nói từng chữ một:

- Người tên này có sát khí.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Sát khí?

Phó Hồng Tuyết siết chặt thanh đao trong tay, nói:

- Chỉ có cao thủ giết người vô số, trên người mới mang sát khí!

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng xem ra hắn chẳng qua chỉ là một tên béo phì nộn ngu ngốc.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Đó chẳng qua chỉ là thứ che đậy bên ngoài của hắn thôi, chính là giống như vỏ ngoài của đao kiếm vậy.

Minh Nguyệt Tâm thở dài, nói:

- Xem ra mắt của ngài so với đao của ngài còn sắc hơn.

Nàng hiển nhiên là nhận ra người này, hơn nữa còn rất rõ về ngọn ngành của hắn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hắn là ai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Hắn chính là Ngón Cái.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ngón Cái?

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài biết hay không biết trong giang hồ mấy năm gần xuất hiện một tổ chức bí mật rất đáng sợ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tổ chức này tên gọi là gì?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- “Bàn Tay Đen!”

Phó Hồng Tuyết chưa hề nghe qua cái tên này, nhưng lại vẫn cảm thấy có một áp lực nói không thành lời.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Cho đến giờ phút này, trong giang hồ những người biết rõ về tình hình của tổ chức này vẫn không nhiều, bởi vì những việc mà bọn chúng làm đều là ở dưới lòng đất, nơi ánh sáng mặt trời không chiếu đến.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Việc chúng làm là những việc gì?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bắt cóc, tống tiền, ám sát.

Một bàn tay có năm ngón, tổ chức này cũng có năm tên đầu sỏ.

Xe ngựa lại tiếp tục đi về phía trước, tấm rèm đã hạ xuống.

Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên hỏi:

- Trên bàn tay, sức mạnh lớn nhất là ngón tay nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ngón cái.

Minh Nguyệt Tâm:

- Linh hoạt nhất là ngón tay nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ngón trỏ.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Trong tổ chức Bàn Tay Đen, chịu trách nhiệm về ám sát, chính là Ngón Cái và Ngón Trỏ.

Chỗ đáng sợ nhất của Ngón Cái, chính là hẳn có một công phu Thập Tam Thái Bảo Hành Luyện Đồng Tử Công mà hiếm ai luyện thành.

Bởi vì hãn vốn là thái giám trong cung, từ nhỏ đã là thái giám. Nghe nói mấy vị cao thủ trong Hoàng cung đại nội đều đã từng dạy qua hãn võ công.

Xuất thân của Ngón Trỏ càng kỳ lạ hơn, nghe đồn hãn không những đã từng ở Thiếu Lâm tự làm giám tự trông coi tăng lữ, mà còn là đệ tử sáu túi của Cái bang, và còn từng là Đường chủ Thập Nhị liên hoàn đường của Giang Nam Phong Vĩ bang

Mỗi bọn chúng có một nhóm thủ hạ, mỗi tên đều có một công việc rất đặc biệt, hơn nữa hợp tác đã lâu.

Vì thể hành động ám sát của bọn chúng trước giờ chưa hề thất bại.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng kẻ đáng sợ nhất trong tổ chức này, lại không phải là hai tên bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là ai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Là Ngón Vô Danh. Trên một bàn tay, ngón tay vụng về nhất chính là ngón vô danh.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ngón Vô Danh sao lại đáng sợ?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bởi vì hãn vô danh.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Những võ lâm hào kiệt thanh danh hiển hách, cố nhiên ắt có sở trường, nhưng một số kẻ vô danh lại càng đáng sợ hơn. Bởi vì thông thường phải đợi đến lúc đao của hãn đâm vào tim thì người ta mới biết được sự đáng sợ của hãn.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Trong giang hồ trước giờ chưa có người nào biết Ngón Vô Danh là ai, càng không có ai thấy qua hãn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đến cô cũng không biết?

Minh Nguyệt Tâm khổ sở cười, nói:

- Không biết chừng tôi cũng phải đợi đến khi đao của hắn đâm vào tim tôi mới biết được!.

Phó Hồng Tuyết im lặng, lại qua một hồi lâu, mới hỏi:

- Bây giờ cô còn muốn đưa tôi đi gặp người nào?

Minh Nguyệt Tâm không trực tiếp trả lời câu hỏi này, nói:

- Thành nhỏ này vốn không phải là một nơi rất náo nhiệt, nhưng mấy ngày gần đây, đột nhiên lại có rất nhiều khách giang hồ lạ mặt.

Bây giờ thì nàng đối với đám người đó đã không còn lạ lẫm nữa, bởi vì nàng đã điều tra qua lại lịch và nguồn gốc của bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết không hề kinh ngạc.

Hắn đã sớm phát hiện ra nàng không hề giống với vẻ bề ngoài nhỏ nhắn yếu ớt, trong đôi tay ngọc ngà mảnh dẻ kia hiển nhiên cũng đã nắm được một lực lượng rất lớn, còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bất kỳ ai.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi gần như đã điều tra rất rõ về lai lịch của bọn chúng, chỉ có một người là ngoại lệ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Minh Nguyệt Tâm vẫn chưa mở miệng, đột nhiên, con ngựa khỏe kéo xe hí một tiếng dài dơ hai chân trước đứng thẳng lên, thùng xe nghiêng đi, gần như lật nhào.

Nhưng người nàng lại đã ở bên ngoài thùng xe, chỉ nhìn thấy một người đứng tuổi áo xanh tất trắng, gục dưới móng ngựa.

Con ngựa khỏe mà đã đứng cả người dậy, móng trước nếu như đã giẫm xuống, hẳn dù là không chết thì hộp sọ cũng phải bị dẫm nát.

Người đánh xe đã giữ không nổi con ngựa này, người áo xanh ngã gục dưới đất thân người đã co lại thành một khối tròn, đến cử động cũng không cử động nổi nữa.

Mắt nhìn móng con ngựa dẫm xuống, Minh Nguyệt Tâm chẳng những đến một ý định ra tay cứu giúp cũng không có, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn.

Nàng đang nhìn Phó Hồng Tuyết. Phó Hồng Tuyết cũng đã ra khỏi thùng xe, trên khuôn mặt trắng nhợt hoàn toàn chẳng có một chút biểu cảm gì, hẳn càng không có ý ra tay.

Đám đông kêu lên kinh hãi, móng ngựa rớt cuộc dẫm xuống, người áo xanh trên đất rõ ràng đã gục ngay dưới móng ngựa, ai nấy đều nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng hẳn lại không hề bị móng ngựa đạp phải. Đến khi con ngựa này yên ổn lại, người này cũng chậm chậm bò lên, không ngừng thở dốc.

Mặt của hẳn tuy đã vì kinh hãi mà biến sắc, nhưng xem ra vẫn rất bình thường, hẳn vốn dĩ là người rất bình thường, đến một điểm đặc biệt cũng không có.

Nhưng Phó Hồng Tuyết khi nhìn hẳn, ánh mắt lại càng trở nên tàn khốc.

Hẳn đã thấy qua người này. Người vừa bị ngậm trà của Ngón Cái làm ướt gấu quần, chính là người này.

Minh Nguyệt Tâm bỗng cười cười, nói:

- Xem ra vận khí hôm nay của ngài thật không tốt, vừa mới bị người ta làm ướt gấu quần, bây giờ lại bị ngã đến mình mẩy toàn là đất.

Người này cũng cười cười, nói:

- Vận khí của ta hôm nay tuy không tốt nhưng còn bao nhiêu người vận khí tệ hơn ta. Hôm nay ta xui xẻo, ngày mai vẫn còn không biết có bao nhiêu người so với ta càng không may hơn, cuộc sống vốn dĩ là như thế mà, cô nương hà tất phải để tâm xem trọng?

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Không Tước

Ngựa không làm người bị thương, xe không hề bị đổ.

Người khách lạ trông rất bình thường này trong nháy mắt đã mất hút vào giữa đám đông giống như một cái bọt biển tan trong biển lớn vậy, tuyệt đối không khiến người khác phải chú ý tới.

Phó Hồng Tuyết từ từ ngẩng đầu lên, Minh Nguyệt Tâm đang nhìn hẩn mỉm cười, cái cười trông rất lạ, và cũng rất ngọt.

Nhưng đột nhiên hẩn giống như bị quất cho một roi, thành linh xoay người lại chui vội vào trong thùng xe.

Minh Nguyệt Tâm không những cảm thấy được nỗi kinh sợ và sự đau khổ của hẩn thậm chí còn cảm thấy được nỗi bi thương không sao có thể tả xiết ẩn kín trong tận sâu nội tâm hẩn.

Những chuyện cũ vốn đã như nước trôi đi, người vốn đã tiêu tan như làn khói nhẹ giờ đây tại sao lại hiện về trước mắt hẩn?

Nàng không cầm lòng được bất giác đưa tay lên khẽ sờ mặt mình.

Cái mặt nạ Bồ Tát bằng đất đã rơi xuống khi thùng xe bị lắc, nàng lại để hẩn nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy có một chút gì đó hận bản thân. Nàng hận bản thân tại sao lại giống với người con gái ấy thế.

Nàng càng hận người con gái đó tại sao lại gây cho người khác nỗi khổ đau bi thương hẩn sâu như thế.

- Giữa người và người, tại sao phải gây tổn thương cho nhau? Dường như con người yêu càng sâu, tổn thương gây cho nhau càng nặng.

Đầu ngón tay của nàng sờ nhẹ lên mắt mới phát hiện ra mắt mình đã ướt rồi.

Là vì ai?

Là vì sự ngu muội của nhân loại? Hay là vì con người xa lạ cô độc kia?

Nàng lặng lẽ lau khô đôi mắt, nhẹ bước vào thùng xe, trên mặt lại đeo cái mặt nạ lúc nào cũng toét miệng cười đó. Trong lòng nàng, nàng chỉ hy vọng bản thân cũng có thể như ông Phật béo không ưu tư sầu muộn kia, có thể quên đi tất cả bi thương và thống khổ trên thế gian, cho dù chỉ là trong khoảnh khắc.

- Chỉ tiếc con người không phải là thần tiên.

- Dù cho có là thần tiên đi chăng nữa chỉ sợ cũng khó tránh khỏi có những nỗi đau của riêng mình. Khuôn mặt tươi cười của bọn họ chẳng qua chỉ là cố ý lộ ra ngoài, để cho nhân thế coi mà thôi.

Nàng lại tự an ủi bản thân như thế.

Khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết vẫn đang co giật. Minh Nguyệt Tâm cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng xuống rồi hỏi:

- Người vừa nãy ngài đương nhiên cũng đã thấy qua?

Hắn đương nhiên thấy qua.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng ngài lại không hề chú ý đến hắn, bởi vì hắn thực sự quá bình thường?

Bình thường đến nỗi giống như là một cái bọt biển giữa biển lớn, một hạt đậu trong đồng lương, bất kỳ ai cũng đều không chú ý đến hắn.

Nhưng đợi đến khi nước biển tràn vào cổ họng, thì người ta mới phát hiện ra rằng cái bọt biển ấy đã biến thành một ngón tay màu đen, từ cổ họng sẽ đâm suốt vào tim gan.

Minh Nguyệt Tâm thở dài, nói tiếp:

- Vì thế tôi đã luôn cho rằng loại người này là đáng sợ nhất, nếu như vừa rồi hắn không tự mình để lộ tung tích, có lẽ cho đến giờ này ngài vẫn không chú ý đến hắn.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

- Nhưng vừa rồi sao hắn lại phải cố ý để lộ ra tung tích?

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Bởi vì hắn muốn do thám tung tích của chúng ta.

Ngón Cái nhất định đã sớm phát hiện ra trong cỗ xe ngựa đối diện có người đang nhòm sang, vì thế cố ý làm ướt gấu quần của tên kia, và chính ngay trong lúc cười làm hòa lau lau gấu quần hắn đã thông báo cho tên kia.

Còn tên kia, hắn cố ý ngã dưới móng ngựa chỉ bởi vì hắn biết chỉ có làm như thế, người trong thùng xe mới lộ diện.

Minh Nguyệt Tâm cười khố sở nói:

- Hiện tại chúng ta vẫn chưa biết được lai lịch của hắn nhưng hắn đã thấy chúng ta, chắc không đầy một giờ hắn sẽ điều tra ra Yến Nam Phi đang ở chỗ nào.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Bàn Tay Đen và Yến Nam Phi có thù à?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Không có, bọn chúng trước giờ không vì thù hận cá nhân mà giết người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bọn chúng chỉ vì cái gì mà giết người?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Mệnh lệnh.

Chỉ cần mệnh lệnh vừa truyền tới, bọn chúng lập tức giết người, bất kể là ai cũng giết!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bọn chúng cũng nghe mệnh lệnh của người à?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Chỉ nghe của một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Công tử Vũ.

Tay Phó Hồng Tuyết siết chặt.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Dựa vào Bàn Tay Đen năm người bọn chúng, vẫn chưa thể thành lập nên lực lượng của tổ chức này.

Trong tổ chức này, hình như đã chiêu mộ toàn bộ tất cả thích khách và hung thủ sát nhân trong giang hồ. Ngũ Hành song sát và Quỷ Ngoại Bà đương nhiên cũng thuộc tổ chức này.

Bọn người này bản lĩnh đã cao lại còn đều là những cự phú, thu thập được chúng vào trong một tổ chức quả chẳng dễ chút nào.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Trên trời dưới đất hiện chỉ có một người có khả năng này.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Công tử Vũ?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Chỉ có hắn.

Phó Hồng Tuyết nhìn chăm chú cánh tay cầm đao, con người hắn đã bắt đầu thu lại.

Minh Nguyệt Tâm cũng im lặng, qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi nói:

- Dĩ sát chi sát, vừa rồi ngài đáng lẽ nên giết tên đó.

Phó Hồng Tuyết cười nhạt.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi biết ngài trước giờ không dễ gì xuất đao, nhưng hắn đã đáng để ngài xuất đao.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Cô cho rằng hắn chính là Ngón Vô Danh?

Minh Nguyệt Tâm khẽ gật đầu, nói:

- Tôi thậm chí còn nghi ngờ hắn chính là Chim Công.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chim Công?

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Chim Công là một loại chim, loại chim rất đẹp, đặc biệt là lông vũ của nó?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nhưng Chim Công mà cô nói lại không phải là chim?

Minh Nguyệt Tâm thừa nhận:

- Tôi nói tới không phải là chim, là người, là một người rất đáng sợ.

Con người của nàng cũng đang thu lại rồi chậm chậm nói tiếp:

- Tôi thậm chí còn cho rằng hẳn chính là kẻ đáng sợ nhất trong thiên hạ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bởi vì hẳn có Khổng Tước linh!

Khổng Tước linh!

Khi nàng nói đến ba chữ này, ánh mắt bỗng sáng lên lộ ra vẻ kính nể và sợ hãi.

Sắc mặt của Phó Hồng Tuyết lại cũng đã biến đổi.

Chim Công có lông vũ như như linh dương có sừng, không những quý giá mà còn rất đẹp.

Nhưng Khổng Tước linh mà bọn họ nói tới không phải là lông vũ của con chim Công mà là một loại ám khí!

Một loại ám khí thần bí nhưng rất đẹp.

Một loại ám khí đáng sợ.

Chẳng ai có thể hình dung được vẻ đẹp của nó, cũng chẳng có ai có thể thoát khỏi nó, chống lại nó!

Trong chớp mắt khi ám khí phóng ra, nét rực rỡ và vẻ đẹp thần bí đó không những khiến người ta hoàn toàn mê muội thậm chí còn có thể khiến người ta quên cả sự đáng sợ của cái chết! Nghe đồn, tất cả những người chết bởi loại ám khí này trên mặt đều mang một nụ cười bí hiểm kỳ lạ.

Vì thế có rất nhiều người cho rằng bọn họ cam tâm tình nguyện chết bởi loại ám khí này, cũng giống như một vài người biết rõ là tầm xuân có gai, nhưng lại vẫn muốn hái xuống.

Bởi cái vẻ đẹp rực rỡ này, trừ phi không phải là người mới có thể kháng cự lại!

- Ngài đương nhiên cũng biết Khổng Tước linh.

- Ta biết.

- Nhưng ngài lại không hề biết, Khổng Tước linh đã không còn tại Khổng Tước sơn trang.

Phó Hồng Tuyết luôn là một người rất khó thay đổi giọng nói và nét mặt, nhưng khi nghe câu này, trên khuôn mặt hần lại hiện rõ lên một nét kinh hãi.

Hần không những biết Khổng Tước linh mà còn đã từng đến qua Khổng Tước sơn trang.

Cảm giác của hần lúc đó, dường như giống như một vị thánh đến một nơi thánh địa. Lúc đó đang là đầu thu, một đêm đầu thu.

Từ trước đến giờ hần chưa thấy qua một vẻ đẹp lạ thường như thế, một nơi trang nghiêm như thế. Trong ánh đêm mà nhìn nét đẹp của Khổng Tước sơn trang dường như giống với một điện đường trong thần thoại.

- Trong đây tổng cộng có chín tầng cửa, đại bộ phận là được xây dựng ba trăm ba mươi năm về trước, dù trải qua rất nhiều thời đại nhưng xem ra nó vẫn giữ được quy mô ngày ấy.

Người đón tiếp hần là Thu Thủy Thanh tiểu đệ của Trang chủ Khổng Tước sơn trang.

Thu Thủy Thanh là một người nói chuyện rất bảo thủ.

Thực tế để giữ được gần như nguyên vẹn cái quy mô vốn có quả thật là một điều vô cùng kỳ diệu.

- Đây đích thực là một kỳ tích, trải qua bao lần chiến loạn khói lửa, nơi này lại vẫn bình an vô sự.

Trước tấm bình phong của hậu viện, treo mười ba lồng đèn màu.

Ánh đèn rực rỡ, chiếu lên một bức đồ họa lớn - hình mười người đàn ông vạm vỡ mặt mày hung tợn, mỗi người cầm một loại vũ khí không giống nhau, nhưng trong ánh mắt lại chứa đầy sự kinh hoàng và sợ hãi. Bởi vì bên trong ống sáo vàng nơi tay một thư sinh trắng trẻo phát ra ánh hào quang tựa như cầu vồng.

Ánh hào quang đó so với cầu vồng có khi còn đẹp và rực rỡ hơn.

- Đây đã là chuyện của nhiều năm trước, lúc đó ba mươi sáu sát tinh trên giới hắc đạo, vì muốn hủy hoại nơi đây đã liên minh lại hợp lực tấn công.

Ba mươi sáu người bọn họ khi liên thủ lại nghe nói đã từng vô địch trong thiên hạ.

Nhưng ba mươi sáu người này chẳng còn một ai có thể sống để quay về.

- Từ sau chuyện đấy cho đến nay, trong giang hồ chẳng còn ai dám xâm phạm đến Khổng Tước sơn trang, Khổng Tước linh ba chữ này, cũng từ đó được truyền khắp trong thiên hạ!

Cho đến thời khắc này, câu nói lúc đó của Thu Thủy Thanh, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai hẳn.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng Khổng Tước linh đã không còn ở Khổng Tước sơn trang nữa.

- Đây chính là một bí mật. Minh Nguyệt Tâm nói:

- Trong giang hồ từ trước đến nay chưa có ai biết đến bí mật này.

Khổng Tước linh đã bị chủ nhân đời thứ mười ba của Thu gia đánh mất trên đỉnh Thái Sơn!

- Bí mật này cho đến nay dần dần mới có người biết, bởi vì Khổng Tước linh bỗng nhiên lại xuất hiện trong giang hồ.

Chỉ xuất hiện có hai lần, chỉ giết có hai người!

Người bị giết đương nhiên là cao thủ nổi danh một thời, nhưng người giết họ lại không phải là đệ tử của Khổng Tước sơn trang.

- Chỉ cần Khổng Tước linh còn tồn tại một ngày, trong giang hồ sẽ không có ai dám xâm phạm đến Khổng Tước sơn trang nếu không thì nơi này hẳn đã bị hủy diệt.

- Khổng Tước sơn trang danh tiếng ba trăm năm, cơ ngơi tám mươi dặm, năm trăm nhân mạng, tất cả kỳ thực đều xây dựng trên một cái Khổng Tước linh nhỏ bé!

Nhưng hiện nay Khổng Tước linh lại đã rơi vào tay một người lạ không rõ lai lịch!

Phó Hồng Tuyết nhin không nổi hỏi:

- Người này chính là Chim Công?

- Phải!

Linh dương bị săn bắt chỉ vì linh dương có sừng, phần mộ bị đào bới chỉ vì trong mộ có vàng bạc châu báu.

Một tên yếu đuối khờ khạo thường là dễ dàng tránh được tai họa sát thân, một cô gái trinh xấu xí thường dễ dàng giữ được trinh tiết.

Vì thế cũng chỉ có những người bình thường nhất, vô danh nhất mới có thể giữ được loại vũ khí như Khổng Tước linh!

- Chim Công biết rõ đạo lý này.

Kỳ thực hãn vốn không phải là loại người này, hãn vốn cũng giống đại đa số những kẻ khác ham muốn tài phú và danh vọng.

Kể từ lúc hãn, trong một đêm hè oi bức, nhìn thấy người con gái mà hãn chung tình nhất thờ hỗn hển khi bị một tên nhà giàu đè ngửa ra trên bãi cỏ sà m sỡ, hãn đã hạ quyết tâm phải đạt được tài phú và danh vọng mà người khác có nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Nhưng những thứ mà hãn đạt được so với những thứ trong mơ tưởng của hãn thì hãn đến nằm mơ cũng không nghĩ tới được - cái mà hãn có được là Khổng Tước linh!

Vì thế mà những quyết tâm của hãn cũng đã thay đổi, bởi vì hãn là một người thông minh, hãn không muốn giống như con linh dương bị săn bắt!

Hãn muốn giết người!

Mỗi lúc nghĩ đến cái đêm hè oi bức ấy, nhớ lại hình ảnh cô gái thờ hỗn hển mồ hôi chảy ròng ròng, hãn lại muốn giết người.

Hôm nay hãn không hề giết người!

Hãn không phải không muốn, mà là không dám!

Đối diện với cái người có khuôn mặt trắng nhợt, ánh mắt lạnh lung ấy trong lòng hãn bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Kể từ sau khi hãn có Khổng Tước linh, đây là lần đầu tiên trong lòng hãn thấy sợ một người.

Tất cả nỗi sợ của hãn, không phải là sợ thanh đao đen sì kia, mà chính là sợ cái người cầm thanh đao ấy tuy người này chẳng qua chỉ lạng lẽ đứng đó.

Nhưng, so với một thanh đao được rút ra khỏi vỏ thì ánh mắt của người đó vẫn sắc bén hơn nhiều.

Khi nhìn thấy ánh mắt ấy tim hãn tự dưng bắt đầu đập loạn xạ, cho đến lúc hãn quay về phòng của mình rồi mà tim hãn vẫn còn đập rất mạnh.

Tim hãn đập mạnh không chỉ vì lo lắng sợ hãi.

Hãn còn thấy hưng phấn!

Bởi vì hẳn thực sự muốn thử. Thử xem Khổng Tước linh có hay không có khả năng giết được người này.

Nhưng mà hẳn lại hoàn toàn chẳng có dũng khí đấy!

Một gian phòng rất đơn sơ, chỉ có một cái giường đơn, một cái bàn, một cái ghế.

Hắn vừa bước vào liền nằm phịch xuống giường, phản giường vừa lạnh vừa cứng nhưng cũng không thể làm long hẳn nguội bốt xuống được. Hẳn bỗng nhiên phát hiện trong đũng quần mình có một thứ gì đó đang dựng đứng lên.

Hắn thực sự là rất hưng phấn bởi vì hẳn lại muốn giết người, lại nghĩ tới cái đêm hè oi bức kia?

Ham muốn giết người lại làm trở dậy sự hung tợn trong tính cách hẳn, giờ thì đến bản thân hẳn cũng cảm thấy rất không thể tự chủ.

Điều khó chịu nhất là một khi cảm giác đó đã trở dậy rồi thì không có cách nào kìm nén!

Hắn không có đàn bà.

Hắn từ trước giờ không tin bất kỳ một người đàn bà nào, tuyệt không để bất kỳ một người đàn bà nào tiếp cận hẳn, cách duy nhất để hẳn giải quyết chuyện này, chính là giết người.

Đáng tiếc bây giờ người mà hẳn rất muốn giết lại là người mà hẳn không dám đi giết.

Một buổi chiều mùa xuân đột nhiên lại biến thành một đêm hè oi bức.

Hắn từ từ duỗi cánh tay đang toát mồ hôi ra - bây giờ hẳn chỉ có thể dùng tay để giải quyết - sau đó hẳn liền đứng dựa ngay bên giường và không ngừng nôn mửa!

Hắn nôn chảy cả nước mắt!

Hoàng hôn. Thực ra mới gần hoàng hôn thôi chứ vẫn chưa phải là hoàng hôn.

Một người khề khàng đẩy cửa ra nhẹ nhàng đi vào. Đáng người hẳn tuy béo phì và vụng về nhưng hành động lại nhanh nhẹn như một con mèo.

Chim Công vẫn không cử động, nằm nguyên trên giường lạnh lùng nhìn người này. Hẳn thực vốn đã chẳng thích tên béo ngu xuân này, bây giờ

trong lòng càng sinh ra một sự căm ghét không nói thành lời.

- Tên này chẳng qua chỉ là một thái giám, một thứ đồ bỏ, một con heo!

Nhưng con heo này lại chẳng hề bị tình dục hành hạ, mãi mãi cũng sẽ không nếm qua nỗi khổ bị giày vò vì tình dục.

Nhìn cái mặt béo béo cười đầy tự dưng hãnh nhẹn không nổi muốn đâm vào mũi tên đó một cái!

Nhưng hãnh đã cố nhẹn.

Bởi vì tên đó là đồng bọn của hãnh, là Ngón Cái của hãnh.

Ngón Cái vẫn đang cười, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Y cười nói:

- Ta biết người nhất định có cách khiến bọn chúng chui ra, việc người làm trước giờ chưa hề thất bại qua.

Chim Công đứng đứng đáp:

- Người thấy bọn chúng rồi chứ?

Ngón Cái gật gật đầu nói:

- Nữ là Minh Nguyệt Tâm, nam là Phó Hồng Tuyết!

Phó Hồng Tuyết!

Tay Chim Công siết chặt lại.

Hãnh đã nghe qua cái tên này, cũng biết người này, càng biết thanh đao trong tay người này!

Đao sắc thiên hạ vô song!

Ngón Cái nói:

- Yến Nam Phi vẫn còn có thể sống đến giờ, chính là vì Phó Hồng Tuyết, vì thế?

Chim Công đột nhiên bật người dậy, nói:

- Vì thế muốn giết Yến Nam Phi trước tiên phải giết Phó Hồng Tuyết!

Mặt của hãnh vì hưng phấn mà ửng đỏ, đến đôi mắt cũng đã đỏ ngầu.

Ngón Cái kinh hãi nhìn hãnh, trước giờ chưa có ai thấy hãnh hưng phấn và kích động như vậy.

- Một Chim Công bình tĩnh, một Chim Công bình thường, một Chim Công vô danh, một Chim Công giết người.

Ngón Cái thăm dò hỏi:

- Người rất muốn giết Phó Hồng Tuyết?

Chim Công cười, nhạt nhẽo đáp:

- Ta luôn thích giết người, Phó Hồng Tuyết cũng là người.

Ngón Cái nói:

- Nhưng hẳn chẳng phải là một người bình thường, muốn giết hẳn không phải là chuyện dễ.

Chim Công nói:

- Ta biết, vì thế ta không hề nghĩ là tự mình động thủ.

Ngón Cái hỏi:

- Người không làm, còn có ai dám làm?

Chim Công lại cười cười, nói:

- Ta không làm chỉ vì ta không phải là người nổi danh, cũng không muốn nổi danh.

Ngón Cái cũng cười, híp mắt lại cười:

- Ta nghĩ kẻ Đỗ Lô nạp mạng trước, người ở đằng sau kiếm lợi nhé?

Chim Công nhờn nhờn nói:

- Mặc xác bọn chúng là ai chết trong tay kẻ nào, ít ra ta cũng không thấy khó chịu đâu.

Minh Nguyệt Tâm rất khó chịu, khó chịu như một con ốc sên trốn trong vỏ rất lâu mà không được chui ra sưởi ánh nắng trời.

Chiếc mặt nạ trên mặt được nàng mua lúc đi hội chùa năm ngoái, tuy được làm rất tinh xảo nhưng đeo lâu quá thì trên mặt vẫn sẽ phát ngứa.

Trên mặt một khi đã ngứa thì toàn thân trên dưới đều cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nàng lại không hề muốn gỡ cái mặt nạ xuống, lúc này nàng hình như cũng rất sợ để Phó Hồng Tuyết nhìn thấy khuôn mặt của mình.

Đây là một cảm giác rất tế nhị, chẳng những đến bản thân nàng cũng không phân biệt rõ được mà thậm chí đến nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Khi hai người bước vào thì nắng chiều đang chiếu lên những đóa tầm xuân trước cửa sổ, tầm xuân sau cơn mưa, ánh sắc càng tươi thắm.

Nhưng sắc mặt Yến Nam Phi lại trắng bệch như tờ giấy.

- Yến công tử đã tỉnh chưa?

- “Chưa ạ” - người túc trực bên cạnh Yến Nam Phi, vẫn là tiểu cô nương có đôi mắt to đó.

- Cô cho công tử uống thuốc chưa?

- “Cũng chưa ạ” - tiểu cô nương chúm miệng lại, nén cười - “Không có lời căn dặn của cô nương, tôi đến đụng cũng không dám đụng vào công tử”.

- Tại sao?

- “Bởi vì...” - tiểu cô nương cuối cùng không nhịn nổi liền bật cười ra - “Bởi vì tôi sợ cô nương ghen!”

Minh Nguyệt Tâm hẳn học lờm nàng ta một cái, quay người lại hỏi Phó Hồng Tuyết:

- Bây giờ có phải đến lúc nên uống thuốc rồi không?

Phó Hồng Tuyết quay mặt ra cửa sổ, khẽ gật gật đầu.

Nắng chiều ngập tràn song cửa.

Giấy dán bên cửa sổ là mới dán, sơn trên khung cửa cũng là mới sơn, chúng sáng giống như một tấm gương soi.

Hai cánh cửa sổ đang mở chênh chếch, phía dưới của khung cửa gỗ phản chiếu một đóa tầm xuân, phía trên của khung cửa gỗ lại phản chiếu hình ảnh đảo ngược trong căn phòng: có hình ảnh của tiểu cô nương kia, cũng có cả Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm đang đứng ở đầu giường, trong tay đang cầm lọ thuốc giải nhỏ, nàng dốc ra một viên thuốc giải rồi dùng nước ấm hòa tan ra.

Nàng nhất cử nhất động đều rất cẩn thận, giống như sợ rằng thuốc trong cái thìa mà bắn ra một chút thì hiệu lực của thuốc sẽ giảm đi.

Nhưng nàng không hề cho Yến Nam Phi uống thìa thuốc đó!

Phó Hồng Tuyết vẫn đang quay lưng lại hai cô gái, nàng khẽ liếc nhìn hẳn một cái rồi đột nhiên đổ toàn bộ thìa thuốc đó vào ống tay áo của tiểu cô nương kia, sau đó mới đỡ Yến Nam Phi dậy, đưa cái thìa không lên miệng hẳn.

Vậy là ý gì?

Nàng tìm đến Phó Hồng Tuyết lý do vốn là để cứu Yến Nam Phi nhưng một cái thìa trống không thì lại chẳng thể cứu được bất kỳ ai.

Phó Hồng Tuyết vẫn lặng lẽ đứng đó.

Hắn tuy là không quay đầu lại nhưng khung cửa sổ trước mặt lại sáng như một tấm gương, mỗi nhất cử nhất động của nàng, hắn chắc chắn đều thấy rất rõ.

Nhưng hắn đến một chút phản ứng cũng không có.

Minh Nguyệt Tâm lại khẽ liếc hắn một cái rồi mới từ từ đặt Yến Nam Phi xuống thì thầm nói:

- Uống xong chỗ thuốc này yên tĩnh ngủ một giấc, tôi nghĩ sáng sớm ngày mai chàng chắc sẽ tỉnh lại.

Kỳ thực trong lòng nàng đương nhiên biết hắn sẽ chẳng thể tỉnh lại.

Nàng tuy là đang thờ dài, nhưng đôi mắt sáng trong như trăng sáng kia lộ ra một nét cười rất gian.

Chính trong lúc đó ngoài cửa đột nhiên có người nói:

- Phó đại hiệp có thư.

Bì thư và giấy thư đều cùng là loại, có thể ở ngoài chợ phải mua với giá cao nhất!

Thư viết rất ngắn gọn, chữ viết rất chỉnh tề:

- Chiều mai, Nghê gia phế viên, ngoài đình sáu góc, mang đao của người tới! Một người, một đao!

Phó Hồng Tuyết dường như không cần nhìn chữ ký bên dưới đã biết ngay phong thư này nhất định là của Đỗ Lôi viết.

Hắn có thể nhìn ra Đỗ Lôi tuy là rất có quy tắc nhưng lại là người thích khoe khoang xa xỉ.

Hắn không nhìn lầm.

Minh Nguyệt Tâm thở ra một hơi dài, nói:

- Tôi biết Đỗ Lôi nhất định sẽ tìm ra ngài, nhưng không ngờ hắn lại tìm đến nhanh như vậy!

Phó Hồng dùng bàn tay không cầm đao, gấp cẩn thận phong thư xong rồi mới hỏi:

- Nghê gia phế viên ở đâu?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ở ngay đối diện.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Rất tốt.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Rất tốt?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Ta là một người tàn phế, ta không thích trước khi quyết đấu phải đi quá xa!

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài định đi ư?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đương nhiên.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Một mình đi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một mình, một đao.

Minh Nguyệt Tâm bỗng cười nhạt, nói:

- Rất tốt, quá tốt rồi.

Lời của câu nói này thật khó khiến người khác hiểu, nụ cười nhạt của nàng cũng rất kỳ lạ, Phó Hồng Tuyết cũng không hiểu, nhưng lại không hỏi.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Đêm nay, ngài có thể yên tâm ngủ một giấc, sáng mai ăn xong bữa sáng, chỉ cần đi vài bước là đến Nghê gia phế viên rồi, nhất định vẫn còn quá đủ thời gian để xem qua trước địa hình ở đó.

Cao thủ tương tranh, chiếm trước địa lợi, cũng là một mấu chốt quan trọng quyết định thắng bại.

Minh Nguyệt Tâm nói tiếp:

- Đồ Lô là người thế nào, ngài cũng đã quan sát rất kỹ rồi nhưng hẳn hoàn toàn không hiểu gì về ngài.

Có thể biết rõ đối phương, đương nhiên so với chiếm trước địa lợi càng quan trọng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Vì thế cuộc chiến này ngài thực chất đã chiếm hết lợi thế, đến lúc đó, chỉ cần một nhát đao của ngài, trên Giang Hồ Danh Nhân bảng, sẽ chỉ còn lại mười hai cái tên, dù cho ngài không hoàn toàn thích giết người thì đây cũng nên coi là một chuyện rất vui!

Nàng đột nhiên lại cười lạnh rồi lớn tiếng hỏi tiếp:

- Nhưng còn Yến Nam Phi thì sao? Ngài có nghĩ đến chàng không?

Phó Hồng Tuyết dừng dừng nói:

- Người phải đi quyết đấu, không hề là hãn.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng người phải chết lại nhất định là chàng!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nhất định?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Chim Công và Ngón Cái hiện tại nhất định đã biết nơi chàng đang trú ẩn, chỉ cần ngài bước vào Nghê gia phế viên, bọn chúng sẽ lập tức xông vào căn phòng này.

Tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết lại siết chặt, đường gân xanh trên lưng cánh tay hãn tõe ra như hình hoa.

Minh Nguyệt Tâm lạnh lùng chăm chú nhìn hãn nói tiếp:

- Có thể trước đây ngài đã từng cứu mạng của chàng, nhưng lần này nếu như không có ngài, ngược lại chàng sống được lâu hơn một chút.

Gân xanh trên lưng cánh tay Phó Hồng Tuyết càng lòi ra, đột nhiên hỏi một câu không nên hỏi:

- Cô thật sự quan tâm hãn?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Tất nhiên.

Nàng đến nghĩ cũng không nghĩ lập tức trả lời ngay câu hỏi, trả lời một cách rất thản nhiên.

Người vừa rồi đổ cả thìa thuốc giải cứu mạng vào tay áo tiểu cô nương kia hình như chẳng có quan hệ gì với nàng.

Phó Hồng Tuyết không hề nhìn xem cảm xúc biểu lộ trên mặt nàng, dù cho hãn muốn nhìn cũng nhìn không thấy.

Trên mặt nàng vẫn đang đeo cái mặt nạ mà lúc nào cũng tóet miệng cười.

Núp sau cái mặt nạ này, rốt cuộc là một người con gái như thế nào?

Lại qua một hồi lâu, Phó Hồng Tuyết mới chầm chậm hỏi:

- Lẽ nào ta không nên đi?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ngài đương nhiên nên đi.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng?

Minh Nguyệt Tâm ngắt lời hắn, nói:

- Nhưng trong khi ngài vẫn còn chưa đi, thì trước hãy nên đưa chàng đến một nơi an toàn đã.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nơi nào an toàn?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Không Tước sơn trang!

- Ám khí mà trên thế gian tuyệt chưa có bất kỳ ai có thể thoát được.

- Ánh hào quang mà đến cầu vồng cũng không đẹp và rực rỡ bằng.

Phó Hồng Tuyết khẽ thở dài nói:

- Cô đã nói Không Tước linh đã không còn ở Không Tước sơn trang nữa!.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Không sai.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Như thế, Không Tước sơn trang bây giờ còn có gì nữa?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Vẫn còn Thu Thủy Thanh.

- Một người cao lớn trầm lặng.

- Một cái tên hiển hách.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Hắn tuy luôn rất cố chấp, nhưng là người mà ngài gửi đến hắn chắc chắn sẽ không cự tuyệt!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hà?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bởi vì hãn mắc nợ ngài!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Mắc nợ gì ta?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Nợ ngài một cái mạng.

Nàng không để cho Phó Hồng Tuyết phủ nhận, lại nói tiếp:

- Ngài tuy rất ít khi cứu người nhưng lại từng cứu hãn, hơn nữa lại cứu hãn những hai lần, một lần giữa dòng Vị Thủy, một lần trên núi Thái Sơn.

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận, bởi vì những cái mà nàng biết thực sự là quá nhiều.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Bây giờ hãn đã là Trang chủ của Khổng Tước sơn trang, hãn đã có quá đủ khả năng để trả nợ?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng hãn đã không còn Khổng Tước linh nữa.

- Khổng Tước linh nếu như không còn, Khổng Tước sơn trang cũng sẽ lập tức theo đó mà bị xâm phạm.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Mọi người luôn cho rằng cơ nghiệp của Khổng Tước sơn trang hoàn toàn là được xây dựng trên Khổng Tước linh, nhưng đến bây giờ thì mọi người mới biết Thu Thủy Thanh con người này so với Khổng Tước linh còn càng đáng sợ hơn nhiều.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Khổng Tước linh đã rơi tay vào người ngoài họ, tin này lưu truyền trong giang hồ rất nhanh, kẻ thù của Khổng Tước sơn trang lại rất nhiều, hai năm nay chỉ ít đã có sáu toán người tấn công Khổng Tước sơn trang.

Nàng chậm chậm nói tiếp:

- Sáu toán người này tổng cộng có bảy mươi chín người, mỗi người đều là một cao thủ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Kết quả ra sao?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bảy mươi chín cao thủ này vừa mới vào Khổng Tước sơn trang liền giống như trầm tích dưới đáy biển sâu, đến một chút tin tức cũng không có.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Toàn người sau cùng ra đi từ tết Trùng Dương năm ngoái, và kể từ sau lần đó trong giang hồ không ai còn dám bước vào Khổng Tước sơn trang một bước.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm dùng khước mắt liếc nhìn hẳn, lại nói:

- Khổng Tước sơn trang cách nơi này không hề xa, nếu chúng ta đánh một cỗ xe ngựa nhanh mà đi thì khoảng trước trưa mai nhất định có thể đánh xe quay lại kịp.

Phó Hồng Tuyết chẳng đồng ý cũng chẳng từ chối, qua một hồi lâu bỗng hỏi:

- Không sợ bọn chúng chặn đường à?

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Trong giang hồ có ai có thể chặn nổi ngài?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ ít cũng có một người.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chim Công mà đang giữ Khổng Tước linh.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Hẳn chắc chắn không dám ra tay đâu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Khổng Tước tuy là ám khí thiên hạ vô song nhưng tên này không phải là cao thủ thiên hạ vô song, hãn sợ thanh đao của ngài nhanh hơn hãn xuất thủ!

Bất luận là loại ám khí đáng sợ đến đâu, nếu như không thể xuất thủ cũng bất quá chỉ là cục sắt bỏ đi mà thôi.

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nếu như ngài thật sự không muốn để chàng chết trong tay kẻ khác thì bây giờ nên đưa chúng tôi đi.

Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng hạ quyết tâm:

- Ta có thể đưa các người đi, nhưng lại có một câu muốn hỏi cô.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Ngài cứ hỏi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Cô nếu như thật sự quan tâm hãn tại sao lại phải đổ thuốc giải của hãn vào trong ống tay áo người khác?

Hỏi xong câu đó hãn không hề ngoảnh đầu lại mà bước đi ra, dường như đã sớm xác định trước là câu hỏi này Minh Nguyệt Tâm không có cách nào trả lời.

Minh Nguyệt Tâm quả nhiên sửng lại.

Nàng thật sự không thể trả lời, cũng không muốn trả lời.

Nàng chỉ có thể giương mắt nhìn Phó Hồng Tuyết bước ra, hãn bước đi tuy rất chậm nhưng lại không hề dừng lại.

Một khi hãn đã bắt đầu bước đi, thì hãn sẽ tuyệt không dừng lại.

Năng chiều nhạt dần trông mờ như ánh trăng.

Ánh nắng nhạt đang chiếu vào khuôn mặt của Yến Nam Phi.

Gió từ núi xa thổi tới mang theo mùi hương tinh khiết của lá cây, từ chỗ Minh Nguyệt Tâm đang đứng nhìn ra có thể nhìn thấy ngọn núi xa xanh biếc.

Nhưng nàng lại đang nhìn Yến Nam Phi.

Một Yến Nam Phi đã trúng độc rất nặng hoàn toàn hôn mê bất tỉnh lại cũng có thể mở mắt nhìn nàng.

Nàng lại còn không một chút kinh ngạc.

Yến Nam Phi bỗng nhiên cười cười nói:

- Ta đã nói rồi, ta đã sớm nói qua rồi, muốn lừa hãn không phải là dễ.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Thiếp cũng biết là không dễ, nhưng thiếp nhất định phải thử xem.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bây giờ thì nàng đã thử qua rồi chứ?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Thiếp đã thử qua.

Yến Nam Phi hỏi:

- Nàng cảm thấy thế nào?

Minh Nguyệt Tâm khẽ thở dài, cười khổ sở nói:

- Thiếp chỉ cảm thấy muốn lừa được hãn thực sự là rất không dễ dàng.

Yến Nam Phi nói:

- Nhưng ta lại vẫn muốn thử nữa!

Mắt Minh Nguyệt Tâm sáng lên, mắt của Yến Nam Phi cũng đang phát sáng.

Bọn họ sao lại muốn lừa gạt Phó Hồng Tuyết?

Mục đích của bọn họ là gì?

Chiều tàn.

Phó Hồng Tuyết trong buổi chiều đó.

Chiều tàn, chỉ có một mình hãn, trong trời đất này dường như chỉ còn lại mỗi mình hãn.

Hãn vốn luôn hoàn toàn cô độc.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Trước Trận Quyết Đấu

Phó Hồng Tuyết.

Tuổi: khoảng ba sáu ba bảy tuổi.

Đặc điểm: chân phải bị thọt, đao không rời tay.

Võ công: Không thầy, không môn phái, tự mình sáng tạo một võ học riêng. Dùng đao, xuất thủ cực nhanh, giang hồ công nhận thiên hạ đệ nhất khoái đao.

Thân thế: gia thế không rõ. Sau khi sinh ra được Bạch Phụng công chúa của ma giáo năm xưa nhận nuôi, sử dụng tinh thông các cách hạ độc ám sát. Độc thân chưa kết hôn, bốn biển là nhà, lang bạt khắp chân trời.

Tính cách: lập dị, lãnh đạm, độc lai độc vãng.

Đỗ Lôi từ từ đẩy tờ giấy dài ghi những những tư liệu này đến trước mặt Ngón Cái, trên mặt hấn một chút cảm xúc cũng không có.

Ngón Cái hỏi:

- Người xem qua rồi chứ?

Đỗ Lôi đáp:

- Ừ

Ngón Cái thờ dãi, nói:

- Ta cũng biết người chắc chắn sẽ không thấy thỏa mãn, nhưng đây đã là toàn bộ tư liệu mà bọn ta đã dùng tất cả khả năng mới tìm về được. Đối với con người như Phó Hồng Tuyết thì chẳng ai biết nhiều hơn thế này đâu!

Đỗ Lôi nói:

- Rất tốt.

Ngón Cái chớp chớp mắt, thăm dò hỏi:

- Những tư liệu này với người có tác dụng gì không?

Đỗ Lôi đáp:

- Không.

Ngón Cái hỏi:

- Một chút tác dụng cũng không à?

Đỗ Lôi khẽ gật gật đầu. Y đứng lên lưng thừng bước, bỗng lại ngồi xuống, lạnh lùng nói:

- Trong tư liệu của các người bỏ sót hai điểm, hai điểm quan trọng nhất.

Ngón Cái giật mình:

- Hà?

Đỗ Lôi đáp:

- Hẳn lúc trước đã từng bị một người đàn bà lừa, lừa rất thảm.

Ngón Cái hỏi:

- Người đàn bà ấy là ai?

Đỗ Lôi đáp:

- Một kỹ nữ tên gọi là Thúy Bình.

Ngón Cái thở hắt ra nói:

- Ta thực cảm thấy rất lạ, tại sao người đàn ông càng thông minh thì lại càng dễ mắc lừa bọn kỹ nữ?

Chim Công đột nhiên chồm vào cười nhạt nói:

- Bởi vì người đàn ông thông minh chỉ thích đàn bà thông minh, nhưng những người đàn bà thông minh lại thông thường đều là kỹ nữ.

Ngón Cái cười, lắc đầu nói:

- Ta biết là người hận đàn bà, nhưng không ngờ lại hận một cách ghê gớm như vậy.

Đỗ Lôi lạnh lùng nói:

- Xem ra hẳn nhất định cũng từng bị kỹ nữ lừa qua.

Sắc mặt Chim Công hơi biến đổi, nhưng hẳn cũng vẫn cười và đổi giọng hỏi:

- Điểm thứ hai mà người nói là gì?

Đỗ Lôi đáp:

- Hẳn có bệnh.

Ngón Cái hỏi:

- Bệnh gì?

Đỗ Lôi đáp:

- Bán điên loạn.

Ánh mắt của Ngón Cái phát sáng, hỏi:

- Khi bệnh của hãn phát tác, có phải cũng giống như kẻ khác, miệng sẽ sùi bọt trắng, gục xuống đất lăn lộn?

Đỗ Lôi đáp:

- Bán điên loạn chỉ có một loại.

Ngón Cái than, nói:

- Một tên thọt có bệnh bán điên loạn. lại có thể luyện được đao pháp nhanh nhất thiên hạ!.

Đỗ Lôi nói:

- Hãn khổ công tập luyện, nghe đồn một ngày hãn ít nhất cũng bỏ bốn canh giờ để luyện đao. Bắt đầu từ lúc bốn năm tuổi, mỗi một ngày phải chém ít nhất một vạn hai nghìn lần.

Ngón Cái cười khỗ, nói:

- Không ngờ người đối với tên này biết còn nhiều hơn so với bọn ta.

Đỗ Lôi dừng dừng đáp:

- Mỗi một tên trên Giang Hồ Danh Nhân bảng ta đều biết rất rõ, bởi vì ta đã tốn mất đúng thời gian năm tháng trời đi thu thập tư liệu của bọn chúng, lại phải tốn thời gian năm tháng để đi điều tra.

Ngón Cái nói:

- Người tốn thời gian cho Phó Hồng Tuyết nhất định là nhiều hơn so với điều tra kẻ khác.

Đỗ Lôi thừa nhận.

Ngón Cái hỏi:

- Người điều tra ra cái gì?

Đỗ Lôi đáp:

- Hãn luôn luôn đao không rời tay, chỉ bởi vì thứ hãn sử dụng chính là thanh đao này, chí ít cũng đã dùng hai mươi năm rồi. Giờ đây thanh đao dường như đã trở thành một bộ phận trên thân thể hãn, hãn sử dụng thanh

đao này so với kẻ khác dùng ngón tay của chính mình có khi còn linh hoạt như ý hơn.

Ngón Cái nói:

- Nhưng theo ta biết thanh đao mà hãn sử dụng không hẳn là thanh đao tốt.

Đỗ Lôi nói:

- Đao có thể giết người chính là đao tốt!

- Đối với Phó Hồng Tuyết mà nói thanh đao đó đã không còn là một thanh đao nữa, giữa con người hãn và thanh đao đã có một thứ tình cảm một mối liên hệ mà người khác không thể nào hiểu được.

Đỗ Lôi tuy là không nói câu đấy ra, nhưng ý của hãn Ngón Cái đã hiểu.

Chim Công nãy giờ im tiếng, bỗng nhiên nói:

- Nếu như chúng ta có thể lấy được thanh đao của hãn?

Đỗ Lôi nói:

- Không ai có thể lấy được thanh đao của hãn.

Chim Công cười cười nói:

- Việc gì cũng có ngoại lệ.

Đỗ Lôi nói:

- Việc này thì không có ngoại lệ.

Chim Công cũng thôi không tranh luận nữa, nhưng lại hỏi:

- Bệnh của hãn thông thường lúc nào thì phát tác?

Đỗ Lôi đáp:

- Mỗi khi sự phẫn nộ và nổi bi thương của hãn không thể kìm nén được bệnh của hãn sẽ phát tác.

Chim Công nói:

- Nếu như người có thể trong lúc hãn phát bệnh mà xuất thủ?

Đỗ Lôi sầm mặt lại, cười nhạt hỏi:

- Người cho ta là loại người gì?

Chim Công lại cười cười nói:

- Ta cũng biết người không đời nào làm cái trò đó, nhưng chúng ta lại chẳng hề cấm người khác đi làm, nếu như chúng ta có thể tìm một người trước tiên đi chọc tức hãn, khiến hãn?

Đỗ Lôi bỗng chồm người tới, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ hy vọng lũ người hiểu rõ một chuyện.

Chim Công đang lắng nghe, Ngón Cái cũng đang lắng nghe.

Đỗ Lôi nói:

- Trận quyết đấu này giữa ta và hắn, hai người bọn ta bất luận là ai thắng ai bại với kẻ khác cũng hoàn toàn không có quan hệ gì.

Ngón Cái đột nhiên hỏi:

- Với công tử cũng hoàn toàn không có quan hệ sao?

Tay đang cầm đao của Đỗ Lôi bỗng nhiên siết chặt lại.

Ngón Cái nói:

- Nếu như người vẫn còn chưa quên công tử, thì chí ít cũng nên làm một chuyện.

Đỗ Lôi nhin không nổi, hỏi:

- Chuyện gì?

Ngón Cái đáp:

- Để hắn đợi, đợi lâu một chút, đợi đến khi hắn lòng rối bời người hãy đi.

Hắn mỉm cười, lại nói:

- Trận đấu này người là thắng là bại, là sống là chết, bọn ta không quan tâm, nhưng bọn ta cũng không muốn đi lượm xác cho người đâu.

Giữa trưa. Nghê gia phế viên.

Nắng đang chiếu trên đỉnh của ngôi đình sáu góc, ngoài đình có một người, một thanh đao!

Thanh đao đen sì!

Phó Hồng Tuyết chậm chậm đi qua con đường nhỏ đã bị cỏ dại phủ kín, tay càng siết chặt thanh đao.

Màu sơn son trên lan can tuy đã bị tróc ra từng mảng, nhưng ngọn tháp ở giữa đám cây cối hoa lá vẫn chưa bị sụp xuống, dưới ánh nắng xem ra vẫn rực rỡ như xưa.

Nơi đây đương nhiên cũng từng có một khoảng thời gian huy hoàng của nó, bây giờ sao lại đổ nát thế lương như vậy?

Một đôi chim yến từ nơi xa bay tới đậu trên cành bạch dương phía ngoài ngôi đình sáu góc, dường như chúng vẫn đang tìm kiếm những mộng đẹp

xưa.

Đáng tiếc bạch dương thì vẫn như xưa nhưng cảnh sắc lại đã hoàn toàn biến đổi.

Chim yến bay tới rồi lại bay đi. Tới mấy hồi? Đi mấy hồi?

Bạch Dương không hỏi.

Bạch Dương không một lời.

Bạch Dương vô tình.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên thấy tim mình đang đau nhói.

Hắn sớm đã học được sự trầm lặng của bạch dương, nhưng lại không biết đến lúc nào mới học được sự vô tình của bạch dương!

Chim yến đã bay đi, là chim yến từ nơi đâu bay tới? Sân vườn đã hoang phế, là sân vườn của ai?

Phó Hồng Tuyết yên lặng đứng, dường như hắn cũng đã quên mất bản thân đang ở nơi nào? Từ đâu mà tới?

Hắn không nghĩ tiếp bởi vì hắn đột nhiên nghe thấy có tiếng người đang cười.

Tiếng cười rất trong trẻo ngọt ngào và đẹp tựa tiếng hót của chim Oanh.

Đã qua bao nhiêu năm tháng, cỏ đã cao lên bao nhiêu lần nhưng chim Oanh lại vẫn chưa bay đi mất.

Tiếng chim Oanh ở giữa đám cỏ dại.

Giữa đám cỏ bỗng nhiên có một cô gái đứng dậy nhìn Phó Hồng Tuyết cười cười.

Nàng cười trông thật đẹp, người càng đẹp, mái tóc dài đen óng, mềm mại như những sợi tơ.

Nàng không chải đầu, chính như vậy lại khiến mái tóc đen như tơ mềm xõa ra, xõa xuống hai bờ vai.

Nàng cũng không trang điểm, chỉ nhẹ nhàng choàng một cái áo dài, đã không giống tơ, cũng không giống gấm, nhưng lại rất giống mái tóc của nàng.

Nàng nhìn Phó Hồng Tuyết, trong ánh mắt tràn ngập nét vui tươi, bỗng nhiên nàng cất tiếng:

- Người không hỏi vì sao ta cười ư?

Phó Hồng Tuyết im lặng.

- Ta đang cười người đó. Nàng cười trông càng ngọt:

- Dáng người ở đó, nhìn trông giống như một tên ngốc.

Phó Hồng Tuyết chẳng nói gì.

- Người không hỏi ta là ai sao?

- Cô là ai?

Phó Hồng Tuyết hỏi rồi, hẳn vốn đã muốn hỏi.

Ai ngờ hẳn vừa mới hỏi, cô gái với mái tóc dài kia liền nhảy lên và kêu:

- Ta đang chờ người hỏi ta câu này. Lúc cô ta nhảy lên trông hung hăng giống như một con mèo nhỏ bị chọc giận. - Người có biết mảnh đất mà hiện tại người đang đứng là đất của nhà ai không? Người dựa vào cái gì mà khệnh khênh khạng khạng đi tới đi lui trên mảnh đất này?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, đợi nàng nói hết.

- Nơi đây là đất của Nghê gia. Nàng dùng một ngón tay, chỉ vào mũi mình:

- Ta chính là nhị tiểu thư của Nghê gia, chỉ cần ta thích, ta lúc nào cũng có thể đuổi người ra khỏi đây.

Phó Hồng Tuyết chỉ biết ngậm miệng.

Một người ở trong nhà của người khác lượn qua lượn lại, bỗng nhiên lại gặp chủ nhà thì còn gì để mà nói nữa.

Nghê nhị tiểu thư dùng cặp mắt to hẳn học liếc hẳn, đột nhiên lại cười, cười lại còn rất ngọt.

- Nhưng ta đương nhiên sẽ không đuổi người ra đâu, bởi vì? Nàng chớp chớp mắt:

- Bởi vì ta thích người.

Phó Hồng Tuyết chỉ có ngậm miệng.

- Người có thể không thích người khác, nhưng người chẳng có cách nào cấm người khác thích người.

Nhưng vị Nghê nhị tiểu thư này lại đã thay đổi chủ ý:

- Ta nói ta thích người, kỳ thực là ta nói dối đấy. Nàng khe khẽ thở dài:

- Ta không đuổi người đi, chỉ bởi vì ta biết ta đánh không lại người.

Phó Hồng Tuyết không nhin nổi nữa hỏi:

- Cô biết ta?

- Đương nhiên là biết.

- Biết những gì?

- Ta không những biết võ công của người, đến người họ gì, tên gọi là gì, ta đều biết cả!

Nàng khoanh tay lại, dương dương tự đắc từ trong đám cỏ bước ra, nghiêng nghiêng ánh mắt lên lên xuống xuống quan sát Phó Hồng Tuyết.

- Người khác đều nói người là quái vật, nhưng ta lại cảm thấy người không những không phải quái vật mà còn trông vô cùng dễ nhìn nữa.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm xoay người, bước đến ngôi đình sáu góc dưới ánh mặt trời, bỗng lại hỏi:

- Nơi đây chỉ còn lại một mình cô thôi sao?

- Một mình thì đã sao nào? Con người của nàng long lên:

- Lẽ nào người dám ăn hiếp ta?

- Bình thường cô cũng không ở đây?

- Sao ta lại muốn một mình ở mãi cái nơi quỷ quái này chứ?

Phó Hồng Tuyết bỗng lại quay đầu, chăm chú nhìn nàng:

- Bây giờ sao cô vẫn còn chưa đi?

Nghê nhị tiểu thư lại hét lên:

- Đây là nhà của ta, ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, sao phải để người khác chỉ huy?

Phó Hồng Tuyết lại chỉ biết ngậm miệng.

Nghê nhị tiểu thư hần học trường trường nhìn hần, ánh mắt nàng trông rất là hung dữ, nhưng bỗng nhiên nàng lại cười:

- Thực sự ta không nên gây lộn với người, chúng ta bây giờ mà cãi nhau tương lai sẽ rất nguy.

Tương lai?

Cô có biết có những người chẳng hề có tương lai không?

Phó Hồng Tuyết chậm chậm bước lên bậc thang đá, ánh mắt hần nhìn đến một nơi rất xa. Tuy đang bị ánh nắng đang chiếu nhưng khuôn mặt hần vẫn trắng nhợt một cách đáng sợ.

Hần chỉ hy vọng Đỗ Lôi mau đến.

Nhưng nàng vẫn trêu chọc hẳn:

- Ta biết người tên gọi là Phó Hồng Tuyết, người chí ít cũng nên hỏi qua tên của ta chứ.

Hắn không hỏi, nàng chỉ biết tự mình nói:

- Ta tên là Nghê Tuệ, tuệ trong trí tuệ, cũng chính là tuệ trong ngoại tú trung tuệ. Nàng bỗng nhiên nhảy lên lan can, đứng trước mặt Phó Hồng Tuyết:

- Cha ta đã đặt tên này cho ta, chỉ vì ta từ nhỏ đã rất có trí tuệ.

Phó Hồng Tuyết không để ý đến nàng.

- Người không tin ư? tay nàng chống nạnh, đỉnh đầu đã gần như chạm vào mũi Phó Hồng Tuyết:

- Ta không những biết người vì chuyện gì mà tới đây mà còn có thể đoán ra người mà người đang đợi là ai.

- Há?

- Người nhất định là đến nơi này đợi cùng kẻ khác liều mạng. Ta mới nhìn thần sắc của người là nhìn ra ngay.

- Hử?

- Người có sát khí!

Cô gái tuổi hãy còn nhỏ này mà cũng hiểu cái gọi là sát khí sao?

- Ta cũng biết người mà người đang đợi nhất định là Đỗ Lô. Nghê Tuệ nói một cách rất kiên quyết:

- Nội trong mấy trăm dặm vùng quanh đây người duy nhất có đủ tư cách đấu với Phó Hồng Tuyết chỉ là Đỗ Lô.

Thật sự cô gái nhỏ này biết quá nhiều.

Phó Hồng Tuyết nhìn đôi mắt lạnh lợi của cô gái, lạnh lùng nói:

- Cô đã biết như thế thì hãy mau đi đi!

Giọng nói của hẳn tuy lạnh nhưng ánh mắt lại không có vẻ lạnh lùng như thường ngày, đến viền mắt cũng dường như đã trở nên dịu dàng hơn.

Nghê Tuệ lại cười, dịu tiếng hỏi:

- Người phải chăng đã bắt đầu quan tâm đến ta?

Phó Hồng Tuyết lập tức sầm nét mặt nói:

- Ta muốn cô đi chẳng qua chỉ vì ta giết người không phải là để cho người khác xem!

Nghê Tuệ bĩu bĩu môi nói:

- Người cho dù muốn ta đi cũng không cần gấp thế, Đỗ Lô thể nào cũng không đến sớm như vậy đâu.

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, mặt trời đang chính giữa bầu trời.

Nghê Tuệ nói:

- Hẳn nhất định sẽ để người đợi, đợi đến khi người lòng dạ bấn loạn mới đến, lòng người càng rối cơ hội của hẳn sẽ càng nhiều.

Nàng cười cười, nói tiếp:

- Đây cũng là một chiến lược, người giống như người vốn đã nên sớm biết rõ chứ.

Nàng đột nhiên lại lắc đầu:

- Người không thể nghĩ ra bởi vì người là một quân tử, nhưng ta lại không phải, vì thế ta có thể dạy người một cách chuyên dùng để đối phó lại với những trò tiểu nhân.

Cách gì?

Phó Hồng Tuyết không hỏi, cũng không cự tuyệt nghe.

Nghê Tuệ nói:

- Hẳn muốn người đợi thì người cũng có thể khiến hẳn phải đợi.

Dĩ nha hoàn nha, dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân!

Đây là một kế đã rất cổ, kế sách cổ thông thường đều rất hữu hiệu.

Nghê Tuệ nói:

- Chúng ta có thể đi dạo một vòng rồi quay lại, chúng ta thậm chí có thể chơi hai ván cờ, uống hai ly rượu, để hẳn ở đây đợi người, đợi đến muốn chết thì thôi.

Phó Hồng Tuyết không có phản ứng.

Nghê Tuệ nói:

- Trước tiên ta sẽ dẫn người đến hầm chứa rượu của gia đình ta, nếu như chúng ta may mắn thì không chừng có thể tìm thấy một hai vò rượu Nữ Nhi Hồng mà lúc cô của ta xuất giá để lại.

Hứng thú của nàng rất cao nhưng hấn vẫn chẳng có phản ứng. Nàng tiến tới kéo tay hấn - cánh tay cầm đao.

Không ai có thể đụng đến cánh tay đó.

Ngón tay thanh mảnh xinh đẹp của nàng vừa mới đụng vào cánh tay tay đẩy liền đột nhiên cảm thấy một sự chấn động kỳ lạ cực mạnh.

Sức mạnh của sự chấn động này rất cuộc đã khiến cả người nàng bị bật ra.

Nàng muốn đứng lại nhưng đứng cũng không vững nổi, cuối cùng ngã sõng soài trên mặt đất, ngã rất mạnh!

Lần này nàng lại không gào lên bởi vì khước mắt nàng đã đỏ hoe, giọng nói đã nghẹn ngào:

- Ta chẳng qua chỉ muốn làm bạn với người thôi, muốn làm cho người chút chuyện mà thôi, người hà tất phải đối xử với ta như thế.

Nàng dụi dụi mắt có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc òa lên.

Nàng xem ra giống như một cô gái bé bỏng, đã đáng thương, lại còn đáng yêu.

Phó Hồng Tuyết không nhìn nàng, tuyết không hề nhìn, đến một lần cũng không nhìn, chỉ lạnh lùng nói:

- Dậy đi, trong cỏ có rắn đấy.

Nghê Tuệ càng tủi thân:

- Ta toàn thân xương cốt đều sắp rã ra rồi, người kêu ta làm sao mà đứng lên đây.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn chẳng có chút cảm xúc gì, nhưng người hấn thì đã bước sang qua bên này.

Hấn biết rõ sức mạnh vừa phát ra của hấn.

Đó không hấn hoàn toàn là từ cánh tay phát ra, tay của hấn dính với đao, và từ trên đao cũng có sức mạnh giống thế phát ra.

Thanh đao này ở trong tay hấn bản thân vốn dường như cũng có sinh mệnh.

Có sinh mệnh, chính là có sức mạnh.

Sức mạnh tiềm ẩn của sinh mệnh.

Thứ sức mạnh này dường như giống như với cái gọi là “kiếm khí”, đó là thứ mà không sức mạnh nào bẻ gãy được.

Hắn thực sự không nên dùng sức mạnh đó để đối phó với nàng!

Nghê Tuệ cuộn người lại trên cỏ, dứt khoát dùng hai tay bịt mắt.

Phó Hồng Tuyết chịu không nổi đưa tay ra kéo nàng - cánh tay đưa ra dường như là cánh tay không cầm đao.

Nàng không kháng cự, cũng không rút lại.

Tay nàng mềm mại mà ấm áp.

Phó Hồng Tuyết đã rất lâu rất lâu rồi chưa từng tiếp xúc qua tay con gái.

Hắn kiềm nén dục vọng của bản thân dường như cũng giống hết như tất cả những nhà tu hành khổ hạnh trên thế gian này.

Nhưng hắn lại là một người đàn ông, hơn nữa lại chưa hề già.

Nàng thuận theo đó mà đứng dậy, khẽ rên rỉ. Hắn đang nghĩ là đỡ nàng đứng vững, ngờ đâu cả người nàng đều đã ngã vào ngực hắn.

Người nàng càng ấm áp, càng mềm mại.

Hắn thậm chí đã có thể cảm thấy tim mình đang đập, nàng dường như cũng có thể cảm thấy được.

Điều kỳ lạ là cũng cùng trong chớp mắt đó hắn bỗng nhiên lại có một cảm giác rất kỳ lạ.

Hắn đột nhiên ngửi thấy có mùi sát khí.

Ngay trong lúc đó, nàng đã rút ra một thanh đao.

Một thanh đao dài bảy tấc, một đao muốn lấy mạng, đâm xuyên qua dưới nách hắn.

Khuôn mặt nàng xem ra vẫn giống như một cô gái bé bỏng, nhưng cách nàng ra tay lại độc ác như một con rắn độc lão đời.

Chỉ đáng tiếc nhất đao này của nàng lại đã đâm vào không khí.

Người Phó Hồng Tuyết đột nhiên thụt lại, mũi đao rõ ràng lẽ ra đã phải đâm vào máu thịt hắn chẳng qua lại chỉ mới xoẹt nhẹ qua làn da ngoài!

Cũng chính trong nháy mắt đó, khi nàng phát giác ra đao của mình đã trượt rồi, người nàng nhảy vọt lên giống như một con rắn độc mà bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên từ trong đám cỏ phóng ra.

Thân người của nàng vừa phóng lên, đã uốn người lộn vòng trên không trung. Một vòng, lại một vòng, mũi bàn chân của nàng đã chạm mái hiên của ngôi đình sáu góc.

Chân đang có sẵn lực, người lại lộn phóng ra, lập tức nàng đã ở trên ngọn cây xa ngoài năm trượng.

Nàng vốn vẫn muốn chạy xa hơn một chút nhưng Phó Hồng Tuyết lại không hề đuổi theo, nàng cũng không chạy nữa, dùng một bàn chân đứng một cách rất nhẹ nhàng trên cành cây, lại vẫn còn có thể chửi người ta.

Khinh công của nàng thực sự rất cao, kiểu cách nàng chửi người khác càng cao.

- Ta bây giờ mới biết người đàn bà trước kia của ngươi vì sao lại muốn rời bỏ ngươi, bởi vì ngươi vốn không phải là đàn ông, ngươi chẳng những ở chân có tật mà ở trong tim cũng có bệnh.

Nàng chửi không hề thô tục nhưng mỗi một từ nàng nói ra đều giống như một mũi kim đâm vào tim Phó Hồng Tuyết.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết đột nhiên hiện lên một vầng đỏ rất kỳ lạ, tay hắn đã siết chặt.

Hắn có vẻ như đã nhịn không nổi, hắn muốn phát đao.

Nhưng hắn lại chẳng hề động đậy bởi vì hắn đột nhiên hiểu ra nỗi đau trong tim mình, không hề mãnh liệt như trong tưởng tượng.

Nỗi đau của hắn vốn giống như vết đóng dấu in trên mình của trâu ngựa. Vĩnh viễn sẽ luôn đậm rõ!

Mỗi một nụ cười, mỗi một giọt nước mắt, mỗi một chút chân tình, mỗi một lời nói dối của nàng, đều đã in đậm trong tim hắn.

Nhưng hắn đã luôn trốn tránh được điều đấy.

Cho đến giây phút hắn nhìn thấy Minh Nguyệt Tâm, tất cả những đau khổ trong ký ức mà hắn đang trốn tránh lại đều sống lại hiện về trước mắt hắn.

Tất cả sự đả kích mà hắn phải chịu đựng trong khoảnh khắc đó tuyệt không có bất kỳ ai có thể tưởng tượng được.

Điều càng khiến khiến hắn không ngờ tới đó là từ sau lần bị đả kích đó, nỗi đau của hắn ngược lại đã nhạt đi, một nỗi đau khổ mà đến nghĩ cũng

không dám nghĩ tới bây giờ đã trở nên có thể chịu đựng được.

- Nỗi đau trong lòng người có lúc giống như một vết thương đã loét miệng, người càng không động đến nó, nó càng loét sâu hơn, nhưng người nếu như dám đâm cho nó một dao, khiến nó chảy mủ chảy máu nó ngược lại không chùng lại có thể se miệng.

Lúc Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu lên đã hoàn toàn lấy lại được sự tỉnh lặng.

Nghê Tuệ vẫn đang ở trên cành cây kinh hãi nhìn hăn, hăn không phát đao chẳng qua chỉ dừng dừng nói ba chữ:

- Cô đi đi!

Lần này Nghê Tuệ thật sự nghe lời, nàng đi thật nhanh.

Ánh mặt trời ngả về phía Tây, đình sáu góc đã có bóng.

Phó Hồng Tuyết không cử động, đến tư thế cũng không đổi.

Bóng đã dài, càng dài.

Phó Hồng Tuyết vẫn không cử động Người không động, tâm cũng không động.

Một người nếu như đã luôn quen với sự lẻ loi và cô độc, vậy đối với hăn mà nói sự chờ đợi chẳng phải là nỗi khổ sở gì.

Vì để đợi đến lần đầu tiên phát đao hăn đã phải đợi mười bảy năm, nhưng lần phát đao đó lại hoàn toàn vô nghĩa, lại chẳng mang lại kết quả gì.

Hăn đã đợi mười bảy năm chỉ vì muốn giết một người, kẻ có thù với cha mẹ hăn, với gia đình hăn.

Nhưng mãi cho đến khi hăn phát đao hăn mới phát hiện mình vốn chẳng phải là hậu duệ của gia đình đó, căn bản hăn chẳng hề có quan hệ gì với chuyện đó.

Điều này không chỉ là sự giễu cợt.

Bất luận là với bất kỳ ai mà nói sự giễu cợt lại cũng có phần quá chua chát, quá độc ác.

Nhưng hăn lại vẫn chấp nhận, bởi vì hăn không thể không chấp nhận.

Hăn từ nhỏ đã học được cách chịu đựng.

Giá như Đỗ Lô có thể hiểu rõ một điều, có lẽ sẽ không muốn hăn phải đợi nữa.

- Lúc người muốn ta đợi người, bản thân người chẳng phải cũng đang đợi!

Thế gian vốn có rất nhiều chuyện cũng giống như thanh bảo kiếm hai lưỡi vậy.

- Khi người ta muốn làm tổn thương người khác, bản thân thường cũng chịu đựng một sự tổn thương như vậy.

Có khi sự tổn thương mà bản thân người ta phải chịu đựng thậm chí lại còn đau khổ hơn so với sự tổn thương của đối phương!

Phó Hồng Tuyết khẽ thở dài, chỉ cảm thấy tâm tình hoàn toàn bình tĩnh.

Bây giờ đã là giờ Mùi một khắc.

Căn phòng âm u ở ngay cuối một con đường dài, chủ nhân cũ là một ông lão lắm bệnh mà keo kiệt, nghe đồn mãi cho đến khi xác của lão phát mùi thối mới bị mọi người phát giác.

Chim Công đến ở căn buồng này, không phải vì keo kiệt.

Hắn đã có quá đủ khả năng đến ở tại một nhà trọ tốt nhất, nhưng hắn tình nguyện ở lại đây.

Đối với hắn mà nói, “Chim Công” cái tên này cũng là một sự châm biếm.

Con người hắn tuyệt không hề giống một hoa đẹp cao quý, hay loài chim thích sự xa xỉ, hắn giống như một con dơi không thấy ánh sáng mặt trời.

Khi Ngón Cái bước vào, hắn đang nằm trên tấm phản giường dài vừa lạnh vừa cứng.

Cái cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng đã bị tấm ván đóng chặt, ánh sáng chiếu qua u ám cũng giống như một cái huyết động của lũ dơi.

Ngón Cái ngồi xuống thở phì phì, hắn mãi mãi không hiểu tại sao Chim Công lại thích sống tại nơi này.

Chim Công đến nhìn cũng không nhìn hắn một lần, mãi cho đến khi tiếng thở nhỏ đi một chút, mới hỏi:

- Đồ Lôi sao?

Ngón Cái đáp:

- Hắn vẫn đang đợi.

Chim Công nói:

- Lúc hăn và ta chia tay đang là giờ Mùi.

Chim Công lại hỏi:

- Hăn định để Phó Hồng Tuyết chờ bao lâu nữa?

Ngón Cái đáp:

- Ta đã nói với hăn rồi, chí ít phải đợi đến giờ Thân mới đi.

Khóe miệng Ngón Cái lộ ra một nụ cười độc ác, nói:

- Đứng ở cái nơi quý quái đấy đợi hai canh giờ, nổi khổ đấy chỉ sợ rất không dễ chịu.

Nhưng Ngón Cái lại nhíu mày, nói:

- Ta chỉ lo lắng một chuyện.

Chim Công nói:

- Chuyện gì?

Ngón Cái nói:

- Tuy là Phó Hồng Tuyết đang đợi, nhưng bản thân Đỗ Lôi cũng đang đợi, ta chỉ lo hăn so với Phó Hồng Tuyết càng khó chịu hơn.

Chim Công dừng dừng hỏi:

- Nếu như hăn chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết, người có tổn thất không?

Ngón Cái đáp:

- Không có.

Chim Công hỏi:

- Vậy người có gì phải lo?

Ngón Cái cười, dùng tay áo lau lau mồ hôi, lại nói:

- Ta vẫn có một tin hay nói cho người.

Chim Công đang lắng nghe.

Ngón Cái nói:

- Yến Nam Phi thực sự đã bị trúng độc, hơn nữa độc trúng phải không nhẹ chút nào.

Chim Công hỏi:

- Tin này từ đâu có?

Ngón Cái đáp:

- Là dùng năm trăm lượng bạc lấy về đấy.

Ánh mắt Chim Công phát sáng, nói:

- Tin tức đủ để có thể đáng với cái giá năm trăm lượng đầy thông thường đều rất có thể tin cậy.

Ngón Cái nói:

- Vì thế chúng ta lúc nào cũng có thể đi giết hãn.

Chim Công nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ.

Bây giờ đang là giờ Mùi một khắc.

Giờ Ngọ đã qua rất lâu, nhưng ánh nắng lại càng gay gắt oi bức, xuân đã dần qua, những ngày của dài mùa hè đang đến.

Phó Hồng Tuyết không thích mùa hè.

Mùa hè thuộc về trẻ con - ban ngày thì ở trần lăn lộn trong ao đầm, đánh lộn trên cỏ, hái dâu tây, bắt bướm bướm, đến tối thì lại ngồi dưới giàn dưa ăn dưa ngọt được rửa bằng nước giếng, nghe người lớn tàn hươu tán vượn, rồi đi bắt đom đóm bỏ vào túi, dùng vải mỏng trùm lên đem đi đổi lấy bánh chưng đường từ những cô những dì trẻ tuổi.

Những ngày hè rực rỡ, và tuổi thơ tươi đẹp ấy mãi mãi chỉ có vui vẻ, không có bi thương.

Nhưng Phó Hồng Tuyết chứ bao giờ có nổi một mùa hè thực sự thuộc về bản thân hãn.

Mùa hè trong ký ức của hãn không phải là chảy mồ hôi, thì cũng là chảy máu, không phải là trốn trong rừng cây thấp nóng nực luyện đao, thì là ở trong sa mạc nóng bức đợi phát đao!

Phát đao!

Một lần lại một lần, mãi không ngừng phát đao!

Động tác đơn giản này, rốt cuộc đã biến thành một thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh hãn.

Lần phát đao trước là lúc nào?

- Bản thân thanh đao, chính là tượng trưng cho cái chết.

- Thời khắc phát đao, chính là thời khắc của cái chết.

Lần này đao của hãn phát ra, ai là kẻ phải chết?

Phó Hồng Tuyết cúi đầu xuống chăm chú nhìn tay cầm đao của mình, cánh tay lạnh giá, cánh tay trắng nhợt, thanh đao đen sì.

Chính ngay lúc đó, hẳn nghe thấy tiếng bước chân của Đỗ Lô.

Lúc này là giờ Mùi ba khắc.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐAO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Quyết Đấu

Cái góc sau vườn có một cánh cổng nhỏ.

Phó Hồng Tuyết từ cánh cổng đó mà đi vào, Đổ Lôi cũng thế.

Bọn họ không phi qua tường.

Con đường nhỏ đã bị cỏ phủ kín và nếu như đi thẳng qua đám cỏ khoảng cách sẽ ngắn hơn nhiều.

Nhưng bọn họ lại thà rằng đi men theo con đường nhỏ khúc khuỷu.

Bọn họ đều đi rất chậm, nhưng một khi đã bắt đầu đi, thì sẽ tuyệt không dừng lại.

Xét về một số phương diện mà nói, bọn họ dường như có rất nhiều điểm tương đồng.

Nhưng bọn họ tuyệt không phải là cùng một loại người, người ta chỉ cần nhìn đao của bọn họ, là có thể nhận ra ngay sự khác biệt.

Đao của Đổ Lôi khảm đầy ngọc quý, sáng lòe cả mắt!

Còn đao của Phó Hồng Tuyết tuyền một màu đen sì.

Nhưng ở hai thanh đao này dường như lại có một điểm chung.

- Hai thanh đao đều là đao, đều là đao để giết người!

Ở hai con người này phải chăng cũng giống như đao, phải chăng cũng có một điểm chung?

- Hai người này đều là người, đều là những kẻ giết người!

Giờ Thân vẫn chưa tới, nhưng thời khắc để phát đao đã tới rồi.

Một khi đao phát ra, thì chỉ có cái chết!

Không phải người chết, thì là ta!

Bước chân của Đổ Lôi cuối cùng đã dừng lại, hấn đối mặt với Phó Hồng Tuyết, cũng đối mặt với thanh đao thiên hạ vô song trong tay Phó Hồng

Tuyết.

Hắn thực lòng muốn người này chết dưới đao của hắn, nhưng tận sâu trong đáy lòng hắn một người mà hắn tôn kính nhất cũng là người này!

Nhưng Phó Hồng Tuyết dường như lại vẫn đang hướng về một phương xa, đúng lúc nơi xa đó có một đám mây đen che kín mặt trời.

Mặt trời không thấy nữa, thế nhưng mặt trời mãi mãi lại cũng sẽ không bao giờ chết.

Người thì sao?

Đỗ Lôi cuối cũng mở miệng:

- Ta họ Đỗ, Đỗ Lôi.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết!

Đỗ Lôi nói:

- Ta đã tới trễ.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết.

Đỗ Lôi nói:

- Ta cố ý để người đợi, muốn người đợi đến tâm thần bấn loạn ta mới có cơ hội giết người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết!

Đỗ Lôi bỗng nhiên cười cười, nói:

- Đáng tiếc ta đã quên mất một điều.

Hắn cười trông rất chua chát:

- Khi ta để người đợi ta, bản thân ta chính cũng đang đợi như vậy.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết!

Đỗ Lôi bỗng lại cười nhạt, nói:

- Người chuyện gì cũng biết à.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta ít nhất còn biết một chuyện.

Đỗ Lôi nói:

- Người nói đi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta một khi phát đao, người sẽ chết.

Tay Đỗ Lôi đột nhiên siết chặt lại, con người đột nhiên thu lại, qua một hồi lâu, mới hỏi:

- Người có chắc không.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có!

Đỗ Lôi hỏi:

- Vậy người bây giờ sao còn không phát đao.

Bây giờ vừa qua giờ Mùi ba khắc, mây đen vừa mới che kín ánh mặt trời, trong gió vừa mới có chút hơi mát.

Đây chính là lúc thích hợp để giết người.

Trăng sáng đang tại lầu Minh Nguyệt, trăng sáng đang ở phố Minh Nguyệt.

Đúng lúc Ngón Cái và Chim Công đi vào phố Minh Nguyệt thì có một trận gió thổi qua tạt thẳng vào mặt chúng.

Gió thật mát mẻ.

Ngón Cái hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói:

- Hôm nay chính là thời tiết tốt để giết người, bây giờ cũng chính là thời điểm tốt để giết người.

Chim Công hỏi:

- Hà.

Ngón Cái đáp:

- Bây giờ sau khi giết người xong, vẫn còn có thể thông thông thả thả đi tắm tấp, lại thoải mái đi uống rượu nữa!

Chim Công nói:

- Sau đó thì đi kiếm gái ngủ cùng.

Ngón Cái cười híp cả mắt lại, nói:

- Có khi ta thậm chí sẽ tìm hai ba đứa.

Chim Công cũng cười cười, nói:

- Người từng nói, Minh Nguyệt Tâm cũng là kỹ nữ.

Ngón Cái nói:

- Nàng ta vốn là kỹ nữ.

Chim Công hỏi:

- Đêm nay, người có muốn tìm nàng ta không.

Ngón Cái đáp:

- Không muốn.

Chim Công hỏi:

- Tại sao.

Ngón Cái không trực tiếp trả lời câu hỏi, nhưng lại chầm chậm nói:

- Kỹ nữ cũng có rất nhiều loại!

Chim Công hỏi:

- Nàng ta là loại nào.

Ngón Cái đáp:

- Nàng ta lại chính là loại mà ta không muốn tìm!

Chim Công lại hỏi:

- Tại sao.

Ngón Cái thở ra, cười khở đáp:

- Bởi vì trong tất cả đàn bà ta gặp qua thì một người đáng sợ nhất chính là nàng ta, chỉ cần ta nhắm mắt lại nàng lập tức sẽ giết ta ngay.

Chim Công hỏi:

- Còn nếu như người không nhắm mắt.

Ngón Cái lại thở hắt ra nói:

- Dù ta không nhắm mắt, nàng cũng vẫn có thể giết ta.

Chim Công nói:

- Ta biết võ công của người rất cao cường.

Ngón Cái nói:

- Nhưng trên thế gian này chỉ ít vẫn còn có hai người đàn bà có thể giết được ta.

Chim Công hỏi:

- Nàng ta là một trong số đó.

Ngón Cái thở dài gật gật đầu.

Chim Công hỏi:

- Còn một người nữa là ai.

Ngón Cái đáp:

- Nghệ nhị tiểu thư, Nghệ Tuệ.

Hắn vừa nói xong câu này liền nghe thấy một tràng tiếng cười, tiếng cười trong trẻo, đẹp tựa tiếng chuông bạc reo.

Hai bên con phố có tường cao, phía đầu của bức tường cao lại có cây cối.

Xuân tàn, cây cối cũng tàn.

Tiếng cười là từ trong đám cây cối truyền ra.

Tên béo chết tiệt, người làm sao biết ta nghe thấy người nói chuyện.

Ta không biết! Ngón Cái lập tức phủ nhận.

Vậy người tại sao phải cố ý vỗ vào mũi ngựa của ta thế.

Tiếng cười đẹp, người đẹp, thân pháp của khinh công càng đẹp, khi nàng nhẹ nhàng từ đầu tường hạ xuống, trông giống như một đám mây, một cánh hoa.

Như một cánh hoa đào vừa đang cuốn theo chiều gió, như một đám mây trôi lững lờ từ từ hang núi bay ra.

Khi Ngón Cái trông thấy bóng của nàng thì người của nàng lại không thấy đâu nữa.

Ngón Cái dõi theo bóng nàng mất hút trong một đám cây khác, mắt lại cười híp lại thành một sợi chỉ.

Đó chính là Nghệ nhị tiểu thư.

Nàng ta sao bỗng nhiên đến, lại bỗng nhiên đi mất. Chim Công nhin không nổi hỏi.

Bởi vì nàng muốn chúng ta biết, nàng so với Minh Nguyệt Tâm thì đáng sợ hơn hơn nhiều. Ánh mắt của Ngón Cái vẫn còn đang tại nơi mà bóng nàng biến mất:

- Vì thế chúng ta bây giờ đã có thể yên tâm đi đối phó Yến Nam Phi rồi.

- Chỉ có một điều ta không hiểu.

- Điều nào.

- Chúng ta tại sao cứ nhất định phải giết Yến Nam Phi. Chim Công thăm dò:

- Hẳn rồi cuộc là loại người gì? Tại sao từ trước tới nay trong giang hồ không có ai biết thân thế lai lịch của hẳn.

- Điều này người tốt nhất là đừng có hỏi! Thái độ của Ngón Cái đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, nói:

- Nếu như người nhất định muốn hỏi, thì tốt nhất trước tiên hãy đi chuẩn bị một thứ.

- Người muốn ta trước tiên chuẩn bị cái gì.

- Quan tài.

Chim Công không hỏi thêm nữa, khi hẳn ngẩng đầu lên, đúng lúc có một đám mây đen che khuất ánh trăng.

Khi đám mây đó che kín vầng trăng Minh Nguyệt Tâm đang ngồi đối diện với một đóa tầm xuân trước khung cửa sổ nhỏ, nàng đang thêu hoa.

Cái mà nàng thêu cũng là tầm xuân, một đóa tầm xuân mùa xuân.

Xuân đã sắp tàn.

Tầm xuân cũng sắp tàn.

Yến Nam Phi không hề động đậy vẫn nằm trên giường, sắc mặt trắng nhợt giống hệt Phó Hồng Tuyết.

Gió đang thổi nhẹ ngoài song cửa, gió lạnh, lạnh như cuối thu.

Nàng đột nhiên nghe thấy tiếng của bọn chúng.

Tiếng bước chân của bọn chúng còn nhẹ hơn gió, tiếng bọn chúng nói chuyện lạnh hơn gió.

- Mau đi kêu Yến Nam Phi xuống.

- Hẳn mà không xuống, thì bọn ta lên.

Minh Nguyệt Tâm thở ra, nàng biết Yến Nam Phi sẽ không bao giờ xuống, cũng biết bọn chúng nhất định sẽ lên.

Bởi vì Yến Nam Phi không hề muốn giết bọn chúng, là bọn chúng muốn giết Yến Nam Phi, vì thế Yến Nam Phi có thể thoải mái nằm trên giường, nhưng bọn chúng lại mang theo vũ khí của chúng, qua đường vào phố, đập cửa lên lầu, vội vội vàng vàng xông đến, sợ lỡ mất cơ hội giết người.

- Giữa kẻ đi giết người và người bị giết, suy cho cùng là ai cao quý? Ai dê hèn?

Không ai có thể trả lời được!.

Nàng lại cúi xuống theo hoa.

Nàng không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không nghe thấy tiếng đập cửa, nhưng nàng biết đã có người ngoài cửa.

- Vào đi. Nàng đến đầu cũng không ngẩng lên:

- Trên cửa không có khóa, đẩy vào là mở ra ngay.

Rõ ràng là đẩy khê một cái là có thể đẩy cửa mở ra, nhưng hoàn toàn chẳng có người đẩy.

- Hai vị đến là để giết người, lẽ nào còn muốn người bị giết tự mình ra mở cửa nghênh tiếp.

Tiếng nói của nàng rất dịu dàng, nhưng trong tai của Chim Công và Ngón Cái mà nghe lại dường như so với kim còn sắc nhọn hơn.

Hôm nay là thời tiết tốt để giết người, bây giờ là thời khắc tốt để giết người, trong lòng bọn chúng vốn rất khoái chí.

Nhưng lúc này bọn chúng đột nhiên lại trở nên một chút cũng không thấy vui nữa, bởi vì người bị giết dường như lại ở trong tâm trạng rất thoải mái khác xa với bọn chúng, còn bọn chúng lại giống như lũ ngốc đứng ở ngoài cửa đến tim cũng như đập nhanh hơn một nhịp.

- Hóa ra giết người chẳng phải là chuyện thích thú gì.

Chim Công nhìn nhìn Ngón Cái, Ngón Cái nhìn nhìn Chim Công, hai tên trong lòng đều đang tự hỏi:

- Yến Nam Phi có thật là đã trúng độc rồi không? Trong phòng phải hay không phải có người mai phục đang đợi chúng cắn câu.

Kỳ thực trong lòng bọn chúng cũng biết chỉ cần đẩy cánh cửa mở ra, tất cả các câu hỏi lập tức đều có thể có được đáp án.

Nhưng bọn chúng không đưa tay lên.

- “Khi các người bước vào, tốt nhất là bước chân nhẹ một chút” - Giọng nói của Minh Nguyệt Tâm càng dịu dàng - “Yến công tử đã trúng độc, giờ chàng đang ngủ ngon, các người rất rất không nên đánh thức chàng”.

Ngón Cái đột nhiên cười, nói:

- Nàng ta là bạn của Yến Nam Phi, nàng ta biết chúng ta đến là để giết Yến Nam Phi, nhưng lại hoàn toàn có vẻ như sợ chúng ta không dám bước vào động thủ, người nói xem là tại vì sao.

Chim Công lạnh lùng đáp:

- Bởi vì nàng ta là đàn bà, đàn bà thì bất cứ lúc nào cũng có thể bán rẻ đàn ông.

Ngón Cái nói:

- Không phải.

Chim Công hỏi:

- Người nói thế nàng ta vì cái gì.

Ngón Cái đáp:

- Bởi vì nàng ta biết càng nói như thế chúng ta ngược lại sẽ càng nghi ngờ, ngược lại không dám đi vào nữa.

Chim Công nói:

- Người có lý, người luôn hiểu đàn bà hơn ta.

Ngón Cái hỏi:

- Vậy chúng ta còn đợi gì nữa.

Chim Công đáp:

- Đợi người mở cửa.

Ngón Cái nói:

- Kẻ giết người là người.

Chim Công nói:

- Người mở cửa là người.

Ngón Cái lại cười:

- Người có phải trước giờ không bao giờ mạo hiểm.

Chim Công đáp:

- Phải.

Ngón Cái cười nói:

- Cùng hợp tác với loại người như người thực sự là vô cùng thích thú, bởi vì người nhất định sẽ sống lâu hơn ta, sau khi ta chết người ít ra còn có thể lượm xác cho ta.

Hắn mỉm cười, dùng tay ấn nhẹ một chút, cửa đã mở ra, Minh Nguyệt Tâm vẫn ngồi trước cửa sổ thêu hoa, Yến Nam Phi vẫn nằm như chết trên giường.

Ngón Cái thở ra, nói:

- Mời vào.

Chim Công hỏi:

- Người không vào à.

Ngón Cái đáp:

- Người giết người, ta mở cửa, việc của ta đã làm xong rồi, bây giờ đến lượt người.

Chim Công chăm chăm nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên nói:

- Có một chuyện trước giờ ta cũng chưa nói với người.

Ngón Cái hỏi:

- Hả.

Chim Công lạnh lùng đáp:

- Nhìn người là thấy buồn nôn rồi, chí ít đã có ba lần ta muốn giết người.

Ngón Cái lại vẫn còn cười:

- Thật may lần này người muốn giết không phải là ta mà là Yến Nam Phi.

Chim Công im lặng.

Do đó Ngón Cái lại đẩy cửa ra thêm một chút, nói:

- Mời.

Trong phòng rất yên tĩnh và cũng rất tối, ánh trăng ngoài cửa sổ đã hoàn toàn bị mây đen che kín.

Lúc này giờ Mùi đã qua.

Chim Công cuối cùng bước vào trong phòng, khi hắn bước vào tay hắn khẽ thụt vào trong ống tay áo, đầu ngón tay đã chạm vào Khống Tước linh.

Khống Tước linh lạnh ngắt mà nhẵn bóng, chính là lợi khí giết người thiên hạ vô song.

Trong lòng hắn bỗng nhiên lại ngập tràn tự tin.

Minh Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên nhìn hắn, đột nhiên cười:

- Ngài chính là Chim Công.

Chim Công nói:

- Chim Công không có gì đáng cười.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng ngài không giống, thực sự không giống.

Chim Công nói:

- Cô cũng không giống một kỹ nữ.

Minh Nguyệt Tâm lại cười.

Chim Công nói:

- Làm kỹ nữ cũng không phải là một chuyện đáng cười.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng bên cạnh đó lại có chuyện rất buồn cười.

Chim Công hỏi:

- Chuyện gì.

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ngài không giống Chim Công, nhưng lại là Chim Công, tôi không giống kỹ nữ, nhưng lại là kỹ nữ còn la cũng rất giống ngựa nhưng hoàn toàn không phải là ngựa?

Nàng mỉm cười, lại nói:

- Trên thế gian này còn có rất nhiều chuyện cũng giống như thế.

Chim Công hỏi:

- Cô rất cuộc muốn nói cái gì.

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ví như nói ám khí mà ngài đang mang trên người rõ ràng rất giống Khổng Tước linh nhưng lại hoàn toàn không phải.

Chim Công cười lớn, lớn tiếng cười.

Một người chỉ có lúc nghe thấy một câu nói đùa hoang đường vô căn cứ nhất mới cười dữ dội như vậy.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Kỳ thực bản thân ngài trong lòng cũng đã sớm hoài nghi điều này bởi vì ngài đã sớm cảm thấy được uy lực của nó không hề đáng sợ như lời đồn đại, vì thế mà ngài mới không dám dùng nó để đối phó với Phó Hồng Tuyệt.

Chim Công tuy là vẫn còn đang cười, nhưng nụ cười lại đã xen chút gì đấy gượng gạo.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Đáng tiếc ngài trong lòng đã có sự hoài nghi nhưng lại luôn không thể xác minh, cũng không dám đi xác minh.

Chim Công nhin không nổi hỏi:

- Lễ nào cô có thể?...

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Tôi có thể xác minh, chỉ có tôi có thể, bởi vì.

Chim Công hỏi:

- Bởi vì sao.

Minh Nguyệt Tâm có vẻ dửng dưng đáp:

- Giống như cái Khổng Tước linh ngài đang mang trên người, ở đây tôi còn có vài cái, tôi lúc nào cũng có thể tặng thêm ngài một hai cái nữa.

Sắc mặt Chim Công biến đổi, sắc mặt của Ngón Cái đang ở ngoài cửa cũng biến đổi.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi bây giờ có thể tặng ngài thêm một cái, ừm đợi tôi lấy ra đã.

Nàng đưa tay vào ống tay áo nhẹ nhàng lấy ra một ống tròn vàng sáng chói chang rực rỡ, luôn tiện vứt nó cho Chim Công, trông giống như là ném một xu tiền bố thí cho tên ăn mày.

Chim Công đưa tay ra đón, hắn chỉ nhìn có hai lần liền cảm thấy giống như bị người khác đập vào bụng.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài xem xem có phải Khổng Tước linh này và cái mà ngài đang giữ trong người là hoàn toàn giống nhau.

Chim Công không trả lời, cũng không cần trả lời.

Bất luận ai nhìn thấy cảm xúc của hắn, cũng đã có thể đoán được ra câu trả lời của hắn.

Ngón Cái đã bắt đầu rón rén lùi ra phía sau.

Chim Công đột nhiên quay đầu, trừng trừng nhìn hắn hỏi:

- Người tại sao không ra tay giết ta.

Ngón Cái miễn cưỡng cười cười, đáp:

- Chúng ta là đồng bọn, ta sao lại muốn giết người.

Chim Công nói:

- Bởi vì ta muốn giết người, ta vốn đã muốn giết người, bây giờ càng không giết người không được!

Ngón Cái nói:

- Nhưng ta lại không muốn giết người, bởi vì ta căn bản không cần tự mình ra tay.

Hắn thật lại cười, cười đến mắt híp lại thành một sợi chỉ:

- Trong giang hồ chỉ cần có một người biết người không phải là Chim Công thật thì không tới ba canh giờ người sẽ phải biến thành một Chim Công chết.

Chim Công lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc người đã quên mất một chuyện?

Ngón Cái hỏi:

- Há.

Chim Công đáp:

- Khổng Tước linh này tuy là giả, muốn giết người vẫn còn dư sức.

Nụ cười của Ngón Cái cứng đờ, thân người hắn chồm lên.

Từ ống tròn vàng trên tay Chim Công đã có một vầng sáng rực rỡ lóa mắt bắn phụt ra.

Rực như tia nắng, đẹp như cầu vồng.

Thân hình béo phì khó coi của Ngón Cái lập tức bị phủ kín bởi vầng sáng chói đẹp rực rỡ này, lại giống như một nắm đất tròn trịa bỗng nhiên bị làn sóng tuyệt đẹp cuốn đi.

Đến khi vầng sáng tan đi, sinh mạng của hắn cũng đã bị tiêu diệt.

Một tiếng sấm nhẹ, giữa đám mây đen lại có những hạt mưa rơi xuống.

Minh Nguyệt Tâm cuối cùng thở ra, nói:

- Ngài nói không sai, Khổng Tước linh này tuy là giả nhưng cũng có uy lực giết người.

Chim Công quay đầu lại chăm chú nhìn nàng, nói:

- Vì thế ta cũng có thể dùng nó để giết cô.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi biết, đến Ngón Cái mà ngày cũng phải giết để diệt khẩu, đương nhiên càng sẽ không tha tôi.

Chim Công nói:

- Sau khi cô chết, thì không có ai biết Khổng Tước linh này thực sự là giả nữa.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Ngoài tôi ra, sự thực của bí mật này không có người khác biết.

Chim Công nói:

- Đổ Lô phải đợi tới giờ Thân mới đi liều mạng, sau khi ta giết các người rồi vẫn vừa kịp để đi, trận đấu này bất kể là ai thắng ai bại đều như nhau, kẻ nào còn sống ngược lại cũng phải chết trong tay ta.

Minh Nguyệt Tâm thở dài nói:

- Kế hoạch của ngài rất tỉ mỉ chỉ đáng tiếc ngài cũng đã quên mất một chuyện. Chim Công ngậm miệng lại, đợi nàng nói hết.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Ngài đã quên hỏi tôi tại sao lại biết Khổng Tước linh này là giả.

Chim Công quả nhiên lập tức hỏi ngay:

- Cô sao lại biết.

Minh Nguyệt Tâm dừng dừng đáp:

- Chỉ có tôi biết bí mật này, chỉ bởi vì người làm giả những cái Khổng Tước linh này chính là tôi.

Chim Công lại sững lại.

Minh Nguyệt Tâm:

- Ta đã có thể làm giả ra những ống Khổng Tước linh này, đã có thể dám tùy tiện đem cho người thì đương nhiên năm chắc là phá được nó!

Sắc mặt Chim Công trắng bệch, tay đã đang phát run.

Hắn có thể giết người có lẽ không phải bởi vì hắn có Khổng Tước linh, mà là bởi vì hắn có một lòng đầy tự tin và một đôi tay bình tĩnh.

Bây giờ thì cả hai thứ đó đều đã bị phá tan.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Khổng Tước Linh thứ nhất cũng là ta cố ý để người tìm thấy, ta đã chọn rất lâu mới chọn trúng người làm Chim Công cho ta, bởi vì trong giang hồ những người thích hợp hơn người không nhiều, vì thế ta cũng sẽ không tùy tiện để người chết, chỉ bất quá.

Nàng chăm chú nhìn hắn, đôi mắt dịu đẹp như ánh trăng đột nhiên trở nên sắc nhọn như mũi dao:

- Người nếu muốn tiếp tục làm Chim Công cho ta, thì phải học cách giống như Chim Công, người nếu như không tin bây giờ vẫn có thể ra tay.

Hai tay Chim Công siết chặt nhưng vẫn cầm không được đang run lên.

Hắn nhìn đôi tay của mình, bỗng nhiên khom lưng xuống, không ngừng nôn mửa!

Một tiếng sấm nhỏ, giữa đám mây đen đột nhiên có hạt mưa rơi xuống.

- Ta không phát đao chính bởi vì ta đã có niềm tin chắc chắn!

Tiếng nói của Phó Hồng Tuyết dường như là rất xa, xa tận trong đám mây đen:

- Khi một người muốn giết người thường thường chính là giống như cứu người, trở nên rất hèn nhát, bởi vì hắn không hề có sự chắc chắn tuyệt đối, vì thế hắn mới lo lắng sợ dấp may lỡ mất.

Hắn rất ít khi nói nhiều như thế, hắn nói rất chậm, dường như sợ Đỗ Lôi nghe không kịp.

Bởi vì hắn biết những lời này của mình, mỗi chữ đều sẽ giống như mũi dao đâm vào tim Đỗ Lôi.

Đỗ Lôi cả người đều đã co lại, thậm chí đến tiếng nói cũng đã nghẹn nghẹn:

- Người có sự chắc chắn tuyệt đối, vì thế người không gấp.

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Đỗ Lôi hỏi:

- Người muốn đến lúc nào mới phát đao.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Khi mà người phát đao!

Đỗ Lôi hỏi:

- Ta nếu như không phát đao thì sao.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người nhất định sẽ phát đao, mà còn nhất định sẽ vội phát đao!

- Bởi vì người muốn giết ta, không phải là ta muốn giết người!

- Vì thế lúc mà người thực sự chết, không phải là khi ta phát đao, mà là khi người phát đao.

Trên cánh tay cầm đao của Đỗ Lô đã nổi những đường gân xanh.

Hắn chưa phát đao, nhưng bản thân hắn cũng biết, sớm muộn gì rồi sẽ phát đao!

Những hạt mưa lạnh giá, từng giọt từng giọt đập trên người hắn, trên mặt hắn, hắn đối diện Phó Hồng Tuyết, đối diện với thiên hạ vô song đao khách, trong lòng cuối cùng bỗng nhiên lại nghĩ đến tuổi thơ hèn kém của hắn.

- Cơn mưa lớn như trút nước, bùn đất ngập đường.

- Hắn chân trần chạy băng băng trong đám bùn, bởi vì phía sau có người đang đuổi đánh.

- Hắn là từ trong tiêu cục thoát ra, bởi vì hắn đã trộm của thầy tiêu một đôi ủng mới, chiếc ủng quá to nên chưa chạy hết nửa con đường thì đã tuột ra.

- Nhưng lão thầy tiêu đó lại vẫn không chịu tha cho hắn, sau khi tóm được hắn liền lột trần hắn ra trói lên cây, dùng roi mây đánh.

Giờ đây hắn đối diện với Phó Hồng Tuyết, trong lòng đột nhiên lại có cái cảm giác đó, cảm giác bị roi mây đánh.

Một nỗi thống khổ và kích động không có cách gì hình dung được mãi mãi cũng không có cách nào quên được.

Mưa càng lớn, đám đất trên mặt đất đã trở nên nhão nhoét.

Hắn đột nhiên tuột đôi ủng để mềm đáng giá tám mươi lượng bạc ra, để chân trần đạp trên vũng bùn.

- Phó Hồng Tuyết dường như đã biến thành lão thầy tiêu dùng roi mây đánh hắn, biến thành một vật tượng trưng cho đau khổ và đả kích.

Hắn bỗng nhiên điên cuồng gào thét, xé tung quần áo của mình.

Hắn trần trụi điên cuồng gào thét giữa đám bùn trong cơn mưa, sự trói buộc và nỗi ức chế nhiều năm, đã được giải thoát trong khoảnh khắc này.

Vì thế hắn phát đao!

- Lúc phát đao chính là lúc chết!

Vì thế hắn chết!

Chết không chỉ là đả kích, là thống khổ, ba thứ này vốn là những thứ hằn vãnh vĩnh viễn cũng không cách nào cùng lúc đạt được, nhưng trong chớp mắt của “cái chết”, hãn đã cùng lúc có được.

Cơn mưa đến thật nhanh, tạnh cũng thật nhanh.

Trên con đường nhỏ vẫn đầy bùn nhão, Phó Hồng Tuyết đang chậm chậm bước trên con đường nhỏ ấy, tay cầm chặt thanh đao của hãn.

Đao đã nhập bao, máu trên đao cũng đã được rửa sạch, đao lại đen sì!

Con người của hãn cũng đen, vừa sâu vừa đen, đủ để che giấu tất cả những nỗi đau khổ và xót thương trong lòng hãn.

Trong đám mây lại có một tia sáng lóe ra, chắc hãn đó là tia nắng cuối cùng của ngày hôm nay.

Tia sáng chiếu lên tường cao, sau bức tường đột nhiên lại có người đang cười, tiếng cười trong trẻo, đẹp như tiếng chuông bạc, nhưng lại chứa đựng một sự mỉa mai chế giễu không thể diễn tả.

Nghê Tuệ xuất hiện đúng thời khắc đó:

- Không đẹp mắt, một chút cũng không đẹp mắt!
- Cái gì không đẹp mắt?

Phó Hồng Tuyết không hỏi, bước chân cũng không dừng lại.

Nhưng hãn bước đến đâu, Nghê Tuệ cũng theo đến đó:

- Các người đánh chẳng đẹp mắt chút nào, cái mà ta vốn muốn xem là đao pháp của người, không ngờ thứ người dùng lại là mưu kế.

Nàng lại giải thích:

- Người để Đỗ Lôi phát đao trước trông có vẻ như là nhường hãn một chiêu, nhưng thực chất lại là một mưu kế.

Sao lại là một mưu kế?

Phó Hồng tuy không hỏi, nhưng bước chân đã dừng lại.

Nghê Tuệ nói:

- Khi đao ở trong vỏ nằm sâu không lộ ra, không ai biết được nó là sắc hay cùn, sau khi đao xuất vỏ, lưỡi đao sắc đã hiện ra, ai cũng không dám khinh suất đoạt lấy sự sắc nhọn của nó, vì thế một thanh đao ở cái thời điểm được rút ra mà vẫn chưa rút hết mới chính là thanh đao vô dụng nhất.

Nàng nói tiếp:

- Người đương nhiên hiểu rõ đạo lý này do đó người để Đỗ Lôi phát đao trước.

Phó Hồng Tuyết đang yên lặng lắng nghe, đột nhiên cắt ngang lời của nàng:

- Đó cũng là đao pháp, không phải mưu kế.

Nghê Tuệ nói:

- Không phải!

Phó Hồng Tuyết nói:

- Sự khéo léo trong đao pháp mỗi cách đều khác nhau, vận dụng nó như thế nào là tại tâm.

Thái độ của nàng rất nghiêm túc:

- Đó chính là cái tột cùng của đao pháp.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vẫn không phải!

Nghê Tuệ hỏi:

- Vậy phải đạt tới bước nào mới là đỉnh giới của đao pháp.

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng, tiếp tục bước về phía trước.

Ánh nắng chói chang.

Tia nắng cuối cùng, thường là đẹp rực rỡ nhất - có khi sinh mệnh cũng giống như vậy.

Nghê Tuệ đứng lặng người trên đầu tường rất lâu, mới từ từ nói:

- Lẽ nào đao pháp cũng đã đạt đến mức không có sự biến hóa mới là đỉnh giới của đao pháp.

Ánh nắng đang chói chang, bất chợt lại tối sầm.

- Không có biến hóa chẳng phải chính là đã vượt qua giới hạn của biến hóa? Như vậy bản thân thanh đao này còn hay không còn giá trị tồn tại?

Phó Hồng Tuyết trong lòng đang thở dài, bởi vì câu hỏi này đến hần cũng không có cách trả lời.

- Đao tại sao phải tồn tại? Người tại sao phải tồn tại?

Ánh nắng đã tắt phía sau tường cao, người của Nghê Tuệ cũng đã theo ánh nắng mà biến mất.

- Nhưng mặt trời vẫn luôn tồn tại, Nghệ Tuệ cũng vẫn luôn tồn tại, biến mất trong khoảnh khắc này, chẳng qua chỉ là bóng hình của họ mà thôi?
bóng hình trong chủ quan của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đẩy cánh cổng nhỏ của bức tường cao ra, chậm chậm đi ra ngoài, hắn vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ngay Minh Nguyệt Tâm trên lầu cao.

Người đang ở trên lầu, nhưng ngược lại đầu của Phó Hồng Tuyết lại cúi xuống.

Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên hỏi:

- Ngài đã thắng.

Phó Hồng Tuyết không trả lời, hắn vẫn còn sống, chính là câu trả lời.

Minh Nguyệt Tâm thở dài, nói:

- Hà tất phải khổ, chuyện này hà tất phải khổ thế.

Phó Hồng Tuyết không hiểu:

- Hà tất phải khổ.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Ngài biết rõ nhất định thắng, sao lại nhất định phải đi? Hắn biết rõ là nhất định phải chết, lại hà tất phải khổ sở đến.

Vấn đề mà khiến người ta phải phí sức nghĩ ngợi, Phó Hồng Tuyết lại có thể giải thích:

- Bởi vì hắn là Đỗ Lôi, ta là Phó Hồng Tuyết.

Lời giải thích của hắn cũng giống như đao của hắn, một đao là cắt đứt mọi nghi vấn của vấn đề.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm lại vẫn chưa hài lòng:

- Phải chăng là bởi vì trên thế gian này đã có Phó Hồng Tuyết, thì Đỗ Lôi phải chết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Không phải.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Vậy ý của ngài là.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Thế gian này đã có Đỗ Lôi, thì Đỗ Lôi sẽ chết!

Câu trả lời của hắn, xem ra tuy là so với bản thân câu hỏi càng khiến người khác phải suy nghĩ, nhưng kỳ thực lại rất đơn giản, rất hợp lý.

- Không có sống, thì cái chết từ đâu tới?

- Đã có sinh mệnh, sao lại có thể không chết?

Minh Nguyệt Tâm lại không thờ dài, nói:

- Ngài đối với chuyện sống chết có vẻ như cũng rất mập mờ.

Phó Hồng Tuyết không hề phủ nhận.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Đối với sự sống chết của kẻ khác, ngài đương nhiên càng mập mờ, vì thế mà ngài mới bỏ Yến Nam Phi lại đây.

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu mới từ từ hỏi:

- Chim Công có phải đã đến.

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ờ!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Yến Nam Phi vẫn còn sống phải không.

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ờ!

Phó Hồng Tuyết thờ ơ nói:

- Ta bỏ hắn lại, có lẽ chỉ vì ta sớm biết hắn sẽ không chết.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng ngài.

Phó Hồng Tuyết cắt ngang lời nàng, nói:

- Chỉ cần chủ ý của các người vẫn chưa thay đổi, chuyện ta hứa với các người cũng sẽ không thay đổi!

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài đã từng hứa cái gì.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đưa các người tới Không Trước sơn trang.

Mắt Minh Nguyệt Tâm phát sáng:

- Bây giờ đi ngay.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bây giờ đi ngay.

Minh Nguyệt Tâm chạy đi, lại quay đầu lại, hớn hờ hỏi:

- Ngài có còn muốn tôi đeo mặt nạ không.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Bây giờ trên mặt cô chẳng phải đã đang đeo một cái mặt nạ rồi sao.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Khổng Tước Sơn Trang

Mặt con người bản thân nó chính là một cái mặt nạ, một cái mặt nạ mà có thể tùy theo hoàn cảnh và tâm tình mà thay đổi bất cứ lúc nào.

- Lại có ai có thể từ trên khuôn mặt của một người mà nhìn ra được những bí mật ẩn chứa trong lòng người đó?

- Lại có loại mặt nạ nào đấy có thể so với khuôn mặt thật của con người thì càng tinh xảo kỳ diệu hơn?

Người mà thân phận càng tôn quý, địa vị càng cao thì cái mặt nạ đeo trên mặt thường thường lại càng khiến người khác không thể nhìn thấu được.

Lúc Minh Nguyệt Tâm nhìn thấy Thu Thủy Thanh trong lòng liền tự hỏi:

- Thứ mà hắn đang mang trên mặt là loại mặt nạ gì?

Bất kể đó là loại mặt nạ gì đi chăng nữa nhưng chuyện chủ nhân của Khổng Tước sơn trang có thể đích thân ra nghênh tiếp bọn họ chuyện thường có thể khiến người ta thấy rất vui.

Khổng Tước linh đã đẹp, Khổng Tước sơn trang lại càng đẹp, cái đẹp rực rỡ huy hoàng mang đầy dấu ấn lịch sử.

Mái ngói màu xanh ngọc dưới ánh nắng chiều phát ra ánh sáng có màu như màu lông chim Phi Thúy, bậc thềm đá dài trắng đẹp như màu bạch ngọc xuyên qua giữa bức tường vàng, nơi đây dường như toàn dùng kim châu bảo ngọc mà xây nên.

Trong vườn, dưới những cây anh đào có mấy chú chim Công đang dạo chơi, trong hồ vài cặp Uyên Ương đang tung tăng bơi lội.

Thoáng thấy bóng mấy cô thiếu nữ mặc áo lụa màu khê rón rén bước đi trên thảm cỏ mềm mại, nhưng lại biến mất trong khu rừng sâu đầy hoa, trong cái sân vườn bảy màu sắc sỡ này.

Trong gió mang theo một mùi hương thanh khiết làm say lòng người, phía xa hình như có người đang thổi sáo, đất trời ngập tràn sự thanh bình.

Ba cửa lớn trong trang, ngoài trang đều đang mở, không nhìn thấy người gác cửa.

Thu Thủy Thanh đang đứng tại thềm bạch ngọc của tiền môn, lặng lẽ nhìn Phó Hồng Tuyết.

Hắn là một người rất kín đáo, làm việc nói chuyện cũng rất kín đáo, trong lòng hắn dù đang nghĩ gì, dù rất thích làm gì cũng tuyệt không lộ ra ngoài mặt.

Nhìn thấy Phó Hồng Tuyết hắn chỉ hơi hợt cười cười nói:

- Ta không ngờ huynh đài sẽ tới, nhưng mà huynh tới thật đúng lúc!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sao lại đúng lúc?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Đêm này nơi này cũng có khách tới, đúng lúc không phải là khách thường.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là ai?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết đã ngậm miệng, trên mặt hoàn toàn chẳng có cảm xúc gì, Minh Nguyệt Tâm lại cũng không hề thay đổi nét mặt.

Thu Thủy Thanh nhìn nàng, lại nhìn cả Yến Nam Phi được người khiêng vào:

- Bọn họ là bằng hữu của huynh?

Phó Hồng Tuyết không thừa nhận, cũng không phủ nhận - giữa bọn họ rốt cuộc là địch hay là bạn? Vốn dĩ đến bản thân hắn cũng không phân biệt được.

Thu Thủy Thanh cũng không hỏi nữa, chỉ nghiêng nghiêng người nói:

- Mời, mời vào!

Hai người khiêng Yến Nam Phi lên bậc thềm, Minh Nguyệt Tâm đang đi theo phía sau chợt dừng lại chăm chú nhìn Thu Thủy Thanh hỏi:

- Trang chủ cũng không hỏi xem tại sao chúng tôi lại tới đây ư?

Thu Thủy Thanh lắc lắc đầu.

- Các người đã là bằng hữu của Phó Hồng Tuyết thì ta không cần hỏi, mà đã không cần hỏi thì không cần phải mở miệng.

Hắn trước giờ không phải là kẻ lảm lời.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm lại quyết không im lặng, nàng lại nói tiếp:

- Trang chủ tuy đã không hỏi, nhưng tôi vẫn phải nói.

Nàng đã nhất định muốn nói thì Thu Thủy Thanh lắng nghe.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Chúng tôi thứ nhất đến vì tránh tai họa, thứ hai là vì cầu cứu thần y, không biết Trang chủ có thể trước tiên xem qua bệnh cho chàng được không?

Thu Thủy Thanh cuối cùng mở miệng, hỏi:

- Là bệnh gì?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Tâm bệnh.

Thu Thủy Thanh đột nhiên quay đầu lại chăm chú nhìn nàng nói:

- Tâm bệnh chỉ có tâm dược mới có thể cứu được!

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi biết?

Hai chữ này nói vừa dứt lời, Yến Nam Phi đang nằm trên cáng đột nhiên phi ra.

Minh Nguyệt Tâm cũng đã xuất thủ.

Bọn họ một người đứng trước mặt Thu Thủy Thanh, một người ở phía sau lưng Thu Thủy Thanh.

Bọn họ một trước một sau, đồng thời xuất thủ, vừa ra tay đã phong tỏa hết mọi đường thoát của Thu Thủy Thanh!

Trên thế gian vốn không hề có chiêu thức võ công tuyệt đối hoàn mỹ vô khuyết, nhưng bọn họ tấn công lần này lại gần như đạt đến sự hoàn mỹ.

Không ai có thể tìm ra chỗ sơ hở của họ, cũng không ai có thể chống đỡ thoát ra, sự thực thì, căn bản chẳng ai có thể ngờ bọn họ sẽ đột ngột xuất thủ.

Hành động của họ không nghi ngờ gì đã được hoạch tính rất tỉ mỉ, và cú tấn công này không nghi ngờ gì cũng đã qua rất nhiều lần phối hợp tập luyện.

Vì thế chủ nhân Khổng Tước sơn trang danh chấn thiên hạ đến cơ hội hoàn thủ cũng không có, bị người ta khống chế ngay trước cửa lớn sơn trang của mình.

Ngay trong nháy mắt đó, bọn họ đã điểm huyết đạo xung quanh khớp xương tứ chi Thu Thủy Thanh!

Thu Thủy Thanh không hề bị gục xuống bởi vì bọn họ đã đỡ lấy hãn.

Thân người của hãn tuy đã cứng đờ nhưng tinh thần lại vẫn rất vô cùng trấn tĩnh, trong tình trạng đó những người mà vẫn có thể giữ được sự trấn tĩnh, tìm khắp thiên hạ cũng tuyệt không quá mười người.

Minh Nguyệt Tâm nhất kích đắc thủ, lòng bàn tay cũng đã ướt, nàng khẽ thở ra rồi mới nói tiếp câu nói lúc nãy:

- Chính vì tôi biết tâm bệnh chỉ có tâm dược mới có thể chữa được vì thế chúng tôi mới đến tìm ngài.

Thu Thủy Thanh đến nhìn cũng không nhìn nàng lấy một lần, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn vô cảm.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Huynh biết họ vì cái gì mà tới?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Thu Thủy Thanh nói:

- Nhưng huynh lại mang họ tới.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta cũng muốn xem xem bọn họ rốt cuộc tại sao lại muốn tới đây.

Hai người chỉ nói có ba câu, sân vườn vốn tràn ngập sự thanh bình bỗng chốc trở nên tràn đầy sát khí.

Sát khí là từ bốn mươi chín thanh đao, kiếm phát ra, đao quang kiếm ảnh phát động, nhưng người lại không động.

Trang chủ đang bị người ta uy hiếp, tất nhiên không ai dám khinh suất làm xằng bậy.

Thu Thủy Thanh bỗng nhiên thở hắt ra, nói:

- Yến Nam Phi ơi là Yến Nam Phi, người sao lại làm ra những chuyện này chứ?

Yến Nam Phi rất bất ngờ, hỏi:

- Ông đã sớm biết tôi là ai?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Trong vòng tám mươi dặm quanh đây, đều là vùng cấm địa của Không Tước sơn trang, người vừa mới vào vùng cấm ta đã biết ngay ngọn ngành lai lịch của người.

Yến Nam Phi cũng thở ra, nói:

- Xem ra Không Tước sơn trang quả nhiên không phải là nơi cho phép người khác tự do lui tới.

Thu Thủy Thanh nói:

- Chính vì ta quá rõ lai lịch ngọn ngành của người, vì thế mới bị người qua mặt.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bởi vì người không ngờ?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Ta thực sự không ngờ.

Yến Nam Phi cười khỗ, nói:

- Kỳ thực đến bản thân ta cũng không ngờ.

Minh Nguyệt Tâm tranh lời nói:

- Chàng làm thế là vì bất đắc dĩ, chàng thực sự bệnh đã quá nặng rồi.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Ta có thuốc cứu được hẳn?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Ngài có, chỉ có ngài.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Vậy rốt cuộc là thuốc gì?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Là một bí mật.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Bí mật? Bí mật gì?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bí mật của Khổng Tước linh.

Thu Thủy Thanh ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Đây không phải hoàn toàn là một yêu cầu, cũng là sự trao đổi.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Lấy cái gì đổi?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Cũng là một bí mật, cũng là bí mật của Khổng Tước linh.

Màn đêm sâu lắng, đèn đã được đốt lên.

Khung cảnh trong căn phòng âm u mà yên tĩnh, Thu Thủy Thanh không nghi ngờ gì là một người có sở thích rất tao nhã.

Đáng tiếc những người khách của hãn chẳng có tâm trạng nào để thưởng thức thú vui tao nhã của hãn, vừa bước vào Minh Nguyệt Tâm lập tức nói ngay vào đề tài chính:

- Kỳ thực tôi cũng biết, Khổng Tước linh vào đời cụ cố của ngài Thu Phong Ngô đã bị thất lạc.

Đây chính là một bí mật, bí mật mà trong giang hồ không một ai biết.

Thu Thủy Thanh lần đầu tiên biến đổi dung mạo, hỏi:

- Cô làm sao mà biết được?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bởi vì Phong Ngô tiền bối đã từng mang Khổng Tước Đồ đi tìm một người, yêu cầu người đó chế tạo một cái giống hệt Khổng Tước linh.

Khổng Tước Đồ bản thân cũng là một bí mật, chính là cấu tạo và đồ ảnh của Khổng Tước linh.

Không ai biết là Khổng Tước Đồ có trước, hay là Khổng Tước linh có trước, nhưng mọi người vẫn cho rằng, có Khổng Tước Đồ rồi thì nhất định có thể chế tạo một cái giống hệt Khổng Tước linh.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng suy nghĩ ấy đã lầm.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Cô sao lại biết suy nghĩ ấy là sai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Chế tạo một cơ quan ám khí, cũng là một loại học vấn rất phức tạp cao thâm.

Điều đó không những cần có một đôi tay khéo léo, nhanh nhạy và bình tĩnh mà còn một khối óc hiểu được nguyên lý của luyện kim và ám khí.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Người mà Thu Phong Ngô tiền bối tìm, đương nhiên là thiên hạ đệ nhất danh tượng thời đó.

Thu Thủy Thanh nói:

- Thiên hạ đệ nhất danh tượng thời đó, nghe nói chính là Từ phu nhân của Đường môn nước Thục.

Ám khí độc dược của Đường môn độc bộ thiên hạ đã bốn trăm năm, trước giờ chỉ truyền dâu không truyền nữ.

Từ phu nhân chính là dâu trưởng của Đường môn thời đó, thuật thêu hoa và chế tác ám khí của bà được đương thế coi là song tuyệt.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng Từ phu nhân đã phí sáu năm tâm huyết, đến tóc vì hao tổn tâm lực mà bạc trắng, những vẫn không có cách nào chế tạo ra một ống Không Tước linh giống y hệt.

Thu Thủy Thanh vẫn nhìn nàng, đợi nàng nói hết.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm trước tiên lại rút ra một ống vàng phát sáng chói lòa rồi mới nói tiếp:

- Tuy nhiên trong sáu năm đó, bà đã chế tạo ra bốn đôi Không Tước linh, bề ngoài và cấu tạo tuy giống hệt với những ghi chép trên Không Tước Đồ nhưng lại hoàn toàn thiếu mất uy lực thần kỳ vốn có của Không Tước linh kia.

Thu Thủy Thanh nhìn nhìn cái ống vàng trong tay nàng, hỏi:

- Đây là một trong số đó?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Phải.

Thu Thủy Thanh nói:

- Những năm gần đây trong giang hồ xuất hiện một người gọi là “Chim Công”?

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Khổng Tước linh của hãn cũng là một trong số đó.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Là cô đưa cho hãn?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Tôi không tận tay giao cho hãn, chẳng qua chỉ là làm sao lúc để cho hãn tự mình có thể tìm được mà thôi.

Thu Thủy Thanh nói:

- Bởi vì cô cố ý để người trong giang hồ biết bí mật là Khổng Tước linh đã bị thất lạc.

Minh Nguyệt Tâm thừa nhận Khổng Tước linh đã xuất hiện trong tay kẻ khác, thì đương nhiên đã không còn ở Khổng Tước sơn trang.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Cô sao lại phải làm như thế?

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Bởi vì tôi từ đầu chí cuối vẫn đang hoài nghi một chuyện.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Chuyện gì?

Minh Nguyệt Tâm:

- Khổng Tước linh vốn là huyết mạch của Khổng Tước sơn trang, Trang chủ các đời của Khổng Tước sơn trang đều là những người rất tỉ mỉ mà lại thận trọng, vì thế?

Thu Thủy Thanh nói:

- Vì thế cô từ đầu chí cuối không tin là Khổng Tước linh đã thật sự bị thất lạc.

Minh Nguyệt Tâm gật gật đầu, nói:

- Nghe đồn Khổng Tước linh là thất lạc trong tay Thu Nhất Phong phụ thân của Thu Phong Ngô, Thu Nhất Phong tiền bối kinh tài tuyệt nghệ làm sao lại có thể làm ra những chuyện sơ suất vô ý như thế? Tiến bối cố ý nói

như vậy có lẽ chẳng qua chỉ vì muốn thử thách khả năng ứng biến của người con trai mình mà thôi?

Suy đoán của nàng tuy là có lý, nhưng hoàn toàn không có cách nào chứng minh.

Minh Nguyệt Tâm lại nói:

- Vì thế tôi mới cố ý tiết lộ bí mật này, để những thù gia tử đệ của Khổng Tước sơn trang tìm đến.

Thu Thủy Thanh lạnh lùng nói:

- Và những người tới đây tầm thù lại chẳng có một ai có thể sống sót quay về.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Do đó tôi liền cho rằng suy đoán của tôi không hề lầm, Khổng Tước linh nhất định vẫn còn trong tay ngài.

Thu Thủy Thanh lại ngậm miệng, cặp mắt sắc nhọn như chim ưng trước sau vẫn luôn chăm chú nhìn Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm lại bổ sung nói:

- Thu Phong Ngô sau đó lại không hề đi tìm Từ phu nhân nữa, đương nhiên là bởi vì ông đã tìm ra Khổng Tước linh.

Thu Thủy Thanh lại im lặng một lúc rất lâu, mới chậm chậm nói:

- Có lẽ cụ vốn đã không nên đi tìm bà ta.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng ông tin nhiệm bà ta, trước khi Từ phu nhân xuất giá, họ đã là bạn.

Thu Thủy Thanh cười nhạt, nói:

- Trên thế gian này những kẻ bán đứng bạn chắc chắn không ít.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng Từ phu nhân không hề bán đứng ông, bí mật này ngoài con cháu dòng chính của chi trưởng Đường môn ra vốn không có người nào khác biết.

Ánh mắt của Thu Thủy Thanh càng sắc, hỏi:

- Cô thì sao? Cô là người thế nào với Đường môn?

Minh Nguyệt Tâm cười cười, đáp:

- Khi tôi nói ra bí mật này thì vốn đã không định giấu ngài nữa.

Nàng chậm chậm nói tiếp:

- Tôi chính là trưởng nữ của chi trưởng của Đường môn, bản danh của tôi là Đường Lam.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Con gái của Đường môn sao lại lưu lạc trong chốn phong trần?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Thứ Đường môn dùng tuy là độc dược ám khí nhưng phép tắc so với Thất đại môn phái nghiêm ngặt hơn rất nhiều, con gái Đường gia, trước giờ không được phép hỏi tới chuyện trong giang hồ.

Giọng của nàng bình tĩnh mà kiên định:

- Nhưng chúng tôi lại quyết tâm phải làm được một chút chuyện.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Mục tiêu của các người là ai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Là bạo lực, tôn chỉ của chúng tôi chỉ có bốn chữ?

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Phản kháng bạo lực?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Không sai, Phản kháng bạo lực!

Nàng lại nói tiếp:

- Chúng tôi không dám chống lại môn quy vì thế cho nên chỉ có cách ẩn náu trong chốn phong trần, ba năm nay chúng tôi đã tổ chức thành một lực lượng chống bạo lực, chỉ tiếc lực lượng của chúng tôi vẫn chưa đủ.

Yến Nam Phi nói:

- Bởi vì trong thời gian đây tổ chức của đối phương càng nghiêm mật, lực lượng càng lớn mạnh.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Thủ lĩnh của các đối phương là ai?

Yến Nam Phi đáp:

- Một kẻ đáng chết.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Hãn chính là tâm bệnh của người?

Yến Nam Phi thừa nhận.

Thu Thủy Thanh hỏi:

- Người muốn dùng Khổng Tước linh của ta đi giết hãn.

Yến Nam Phi đáp:

- Dĩ bạo chế bạo, dĩ sát chỉ sát!

Thu Thủy Thanh nhìn nhìn hãn, lại nhìn nhìn Phó Hồng Tuyết, bỗng nhiên nói:

- Giải huyết đạo ở chân cho ta, cùng ta đi!

Họ đi ngang qua bức bích họa rất đẹp và lớn, xuyên qua một khu rừng phong, một bụi trúc, vượt qua một cây cầu chín khúc, và ánh đèn bỗng nhiên nhạt đi.

Bóng đêm trong sân sương, mang một vẻ u ám thê lương không sao diễn tả, đến ánh đèn dường như cũng rất nhợt nhạt.

Và tòa lâu các trước mặt trắng lệt như cung điện, nhưng bên trong đây thì lại giống như là một thế giới khác.

Những ngôi nhà cao rộng ấy lại rất u ám và lạnh lẽo.

Trong phòng điểm hơn một trăm ngọn đèn trường minh, ánh đèn mờ mờ buồn tẻ trông hết như ma trời.

Trước mỗi ngọn đèn, đều có một linh vị.

Mỗi cái tên trên linh vị đều là những cái tên hiển hách một thời, một số người trong đó trước đây không lâu vẫn còn là những nhân vật bất khả xâm phạm trong giới giang hồ!

Nhìn thấy dãy linh vị này cảm xúc của Minh Nguyệt Tâm cũng trở nên rất nghiêm túc.

Nàng biết những người này đều chết bởi Khổng Tước linh, nàng hy vọng nơi đây có thể có thêm một cái linh vị nữa, một cái tên nữa.

“Công tử Vũ!”

Thu Thủy Thanh nói:

- Tổ tiên vì sợ tội ác của con cháu quá nặng, thế nên mới đặt những linh vị vừa bọn người đó ở đây, siêu độ cho vong hồn của bọn họ.

Sau đó hần mới đưa mọi người đi vào tâm thất của Khổng Tước sơn trang, lối vào bắt đầu từ một hành lang.

Hành lang khúc khuỷu, hàng rào sắt nặng nề, cũng không biết là có bao nhiêu ngã rẽ.

Mọi người im lặng đi theo sau hần, chỉ cảm thấy bản thân bỗng nhiên như là đang đi vào lăng mộ của một bậc đế vương thời cổ đại âm u, ẩm ướt và thần bí.

Cuối hành lang là một cái cửa sắt được làm bởi tấm sắt dày ba thước, nặng tới cả ngàn cân.

Trên cửa có mười ba cái khóa.

- Mười ba chiếc chìa khóa vốn do mười ba người khác nhau coi giữ, nhưng thời nay những bằng hữu đáng tin nhiệm càng ngày càng ít.

Vì thế bây giờ đã chỉ còn lại có sáu người, đều đã là những lão nhân tóc đã điểm bạc, trong đó có những họ hàng thân tín của Khổng Tước sơn trang, cũng có cả những danh tú võ lâm đã từng một thời nổi tiếng trong giang hồ.

Thân phận và lai lịch của những người đó không giống nhau, nhưng lòng trung thành và sự chân thành của họ lại có thể khiến Thu Thủy Thanh tuyệt đối tin nhiệm.

Võ công của bọn họ đương nhiên càng khiến người ta tin tưởng, Thu Thủy Thanh chỉ cần vỗ vỗ tay sáu người này lập tức đột ngột xuất hiện như hồn ma, người đến nhanh nhất có đôi mắt sắc như chim ưng, thân pháp cũng thoăn thoắt như chim ưng, khuôn mặt dạn dày sương gió vết dao kiếm dọc ngang, mường tượng như là “Bất Tử Thần Ưng” Công Tôn Đồ oai chấn đại mạc những năm về trước.

Chìa khóa là dùng dây xích sắt buộc vào người, chiếc chìa khóa cuối cùng nằm trên người của Thu Thủy Thanh.

Minh Nguyệt Tâm nhìn hần mở cái khóa cuối cùng xong thì sáu người này đột nhiên biến mất, họ giống như là được tổ tiên của Thu gia từ âm phủ phái đến canh giữ hồn ma của nơi cấm địa này.

Sau cánh cửa sắt là một gian thạch thất rộng rãi, trên tường đã mọc đầy rêu xanh, sáu ngọn đèn trường minh lập loè hắt sáng.

Đèn chiếu mờ ảo, chiếu lên đủ kiểu đủ loại binh khí ngoại môn kỳ quái trên những giá gỗ ở tứ phía, có những cái mà đến Yến Nam Phi cũng chưa từng thấy qua. Cũng không biết là binh khí của Thu gia sử dụng hay là của kẻ thù của họ, giờ đây những binh khí này thì hãy còn, mà xương cốt của người sử dụng lại đã mục nát rồi.

Thu Thủy Thanh bước lại đẩy một tảng đá lớn sang bên, trong bức vách đá phía sau lại vẫn còn tàng chứa một kết sắt, lẽ nào Khổng Tước linh chính nằm trong kết sắt này?

Mọi người đều nín thở, nhìn hẩn mở kết sắt, cung cung kính kính lấy ra một cái hộp gỗ bạch đàn được chạm trổ rất tinh xảo.

Ai cũng không ngờ bên trong cái hộp gỗ đó không hề là Khổng Tước linh mà là một miếng mỏng căng ra, màu vàng sấp nển.

Minh Nguyệt Tâm không hề muốn che giấu sự thất vọng của nàng, nhíu mày hỏi:

- Đây là cái gì?

Biểu hiện của Thu Thủy Thanh càng cung kính nghiêm trọng, trầm giọng đáp:

- Đây là mặt của một người.

Minh Nguyệt Tâm thất thanh hỏi:

- Lẽ nào đây là miếng da được lột xuống từ mặt của một người?

Thu Thủy Thanh gật gật đầu, trong ánh mắt chứa đầy đau khổ, u uất đáp:

- Vì người này đã làm mất một vật vô cùng quan trọng, tự cảm thấy không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa nên trước khi tự vẫn đã để lại một di mệnh kêu người lột da trên mặt mình xuống để nhắc nhở hậu nhân.

Hẩn không hề nói ra tên của người này, những ai nấy đều biết người hẩn nói tới là ai.

Thu Nhất Phong đột nhiên qua đời, vốn là một nghi vấn trong giang hồ lúc đó, bây giờ bí mật này mới được Thu Thủy Thanh nói ra.

Minh Nguyệt Tâm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt từng cơn, thân người run bần lên, qua một hồi lâu mới thở dài, nói:

- Chuyện này ngài vốn không nên nói ra.

Thu Thủy Thanh sầm nét mặt nói:

- Ta vốn cũng không muốn nói, nhưng ta nhất định phải nói để các người tin rằng Không Tước Linh từ lâu rồi đã không còn ở Không Tước sơn trang nữa.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng những người mà gần đây chết tại Không Tước sơn trang?

Thu Thủy Thanh ngắt ngang lời của nàng, lạnh lùng nói:

- Giết người có rất nhiều cách, không nhất định phải dùng Không Tước linh.

Minh Nguyệt Tâm nhìn nhìn tấm da người trong cái hộp gỗ, nghĩ đến sự bi hùng và thảm khốc khi người này dùng cái chết để chuộc tội, chỉ hy vọng là mình đã không tới nơi này.

Trong lòng Yến Nam Phi rất bất chợt lại cũng đang hồi hận như vậy, chính ngay lúc đó bỗng nghe một tiếng “uỳnh”, tấm cửa sắt đã đóng lại!

Tiếp đến là “crắc, rắc, rắc” mười ba tiếng vang nhỏ, mười ba ổ khóa ngoài cửa bỗng nhiên đều đã bị người ta khóa lại.

Sắc mặt Minh Nguyệt Tâm biến đổi, Yến Nam Phi thở dài nói:

- Chúng ta đã không nên đến, cũng không nên biết bí mật này, càng không nên mạo phạm đến sự anh linh của các vị tiền bối, chúng ta vốn là nên chết.

Thu Thủy Thanh yên lặng lắng nghe, trên mặt hoàn toàn vô cảm.

Yến Nam Phi nói:

- Nhưng cái mạng này của ta thuộc về Phó Hồng Tuyết! ... Phó Hồng Tuyết không hề đáng chết.

Thu Thủy Thanh lạnh lùng nói:

- Ta cũng không đáng chết.

Yến Nam Phi kinh ngạc nhìn hẩn, Minh Nguyệt Tâm tranh lời hỏi:

- Đây không phải là ý của ngài?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Không phải.

Minh Nguyệt Tâm kinh ngạc:

- Là ai ở bên ngoài khóa tấm cửa sắt lại? Một nơi cơ mật như thế này, có ai có thể đi vào?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Chí ít có sáu người.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng bọn họ đều là băng hữu của ngài?

Thu Thủy Thanh nói:

- Ta đã nói, thế gian này những kẻ chuyên bán rẻ bạn bè luôn không ít!

Phó Hồng Tuyết cuối cùng mở miệng, nói:

- Trong sáu người, chỉ cần có một kẻ phản bội thì đã quá đủ rồi.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Kẻ ngài nói là ai?

Phó Hồng Tuyết không đáp, hỏi ngược lại Thu Thủy Thanh:

- Mở cái khóa thứ nhất là Công Tôn Đồ phải không?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Phải.

Minh Nguyệt Tâm lại tranh lời hỏi:

- Phải hay không phải là kẻ vốn đã nên chết rất nhiều lần mà không chết

Thần Ưng Công Tôn Đồ?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Phải.

Y ến Nam Phi cũng lại hỏi:

- Trận quyết tử cuối cùng của hắn, đối thủ có phải là Công tử Vũ không?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Phải.

Y ến Nam Phi nhìn nhìn Minh Nguyệt Tâm, Minh Nguyệt Tâm nhìn nhìn Phó Hồng Tuyết, cả ba người đều đã ngậm miệng.

Vấn đề này đã không cần hỏi nữa.

Công Tôn Đồ từ trong tay Công tử Vũ thoát ra, trong giang hồ vốn đã cho rằng là một kỳ tích.

Bọn họ bây giờ mới biết rằng đó không hề là một kỳ tích, Công tử Vũ cố ý tha cho Công Tôn Đồ, đồng thời cũng đã mua chuộc hắn.

Bây giờ điều duy nhất nên hỏi là:

- Trong đây có lối ra thứ hai không?

- Không.

Thu Thủy Thanh trả lời rất dứt khoát, mặt thất cất giữ những thứ quan trọng, vốn đã không nên có lối ra thứ hai!

Minh Nguyệt Tâm than thở, cả người nàng dường như đã rã rời cả ra.

Nơi này có tấm cửa sắt dày ba thước, có tường đá dày sáu thước, bất kể là ai bị nhốt trong một gian thạch thất như thế này thì chuyện duy nhất có thể làm chính là ngồi chờ chết.

Yến Nam Phi bỗng nhiên lại hỏi:

- Trong này có rượu không?

Thu Thủy Thanh đáp:

- Có, chỉ có một vò, một vò rượu độc!

Yến Nam Phi cười cười nói:

- Rượu độc còn tốt hơn là không có rượu.

Đối với người chỉ có đang chờ chết mà nói, rượu độc thì có hề gì?

Hắn tìm được vò rượu rồi, đập vỡ miếng đất niêm, đột nhiên đao quang phát sáng, vò rượu rơi xuống.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Đừng quên rằng mạng của người vẫn là của ta, muốn chết, cũng phải để ta ra tay.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người định lúc nào sẽ ra tay?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Khi đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Yến Nam Phi hỏi:

- Hiện tại chúng ta còn hy vọng gì nữa chứ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ cần người còn sống thì còn hy vọng!

Yến Nam Phi cười lớn:

- Hay, nói rất hay, chỉ cần ta vẫn còn một hơi thở, thì tuyệt sẽ không quên câu nói này.

Phó Hồng Tuyết đến một chữ cũng không nói nữa, nhưng hình như lại đột nhiên có hứng thú với những binh khí trên giá gỗ quanh bốn bức tường.

Hắn từ từ bước qua, với mỗi món binh khí đều xem rất tỉ mỉ.

Căn phòng đá lạnh lẽo dần dần trở nên rất oi bức, Thu Thủy Thanh thổi tắt ba ngọn đèn trường minh, Phó Hồng Tuyết đột nhiên từ trên giá gỗ rút ra một cái roi hình ống trúc.

Cây roi được làm từ thép nguyên chất, nhìn bề ngoài trọng lượng chắc chắn phải rất nặng nhưng thực tế lại hoàn toàn không hề nặng như vẻ ngoài đó!

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm hỏi:

- Thứ binh khí này làm sao mà có?

Thu Thủy Thanh không trực tiếp trả lời, trước tiên lấy từ trong hốc tường ra một cuốn sổ ghi chép rất dày, thổi hết bụi bặm, lật qua hơn mười trang rồi mới chậm chậm đáp:

- Là do Hải Đông Khai để lại.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Hải Đông Khai ở Giang Nam Tịch Lôì Đường?

Thu Thủy Thanh gật gật đầu nói:

- Hỏa khí của Tịch Lôì Đường vốn là ám khí uy khiếp khắp thiên hạ, nhưng sau khi Khổng Tước linh xuất hiện thanh thế của bọn họ liền yếu đi. Vì thế Hải Đông Khai tập hợp đệ tử đến xâm phạm, muốn phá hoại Khổng Tước sơn trang, chỉ đáng tiếc hắn vẫn chưa xuất thủ thì đã chết bởi Khổng Tước linh.

Mắt Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên phát sáng, khẽ lạp lại:

- Hắn vẫn chưa xuất thủ, thì đã chết bởi Khổng Tước linh.

Thu Thủy Thanh lại gật gật đầu nói:

- Đó tuy là đã là chuyện cũ của hơn trăm năm trước nhưng trên đây lại ghi lại rất rõ ràng.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi cũng đã từng nghe nói qua về vị võ lâm tiền bối này, tôi nhớ ngoại hiệu của ông ta hình như gọi là Tịch Lôì Tiên!

Phó Hồng Tuyết khe khẽ gật gật đầu, lại bắt đầu men theo bức tường đá tiến về phía trước.

Hắn tay phải cầm thanh đao, tay trái cầm cây roi nhưng mắt lại nhắm, dáng đi của hắn tuy kỳ lạ, nhưng cảm xúc biểu lộ trên khuôn mặt dường như đã rất nhập định.

Mọi người đều lại nín thở nhìn hắn, thạch thất lại trở nên tĩnh lặng như một phần mộ.

Đột nhiên, đao quang phát sáng.

Nhát đao này so với tất cả những nhát đao mà Yến Nam Phi đã từng thấy trước đây cũng sáng hơn gấp bội.

Nhát đao này Phó Hồng Tuyết hiển nhiên dồn công lực, mắt hắn tuy nhắm nhưng nhát đao lại chính xác đâm vào kẽ hở giữa khối đá trên bức tường.

Hắn đã không hề dùng mắt để nhìn, hắn đã dùng tâm để nhìn!

Một đao đâm tới, rốt cuộc không hoàn toàn đâm sâu vào bức tường đá.

Phó Hồng Tuyết thở ra một hơi dài, mũi đao theo đó được rút ra, khi hắn mới vừa thở xong luồng hơi này ra cây roi ống trúc ở tay trái cũng đã đâm tới, thọc rất mạnh vào trong kẽ hở mà mũi đao đã xẻ ra.

Chính ngay trong lúc đó chỉ nghe một tiếng chấn động lớn:

- oàng?, cây roi ống trúc cuối cùng đã nằm trong khe nứt của bức tường đá.

Bức tường đá được xây dựng bằng những khối đá dày sáu thước vuông, cũng theo đó mà nứt toác ra, những mảnh đá vỡ vụn bay rào rào như mưa.

Đột nhiên tất cả lại trở về với sự tĩnh lặng, toàn bộ bức tường đá đã bị vỡ vụn thành từng đống.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nhập bao, chỉ thản nhiên nói một câu:

- Hỏa khí Giang Nam Tịch Lô Đường quả nhiên thiên hạ vô song.

Thu Thủy Thanh, Minh Nguyệt Tâm, Yến Nam Phi, yên lặng nhìn hắn, trong mắt chứa đầy sự kính phục:

- Người làm sao biết trong cây roi này có hỏa khí?

- Ta không biết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta chẳng qua chỉ cảm thấy trọng lượng của nó đáng lẽ không nhẹ như thế. Do đó bên trong rất có thể là rỗng, đúng lúc ta lại nghĩ tới Hải Đông

Khai.

Cuộc chiến Hải Đông Khai tấn công Khổng Tước sơn trang vốn là một trong những cuộc tấn công nổi tiếng trong giang hồ.

Năm đó bảy mươi hai cuộc tấn công nổi tiếng nhất trong giang hồ, chí ít có bảy lần là phát sinh tại Khổng Tước sơn trang!

Khổng Tước sơn trang luôn luôn giống như một kỳ tích luôn sừng sững không hề gục ngã. Nhưng bọn họ vừa mới đi vào vài canh giờ thì đã chứng kiến một Khổng Tước sơn trang từng trải qua biết bao nhiêu nạn kiếp vẫn không gục ngã rốt cuộc đã biến thành một đồng đá vụn - chín tầng sân sướng, ba mươi sáu lầu đài, cơ ngơi tám mươi dặm - tất cả đều đã biến thành một đồng gạch vụn!

Máu tươi vẫn còn chưa khô, Thu Thủy Thanh cứ đứng như thế giữa đồng gạch vụn đã nhuộm đỏ máu.

Cơ ngơi tám mươi dặm, năm trăm nhân mạng, danh tiếng ba mươi tám đời, giờ đây đều đã bị phá hủy!

Thu Thủy Thanh không hề cử động, cũng không rơi lệ, nỗi hận thù này nước mắt không thể nào rửa sạch được.

Bây giờ hãn chỉ muốn đổ máu!

Nhưng hãn không hề nhìn thấy kẻ đã gây ra tai họa này, sắc trời thê lương, mặt đất ngàn dặm một màu đỏ, ngoài bốn người bọn họ ra trong trời đất dường như đã không còn sinh mệnh nào khác.

Yến Nam Phi đứng ở phía xa, nỗi lòng so với Thu Thủy Thanh càng đau khổ.

Phó Hồng Tuyết đã chăm chú nhìn hãn một lúc rất lâu, lạnh lùng hỏi:

- Người đang ân hận và tự trách, có phải người cho rằng tai họa này do người mà ra?

Yến Nam Phi khẽ gật đầu, mấy lần định nói, lại kìm lại, những mâu thuẫn trong lòng đang giãy xé, khiến hãn càng thêm đau đớn.

Hãn cuối cùng không nhịn nổi nữa, bất chợt nói:

- Đây là lần thứ ba.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lần thứ ba?

Yến Nam Phi đáp:

- Lần thứ nhất là Phượng Hoàng tập, lần thứ hai là Nghê gia hoa viên, lần này là lần thứ ba.

Hắn nói rất nhanh, bởi vì hắn đã quyết là sẽ nói ra toàn bộ bí mật.

- “Thiên hạ ngày nay, người có võ công cao cường nhất không phải là người mà là Công tử Vũ”. - Hắn nói rất thẳng thừng - “Thanh đao của người tuy đã gần như không thể đánh bại, nhưng con người của người lại có nhược điểm”.

- “Còn người?” - Phó Hồng Tuyết hỏi.

- Thứ ta luyện là Tâm kiếm, Ý kiếm, tâm ý sở tập, vô sở bất chí, cái đó vốn là cảnh giới cao nhất trong kiếm pháp, nếu như luyện thành, nhất định là vô địch trong thiên hạ.

- Người luyện không thành?

- Loại kiếm pháp này cũng giống như cánh cửa có mười ba cái khóa kia, ta rõ ràng đã có được tất cả các chìa khóa, nhưng sau khi mở được mười hai cái khóa, lại tìm không được chiếc chìa khóa cuối cùng.

Yến Nam Phi cười khổ nói:

- Vì vậy ta mỗi lần xuất thủ, luôn cảm thấy lực bất tòng tâm, có khi một kiếm chém ra rõ ràng nhất định trúng, cuối cùng quay đầu lại, lại chệch ra gần một tấc.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Công tử Vũ thì sao?

Yến Nam Phi đáp:

- Võ công của hắn chẳng những không thể đánh bại, mà còn không dễ gì có cơ hội để mà tấn công, khắp thiên hạ đều nể sợ hắn, có lẽ chỉ có hai thứ là có thể đối phó với hắn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Một thứ là Khổng Tước linh?

Yến Nam Phi đáp:

- Vẫn còn một thứ là Thiên Hạ Giao Chinh Đại Bi Phú?

Đó là quyển sách ghi chép về bảy loại vũ khí nguy hiểm đáng sợ nhất thiên hạ từ trước tới nay, nghe nói khi quyển sách này được hoàn tất, trời đổ

máu, ma quỷ khóc, người viết quyển sách này khi viết đến chữ cuối cùng cũng thổ huyết mà chết.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng từng nghe nói về nó:

- Nhưng sau khi quyển sách này được hoàn thành, liền bị thất lạc, trong giang hồ vốn dĩ chưa có người nào từng thấy qua.

Yến Nam Phi nói:

- Thật sự quyển sách này thất lạc đã lâu nhưng gần đây lại thấy xuất hiện.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Xuất hiện ở đâu?

Yến Nam Phi đáp:

- Phượng Hoàng tập.

Một năm trước hẳn tới Phượng Hoàng tập, chính là để tìm kiếm cuốn sách này, đúng lúc Phó Hồng Tuyết cũng tới đó.

Yến Nam Phi nói:

- Lúc đó ta cho rằng người cũng nhất định là muốn tìm quyển sách này, cho rằng người rất có thể cũng đã bị Công tử Vũ mua chuộc, vì thế mới ra tay với người.

Nhưng hẳn đã thua.

Hẳn tuy muốn giết Phó Hồng Tuyết, nhưng Phó Hồng Tuyết lại không muốn giết hẳn, vì vậy mới sinh ra những chuyện bí hiểm thảm khốc mà đáng sợ như thế này.

Yến Nam Phi nói:

- Sau khi ta và người quyết đấu, tinh thần và thể xác đã quá mệt, hai canh giờ sau, mới có thể quay lại Phượng Hoàng tập.

Lúc đó Phượng Hoàng tập đã bất ngờ biến thành một cái trấn chết, không nghi ngờ gì đã bị thuộc hạ của Công tử Vũ tấn công!

Nhưng hẳn đã không đắc thủ, do vậy mới xảy ra vụ thảm án lần thứ hai.

Yến Nam Phi nói:

- Buổi sáng hôm đó đã có bốn vị trong Nghê thị thất kiệt đến Phượng Hoàng tập, bọn họ lặng lẽ tới, lặng lẽ đi, vốn dĩ không hề khiến người khác phải chú ý tới, nhưng ta lại hẳn không nổi muốn tìm cho ra bọn họ để

nghe ngóng tin tức, không ngờ ta đi lần đó, rốt cuộc lại khiến khu vườn bọn họ vất vả gầy dựng mười ba đời, biến thành một phế viên.

Hắn nghĩ nghĩ rồi lại nói thêm:

- Cũng chính vào ngày hôm đó, ta lần đầu tiên gặp được Minh Nguyệt Tâm, lúc đó nàng mới dọn tới chưa được năm ngày.

Phó Hồng Tuyết siết chặt hai nắm đấm, qua một hồi lâu, mới từ từ nói:

- Người tuy rằng đến tận ngày hôm nay vẫn chưa thấy qua quyển Đại Bi Phú này, nhưng đã không biết có bao nhiêu người vì nó mà gia bại nhân vong.

Yến Nam Phi cũng siết chặt hai nắm đấm nói:

- Vì thế ta càng phải giết Công tử Vũ, vì những người này mà phục thù rửa hận.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Vì thế hắn cũng không giết người không được.

Bọn họ không nói thêm nữa bởi vì lúc đó Thu Thủy Thanh đã đang chậm chậm bước tới. Trên mặt hắn vẫn hoàn toàn vô cảm thậm chí đến cặp mắt sắc như chim ưng cũng trở nên trống rỗng đờ đẫn.

Hắn đứng trước mặt bọn họ, giống như một người gỗ, hắn đứng như vậy rất lâu mới thần thờ thì thầm nói:

- Người của Thu gia đều đã chết hết nhưng xác của bọn họ toàn bộ vẫn còn ở đây, trong đó chỉ thiếu có một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Công Tôn Đồ?

Thu Thủy Thanh gật gật đầu, nói:

- Muốn giết hết người của Thu gia không phải là chuyện dễ, bọn chúng nhất định cũng có thương vong, nhưng tất cả lại đã được mang đi hết!

Yến Nam Phi nhin không nổi nói:

- Những tên này làm việc luôn luôn sạch sẽ gọn gàng, không để lại dấu vết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng nhiều người như vậy không thể đột nhiên biến mất được, bất luận bọn chúng đi như thế nào ít nhiều cũng có vài manh mối sót lại.

Thu Thủy Thanh nhìn hẳn, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, bỗng lại nói:

- Thê tử của ta lắm bệnh, ở trong thành ta còn có một người phụ nữ khác, nàng hiện tại đã đang mang thai, nếu như sinh hạ một bé trai thì nó chính là hậu duệ duy nhất của Thu gia chúng tôi.

Hắn chầm chậm nói tiếp:

- Nàng họ Trác, gọi là Trác Ngọc Trinh, phụ thân của nàng tên là Trác Đông Lai, là một thầy tiên.

Phó Hồng Tuyết im lặng lắng nghe, mỗi một câu nói đều nghe rất cẩn thận.

Thu Thủy Thanh thở dài, nói:

- Những chuyện này vốn nên do đích thân tôi giải quyết, nhưng tôi đã không được nữa rồi, nếu như vẫn nhẫn nhục mà sống sau này xuống tới cửu tuyền cũng không còn mặt mũi nào gặp lại tổ tiên Thu gia.

Yến Nam Phi gào lên, nghiêm giọng nói:

- Ông không thể chết! Lẽ nào ông không muốn phục thù?

Thu Thủy Thanh đột nhiên cười cười, nụ cười so với khóc còn đau khổ hơn:

- Phục thù? Người muốn ta phục thù? Người có biết Công tử Vũ là người thế nào không? Người biết hay không biết hẳn có một thế lực rất lớn?

Yến Nam Phi đương nhiên biết, không ai có thể biết nhiều hơn hẳn.

Ngoài Thất đại kiếm khách và Cái bang có lịch sử lâu đời ra, trong giang hồ ba mươi chín tổ chức có thế lực lớn nhất khác thì chỉ ít có một nửa có quan hệ rất mật thiết với Công tử Vũ, trong số đó ít nhất có đến tám, chín tổ chức là do Công tử Vũ điều khiển trong bóng tối.

Cao thủ hạng nhất trong giang hồ đã bị hắn mua chuộc càng không biết là có bao nhiêu, trong đám hộ vệ theo bên người hẳn lại có một hai tên có võ công thâm hậu khôn lường.

Yến Nam Phi đang định nói ra tất cả những gì mình biết, nhưng Thu Thủy Thanh lại đã không định nghe tiếp nữa.

Hắn vẫn đứng đó không hề cử động, trong tai mũi thất khiếu bỗng nhiên lại đồng thời có một dòng máu tươi phụt ra.

Khi hẳn gục xuống, từ nơi xa truyền tới tiếng gà gáy đầu tiên.

Khổng Tước sơn trang hai mặt tựa sơn một mặt đối thủy. Thế núi cao ngất, người đang bị thương tuyệt đối không có cách nào vượt qua được. Thế nước chảy xiết, đến nửa cái bè cũng không thể vượt qua.

Trong Khổng Tước sơn trang cấm vệ nghiêm ngặt, không thiếu cao thủ, muốn giết sạch bọn họ chí ít cũng cần tới từ ba chục đến năm chục hảo thủ.

Cho dù những tên này xuyên núi vượt sông mà tới thì khi đi cũng chỉ có một con đường trước mặt!

Khu rừng rậm trước mặt, đường đi rộng rãi nhưng hoàn toàn không tìm thấy một vết bánh xe ngựa lưu lại, cũng không có một chút dấu chân vấy máu nào cả.

Minh Nguyệt Tâm nghiêng răng nói:

- Bất luận là như thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải tìm cho ra ba người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ngoài Trác Ngọc Trinh và Công Tôn Đồ ra còn có ai nữa?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Chim Công, tôi đã thu phục được hãn nên muốn hãn quay lại dò la tin tức, hãn nhất định đủ khả năng cung cấp cho chúng ta một chút manh mối.

Yến Nam Phi lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc mỗi một manh mối mà hãn cung cấp đều có thể là một cạm bẫy.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Cạm bẫy?

Yến Nam Phi đáp:

- Hãn sợ nàng, nhưng ta cam đoan hãn nhất định càng sợ Công tử Vũ, nếu không phải là hãn tiết lộ bí mật của chúng ta thì Công tử Vũ làm sao biết mà tìm tới, hơn nữa lại tới đúng lúc như vậy.

Minh Nguyệt Tâm căm hận nói:

- Nếu như phán đoán của chàng là chính xác, thiếp càng phải tìm ra hãn.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng người đầu tiên chúng ta cần tìm không phải là hãn mà là Trác Ngọc Trinh.

Không có ai biết Trác Ngọc Trinh nhưng Trác Đông Lai lại là một người rất nổi tiếng - một tên nghiện rượu nổi tiếng.

Bây giờ hắn lại cũng đang say, say tới nỗi gục dưới tán cây, tuy nhiên, vừa nghe thấy tên của Thu Thủy Thanh, hắn lại nhảy lên mà lớn tiếng chửi:

- Tên già súc sinh đó ta coi hắn là bằng hữu nhưng hắn lại quay ra lừa con gái của ta.

Bọn họ không hề chặn miệng hắn lại, hắn chửi càng dữ dội, càng có thể tin rằng chuyện này không hề là giả, chỉ cần có thể giữ lại cho Thu Thủy Thanh giọt máu đó thì cho dù hắn có chửi ba ngày ba đêm nữa cũng không sao.

Nhưng con gái của hắn thì lại không chịu nổi, nàng cuối cùng đã bị phụ thân chửi tới nỗi phải bỏ đi, trên bàn trang điểm trong khuê phòng của nàng còn để lại một phong thư, một tiểu cô nương thắt bím tóc dài đang gục lên lên mặt bàn trang điểm khóc mãi không thôi.

Trong bức thư viết là:

- Nữ nhi bất hiếu, đã làm nhục gia môn, nhưng vì cốt nhục đang mang trong bụng nên không thể dùng cái chết để tạ tội?

Tiểu cô nương nói:

- Vì thế tiểu thư chỉ còn biết ra đi, tôi muốn giữ cũng giữ không nổi.

- Cô cũng không biết cô ta đi đâu ư?

- Tôi nếu như biết thì tôi đã đi tìm từ sớm rồi, đâu còn ở lại nơi này nữa.

Trong phòng nếu như có một tên nghiện rượu, ai cũng chẳng muốn ở lại, vì vậy nên bọn họ cũng chỉ biết bỏ đi, nhưng bọn họ lại vẫn không thể không tìm Trác Ngọc Trinh, biến người mệnh mệnh, các hạ kêu bọn họ đi đâu mà tìm?

Minh Nguyệt Tâm đột nhiên nói:

- Có một nơi nhất định có thể tìm thấy.

Yến Nam Phi lập tức hỏi:

- Nơi nào?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Phụ thân của cô ta vốn đã không biết chuyện này, Thu Thủy Thanh nhất định đã sắp xếp một nơi để bọn họ hẹn hò hàng ngày.

Đến những ông chủ hiệu của những tiệm vải nhỏ cũng có thể ở bên ngoài kiểm nhân tình, huống hồ là Trang chủ của Khổng Tước sơn trang.

Đáng tiếc nơi đó nhất định rất bí mật, Thu Thủy Thanh luôn luôn là một người rất thận trọng, việc như thế này thì ngoài chính hai người đó ra còn có ai biết được nữa?

- Nhất định vẫn còn có một người biết!

- Ai?

- “Tiểu cô nương thắt bím tóc dài kia” - Minh Nguyệt Tâm nói một cách rất chắc chắn - “Tình cảm giữa tiểu thư và nha đầu theo hầu có lúc giống như tình tỷ muội, thiết nếu như làm những chuyện việc như thế này thì nhất định cũng không giấu Tinh Tinh đâu”.

Tinh Tinh chính là tên của nha đầu theo bên mình Trác Ngọc Trinh.

- Điệu bộ của tiểu cô nương có khuôn mặt gian xảo đó vừa rồi chẳng qua chỉ là làm trò cho chúng ta thấy thôi, nhất định không tới nửa canh giờ cô ta nhất định sẽ lén lút đi tìm Trác Ngọc Trinh.

Nàng nói không hề sai.

Quả nhiên chưa tới nửa canh giờ tiểu cô nương này đã lén lút từ qua cửa sau đi vào con hẻm phía bên trái.

Minh Nguyệt Tâm len lén chăm chú quan sát cô ta, Phó Hồng Tuyết và Yến Nam Phi chăm chú quan sát Minh Nguyệt Tâm.

- Một khuê nữ đài các vẫn chưa xuất giá hành động thường là không thể tùy tiện lộ liễu, vì thế nơi hẹn hò của bọn họ nhất định cách nhà nàng ta không xa!

Điều này Minh Nguyệt Tâm cũng không đoán sai, nơi đó quả nhiên ở ngay trong một ngách nhỏ bên ngoài hai con hẻm, một nơi kín cổng cao tường.

Một mảnh vườn u u tĩnh tịnh, trong vườn có một cây mơ vàng, trên đầu tường đặt khoảng hơn mười chậu hoa hồng.

Cửa không cài, hình như là mở để cho tiểu cô nương kia đi vào. Cô ta đảo mắt qua lại rón rén đẩy cửa bước vào rồi mới cài chốt cổng lại, hoa hồng trên đầu tường tỏa ra một hương thơm tinh khiết, lá của cây mơ bị gió thổi kêu xào xạc, nhưng trong vườn lại lặng không một tiếng người.

- Nàng vào trước, đi bọn ta ở bên ngoài đợi!

Minh Nguyệt Tâm đã sớm biết rằng hai người đàn ông này tuyệt không tùy tiện xông vào nhà riêng của phụ nữ, bởi vì bọn họ đều là những người đàn ông chân chính, đàn ông trong những người đàn ông.

Bọn họ nhìn nàng phóng qua tường cao, lại chờ rất lâu, hoa hồng vẫn thơm như vậy, nhưng bỗng từ trong mảnh sân tĩnh mịch lại truyền ra một tiếng la thất thanh.

Là tiếng của Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm tuyệt không phải là người con gái dễ bị hoảng sợ.

Tán của cây mơ vàng khum khum rậm rạp. Trong căn phòng nhỏ u ám mờ ảo, tiểu cô nương thắt bím tóc dài gục trên mặt bàn trang điểm, bím tóc dài đen óng ả siết chặt lấy yết hầu của cô ta, tay chân của cô ta đã lạnh ngắt.

Tay chân của Minh Nguyệt Tâm cũng lạnh toát:

- Chúng ta lại đến trễ một bước rồi.

Tiểu cô nương đã bị sát hại, Trác Ngọc Trinh đã không thấy đâu nữa.

Không có ai tự dùng bím tóc của mình để tự giết chết mình cả, là kẻ nào đã hạ độc thủ?

Yến Nam Phi siết chặt hai nắm tay:

- Mọi tư tình của Thu Thủy Thanh và Trác Ngọc Trinh xem ra không phải là một bí mật mà không có kẻ khác biết.

Vì thế thuộc hạ của Công tử Vũ lại đã đến sớm hơn bọn họ một bước!

Sắc mặt của Phó Hồng Tuyết trắng nhợt, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia đỏ ngầu.

Hắn đang tìm, hắn hy vọng tên hạ thủ lần này trong lúc vội vã đã gây nên một chút sơ suất.

Chỉ cần có một chút sơ suất, chỉ cần sót lại một chút manh mối, thì hắn đã tuyệt sẽ không bỏ sót!

Nhưng lần này hình như hắn đã lầm rồi, bởi vì manh mối này kỳ thực quá rõ ràng.

Trên bàn trang điểm có một cái gương soi, có người đã dùng son đỏ viết lên trên tấm gương ba chữ, chữ viết rất rõ, hiển nhiên là Trác Ngọc Trinh

trong lúc cuống quýt đã để lại, tên đã bắt trói nàng ta mang đi cũng đã không chú ý.

Tại sao chuyện rõ ràng như thế, mọi người ngược lại càng không hề chú ý?

Son đỏ như máu, chữ đỏ như máu: Tử Dương quán!

Tử Dương quán là một cái tên rất phổ biến, có rất nhiều đạo quán cũng gọi là Tử Dương quán, rất may trong thành này chỉ có một nơi.

... Nàng ta làm sao lại biết bọn chúng sẽ mang nàng ta tới Tử Dương quán?

... Có lẽ là trong lúc vô tình đã nghe thấy, có lẽ là trong số những tên đó có đạo sĩ của Tử Dương quán, nàng ta sinh trưởng tại đây đương nhiên nhận ra.

Bất luận là như thế nào, bọn họ đến xâm xâm tối cũng sẽ đi xem xét, cho dù đây có là một cạm bẫy bọn họ cũng phải đi cho bằng được.

Trong sân vườn của Tử Dương quán lại cũng có một cây mơ vàng có tán cây khum khum rậm rạp, trong đại điện hương khói mù mịt, nhìn không thấy hình người, nhưng bọn họ vừa mới đến hậu viện, liền nghe thấy tiếng người, sân vườn lạnh vắng, giọng nói lạnh lùng, chỉ có hai âm:

- Mời vào!

Giọng nói là từ trong một gian tịnh phòng phía bên trái vọng ra, người ở bên trong hình như vốn đã đang đợi bọn họ.

Xem ra đây quả nhiên là một cạm bẫy. Nhưng lúc này bọn họ lại có khi nào còn sợ cạm bẫy của kẻ khác nữa!

Phó Hồng Tuyết đến nghĩ cũng chẳng nghĩ lập tức bước qua, cánh cửa đang khép hờ, khẽ đẩy một cái đã mở ra.

Trong phòng có bốn người.

Chỉ cần hấn cho rằng là việc nên làm thì cho dù có thiên binh vạn mã đang ở trước mặt đợi, hấn cũng tuyệt không lùi nửa bước, huống hồ chỉ là bốn người!

Trong bốn người, một người đang uống rượu, hai người đang đánh cờ, còn có một thiếu niên mặc áo trắng đang dùng một con dao nhỏ tì móng tay.

Trong phòng vẫn không đốt đèn, sắc mặt của tên trẻ tuổi xem ra giống như con dao của hắn, trắng bệch xanh nhợt, xanh đến mức đáng sợ.

Hai người đang đánh cờ, quả nhiên có một người là đạo sĩ, râu tóc tuy đã bạc hết, nhưng sắc mặt lại hồng hào như trẻ sơ sinh, người kia mặc áo xanh, mang tất trắng, ăn mặc giản dị, trên tay có đeo một cái nhẫn, nhưng lại là cẩm thạch có giá trị liên thành.

Con người của Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên thu lại, trên khuôn mặt trắng nhợt đột nhiên lại hiện lên một vầng đỏ khác thường.

Bởi vì người vừa rồi cúi mặt uống rượu, lúc này đang từ từ ngẩng mặt lên.

Nhìn thấy khuôn mặt của người này, tay chân của Minh Nguyệt Tâm lập tức lại lạnh ngắt.

Một khuôn mặt đầy những vết chém chằng chịt, mắt sắc mũi quặp như chim ưng, hiển nhiên chính là “Bất Tử Thần Ưng” Công Tôn Đồ!

Hắn cũng đang nhìn bọn họ, trong cặp mắt sắc mang một nét cười rất tàn độc, nói:

- Mời ngồi.

Trong căn tịnh phòng quả nhiên còn có ba cái ghế trống, Phó Hồng Tuyết đã thực sự ngồi xuống.

Trước một trận ác chiến trong thế sinh tử ngàn cân treo sợi tóc nếu có thể giữ lại một chút thể lực cũng là một điều tốt.

Vì thế Yến Nam Phi và Minh Nguyệt Tâm cũng đã ngồi xuống, bọn họ cũng biết rằng lúc này đây đã rơi vào thế sinh tử ngàn cân treo sợi tóc.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một Dao Lấy Mạng

Cây mơ vàng trong vườn rì rào theo gió. Từ bàn cờ vang lên những tiếng thanh nhẹ như tiếng đàn. Tên thiếu niên trong bộ đồ trắng ngồi sửa móng tay, khuôn mặt hần hoàn toàn vô cảm. Hai người đang đánh cờ thì đến đâu cũng không ngẩng lên.

Minh Nguyệt Tâm nhin không nổi nữa, nói:

- Chúng tôi không phải tới đây để coi người ta đánh cờ.

Công Tôn Đồ đáp:

- Ta biết các người tới là để tìm ta. Ta chính là người đã máu nhuộm Khổng Tước sơn trang, các người đã không hề tìm sai

Tay Minh Nguyệt Tâm siết chặt, móng tay đâm cả vào da thịt, hỏi:

- Còn ba vị này?

Công Tôn Đồ không trực tiếp trả lời, nhưng lại giới thiệu tên thiếu niên áo trắng đang sửa móng tay trước.

Vị này chính là Tứ Vô công tử của Tiêu gia ở thành Lạc Dương

Hần tỏ ra giống như là đang thị uy:

- Ý nghĩa của Tứ Vô, chính là phi đao vô địch, giết người vô số, trở mặt vô tình.

- Vẫn còn một cái vô nữa?

- Chính là không trở mặt cũng vô tình.

Công Tôn Đồ nói tiếp:

- Hần còn có một danh hiệu rất dài và rất kỳ lạ, gọi là: Thượng thiên nhập địa tầm Tiểu Lý, nhất tâm nhất ý sát Diệp Khai.

Năm xưa Tiểu Lý Phi Đao oai chấn thiên hạ, một khi phi đao xuất thủ, chắc chắn là phải trúng, sự quang minh cũng như sự vĩ đại của con người

đó cho đến tận ngày hôm nay cũng không có người nào sánh được.

Diệp Khai được Lý Tầm Hoan chân truyền, tuy chưa từng giết qua một người nào, nhưng cũng không một ai dám coi thường hẳn.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Vị Tứ Vô công tử này chẳng những có chắc chắn là có thể giết Diệp Khai, lại còn muốn tìm Tiểu Lý Thám Hoa so tài cao thấp?

Công Tôn Đồ đáp:

- Có vẻ là thế.

Minh Nguyệt Tâm cũng đã cười:

- Khẩu khí của hẳn lớn thật.

Công Tôn Đồ nói:

- Người có khẩu khí lớn, bản lĩnh thường cũng không nhỏ.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Có vẻ là thế.

Công Tôn Đồ cười mỉm hỏi lại:

- Kỳ thực thì không đúng thế?

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Khẩu khí càng lớn, bản lĩnh càng nhỏ, trong giang hồ chẳng phải có rất nhiều người cũng giống như thế sao?

Nếu nụ cười của Công Tôn Đồ giống như là đang khiêu khích, thì nụ cười của nàng lại hoàn toàn như là đang khiêu chiến. Câu nói này nàng vốn chính là để nói với Tiêu Tứ Vô.

Nhưng tên trẻ tuổi ngạo mạn này dường như thực chất lại chẳng hề nghe thấy nàng đang nói cái gì, trên mặt hẳn vẫn hoàn toàn vô cảm. Con dao trên tay hẳn cũng di chuyển rất chậm, mỗi một động tác đều rất cẩn thận, có vẻ như sợ làm tổn hại đến tay mình.

Tay hẳn gầy guộc cứng cáp, ngón tay dài và mạnh mẽ.

Phó Hồng Tuyết trước giờ chưa hề chú ý tay của người khác, nhưng bây giờ lại chú ý tay của hẳn, quan sát tỉ mỉ đến từng động tác một.

Sửa móng tay chẳng phải là một việc thú vị gì, lại càng không đáng để xem.

Nhưng Tiêu Tứ Vô hình như bị soi đến mức thấy khó chịu, bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Xem người ta sửa móng tay, không bằng xem người ta đánh cờ.

Công Tôn Đồ cười nói:

- Đặc biệt hai vị đang đánh cờ, đều là đương kim thiên hạ đại quốc thủ.

Minh Nguyệt Tâm chớp chớp mắt, hỏi:

- Vị đạo trưởng này chính là đại lão bản của Tử Vân quán?

Công Tôn Đồ có vẻ như lại muốn khích, cố ý hỏi:

- Đạo quán nào mà lại có đại lão bản?

Minh Nguyệt Tâm cười nói:

- Trong đạo quán quán chủ chính là đại lão bản, trong kỹ viện mục chủ nhà chứa chính là đại lão bản, đại lão bản cái danh xưng này vốn dùng cho loại người nào chẳng được.

Vị đầu bạc vừa nhắc một quân cờ lên, bỗng nhiên ngừng đầu lên hướng về phía nàng cười cười, nói:

- Không sai, ta chính là đại lão bản ở đây.

Minh Nguyệt Tâm nịnh nọt hỏi:

- Đạo này việc buôn bán ở đây thế nào?

Đạo nhân đầu bạc đáp:

- Vẫn rất tốt, bất kể là lúc nào, vẫn luôn có vài cặp phu phụ thượng hương tiến du, huống hồ những ngày tốt vào tiết xuân thu, đều chính là dịp ở đây chúng tôi hành lễ rất rầm rộ.

Khẩu khí trong lời nói của lão lại cũng có vẻ thực sự là một đại lão bản.

Minh Nguyệt Tâm cười càng thích chí, nói:

- Đại lão bản vốn phần nhiều là vô vị, không ngờ vị đại lão bản như ngài đây xem ra lại rất thú vị.

Đạo nhân đầu bạc nói:

- Ta vốn chính là một người bách vô cấm kỵ.

Lão cũng cười rất thích chí, nhưng nụ cười của Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên lại có chút gượng gạo:

- Bách vô cấm kỵ? Đại lão bản quý tánh của ngài?

Đạo nhân đầu bạc đáp:

- Ta họ Dương.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Dương Vô Kỵ?

Đạo nhân đầu bạc đáp:

- Có vẻ là thế.

Minh Nguyệt Tâm đột nhiên cười không nổi nữa.

Nàng biết người này ba mươi năm trước đã cùng Võ Đang chưởng môn, Ba Sơn đạo sĩ nổi tiếng ngang nhau và cùng đứng trong Phương Ngoại thất đại kiếm khách.

Nàng còn biết cả bốn câu nói mà trong giang hồ dùng để hình dung đạo nhân này câu thứ nhất là Bách vô cấm kỵ, câu cuối cũng như vậy.

Những người biết bốn câu nói này thật không ít.

Bách vô cấm kỵ, nhất tiểu sát nhân, nhược yếu sát nhân, Bách vô cấm kỵ.

Nghe đồn: Đạo nhân này nếu đối với ai lạnh lùng, ngược lại là muốn làm bạn với người đấy, nếu như cười với ai thật thân thiện, thông thường thì là chỉ có một ý duy nhất Lão muốn giết người đấy!

Nghe nói khi lão muốn giết người, chẳng những bất chấp tất cả, thân nhân không màng, mà dù có phải lên trên trời, chui xuống đất, lão cũng phải giết cho kỳ được.

Vừa rồi lão đã cười, bây giờ vẫn còn cười, lão định khi nào thì xuất thủ?

Minh Nguyệt Tâm chăm chú nhìn lão, đến một cái chớp mắt cũng không dám lơ lửng.

Nhưng ai ngờ Dương Vô Kỵ lại quay đầu qua, hà một tiếng, quân cờ kẹp trên ngón tay đã hạ xuống bàn cờ.

Quân cờ vừa hạ xuống, bỗng lão phất ống tay áo hất tung bàn cờ, than:

- Quả nhiên là một quốc thủ, bản đạo chịu thua rồi.

Vị đứng tuổi trong bộ áo xanh, tất trắng đáp:

- Ván này chẳng qua chỉ tại ngài bị người khác làm phân tâm mà thôi, sao có thể tính là thua được?

Dương Vô Kỵ nói:

- Đi sai một nước là thua cả ván cờ, làm sao không tính là thua? Huống hồ chơi cờ cũng như học kiếm, vốn tâm không được hai hướng, nếu như bị người khác làm phân tâm thì sao có thể là một cao thủ.

Công Tôn Đồ cười nói:

- May mắn là đạo trưởng tuy dễ bị phân tâm khi đánh cờ, nhưng khi xuất kiếm thì luôn luôn tâm ý nhất định.

Dương Vô Kỵ cười cười nói:

- May là như vậy, vì thế nên bần đạo mới sống sót trên thế gian này cho đến ngày hôm nay.

Nhưng vị đứng tuổi mặc áo xanh, tất trắng lại thở hắt ra, nói:

- Không may ở chỗ, ta khi đánh cờ có thể tâm ý nhất định, nhưng đối với kiếm thì lòng lại dao động như cánh hoa xuân.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Quý tánh của ngài?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Không nói được, không nói được.

Minh Nguyệt Tâm hỏi tiếp:

- Tại sao không thể nói?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Bởi vì ta vốn thuộc hàng những người vô danh, ta chẳng qua chỉ là một tên hầu cờ mà thôi.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Tên hầu cờ! Tên hầu cờ của ai?

Yến Nam Phi đột nhiên cười cười, nói:

- Chủ nhân của tên hầu cờ, đương nhiên là Công tử.

Thanh Y lão nhân hình như mới vừa nhìn thấy hăn, lập tức cũng cười cười, chấp tay nói:

- Hóa ra là Yến công tử.

Yến Nam Phi nói:

- Chỉ tiếc ta không phải là công tử của ông.

Thanh Y lão nhân mỉm cười hỏi:

- Công tử đạo này vẫn chơi cờ chứ?

Yến Nam Phi đáp:

- Giữ mạng còn không kịp, lấy đâu thời gian mà chơi cờ?

Thanh Y lão nhân cười nói:

- Tại hạ ngược lại vì chơi cờ mà đến mạng sống cũng không màng, vậy cần gì phải lo đi giữ cái mạng?

Yến Nam Phi cười lớn, Thanh Y lão nhân thì cười mỉm, hóa ra hai người này vốn dĩ đã quen biết từ trước.

Tên hầu cờ mà đã như vậy, vậy công tử của hãn là người như thế nào?

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Công tử của ông đạo này vẫn chơi cờ chứ?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Không thường lắm.

Yến Nam Phi cười nhạt nói:

- Hãn không thường chơi cờ, chắc chắn không phải vì lo giữ mạng, hãn chỉ đang muốn lấy mạng của kẻ khác.

Thanh Y lão nhân cười lớn, Yến Nam Phi cười mỉm, người mà bọn họ đang nói tới phải chăng là Công tử Vũ?

Yến Nam Phi và Công tử Vũ vốn cũng là bằng hữu chẳng?

Thanh Y lão nhân chấp chặt tay, nói:

- Công tử ngồi lại chơi, tại hạ cáo từ.

Yến Nam Phi hỏi:

- Ông sao không ngồi lại chút nữa?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Tôi tới đây là để đánh cờ, không còn cờ để đánh nữa, thì còn ngồi lại đây làm gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Để giết người!

Thanh Y lão nhân hỏi ngược lại:

- Giết người? Kẻ nào muốn giết người?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta!

Hãn bỗng sầm nét mặt, lạnh lạnh nhìn Công Tôn Đồ nói:

- Người mà ta muốn giết chính là người.

Công Tôn Đồ một chút kinh ngạc cũng không nhưng lại thở dài, hỏi:

- Tại sao mọi người đều muốn giết ta?

Yến Nam Phi đáp:

- Vì người đã giết quá nhiều người rồi.

Công Tôn Đồ bình thản nói:

- Những kẻ muốn giết ta cũng không ít, nhưng ta lại vẫn đang sống.

Yến Nam Phi:

- Người đã được sống quá lâu rồi, hôm nay chỉ sợ đã đến giờ chết.

Công Tôn Đồ nhớn nhỡ cười nói:

- Hôm nay vốn chính là giờ chết, nhưng không biết là giờ chết của kẻ nào thôi?

Yến Nam Phi cười lạnh, đồng thời cũng đã rút thanh kiếm dưới áo ra, Tường Vi kiếm!

Thanh kiếm mềm dẻo này bình thường lại có thể giống như chiếc dây lưng ẩn giấu dưới áo, bao kiếm cũng mềm mại và không biết là đã được dùng thứ gì để nhuộm đỏ, đỏ tới mức giống như đóa tường vi trong tiết xuân.

Nhìn thấy thanh kiếm này, ánh mắt của Công Tôn Đồ không nén được đã để lộ ra một vẻ kính nể:

- Ta có biết thanh kiếm này được luyện rèn cả trăm cả ngàn năm, vừa cứng vừa dẻo, quả nhiên là lợi khí hiếm có trong thiên hạ!

Yến Nam Phi nói:

- Ta cũng có biết móc câu của người, móc câu của người thì sao?

Công Tôn Đồ cười cười, hỏi:

- Người mấy lần thấy qua dùng móc câu hái hoa rồi?

Yến Nam Phi hỏi:

- Hái hoa ư?

Công Tôn Đồ nói:

- Tường vi lẽ nào không phải là hoa?

Thanh Y lão nhân đột nhiên nói:

- Người nếu muốn hái tường vi, thì không nên quên rằng tường vi có gai, không những chỉ biết gai tường vi làm tổn thương tay người, mà cũng phải biết gai đó làm tổn thương cả lòng người.

Công Tôn Đồ nói:

- Ta đã chẳng còn tâm để mà bị thương.

Thanh Y lão nhân nói:

- Nhưng người vẫn còn tay để mà bị thương.

Công Tôn Đồ lại cười, nhả nhổ nói:

- Hẳn làm tay ta bị thương, thì ta sẽ làm tổn thương tim hẳn.

Thanh Y lão nhân hỏi:

- Dùng cái gì để khiến tim hẳn bị tổn thương?

Công Tôn Đồ đáp:

- Dùng người.

Thanh Y lão nhân hỏi:

- Người nào?

Công Tôn Đồ đáp:

- Trác Ngọc Trinh.

Thanh Y lão nhân hỏi:

- Hẳn làm người bị thương, thì người sẽ giết Trác Ngọc Trinh?

Công Tôn Đồ gật gật đầu, nói:

- Trác Ngọc Trinh không thể chết, vì thế ta cũng không thể chết, người có thể chết chỉ có hẳn!

Thanh Y lão nhân nói:

- Vậy trận đấu này người chẳng phải đã đang ở thế thắng rồi sao?

Công Tôn Đồ đáp:

- Vốn dĩ đã là thế.

Hắn mỉm cười, nhìn Yến Nam Phi nói tiếp:

- Vì thế cho đến lúc này người đã có thể hoàn toàn biết rõ là hôm nay rốt cuộc là giờ chết của kẻ nào.

Yến Nam Phi đáp:

- Của người!

Hắn lạnh lùng nói tiếp:

- Người chết mới không thể giết người, ta muốn để Trác Ngọc Trinh sống thì càng không thể không giết người!

Công Tôn Đồ thở hắt ra, nói:

- Xem ra người vẫn chưa hiểu được rõ, chỉ vì câu ta vừa nói người không nghe thấy.

Thanh Y lão nhân nói:

- Nhưng ta nghe thấy rồi.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Ta đã nói gì?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Người nói chỉ cần người đổ máu, thì lập tức sai người giết Trác Ngọc Trinh.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Ta nói là người nào?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Ta không biết tên đó, chỉ biết người gọi hắn là Ngón Trỏ!

Công Tôn Đồ hỏi:

- Bây giờ hắn sao rồi?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Mang Trác Ngọc Trinh đi rồi.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Đi đến đâu?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Ta không biết.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Thế ai biết?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Có vẻ như là chẳng ai biết.

Công Tôn Đồ mỉm cười, nhìn nhìn Yến Nam Phi:

- Bây giờ thì người đã hoàn toàn hiểu rõ chưa?

Yến Nam Phi gật gật đầu, nhưng vẫn không hề thay đổi sắc mặt.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Vậy hôm nay là giờ chết của kẻ nào?

Yến Nam Phi giữ nguyên giọng đáp:

- Của người!

Công Tôn Đồ ngửa mặt lên trời mà cười nói:

- Xem ra tên này không những ngang bướng, mà còn thật đần, đến giờ này vẫn chưa hiểu ra.

Yến Nam Phi nói:

- Kẻ không hiểu là người, vì người tính toán trăm lần ngàn lần nhưng lại còn bỏ sót một điểm.

Công Tôn Đồ biến giọng hỏi:

- Há?

Yến Nam Phi đáp:

- Người quên mất rằng ta không thể chết, càng không muốn chết, huống hồ nếu như ta chết đi thì Trác Ngọc Trinh vẫn không được cứu về, vì thế ta sao có thể để người giết ta? Sao ta lại không giết người trước?

Công Tôn Đồ sững người hỏi:

- Mọi người đều đã không thể chết, người nói phải nên làm sao đây?

Yến Nam Phi đáp:

- Rút móc câu của người ra đấu với kiếm của ta, nội trong mười chiêu nếu ta không thể thắng người ta sẽ nộp cho người một cái mạng!

Công Tôn Đồ hỏi:

- Mạng của ai?

Yến Nam Phi đáp:

- Của ta.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Nếu như người thắng ta, thì ta cũng phải nộp cho người một cái mạng?

Yến Nam Phi đáp:

- Đương nhiên.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người muốn mạng của ai? Của Trác Ngọc Trinh chăng?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta muốn người cung kính đưa nàng ta đến trước mặt ta.

Công Tôn Đồ đang trầm lặng bỗng quay lại hỏi Thanh Y lão nhân kia:

- Câu nói này có phải do chính miệng Yến Nam Phi nói không?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Phải.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Yến Nam Phi có phải loại người trọng chữ tín không?

Thanh Y lão nhân đáp:

- Một lời đáng ngàn vàng, chết cũng không hối hận.

Công Tôn Đồ bỗng cười, cười lớn nói:

- Kỳ thực ta nói tới nói lui, cũng là vì muốn đợi hãn nói ra câu này.

Tiếng cười của hãn vừa dứt, móc câu đã ở trong tay.

Móc câu sáng như tuyết, ánh lấp lánh như mắt chim ưng, sắc như mỏ chim ưng. Trọng lượng tuy rất nặng, nhưng lại biến hóa vô cùng linh hoạt.

Công Tôn Đồ cười mỉa hỏi:

- Người có biết cái móc câu này lợi hại ở chỗ nào không?

Yến Nam Phi nói:

- Người nói đi.

Công Tôn Đồ vuốt nhẹ mũi câu, nói:

- Móc câu này tuy nặng, nhưng trong căn phòng chật chội này cũng vẫn có thể vận dụng thoải mái, còn không biết kiếm của người thế nào?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta nếu như bị người đánh bật ra khỏi căn phòng này, cũng kể như đã thua.

Công Tôn Đồ cười lớn, hỏi:

- Tốt. Nhưng người vẫn chưa rút kiếm?

Yến Nam Phi đáp:

- Không cần rút kiếm.

Công Tôn Đồ hỏi lại:

- Không cần?

Yến Nam Phi đáp:

- Kiếm ở trong vỏ cũng vẫn có thể giết người, sao lại phải rút kiếm?

Kiếm rút ra rồi ngược lại chưa chắc đã có thể giết người.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Tại sao?

Yến Nam Phi đáp:

- Bởi vì điểm đáng sợ nhất của thanh kiếm này vốn không phải ở lưỡi kiếm mà là ở vỏ kiếm.

Công Tôn Đồ không hiểu:

- Lẽ nào vỏ kiếm lại sắc hơn lưỡi kiếm?

Yến Nam Phi nhẹ vuốt cái bao kiếm màu đỏ tươi, đáp:

- Người có biết nó được nhuộm đỏ bằng gì không?

Công Tôn Đồ lắc đầu không biết.

Yến Nam Phi đáp:

- Là dùng nước của hoa Huyết Tường Vi

Công Tôn Đồ dĩ nhiên cũng không biết cái gì gọi là Huyết Tường Vi, hẳn vốn dĩ trước nay cũng chưa hề nghe qua từ này.

Yến Nam Phi nói:

- Huyết Tường Vi chính là loại tầm xuân được tưới bằng máu của năm loại độc.

Công Tôn Đồ hỏi lại:

- Máu của năm loại độc? Năm loại nào?

Yến Nam Phi đáp:

- Thất tặc dương xà, Bách tiết ngô công, Thiên niên hàn manh, Xích hỏa độc quyết (Rắn độc bảy tặc, rết trăm đoạn, ruồi ngàn năm, thằn lằn lửa).

Công Tôn Đồ hỏi:

- Còn một loại nữa thì sao?

Yến Nam Phi lạnh lùng đáp:

- Còn một loại nữa chính máu của những tên phản bội bất trung bất nghĩa!

Công Tôn Đồ lúc này dĩ nhiên là cười không nổi nữa.

Yến Nam Phi nói:

- Thứ mà Tường Vi kiếm muốn giết chính là năm loại độc này, nếu như thấy hiếu tử, trung thần, nam nhi nghĩa khí, thì uy lực của thanh kiếm này vốn dĩ không phát huy được.

Công Tôn Đồ cười lạnh hỏi lại:

- Uy lực của võ kiếm ư?

Yến Nam Phi không phủ nhận, nói:

- Nếu như thấy năm loại độc này, hồn của hoa Huyết Tường Vi sẽ sống dậy trên thanh kiếm này.

Hắn nhìn chăm chú Công Tôn Đồ nói tiếp:

- Người nếu như thuộc một trong năm loại độc đó, thì lúc này đây người sẽ ngửi thấy một mùi hương thần bí và kỳ dị, sau đó hồn hoa Huyết Tường Vi sẽ không hay không biết vô hình khống chế hồn phách của người.

Công Tôn Đồ cười lớn, cười đến nỗi các vết đao chém trên mặt nhăn hết lại ngoằn ngoèo giống như là rắn độc bò ngổn ngang.

Yến Nam Phi hỏi tiếp:

- Người không tin ư?

Công Tôn Đồ vẫn cười đáp:

- Trên kiếm của người có hồn hoa, móc câu của ta cũng có.

Yến Nam Phi hỏi:

- Có cái gì?

Công Tôn Đồ đáp:

- Oan hồn của ác quý.

Tiếng cười của hắn khản đặc lại, nụ cười càng hung tợn hơn:

- Cũng không biết có bao nhiêu oan hồn chết bởi móc câu này, tất cả đều đang đợi ta tìm cho chúng một hồn ma thay thế để bọn chúng sớm được siêu sinh.

Yến Nam Phi nói:

- Ta tin, ta cũng có thể nghĩ được rằng người mà bọn họ muốn tìm nhất chính là người.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Sao người vẫn còn chưa xuất thủ?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta đã xuất thủ!

Nụ cười của Công Tôn Đồ tắt dần, đàn rắn độc trên mặt đột nhiên giống như bị người ta đồng thời vụn thành bảy tám khúc, lập tức chết cứng.

Kiểm của Yến Nam Phi quả nhiên là đang động. Hãn múa kiếm rất nhanh, nhưng kiếm pháp rất kỳ dị, tựa như cánh hoa tầm xuân đang nở trong gió xuân, hoàn toàn không thấy một chút nào uy lực có thể lấy mạng người.

Công Tôn Đồ cười lạnh, móc câu đã xuất kích. Hãn ra tay nhanh gọn và chính xác Những trận ác chiến sinh tử không đếm xuể trong nhiều năm liền đã khiến hãn hoàn toàn bỏ đi những chiêu thức hoa mỹ phức tạp. Mỗi một chiêu hãn xuất ra đều tuyệt đối hữu hiệu.

Nhưng những chiêu thức của hãn đột nhiên bị cuốn vào kiếm pháp kỳ diệu của Tường Vi kiếm, giống như vỏ sò bị cuốn văng vào sóng biển.

Sau khi lên đến cực điểm, tất cả những đợt tấn công của hãn đều mất dần uy lực.

Sau đó hãn liền ngửi thấy một mùi hương rất thần bí, đột nhiên trước mắt hãn tất cả biến thành một màu đỏ thẫm, ngoài màu đỏ thẫm đấy ra, thì chẳng còn thấy gì khác nữa, giống như là bỗng nhiên có một tấm màn đỏ phủ xuống trước mặt.

Công Tôn Đồ tâm thần bấn loạn, muốn dùng cái móc câu trong tay để giật tung cái tấm màn đỏ kia, muốn đâm thủng phá tan nó nhưng phản ứng của hãn đã trở nên vụng về, động tác đã trở nên chậm chạp và đến khi tấm màn đỏ biến mất, Tường Vi kiếm đã ở ngay yết hầu.

Công Tôn Đồ bỗng nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, cả miệng đắng ngắt, hơn nữa rất mệt mỏi, mệt đến nỗi muốn buồn nôn.

Á một tiếng, móc câu của hãn đã rơi xuống đất.

Dương Vô Kỳ thở dài, hiển nhiên vừa rồi lão đồng thời cũng có thể cảm nhận được sức ép kỳ lạ của thanh kiếm.

Hãn luyện kiếm bốn mươi năm mà cũng không sao nhìn ra kiếm pháp mà Yến Nam Phi sử dụng là thứ kiếm pháp gì.

Thanh Y lão nhân cũng thở hắt ra, lẩm bẩm hỏi:

- Đây chính là tâm kiếm? Trên kiếm thực sự là có hồn hoa phục sinh?

Yến Nam Phi đáp:

- Vẫn chưa phục sinh, chỉ ngẫu nhiên tỉnh dậy một lần mà thôi.

Thanh Y lão nhân hỏi:

- Nếu như thực sự phục sinh thì sao?

Yến Nam Phi thái độ trở nên rất nghiêm túc, chậm chậm nói:

- Hồn hoa sống dậy, tâm nguyện toại thành, thì ta có chết cũng không hối tiếc.

Thanh Y lão nhân hỏi:

- Khi hồn hoa sống dậy, nhất định có người chết?

Yến Nam Phi đáp:

- Không nghi ngờ gì, chắc chắn có người chết.

Thanh Y lão nhân hỏi:

- Người nào chết?

Yến Nam Phi đáp:

- Chỉ ít là có hai người, một người là ta, còn có một người là?

Hắn không nói tiếp, Thanh Y lão nhân cũng không giục hắn nói tiếp.

Trên khuôn mặt hai người cùng lúc bộc lộ ra một cảm xúc rất kỳ lạ, đột nhiên cả hai cùng cười.

Yến Nam Phi cười khoái chí.

Tường Vi kiếm đã ở ngay yết hầu của Công Tôn Đồ, hắn biết nhất định sẽ gặp được Trác Ngọc Trinh rất nhanh.

Thẳng ngựa, đánh xe, kêu người đưa Trác cô nương lên xe trước, sau đó đưa bọn ta tới đó.

Điều kiện của bọn họ được Công Tôn Đồ hoàn toàn đáp ứng.

Minh Nguyệt Tâm mỉm cười đứng dậy, trong lòng không tìm được nàng khẽ nhẹ nhàng thở phào. Lần này bọn họ nhất định sẽ không thất bại.

Tiêu Tứ Vô vẫn đang ngồi sửa móng tay. Tay hắn vẫn như thế, rất ổn định, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng đã thoáng lộ ra vẻ nôn nóng.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết vẫn đang chăm chú nhìn hắn, thậm chí khi Yến Nam Phi ra tay ánh mắt hắn cũng không liếc qua.

Ngoài đôi tay của tên thiếu niên này, thế gian dường như chẳng còn chuyện gì khác khiến hắn phải để mắt tới.

Mu bàn tay của Tiêu Tứ Vô đã hiện lên mờ mờ những đường gân xanh, có vẻ như là hắn đã dùng một lực rất lớn, mới có thể giữ đôi tay ở thế ổn định.

Động tác của hắn vẫn rất chậm chạp nhẹ nhàng, thậm chí đến tư thế cũng không thay đổi, có thể đạt đến độ chính xác như thế thì thật không dễ.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nói:

- Tay của người rất vững.

Tiêu Tứ Vô hờ hững đáp:

- Tất cả đều rất vững.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người ra tay chắc chắn cũng rất nhanh, hơn nữa sau khi đao rời tay vẫn còn có thể biến hóa được.

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Người thấy được à?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu, nói:

- Ta thấy được là người dùng ba ngón tay để phóng đao, vì thế nên có thể để lại trên mũi đao một lực xoáy. Ta cũng thấy được là người dùng tay trái để phi đao, đầu tiên là chéch mũi đao sang, sau đó mới phóng đao.

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Người sao có thể nhìn ra được?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tay trái của người, ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa đặc biệt có lực.

Tiêu Tứ Vô nở nụ cười bí hiểm, hắn lạnh lùng nói:

- Hảo nhân lực.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Hảo đao!

Tiêu Tứ Vô ngạo nghễ nói:

- Đao vốn đã tốt rồi!

Phó Hồng Tuyết nói:

- Tuy là hảo đao nhưng vẫn không bì được với Diệp Khai.

Tất cả các cử chỉ của Tiêu Tứ Vô bỗng dừng lại.

Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng đã đứng dậy nói tiếp:

- Phi đao của Diệp Khai khi xuất thủ thì đương kim thiên hạ nhiều nhất cũng chỉ có một người có thể phá giải.

Gân xanh trên mu bàn tay của Tiêu Tứ Vô càng nổi rõ, hỏi:

- Còn đao của ta thì sao?

Phó Hồng Tuyết thản nhiên đáp:

- Hiện tại trong phòng này ít nhất đã có ba người có thể phá đao của người!

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Người là một trong số đó?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đương nhiên là thế.

Nói rồi Phó Hồng Tuyết chậm chậm xoay người, đầu cũng không quay lại mà cứ thế bước đi ra.

Tiêu Tứ Vô lặng nhìn Phó Hồng Tuyết đi ra, hần chẳng hề động đậy, cũng chẳng nói thêm một chữ.

Đao còn! Tay vẫn còn! Nhưng đao của hần lại tuyệt không tùy tiện xuất thủ!

Hần nhìn dấu chân trên mặt đất cười lạnh.

Dấu chân rất đậm, là dấu của Phó Hồng Tuyết để lại. Hần khi bước ra khỏi cánh cửa, sức lực toàn thân đều đã được tập trung lại tối đa.

Bởi vì hần nhất thiết phải tập trung toàn bộ sức lực để phòng thủ đao của Tiêu Tứ Vô.

Nhưng đao của Tiêu Tứ Vô lại vẫn chưa xuất thủ.

Phó Hồng Tuyết bước ra khỏi cửa, ngẩng mặt nhìn trời, thở ra một hơi dài giống như cảm thấy rất thất vọng.

Không những thất vọng, mà còn ưu phiền.

Hần đột nhiên phát hiện tên thiếu niên này so với bất kỳ ai hần đã gặp trong những năm gần đây càng đáng sợ hơn rất nhiều!

Hần vốn đã thấy rõ nghiệp đao của tên thiếu niên này, và hần vốn rất muốn tên thiếu niên này xuất thủ.

Bây giờ nếu Tiêu Tứ Vô xuất thủ, hần còn có khả năng chặn lại được, hần chắc chắn.

Ai ngờ được sự lạnh lùng của tên thiếu niên này so với thanh đao trong chính tay hần còn lạnh hơn, đáng sợ hơn.

Nếu hãn ba mươi năm nữa xuất thủ, liệu mình còn chắc chắn là có thể chặn lại không?

Phía trước bỗng có tiếng ngựa hí truyền tới, trong sân không khí vẫn còn rất âm u, Phó Hồng Tuyết đột nhiên có cảm giác rất bức xúc muốn quay lại giết tên thiếu niên này. Nhưng hãn lại không quay lại.

Hãn chậm chậm bước đi ra.

Đi trước là Yến Nam Phi và Công Tôn Đồ.

Tường Vi kiểm vẫn ngay yết hầu của Công Tôn Đồ, Yến Nam Phi đối mặt với hãn, từng từng bước đi giật lùi.

Nhưng Công Tôn Đồ lại không muốn đối mặt với hãn, mắt đã nhắm lại.

Cảnh tượng giống như một người dùng gậy trúc dắt theo một tên mù.

Nhưng tên mù này lại quá nguy hiểm, Yến Nam Phi tuyệt không thể lơ là dù là chỉ một khoảnh khắc.

Minh Nguyệt Tâm là người sau cùng bước ra khỏi thiên phòng. Nàng đang định sải dài bước chân, đuổi kịp Phó Hồng Tuyết thì ngay lúc đó Dương Vô Kỵ lại xuất hiện ngay bên cạnh nàng, hỏi khê:

- Cô có biết sau bức tường này là gì không?

Minh Nguyệt Tâm lắc lắc đầu.

Dương Vô Kỵ cười cười nói:

- Cô sẽ biết ngay thôi.

Nhìn thấy nụ cười của người này, lòng bàn tay của Minh Nguyệt Tâm toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Dương Vô Kỵ lại bước thụt lùi hai bước mỉm cười gật đầu, chính ngay trong lúc đó phía sau đầu tường đột nhiên xuất hiện chín người.

Chín tên mười ba loại ám khí, mỗi loại chỉ ít có ba món, tiếng dây cung và tiếng cơ quan phóng tiêu đồng thời cùng vang lên, ba mươi mấy tia sáng lạnh như mưa xối xả bay tới.

Bỗng một phát đao quang như ánh chớp phi tới, giúp nàng chặt rơi hơn nửa số ám khí đó.

Nàng chuyển động thân ảnh lùi về phía bên trái. Số ám khí còn lại không có cái nào có thể chạm tới nàng.

Nàng đang ở trong bóng tối thờ dốc thì một thanh kiếm đã đâm vào sườn bên phải của nàng, nàng dường như chẳng hề cảm thấy đau đớn.

Mũi kiếm lạnh mà sắc, nàng chỉ cảm thấy đột nhiên lạnh toát, chỉ nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết đột nhiên lộ ra một thứ tình cảm rất kỳ lạ, hẳn đột nhiên đưa tay ra kéo nàng lại.

Sau đó thì nàng đã nằm trọn trong lòng Phó Hồng Tuyết.

Dương Vô Kỵ sử dụng là một thanh kiếm cổ, lúc này kiếm đã rời bao, mũi kiếm vẫn còn nhỏ máu.

Lão chăm chú nhìn máu trên mũi kiếm, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên hoàn toàn vô cảm.

Đã ra tay thì phải trúng!

Lão đã sớm tính được Phó Hồng Tuyết sẽ phát đao, đã sớm tính được Minh Nguyệt Tâm sẽ nấp vào chỗ nào.

Kiếm của lão đã ở ngay đó đợi.

Chuyện này mỗi một chi tiết sớm đều đã nằm trong tính toán của hắn, hắn đã sớm tính được lần tấn công này nhất định phải thành công!

Chín tên ở phía ngoài đầu tường đã không thấy đâu nữa, Phó Hồng Tuyết cũng không đuổi theo, chỉ lạnh lùng chăm chăm nhìn Dương Vô Kỵ.

Yến Nam Phi cũng đã dừng lại, thanh kiếm cầm trong tay dường như đang rung lên.

Dương Vô Kỵ bỗng nhiên nói:

- Người tốt nhất là nên cẩn thận một chút, chớ có làm hắn bị thương, nếu hắn mà chết thì Trác Ngọc Trinh cũng chết luôn đấy.

Yến Nam Phi nghiêng răng nói:

- Người thân là một kiếm khách coi trọng danh tiếng, nơi này là đạo quán của người, người lại ở chính nơi này dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để ám sát một cô gái, người rốt cuộc là cái thứ gì?

Dương Vô Kỵ thân nhiên đáp:

- Ta là Dương Vô Kỵ, ta muốn giết cô ta!

Thanh Y lão nhân đứng xa xa ở mép cửa thiên phòng, thở dài nói:

- Nếu đã muốn giết người thì bất chấp mọi thứ, Dương Vô Kỵ quả nhiên là Dương Vô Kỵ!

Dương Vô Kỵ nói:

- Ta lúc này nếu như không giết cô ta, dịp may để lỡ, chỉ sợ sau này sẽ chẳng bao giờ có lần thứ hai.

Phó Hồng Tuyết chăm chăm nhìn hãn. Một tay hãn cầm đao, một tay ôm Minh Nguyệt Tâm đang mê man.

Hãn có thể cảm nhận được thân thể Minh Nguyệt Tâm đang lạnh dần.

Dương Vô Kỵ hỏi:

- Các người muốn thay cô ta trả thù à?

Phó Hồng Tuyết không nói một từ, chỉ bắt đầu lùi lại phía sau.

Yến Nam Phi nhìn Minh Nguyệt Tâm trong lòng hãn, lại nhìn Công Tôn Đồ đang dưới kiếm của mình.

Công Tôn Đồ vẫn đang nhắm mắt, một gương mặt ngang dọc vết đao chém, trông giống như là một chiếc mặt nạ.

Yến Nam Phi đột nhiên cũng bắt đầu lùi lại phía sau.

Dương Vô Kỵ cũng chẳng bất ngờ, thản nhiên nói:

- Xe ngựa đã chuẩn bị xong, Trác Ngọc Trinh cũng đã đang đợi trên xe, chúc các người một chuyến đi thuận lợi.

Yến Nam Phi nhin không nổi, hỏi lại:

- Người không sợ ta sau khi lên xe sẽ giết Công Tôn Đồ sao?

Dương Vô Kỵ đáp:

- Ta tại sao phải sợ? Việc sống chết của Công Tôn Đồ có liên can gì đến ta?

Hãn bỗng nhiên quay người hướng về phía thiền phòng, lúc đến cửa liền kéo áo Thanh Y lão nhân:

- Đi, chúng ta đi chơi cờ.

Thanh Y lão nhân lập tức gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Ta vốn tới đây chỉ là để chơi cờ.

Xe ngựa quả nhiên đã chuẩn bị xong, một thiếu phụ mang bầu đang cúi đầu ngồi khóc ở một góc.

Phó Hồng Tuyết bế Minh Nguyệt Tâm lên xe, còn Tường Vi kiếm vẫn ở ngay yết hầu của Công Tôn Đồ.

Yến Nam Phi lớn tiếng quát:

- Mở mắt ra nhìn ta!

Công Tôn Đồ lập tức mở mắt.

Yến Nam Phi chăm chăm nhìn hắn, giận dữ nói:

- Ta vốn đã muốn giết ngươi.

Công Tôn Đồ nói:

- Nhưng sẽ không ra tay vì ngươi là một Yến Nam Phi cao quý.

Yến Nam Phi lại hắn học nhìn hắn chăm chăm một hồi rất lâu bỗng co chân đạp vào bụng hắn.

Người Công Tôn Đồ tức khắc giống như con tôm gập lại, nước mũi, mồ hôi lạnh cùng một lúc trào ra.

Yến Nam Phi đến nhìn cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, quay người hướng về phía tên phu xe nói:

- Đánh xe tiến về phía trước, liên tục chạy không được nghỉ, nếu ngươi muốn nghỉ thì tốt nhất đừng quên là kiếm của ta đang ở sau lưng ngươi đấy.

* * * * *

Thùng xe rộng rãi, chỗ ngồi cũng êm, kỹ thuật đánh xe rất tốt.

Đây vốn là chiếc xe ngựa khiến cho người ngồi trong đó cảm thấy rất thích thú, nhưng những người đang ngồi trong xe chẳng có lấy một người cảm thấy thích thú.

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên nói:

- Ta vốn đã nên giết Tiêu Tứ Vô.

Yến Nam Phi nói:

- Nhưng ngươi đã không ra tay.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta có điều lo lắng, vì thế?

Yến Nam Phi nói:

- Vì thế nên ngươi đã chậm mất rồi.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm gật gật đầu, nói:

- Muốn giết người thì cần bất chấp mọi thứ. Dịp may để lỡ thì mãi không bao giờ có lại nữa.

Hắn nói rất chậm, mỗi một từ đều như đã được nghiền ngẫm rất cẩn thận.

Yến Nam Phi trầm ngâm một lúc rất lâu, mới than thở:

- Cơ hội để ta giết Công Tôn Đồ sợ là cũng không còn nhiều nữa.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Cũng may là Minh Nguyệt Tâm chưa chết, Trác cô nương cũng bình an vô sự.

Trác Ngọc Trinh đang ngồi ở trong góc cũng đã thôi không khóc nữa, ngẩng đầu nhìn hẳn, bỗng nói:

- Ngài chính là Phó Hồng Tuyết?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Tôi chưa từng gặp ngài, nhưng tôi thường nghe Thu? Thu đại ca nói về ngài, huynh ấy thường nói ngài là vị bằng hữu duy nhất mà huynh ấy có thể tin tưởng, huynh ấy còn nói?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nói cái gì?

Trác Ngọc Trinh ủ rũ đáp:

- Huynh ấy rất lo lắng cho tôi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì mà huynh ấy không thể chăm sóc tôi nữa thì bảo tôi phải đi tìm ngài, vì thế huynh ấy đã tả rất tỉ mỉ dung mạo của ngài cho tôi nghe.

Nàng ta lại cúi đầu, rơi lệ:

- Điều không thể ngờ, bây giờ tôi vẫn còn đang sống, còn huynh ấy thì đã?

Nói đến đây nàng nói không thành lời, gục xuống ghé ngồi, thống thiết oà lên khóc.

Nàng ta là một cô gái đẹp, nét đẹp thuộc nét đoan trang dịu dàng của nàng, vốn rất dễ khiến người khác cảm thông đồng tình.

Minh Nguyệt Tâm tuy là thông minh mạnh mẽ, nhưng nếu không được Phó Hồng Tuyết kịp thời cầm máu thì bây giờ chỉ sợ hương đã tàn, ngọc đã nát.

Yến Nam Phi nhìn hai người con gái, không cầm nổi tiếng than:

- Không cần biết là thế nào, chúng ta nhất định làm tròn những việc mà Thu trang chủ giao phó.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Không giao phó!

Yến Nam Phi rất bất ngờ:

- Không ư?

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết sáng như mũi đao nhìn cô gái bên cạnh mình, lạnh lùng nói:

- Vị cô nương này không phải là Trác Ngọc Trinh, tuyệt đối không phải.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thay Đổi

Tiếng khóc đột nhiên ngưng bật.

Trác Ngọc Trinh ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Tôi không phải là Trác Ngọc Trinh? Tại sao ngài lại nói tôi không phải là Trác Ngọc Trinh?

Phó Hồng Tuyết không trả lời cô ta, nhưng lại hỏi tiếp một câu đáng ra không nên hỏi:

- Cô đã có mang được mấy tháng rồi?

Trác Ngọc Trinh do dự giây lát, cuối cùng đáp:

- Bảy tháng.

Phó Hồng Tuyết nói tiếp:

- Cô đã có mang được bảy tháng, nhưng cha cô cho đến tận hôm nay mới phát hiện ra chuyện tư tình của cô, ông ta là kẻ mù à?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Ông ta không phải kẻ mù, cũng không phải người đã sinh ra tôi.

Trong giọng nói của nàng chất chứa đầy nỗi uất hận:

- Ông ta sớm đã biết chuyện này, tôi quen Thu Thủy Thanh vốn cũng chính là do ông ta sắp đặt, bởi vì Thu Thủy Thanh là một nhân vật lớn trong giang hồ, là Trang chủ của Khổng Tước sơn trang, cũng là người mà Lưu Tống tiêu đầu khâm phục nhất.

Yến Nam Phi chen vào:

- Lưu Tống tiêu đầu? Lưu Chấn Quốc của Chấn Viễn tiêu cục? Cha cô là bảo tiêu của Chấn Viễn?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Ông ta trước đây là thế.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Ông ta đã uống quá nhiều rượu, bất kể là một tiêu cục như thế nào cũng đều không muốn dùng một tên say làm bảo tiêu.

Yến Nam Phi hỏi:

- Lưu Chấn Quốc đuổi việc ông ta?

Trác Ngọc Trinh gật gật đầu, nói:

- Lưu Chấn Quốc vốn không hề phản đối chuyện uống rượu của ông ta. Nhưng trong một lần bảo tiêu, ông ta uống rượu say, nhìn nhầm tiêu sư đi cùng thành người đến cướp tiêu, thành thử chặt đứt một cánh tay của người ấy. Việc đã đến mức như thế thì Lưu Chấn Quốc buộc phải đuổi ông ta đi thôi.

Yến Nam Phi hỏi:

- Ông ta muốn lợi dụng mối quan hệ của cô và Thu Thủy Thanh để quay lại Chấn Viễn tiêu cục?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Ông muốn đến chết đi được, kể cả tôi có là con gái ruột của ông ta đi nữa thì ông ta cũng sẽ làm như thế mà thôi.

Yến Nam Phi nói:

- Chỉ tiếc là Thu Thủy Thanh không đồng ý làm những trò đó. Lưu Chấn Quốc cũng không phải loại người vì tình riêng mà sai phạm.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Vì thế tuy rằng Thu Thủy Thanh hàng tháng đều đưa cho ông ta một trăm lượng bạc để mua rượu, ông ta vẫn không vừa lòng. Chỉ cần uống rượu vào là ông ta lại nghĩ cách để hành hạ tôi.

Yến Nam Phi hỏi:

- Cho đến sáng sớm hôm nay cô mới cảm thấy chịu hết nổi sao?

Trác Ngọc Trinh cố kìm nén nước mắt, đáp:

- Tôi là một cô gái, trên danh nghĩa lại là con của ông ta, bất kể là ông ta đối xử với tôi ra sao tôi cũng có thể chịu đựng được, nhưng đến sang nay thì?

Yến Nam Phi hỏi:

- Sáng nay ông ta đã làm gì?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Ông ta đòi lôi đứa con trong bụng của tôi ra, ông ta không muốn tôi sinh con của Thu Thủy Thanh, bởi vì? bởi vì ông ta đã biết được tin dữ của Khổng Tước sơn trang.

Yến Nam Phi giật mình nói:

- Nhưng chuyện này mới xảy đêm qua, ông ta vốn không thể biết được.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Nhưng ông ta thực là đã biết rồi.

Yến Nam Phi sầm nét mặt, sắc mặt của Phó Hồng Tuyết càng trắng bệch.

- Chỉ có một loại người mới có thể biết tin tức nhanh như thế.

- Kể cả đêm qua hắn không đến Khổng Tước sơn trang giết người cũng nhất định là một tên canh gác.

Yến Nam Phi nói:

- Nếu như tôi thấy nhiều người vô tội chết thảm như thế, khi về đến nhà cũng chịu không nổi mà chỉ muốn say một trận.

Phó Hồng Tuyết đang im lặng, bỗng nhiên hỏi:

- Người quen Lưu Chấn Quốc? Hắn là loại người như thế nào?

Yến Nam Phi đáp:

- Quy mô của Chấn Viễn rất lớn, để có thể trở thành Tổng tiêu đầu của Chấn Viễn không phải dễ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hắn rất biết dùng người?

Yến Nam Phi đáp:

- Loại hắn dùng đều là cao thủ, cao thủ hạng nhất.

Tay Phó Hồng Tuyết siết chặt.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Nghĩa phụ của tôi võ công không tồi, nếu không phải là rượu hại ông ta, nói không chừng ông ta cũng sẽ làm Tổng tiêu đầu.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Làm Tổng tiêu đầu thì khó, giết người thì dễ.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người cho rằng hãn là một trong những hung thủ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải là hung thủ cũng là kẻ tiếp tay!

Yến Nam Phi đáp:

- Như vậy bây giờ chúng ta nên đi tìm hãn.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Lúc lên xe ta đã bảo tên đánh xe, bây giờ chúng ta đang đi chính là con đường này.

Hãn nhìn Trác Ngọc Trinh nói:

- Vì thế ta rất hy vọng những điều cô nói toàn bộ là sự thật.

Trác Ngọc Trinh nhìn thẳng hãn, kẻ nói dối thì không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt hãn, cô ta tuyệt sẽ không có thái độ thản nhiên như thế.

Yến Nam Phi nhìn cô ta, rồi lại nhìn Phó Hồng Tuyết, giống như cũng có tâm sự muốn giải bày.

Hãn vẫn chưa mở miệng, thì đã nghe tiếng một người nói rất to:

- Lúc này chúng ta tuyệt không thể quay trở lại Trác gia.

Minh Nguyệt Tâm đã tỉnh lại.

Nàng đã mất quá nhiều máu, tấm thân nhỏ bé đã trở nên quá yếu ớt, câu nói này cố nhiên nàng đã phải dùng hết tất cả hơi sức còn lại mới nói ra được.

Yến Nam Phi đỡ tay giúp nàng nằm thoải mái hơn một chút rồi mới hỏi:

- Chúng ta tại sao không thể quay lại Trác gia?

Minh Nguyệt Tâm thều thào đáp:

- Bởi vì lúc này nơi đó đã là một chạp bẫy.

Nàng gấp gáp muốn nói hết ra những suy nghĩ trong lòng, khuôn mặt nhợt nhạt đã biến đỏ:

- Công Tôn Đồ tuyệt sẽ không tha cho chúng ta dễ dàng như thế, hãn đương nhiên nghĩ được là chúng ta muốn tìm Trác Đông Lai, bọn chúng người đông, hơn nữa toàn bộ đều là cao thủ, thiếp thì lại đang bị thương.

Yến Nam Phi không để nàng nói hết:

- Ý của nàng ta đã rõ. Phó Hồng Tuyết nhất định cũng đã rõ.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Các người không hiểu đâu, thiếp không phải chỉ vì bản thân mình, thiếp cũng biết dù chỉ bằng sức của hai người cũng đủ đối phó với bọn chúng, nhưng còn Trác cô nương thì sao? Hai người phải đối phó với kiếm của Dương Vô Kỵ, phải đối phó với móc câu của Công Tôn Đồ, lại phải đối phó với phi đao của Tiêu Tứ Vô, đâu còn sức lực mà bảo vệ cô ấy?

Phó Hồng Tuyết không hề mở miệng, cũng không có phản ứng.

Minh Nguyệt Tâm nhìn hẳn, nói:

- Lần này nhất định ngài phải nghe tôi, bây giờ hãy nên bảo tên phu xe dừng ngay xe lại.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không cần.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Ngài? ngài không chịu nghe chứ?

Phó Hồng Tuyết trên khuôn mặt vẫn hoàn toàn chẳng có một chút cảm xúc gì, hờ hững đáp:

- Bởi vì con đường này không phải dẫn tới Trác gia.

Minh Nguyệt Tâm khựng lại, hỏi:

- Không phải, sao lại không phải?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bởi vì ta vốn muốn hẳn đánh xe ra khỏi thành, hẳn sao dám đánh xe đi chỗ khác?

Minh Nguyệt Tâm thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Hóa ra cách nghĩ của ngài cũng giống tôi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta trước giờ không lấy tính mạng của người khác ra mạo hiểm.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Nhưng ngài vừa mới?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta vừa mới nói như vậy, chẳng qua chỉ là để thăm dò vị Trác cô nương này thôi.

Hẳn vẫn chưa nói hết, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Tên đánh xe, cười bí hiểm nói:

- Nơi đây đã là bên ngoài thành rồi, Phó đại hiệp muốn đi tiếp đường nào ạ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn khuôn mặt cười gian xảo của hắn, bỗng nhiên hỏi:

- Thứ mà người luyện có phải là công phu của Tiên Thiên Vô Cực phái không?

Nụ cười của tên đánh xe đột nhiên cứng đờ, nói:

- Tiểu nhân vốn chưa hề luyện công phu.

Phó Hồng Tuyết không nghe hắn nói, lại hỏi tiếp:

- Huynh đệ Triệu Vô Cực, Triệu Vô Lượng là cha hay chú của người? Hay là thầy của người?

Tên phu xe kinh hãi nhìn hắn, giống như là nhìn thấy quỷ.

Kỹ thuật đánh xe của hắn thành thạo, lại toàn ngồi ở phía trước để đánh xe, hắn không những không hề có bất cứ cử động nào đáng nghi ngờ mà còn rất nghe lời.

Hắn kỳ thực không sao hiểu nổi tên quái vật mặt trắng bệch này làm sao vừa chỉ nhìn một cái đã biết ngay lai lịch của hắn.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Màu da của người sáng bóng, bắp thịt săn chắc, giống như dùng dầu nóng để ngâm, chỉ có những người từng luyện qua Tiên Thiên Vô Cực độc môn khí công mới được như vậy.

- Tên quái vật này mắt sắc thật!

Tên phu xe rớt cuộc thở ra, cười khổ nói:

- Tại hạ Triệu Bình, Triệu Vô Cực chính là gia phụ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người có phải còn có một tên gọi khác là Ngón Trỏ?

Triệu Bình miễn cưỡng gật gật đầu, hắn đã hiểu rõ đứng trước mặt tên quái vật này vốn không có chỗ để mà nói dối.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Với gia thế và xuất thân của người mà lại đi làm những chuyện không quang minh như thế, ta vốn nên thay Tiên Thiên Vô Cực mà thanh lọc gia

môn.

Triệu Bình biến sắc nói:

- Nhưng tôi?

Phó Hồng Tuyết không để hăn mở miệng, lạnh lùng nói:

- Nếu người không phải là con trai độc nhất của Triệu Vô Cực thì bây giờ đã chết dưới bánh xe rồi.

Hăn ngồi trong thùng xe, xe lắc người cũng không động.

- Trên một bàn tay, ngón linh hoạt nhất chính là ngón trỏ.

- Một người ngồi bất động trong thùng xe, sao có thể giết một người linh hoạt như ngón trỏ Triệu Bình.

Triệu Bình rốt cuộc cũng hiểu ra, đã chuẩn bị phi thân lên.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Hôm nay ta không giết người, ta chỉ muốn người để lại cánh tay giết người.

Triệu Bình đột nhiên cười lớn, nói:

- Thật ngại quá, nhưng cánh tay của ta còn hữu dụng, không thể cho người được.

Trong lúc bất ngờ, đao quang lóe lên một phát, máu tóa ra tứ phía.

Triệu Bình đã phi thân lên, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy một cánh tay đâm máu rơi xuống.

Hăn vẫn không biết đấy chính là tay của mình.

Đao quá sắc, hăn vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Thậm chí vẫn đang cười.

Cười tận đến lúc cánh tay rơi chạm mặt đất, hăn mới phát hiện mình đã thiếu đi một cánh tay.

Tiếng cười lập tức biến thành tiếng gào thét, người của hăn cũng đang rơi xuống.

Đao quang đã không thấy nữa, đao đã nhập bao.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi ở đó, không hề cử động.

Triệu Bình nhặt cánh tay đứt nhét vào vạt áo, vịn lấy thành xe vất vả đứng dậy, chăm chăm nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người vẫn còn chưa đi sao?

Triệu Bình nghiêng rặng, đáp:

- Ta không đi, ta muốn nhìn thấy đao của người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đao không phải để người khác nhìn.

Triệu Bình nói:

- Người đã chặt đứt cánh tay của ta, chí ít người cũng nên cho ta xem đao của người chứ.

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn hấn, bỗng nói:

- Được, người nhìn đi!

Đao quang vừa phát ra, từng từng đoạn tóc như những giọt mưa rơi lả tả.

Đó là tóc của Triệu Bình.

Cho đến khi hấn nhìn thấy những đoạn tóc rơi xuống như những giọt mưa kia thì đao quang đã không còn thấy nữa.

Đao đã nhập bao.

Hấn vẫn chưa nhìn thấy thanh đao đó.

Nhưng khuôn mặt hấn đã vì sợ hãi mà nhả lại, bỗng từng bước từng bước lùi về phía sau, khản tiếng gào thét:

- Người không phải là người, người là ác quỷ, thứ mà người dùng cũng là quỷ đao?

Thanh đao đen, con người cũng đen.

Trác Ngọc Trinh cũng đang nhìn thanh đao này, đã nhìn một lúc rất lâu, trong ánh mắt cũng toát lên vẻ sợ hãi.

Thanh đao này dường như đã sinh ra từ tay của Phó Hồng Tuyết, đã thành một bộ phận trên cơ thể hấn.

Trác Ngọc Trinh thăm dò hỏi:

- Ngài đã bao giờ đặt thanh đao này xuống chưa?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chưa.

Trác Ngọc Trinh hỏi tiếp:

- Ngài có thể cho tôi xem qua một chút không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không thể.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Ngài đã từng cho ai xem qua chưa?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chưa!

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Đây thực sự là một thanh quý đao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Quý không phải ở đao, mà ở trong tâm, chỉ cần là người mà trong tâm có quý, thì tuyệt không thoát khỏi thanh đao này.

Người không động, xe ngựa cũng đứng yên.

Yến Nam Phi thở hắt ra, nói:

- Xem ra bây giờ chúng ta chẳng còn nơi nào để mà đi nữa!

Phó Hồng Tuyết nói:

- Có.

Yến Nam Phi hỏi:

- Đi đâu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Khổng Tước sơn trang.

Yến Nam Phi rất kinh ngạc:

- Lại tới Khổng Tước sơn trang ư? Lúc này ở đó còn có gì nữa đâu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vẫn còn một hầm chứa bí mật.

Yến Nam Phi lập tức hiểu ra:

- Người muốn Minh Nguyệt Tâm trốn ở đó trị thương?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chẳng ai có thể ngờ là cô ta đang ở đó, ở đó đã thành một mảnh đất chết.

Yến Nam Phi hỏi:

- Đây cũng coi là một mảnh đất chết lại hồi sinh?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Yến Nam Phi hỏi:

- Chúng ta vẫn đi bằng chiếc xe này chứ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Xe ngựa thì không biết tiết lộ bí mật, càng không biết bán đứng người khác.

Yến Nam Phi nói:

- Chỉ có người mới biết bán đứng người, vì thế mà người đã đánh đuổi Triệu Bình đi.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Phải.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bây giờ ai sẽ đánh xe?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người.

* * * * *

Trên vách tường của địa thất tuy đã bị hổng một lỗ lớn nhưng những nơi khác vẫn nguyên vẹn kiên cố như xưa.

Yến Nam Phi nói:

- Bây giờ chỗ này chỉ có một lối vào ra duy nhất, chính là lỗ hổng này.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Chỉ có thể ra, không thể vào.

Yến Nam Phi hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì Minh Nguyệt Tâm vẫn có Không Tước linh.

Yến Nam Phi hỏi:

- Không Tước linh của cô ấy vẫn còn hữu dụng sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có.

Yến Nam Phi nói:

- Chỉ cần cô ấy giữ Không Tước linh trú tại đây, thì không có ai vào được nơi này.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Tuyết không có?

Yến Nam Phi nói:

- Không cần biết là như thế nào, ta vẫn hy vọng là không có kẻ khác tới đây.

Trác Ngọc Trinh nhìn không nổi, hỏi:

- Các người không phải là muốn bỏ cô ấy ở lại đây một mình chứ hả?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Ai ở lại chăm sóc cô ấy?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cô.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Các người thì sao? Các người muốn đi à?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Đi đâu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đi giết người!

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Đi giết những tên sát nhân đó hả?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Công Tôn Đồ chưa hề buông tha ta. Ta cũng như vậy. Không thể buông tha hắn!

Trác Ngọc Trinh nhìn nhìn thanh đao trong tay hắn:

- Những tên sát nhân phải chăng trong tâm đều có quỷ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Hắn có phải nhất định sẽ thoát không khỏi thanh đao này của ngài?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nhất định.

Trác Ngọc Trinh bồng quỳ sụp xuống, lệ cũng tuôn rơi:

- Cầu xin ngài, hãy lấy tim hãn mang về đây, tôi muốn dùng tim của hãn để tế cha của đứa con đang mang trong bụng tôi.

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn nàng ta, bồng nói:

- Ta có thể làm những việc này, nhưng cô thì không thể nói những lời như thế.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì trong lời nói có sát khí.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Ngài sợ đứa trẻ trong bụng tôi bị nhiễm sát khí sao?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu, nói:

- Một đứa trẻ mang sát khí, sau này lớn lên khó tránh được sẽ giết người.

Trác Ngọc Trinh nghiêng răng uất hận, nói:

- Tôi hy vọng nó giết người, giết người còn hơn là bị giết.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Cô đã quên mất một điều!

Trác Ngọc Trinh nói:

- Ngài nói xem.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Kẻ sát nhân, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi bị giết.

Trong mật thất tối tăm và lạnh lẽo, đến bàn ghế cũng toàn băng đá, vừa cứng vừa lạnh.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm lại ngồi rất thoải mái, bởi vì Phó Hồng Tuyết lúc sắp sửa đi đã mang tất cả những tấm nệm trong xe ngựa vào đây.

Xe ngựa đẹp đẽ thì nệm ngồi vốn phải êm ái, Trác Ngọc Trinh cũng được đưa cho một cái.

Phó Hồng Tuyết vừa đi khỏi, Trác Ngọc Trinh nhin không nổi, nói:

Không ngờ ông ta lại có thể là một người chu đáo như vậy!

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Phó Hồng Tuyết là một quái nhân, Yến Nam Phi cũng quái đản, những họ đều là người, hơn nữa lại là đàn ông. Những người đàn ông chân chính.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Bọn họ hình như đối với cô rất tốt.

Minh Nguyệt Tâm nói:

- Tôi đối với họ cũng rất tốt.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Nhưng cô chắc chắn phải có sự lựa chọn, một người con gái tuyệt không thể cùng lúc gả cho hai người đàn ông.

Minh Nguyệt Tâm cười miễn cưỡng, nói:

- Tôi đã chọn được rồi.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Người cô chọn là ai?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Là bản thân tôi.

Nàng thần thờ nói tiếp:

- Một người con gái không thể cùng lúc gả cho hai người đàn ông, nhưng lại có thể chẳng gả cho ai cả.

Trác Ngọc Trinh ngậm miệng, nàng ta đương nhiên nhận thấy rằng Minh Nguyệt Tâm không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa.

Minh Nguyệt Tâm vuốt nhẹ Khổng Tước linh trong tay. Tay nàng so với Khổng Tước Linh còn lạnh hơn, nàng có tâm sự.

Phải chăng những lời vô tình của Trác Ngọc Trinh đã gợi lên những tâm sự của nàng?

Một lúc rất lâu sau, Trác Ngọc Trinh bỗng nhiên lại hỏi:

- Trong tay cô đang cầm là Khổng Tước linh thật ư?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Không phải là thật.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Cô có thể cho tôi xem qua được không?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Không thể.

Trác Ngọc Trinh không chịu dừng, hỏi tiếp:

- Tại sao vậy?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Bởi vì Khổng Tước linh này tuy không phải là thật, nhưng cũng lại là một lợi khí giết người, nó cũng có sát khí. Tôi cũng không muốn để đứa bé trong bụng cô nhiễm phải sát khí.

Trác Ngọc Trinh nhìn nàng, đột nhiên cười:

- Cô có biết tại sao tôi cười không?

Minh Nguyệt Tâm đáp:

- Không biết.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Tôi bỗng nhiên phát hiện cách nói chuyện của cô, dường như so với Phó Hồng Tuyết hoàn toàn giống hệt nhau, vì thế...

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Vì thế thì sao?

Trác Ngọc Trinh lại cười cười, đáp:

- Giả như cô bắt buộc phải xuất giá, tôi nghĩ cô nhất định sẽ gả cho Phó Hồng Tuyết.

Minh Nguyệt Tâm cười cười, cười rất gượng gạo:

- Cũng may tôi không phải bắt buộc phải xuất giá.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Nhưng tôi lại không xuất giá không được.

Minh Nguyệt Tâm hỏi:

- Tại sao?

Trác Ngọc Trinh thản nhiên đáp:

- Vì con của tôi, tôi không thể để nó không có cha.

Minh Nguyệt Tâm kìm không được muốn hỏi:

- Cô muốn ai trở thành cha của nó?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Đương nhiên phải là một người đàn ông chân chính, một người đàn ông mà có thể bảo vệ mẹ con tôi.

Minh Nguyệt Tâm lại kìm không nổi hỏi:

- Một người đàn ông giống như Phó Hồng Tuyết?

Trác Ngọc Trinh lại chẳng hề phủ nhận.

Minh Nguyệt Tâm cười càng gượng gạo:

- Cô không biết hẳn là người vô tình thế nào sao?

Trác Ngọc Trinh cười bí hiểm, đáp:

- Là hữu tình? Là vô tình? Ai có thể thực sự phân biệt rõ được?

- Chúng ta vẫn đi bằng cỗ xe này sao?

- Ờ.

- Bây giờ thì ai sẽ là người đánh xe?

- Người.

Yến Nam Phi cuối cùng không thể nhịn nổi nữa:

- Tại sao lại vẫn là ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không biết.

Yến Nam Phi sửng người:

- Tại sao những lời của người lúc nào cũng để ta vừa mới nghe là sửng cả người thế?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì những gì ta nói đều là lời nói thật.

Yến Nam Phi chỉ còn biết bước lên xe, dùng roi quất ngựa:

- Người xem, đây là việc chẳng hề khó, ai ai cũng biết, sao người không học?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đã ai ai cũng đều biết, ai ai cũng có thể đánh xe cho ta, ta hà tất phải học.

Yến Nam Phi sửng lại.

Những lời của người thực sự đều là nói thật. Hắn cười khổ lắc đầu:

- Nhưng ta lại hy vọng người đôi lúc cũng nói dối một chút.

- Tại sao?

- Bởi vì khi nghe thấy lời nói thật, dường như tuyệt không một lời nói dối nào khiến người ta cảm thấy thoải mái như thế.

Xe ngựa tiến về phía trước, đã chạy rất lâu, Phó Hồng Tuyết luôn giữ im lặng, bỗng nhiên hỏi:

- Người biết tên cùng đánh cờ với Dương Vô Kỵ chứ?

Yến Nam Phi gật gật đầu, đáp:

- Hẳn gọi là Cổ Kỳ, là đại tướng dưới tay Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nghe đồn dưới tay hẳn có bốn đại cao thủ, chính là đặt theo Cầm Kỳ Thư Họa.

Yến Nam Phi nói:

- Là năm đại cao thủ, Du Cầm, Cổ Kỳ, Vương Thư, Ngô Họa, Tiêu Kiếm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Năm tên này người đều đã gặp qua?

Yến Nam Phi đáp:

- Mới gặp có ba tên, lúc đó Công Tử vẫn chưa tìm thấy Du Cầm và Tiêu Kiếm.

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn hẳn, hỏi:

- Lúc đó là lúc nào?

Yến Nam Phi đã ngậm miệng.

Nhưng Phó Hồng Tuyết lại không buông tha, hỏi tới:

- Có phải là lúc mà người và Công tử Vũ thường xuyên gặp mặt?

Yến Nam Phi vẫn ngậm miệng.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bí mật của hẳn người đều biết, cao thủ của hẳn người đều rất rành, các người lúc trước đương nhiên thương có qua lại.

Yến Nam Phi không phủ nhận, cũng không thể phủ nhận.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các người rốt cuộc là có quan hệ gì?

Yến Nam Phi lạnh lùng đáp:

- Người khác đều luôn nói rằng người tiếc lời nói như vàng, nhưng sao giờ ta lại chỉ cảm thấy người là một kẻ lăm điều?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì người không biết nói dối, lại không dám nói thật.

Yến Nam Phi nói:

- Lúc này người ta muốn nói là người, không phải ta.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Nhưng ta muốn nói đến là người.

Yến Nam Phi nói:

- Chúng ta không thể nói cái khác sao? Ít nhất cho đến lúc này ta vẫn chưa biết là người muốn đi đâu!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người biết, muốn tìm những tên thợ săn, đương nhiên phải đến tìm tại nơi có cạm bẫy mà do chính hãn bố trí.

Yến Nam Phi hỏi:

- Là nhà của Trác Đông Lai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Lúc trước là thế.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bây giờ không phải nữa à?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người chết thì không có nhà.

Yến Nam Phi hỏi:

- Trác Đông Lai bây giờ đã là một xác chết rồi sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì thế nơi đó bây giờ chẳng qua chỉ là một cái bẫy mà thôi.

Yến Nam Phi thở ra, nói:

- Ta chỉ hy vọng những tên thợ săn vẫn còn ở đó chưa bỏ đi!

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bọn chúng chắc chắn vẫn chưa đi, muốn làm thợ săn, điều đầu tiên phải học đó là tính nhẫn nại.

Trác Đông Lai quả nhiên đã là một xác chết, đến thi hài cũng đã lạnh ngắt.

Điều này chẳng có gì bất ngờ, muốn lấy việc giết người làm nghiệp, điều đầu tiên nên học đó chính là diệt khẩu! Người chỉ cần một lần tham gia

hành động của bọn chúng, thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị bọn chúng giết để diệt khẩu; trong mắt bọn chúng mà nói, sinh mạng của một con người so với mạng của một con chó chẳng hề đáng giá hơn.

Trác Đông Lai như một con chó chết dưới gốc cây.

Phó Hồng Tuyết ở phía xa xa nhìn, ánh mắt tràn đầy sự bi thương và nỗi xót xa.

- Sinh mạng vốn rất đáng quý, tại sao lại có những người không biết quý trọng một chút?

Hắn thông cảm cho con người, có lẽ bản thân dường như cũng bị hủy hoại chỉ vì một chữ rượu.

Rượu bản thân không hề xấu, vấn đề chỉ ở bản thân con người.

- Bản thân ai nếu đã muốn sa đoạ, không muốn tự đứng dậy thì khắp trần gian cũng tuyệt không có bất kỳ ai có thể cứu được người đó.

Cảm xúc trong lòng Yến Nam Phi cố nhiên không sâu được như thế, hắn vẫn còn trẻ, vẫn còn ngập tràn hoài bão chí lớn.

Vì thế hắn chỉ muốn hỏi:

- Cạm bẫy đây rồi, thợ săn thì ở đâu?

Phó Hồng Tuyết đang trầm mặc vẫn chưa mở miệng thì phía góc phòng đột nhiên vang lên một tiếng quát nhỏ:

- Coi đao!

Một ánh đao quang như ánh chớp bay thẳng tới sau lưng hắn. Phó Hồng Tuyết không hề tháo lui, không động, thứ động là đao của hắn!

Một tiếng keng vang lên, tia lửa bay tứ phía, một ánh đao quang bay vút lên trời, nhìn giống như là đã tan biến bay vào thiên ngoại.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nhập bao.

Yến Nam Phi thở ra, nói:

- Xem chừng chí ít vẫn còn một tên chưa đi!

Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp:

- Ta thấy hắn sớm đã học được tính nhẫn nại.

Hai câu nói này nói xong, đao quang mới rơi xuống, lúc rơi xuống đã phân thành hai điểm, như ánh sao rơi xuống mặt đất!

Là một cây đao, phi đao!

Phi đao dài bốn tấc đã đứt thành hai đoạn.

Nào ai có thể tưởng tượng nổi sức mạnh và tốc độ lúc phi ra của cây đao này?

Nhưng Phó Hồng Tuyết ngược tay vung đao thì đã chém rơi cây đao này, cây đao được tinh luyện rất công phu cuối cùng đã bị chém gãy.

Trong góc phòng có người đang lẩm bẩm:

- Quả nhiên là thiên hạ đệ nhất đao pháp, người quả thật là không nói dối.

Phó Hồng Tuyết từ từ quay người lại:

- Người sao vẫn chưa đi?

Hắn vừa quay người, tức thì thấy ngay Tiêu Tứ Vô.

Tiêu Tứ Vô tay không bước tới, lạnh lùng đáp:

- Trong tứ vô của Tiêu công tử, tuyệt không có hai chữ vô si, kể cả muốn đi, cũng phải đi một cách quang minh lỗi lạc.

Trong tay hắn không có đao, giống như là một gái trinh bỗng nhiên biến ra lỗ thối, đến tay cũng không biết đặt ở chỗ nào mới đúng.

Nhưng hắn không hề bỏ chạy.

Phó Hồng Tuyết nhìn hắn:

- Người chỉ có một cây đao?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Hôm nay người ta muốn đổi phó là người, ta chỉ có thể mang theo một cây đao!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Bởi vì ta biết cây đao đầu tiên cũng chính là cây đao cuối cùng, vì thế ta phóng cây đao này ra là đã dốc toàn lực.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người bản thân trước tiên đã tự đặt mình vào chỗ chết nên khi ra tay mới có thể chẳng hề do dự?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Chính là như thế.

Hắn chậm rãi nói tiếp:

- Huống hồ cây đao này của ta phóng ra, nhất định phải trúng, nếu như không trúng thì dù thêm trăm ngàn cây đao nữa cũng là vô dụng.

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn hắn, đột nhiên phẩy phẩy tay, nói:

Người nói hay lắm, người đi đi!

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Người để ta đi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Lần này ta cũng không giết người, chỉ vì người đã nói hai chữ.

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Hai chữ nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Coi đao!

Phi đao xuất thủ, lại lên tiếng báo trước, điều này tuyệt không phải là hành động của bọn tiểu nhân hèn hạ.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đao của ta chỉ giết những kẻ trong tâm có quý, trên đao của người có quý, nhưng trong tâm lại không có quý.

Tay của Tiêu Tứ Vô bỗng siết chặt lại, ánh mắt bỗng lộ ra một tình cảm rất lạ, qua một hồi lâu, mới chậm chậm nói:

- Ta nếu như không nói hai chữ đó liệu người có thể phá cây đao đó của ta không?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người hối hận à?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Không phải là hối hận, chẳng qua muốn biết sự thật mà thôi.

Phó Hồng Tuyết lại chăm chăm nhìn hắn một hồi lâu rồi lạnh lùng đáp:

Người nếu như không nói hai chữ đó, bây giờ người đã là một cái xác chết rồi!

Tiêu Tứ Vô đến một chữ cũng không nói thêm nữa, quay đầu bỏ đi, chẳng những bước đi rất nhanh, mà còn không hề quay đầu lại.

Nhưng trong góc phòng lại có người đang rầm rì:

- Cho dù hãn không hối hận, nhưng ngươi thì phải hối hận đấy.

Một người từ từ bước ra, áo xanh tất trắng, chính là Cố Kỳ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta hối hận? Hối hận cái gì?

Cố Kỳ đáp:

- Hối hận đã không giết hãn!

Tay Phó Hồng Tuyết siết chặt, hãn vốn đã có hai cơ hội giết tên thiếu niên kiêu ngạo kia, nhưng hãn lại toàn tha cho tên đó.

Cố Kỳ nói:

- Dịp may bỏ lỡ, mãi không bao giờ có lại, nếu muốn giết người, bất chấp mọi thứ.

Hãn cười cười, nói tiếp:

- Lần này ngươi không giết hãn, lần sau chỉ sợ phải chết dưới tay hãn.

Phó Hồng Tuyết chăm chăm ngó hãn, đột nhiên cười lạnh, hỏi:

- Ngươi thì sao? Lần này ta có nên giết ngươi hay không?

Cố Kỳ đáp:

- Cái này còn phải xem đã. Xem ngươi muốn hạ ta ở giữa bàn? Hay là hạ con đại long ở góc phải kia của ta? Xem quân ngươi cầm là quân trắng? Hay là quân đen?

Phó Hồng Tuyết không hiểu, hãn không chơi cờ, người có thời gian rảnh rồi mới chơi cờ, khi hãn có thời gian rảnh chỉ có phát đao.

Vì thế Cố Kỳ chỉ biết cười một mình:

- Ý của ta nói, ngươi không thể hạ con người ta, chỉ có thể hạ cờ của ta, bởi vì ta chỉ biết chơi cờ. Huống hồ ván cờ này vốn là do các người bày ra, nhưng ngươi căn bản đến cờ của ta cũng không hạ nổi.

Hãn cười mỉm bước qua trước mặt Phó Hồng Tuyết, hãn biết nhất định Phó Hồng Tuyết sẽ không ra tay, bởi vì hãn hoàn toàn không có phòng bị, bất kỳ kẻ nào cũng có thể giết hãn, nhưng Phó Hồng Tuyết lại không phải là bất kỳ kẻ nào, Phó Hồng Tuyết là Phó Hồng Tuyết.

Yến Nam Phi nhìn hãn đi ngang, bỗng cười cười nói:

- Xem chừng chiêu này ngươi lại đi không sai rồi.

Cố Kỳ nói:

- Nhưng hôm nay ta lại thua đến ba ván.

Yến Nam Phi hỏi:

- Thua Dương Vô Kỵ à?

Cố Kỳ đáp:

- Chỉ có hãn mới hạ nổi ta.

Yến Nam Phi hỏi:

- Tại sao?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì hãn sát cờ cũng như sát nhân bất chấp mọi thứ, nhưng ta thì lại có tâm sự.

Yến Nam Phi hỏi:

- Tâm sự gì?

Cố Kỳ đáp:

- Ta sợ thua cờ.

Chỉ có người sợ thua cờ mới thua những nước cờ không nên thua, càng sợ càng thua, càng thua càng sợ.

Chỉ có những người trong lòng ngập đầy nỗi sợ hãi mới giết những người không nên giết - sợ chính nghĩa, sợ chân lý.

Đêm đã rất sâu.

Cố Kỳ bước ra cửa, bỗng quay đầu lại, nói:

- Ta nghĩ các người cũng không cần ở lại đây làm gì.

Yến Nam Phi hỏi:

- Ở đây không có người sao?

Cố Kỳ đáp:

- Không có sự sống, chỉ có cái chết.

Yến Nam Phi hỏi:

- Công Tôn Đồ bọn chúng không ở đây sao?

Cố Kỳ đáp:

- Bọn chúng vốn dĩ không hề tới đây, bởi vì bọn chúng phải gấp gáp đến một nơi khác.

Yến Nam Phi hỏi:

- Đến nơi nào?

Cố Kỳ đáp:

- Các người vừa từ nơi nào đến, thì bọn chúng đến nơi đó.

Yến Nam Phi vốn vẫn muốn hỏi nữa nhưng khựng lại. Cố Kỳ vừa ra khỏi cửa. Yến Nam Phi vội đuổi theo nhưng người đã không thấy đâu nữa.

Chỉ nghe thấy tiếng từ nơi xa vọng lại:

- Nghe nói lúc khống tước chết, minh nguyệt cũng sẽ bị mờ đi, chìm sâu vào lòng đất, chìm vào đáy biển?

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Minh Nguyệt Ở Đâu

Bóng đêm càng thâm, mặt đất một màu hắc ám.

Bởi vì đêm nay không có minh nguyệt.

Đêm nay minh nguyệt có phải đã chết?

Yến Nam Phi quát ngựa tung vó, Phó Hồng Tuyết lại bất động ngồi gần người già.

- Tại sao bọn ta phải nhất định ngồi trong xe?

- Bởi vì bọn ta có xe.

- Ngựa đã mệt, một con ngựa mệt mỏi, không chở nổi hai người, lại có thể kéo xe sao?

- Bởi vì xe có bánh?

- Không sai.

...

- Bọn ta cũng có chân, vì sao lại không thể đi bộ?

- Bởi vì bọn ta cũng mệt, khí lực của bọn ta phải lưu giữ lại.

- Lưu lại để giết người?

- Chỉ cần còn có người để giết, chỉ cần có người có thể giết.

Khổng tước đã chết.

Khổng Tước sơn trang đã không còn là Khổng Tước sơn trang.

Trong bóng đêm còn có nhiều điểm tinh quang mờ nhạt chiếu rọi trên cả vùng hư phế, càng hiển lộ vẻ thê lương lạnh lẽo.

Ngựa đã vụt đi rồi trở lại cả mấy trăm dặm, chung quy cũng dừng chân.

Trong địa thất không thấy có người, ai cũng không có, mọi thứ có thể đem đi đều đã bị đem đi!

Ánh lửa khiêu động, bởi vì bàn tay cầm đuốc của Yến Nam Phi đang run rẩy.

... Nghe nói sau khi không tước chết, minh nguyệt cũng chìm lặn.

Yến Nam Phi dụng sức nghiêng rằng:

- Làm sao bọn chúng lại biết được? Làm sao biết người ở đây?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao không buông, bắp thịt trên mặt không ngừng co giật, sắc mặt trắng nhợt đã ửng đỏ, đỏ đáng sợ.

Yến Nam Phi thốt:

- Lúc này bọn ta đến đây, đằng sau tuyệt không có người theo dõi, là ai...

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hét lớn:

- Đi ra.

Yến Nam Phi ngăn người:

- Người kêu ta đi ra?

Phó Hồng Tuyết không nói nữa, khoe miệng của hăn đã cắn chặt.

Yến Nam Phi giật mình nhìn hăn, thoái lui từng bước từng bước, còn chưa lui ra, Phó Hồng Tuyết đã ngã xuống, cơ hồ đột nhiên có ngọn roi vô hình đang quất lên người hăn.

Hăn vừa quy xuống, đã bắt đầu co giật liên miên.

Ngọn roi vô hình đó phảng phất còn liên tiếp quất hăn, quất không ngừng nghỉ.

Cả thân người Phó Hồng Tuyết đều co giật méo mó, trong yết hầu phát ra tiếng rên rĩ thống khổ, giống như tiếng gào của dã thú trước lúc lâm tử.

- Ta đã lâm, ta lâm...

Hăn - một tay bầu trên đất, giống như một người sắp chết đuối đang muốn giơ tay bầu vớt một khúc gỗ căn bản không tồn tại.

Trên đất cũng toàn đất đá, móng tay hăn gãy nát, tay hăn đã bắt đầu đổ máu.

Tay còn lại của hăn... tay vẫn còn nắm chặt cán đao.

Đao vẫn còn là đao.

Đao vô tình cho nên vẫn vĩnh viễn còn.

Yến Nam Phi biết hăn tuyệt không chịu để bất cứ ai nhìn thấy nỗi thống khổ cùng cố tật đó của hăn.

Nhưng Yến Nam Phi không thoái lui đi ra bởi vì chàng đã biết, đao tuy vẫn còn là đao, Phó Hồng Tuyết lại đã không còn là Phó Hồng Tuyết.

Hiện tại vô luận là ai tiến vào đều đã có thể một đao giết chết hẳn.

... Tại sao trời già lại phải bắt hẳn chịu đựng như vậy? Tại sao phải bắt con người mang chứng bệnh như vậy?

Yến Nam Phi miễn cưỡng khống chế, không để nước mắt rơi xuống.

Đuốc đã tắt, bởi vì chàng bất nhẫn không muốn nhìn thấy nữa.

Tay của chàng cũng đã nắm chặt chuôi kiếm dưới áo. Lỗ hổng trên tường đá trong bóng tối nhìn giống như nhãn tình của một con ác thú độc nhãn trong thần thoại.

Chàng phát thệ, hiện tại vô luận là ai muốn xông vào từ chỗ đó, chàng đều phải lập tức giết người đó dưới kiếm của chàng.

Chàng tin chắc như vậy.

Không có người nào xông vào từ chỗ đó, trong bóng tối lại đột nhiên có ánh lửa phát sáng!

Ánh lửa đến từ đâu?

Yến Nam Phi chợt quay đầu, mới phát hiện bên đó có cánh cửa sắt có mười ba lỗ khóa, lại đã mở toang không phát ra tiếng động hơi thở nào.

Ánh lửa từ bên ngoài cửa chiếu vào trong, cửa mở rộng, xuất hiện năm người.

Hai người giơ cao đuốc lửa, đứng bên ngoài cửa, ba người kia bước dài tiến vào.

Người thứ nhất cổ tay phải quấn trong một dây lụa trắng quàng qua cổ, tả thủ lại hươi một thanh cô hình kiếm, nhãn tình chứa đầy vẻ cừ thù oán độc.

Người kế bên gã mặc đạo bào huyền quan, cước bộ vững chắc, hiển lộ vẻ tự tin hiếm có.

Người cuối cùng mặt đầy vết sẹo đao chém, khóe miệng tuy hé cười, xem chừng lại càng âm trầm tàn khốc.

Yến Nam Phi rùng mình, trong dạ dày lại trào dâng hơi đắng, đốt cháy ruột gan.

Chàng nên biết, người khác không thể phá mở mười ba lỗ khóa trên cửa, Công Tôn Đồ lại có thể mở được, cái lỗ hồng trên tường đá tịnh không phải là lối duy nhất có thể dùng để ra vào.

Bọn chàng đều không nghĩ ra, bọn chàng đều tin chắc, cho nên bọn chàng đã phạm phải sai lầm trí mệnh này.

Công Tôn Đồ đột nhiên giơ tay ra, xòe bàn tay, ánh kim quang lóe lên trong lòng bàn tay, chính là Khổng Tước linh.

Khổng Tước linh đã rơi vào tay lão ta, Minh Nguyệt Tâm thì sao?

Yến Nam Phi miễn cưỡng nhẫn nại, không để cho mình phải nôn mửa.

Công Tôn Đồ cười thốt:

- Bọn người không nên để ả ta dùng thứ ám khí này đối phó với cái lỗ đen ngòm trên tường đó, bọn ta là người, không phải là chuột, cũng không thể đào hang, cũng không tính phải đào hang.

Lão cười thập phần khoái trá:

- Nếu không phải ả toàn tâm toàn ý lo đối phó với cái lỗ đó, bọn ta muốn tiến vào chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Yến Nam Phi nhịn không được, thở dài một hơi:

- Ta đã lầm.

Công Tôn Đồ thốt:

- Người quả thật đã lầm, người vốn đã nên giết ta.

Dương Vô Kỵ điềm đạ nói:

- Cho nên tốt hơn hết là người sau này nhất định phải nhớ lời của ta, nếu muốn giết người, phải nên bách vô cấm kỵ.

Công Tôn Đồ thốt:

- Người không cần phải đề tỉnh hẩn, nếu hẩn cũng còn cơ hội thứ nhì, ta làm sao mà khỏi chết được.

Dương Vô Kỵ hỏi:

- Hẩn không còn cơ hội thứ hai sao?

Công Tôn Đồ đáp:

- Không.

Công Tôn Đồ lắc lắc đầu, thản nhiên thốt:

- Hiện tại người duy nhất hẩn có thể giết, là chính hẩn.

Dương Vô Kỵ nói:

- Hẳn ít ra cũng có thể giết Phó Hồng Tuyết.

Công Tôn Đồ đáp:

- Phó Hồng Tuyết là của Triệu Bình, hẳn có muốn giết cũng không được.

Yến Nam Phi nhìn bọn chúng, phát giác thanh âm của bọn chúng phảng phất đã biến thành rất xa xăm!

Chàng vốn nên tập trung toàn bộ tinh thần lực lượng để đối phó với bọn chúng.

Chàng nên biết đây đã là phút giây sinh tử, bọn chúng tuyệt không chịu tha chàng, chàng cũng không thể thoái lui.

Cho dù có đường có thể lui, cũng tuyệt không thể lui.

Nhưng chàng lại đột nhiên có cảm giác rất mệt mỏi.

Có phải là vì trong tâm chàng đã thừa nhận mình không phải là đối thủ của hai người đó?

Minh nguyệt đã chìm mất, đao thần bất bại cũng đã ngã gục, chàng còn có thể có hy vọng sao?

Công Tôn Đồ đang hỏi Triệu Bình:

- Cánh tay của người bị ai chém đứt?

Triệu Bình đáp:

- Phó Hồng Tuyết.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người có muốn trả thù không?

Triệu Bình đáp:

- Muốn...

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người chuẩn bị đối phó hẳn ra sao?

Triệu Bình đáp:

- Ta có phương pháp.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Vậy tại sao người còn chưa xuất thủ? Người không thấy đây là cơ hội tốt của người sao?

Dương Vô Kỵ thốt:

- Cơ hội một khi mất, vĩnh viễn không trở lại, chờ lúc Phó Hồng Tuyết tỉnh lại thì đã quá trễ rồi.

Công Tôn Đồ nói:

- Hiện tại người cũng không nên lo tới Yến Nam Phi.

Triệu Bình nhin không được, hỏi:

- Tại sao?

Công Tôn Đồ đáp:

- Bởi vì chỉ cần hãn động đây, Phó Hồng Tuyết lập tức có thể biến thành không tước.

Triệu Bình hỏi:

- Không tước?

Công Tôn Đồ đáp:

- Không Tước linh này vô luận ghim vào thân ai, người đó đều biến thành không tước, tử không tước.

Triệu Bình mỉm cười:

- Nhưng ta lại không hy vọng hãn chết quá nhanh.

Công Tôn Đồ cũng mỉm cười:

- Ta cũng không hy vọng vậy.

Triệu Bình đột nhiên quăng thanh cô hình kiếm xuống, năm tóc Phó Hồng Tuyết dựng dậy, lên gối tống vào cằm Phó Hồng Tuyết, tiếp đó lại phản thủ chặt vào ót Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vừa gục đầu xuống trở lại, cước của gã đã đá ra, một cước cũng quá đủ đá văng người Phó Hồng Tuyết bay bổng, văng vào vách đá.

Người của gã cũng phóng theo, dùng cùi chỏ tay phải chấn vào yết hầu Phó Hồng Tuyết, hét lớn:

- Mở mắt nhìn xem ta là ai.

Gân xanh trên trán Phó Hồng Tuyết đột nhiên căng phồng lên, không những không thể chống đỡ, cũng không thể hô hấp.

Triệu Bình cười lạnh:

- Người chém đứt cánh tay này của ta, ta phải dùng cánh tay này chấn gãy cổ người.

Hai thái dương của Yến Nam Phi cũng đã gồ lên, phảng phất đã không còn có thể hít thở.

Công Tôn Đồ mỉa mai:

- Sao người không cứu bằng hữu của người? Lẽ nào người lại đứng đó nhìn hãn chết?

Yến Nam Phi không thể động đậy.

Chàng biết nếu chàng động đậy, Phó Hồng Tuyết chỉ càng chết mau hơn. Nhưng chàng cũng không thể bất động.

Triệu Bình lúc đó đang dùng bàn tay còn lại tát mạnh vào mặt Phó Hồng Tuyết, chừng như không muốn lấy mạng hãn lập tức.

Nhưng lối vũ nhục đó lại càng khốn khổ hơn cả cái chết.

Yến Nam Phi nắm chặt chuôi kiếm dưới áo, mồ hôi trên trán chảy đầm đề như mưa, đột nhiên thốt:

- Bọn người cho dù có thể giết hãn, cũng vị tất đã có thể giết ta.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Người muốn gì?

Yến Nam Phi thốt:

- Ta muốn bọn người thả hãn.

Công Tôn Đồ hỏi:

- Còn người?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta tình nguyện chịu chết.

Công Tôn Đồ cười lớn:

- Bọn ta không những muốn người chết, cũng không thể để hãn sống.

Dương Vô Kỵ lạnh lùng thốt:

- Nếu muốn giết người, bách vô cấm kỵ.

Tiếng cười của Công Tôn Đồ đã dứt, hét lớn:

- Triệu Bình, giết hãn, giết hãn ngay bây giờ.

Triệu Bình nghiêng răng, dồn sức vào cùi chõ.

Ngay lúc đó, đột nhiên có đao quang lóe lên.

Là đao của Phó Hồng Tuyết.

Trên trời dưới đất, đao độc nhất vô nhị.

Bọn chúng đều đã nghĩ trận chiến này đã chín phần chắc chắn thắng, bởi vì bọn chúng đều quên một chuyện.

Tay của Phó Hồng Tuyết vẫn còn nắm chặt cán đao.

Cũng ngay lúc đó, Yến Nam Phi đột nhiên rung tay, kiếm quang đỏ tươi như mưa máu lắc rắc, bao phủ Công Tôn Đồ.

Kiếm của Dương Vô Kỵ cũng đã rút ra khỏi vỏ.

Động tác bạt kiếm của gã thuần thực xảo diệu, gã xuất thủ cũng thật sự hữu hiệu, một kiếm đâm ra, đâm thẳng vào tử huyệt của Yến Nam Phi.

Một kiếm của Yến Nam Phi cho dù có thể giết được Công Tôn Đồ, chàng cũng tất phải chết dưới kiếm của Dương Vô Kỵ.

Chàng chỉ còn cách trước hết xoay kiếm tự cứu lấy mình.

Người của Công Tôn Đồ lập tức thoát khỏi vòng mưa máu của kiếm quang, lẳng không phi thân, phóng ra ngoài cửa.

Thân thể của Dương Vô Kỵ cũng mượn lực chiêu kiếm mà tháo lui, cũng phóng ra ngoài cửa.

Yến Nam Phi đương nhiên tuyệt không chịu để gã thoát, vừa định rượt theo đột nhiên nghe có tiếng la kinh hồn:

- Tiếp đỡ.

Một nhân ảnh từ bên ngoài cửa bay vào, đầu tóc bù xù, mặt mày rướm máu, chính là Trác Ngọc Trinh.

May mắn kiếm của Yến Nam Phi tuy nhanh, mắt lại càng nhanh hơn, một kiếm vừa đâm tới, lập tức gò cương hồi đầu, kịp thời thu hồi lại.

Thân người của Trác Ngọc Trinh vừa bay tới thân chàng, chỉ nghe “cách” một tiếng, cánh cửa sắt đã đóng lại.

Bên ngoài cửa lập tức nghe “đình, đình, đình” mấy tiếng liên tục, mười ba lỗ khóa đã toàn bộ bị Công Tôn Đồ khóa lại.

Trên thế gian này đã tuyệt không có một người thứ hai có thể mở những lỗ khóa đó.

Yến Nam Phi dậm chân, không để tâm đến Trác Ngọc Trinh đang ngã dưới đất, chuyển người bay ra khỏi lỗ động trên vách.

- Người chiếu cố Trác cô nương, ta lấy đầu Công Tôn Đồ về gặp lại người!

Đao của Phó Hồng Tuyết đã xuất, hắn còn để tâm gì nữa?

Hiện tại hắn nhất tâm chỉ muốn giết người!

Giết kẻ sát nhân.

Mũi đao còn nhỏ máu.

Triệu Bình đã gục dưới đao, Trác Ngọc Trinh vừa ngã xuống đất cạnh thân hắn, đã thấy máu nhỏ xuống từ mũi đao.

Từng giọt từng giọt rơi trên sàn đá, bắn tung tóe, tán thành một màn sương máu mờ mịt.

Phó Hồng Tuyết động cũng không động, đứng yên nhìn máu tươi từ mũi đao rỉ xuống.

Đao của hắn không ngờ còn chưa tra vào vỏ.

Trác Ngọc Trinh vùng vẫy đứng dậy, nhãn tình nhìn chăm chăm lên thanh đao của hắn.

Nàng thật sự muốn nhìn chỗ thần kỳ nào trên lưỡi đao đó?

Lúc lưỡi đao đó giết người, giống như đã được thiên thượng chú thần cầu chúc, cũng giống như đã bị địa hạ chú ma nguyên rửa.

Trên lưỡi đao đó nhất định có rất nhiều phù chú thần kỳ.

Nàng thất vọng.

Thân đao dài dài hơi cong, mũi đao bén nhọn nhuộm đầy máu, trừ cán đao đen sì ra, cả lưỡi đao tịnh không có gì khác những lưỡi đao bình thường.

Trác Ngọc Trinh dụi dàu nói:

- Không cần biết ra sao, tôi cũng đã thấy được đao của chàng, tôi có nên cảm kích người đã chết dưới đao của chàng không?

Nàng nói rất nhỏ, rất chậm, phảng phất đang suy nghĩ đã thành lời, kỳ thật đương nhiên không phải vậy.

Nàng chỉ bất quá muốn Phó Hồng Tuyết minh bạch, chuyện nàng muốn làm, nàng luôn luôn làm được.

Nhưng vừa nói xong câu đó, nàng lập tức biết mình đã nói sai, bởi vì nàng đã thấy nhãn tình của Phó Hồng Tuyết.

Đôi tròng mắt đó trước đây còn hiển lộ vẻ rất mệt mỏi, rất bi thương, hiện tại đột nhiên lại biến thành bén nhọn lãnh khốc như mũi đao.

Thân mình Trác Ngọc Trinh không khỏi thoái lui về phía sau, ngập ngừng thốt:

- Tôi nói sai hoàn toàn.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng chăm chăm, giống như con báo hoang đang nhìn mồi, lúc nào cũng đều chuẩn bị phóng tới.

Nhưng đợi đến lúc mặt hăn hồng trở lại, hăn chỉ thở dài, hỏi:

- Bọn ta đều lầm, cái lầm của ta so với người còn đáng sợ hơn, sao lại trách người được?

Trác Ngọc Trinh hỏi dò:

- Chàng cũng lầm sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người nói lầm câu, ta giết lầm người.

Trác Ngọc Trinh nhìn thi thể dưới đất:

- Chàng không nên giết gã sao? Gã đến đây là để giết chàng mà?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Gã nếu thật sự muốn giết ta, hiện tại thi thể dưới đất đó đáng lẽ là ta.

Hăn cúi đầu, nhân tình dâng đầy niềm hối hận bi thương.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Gã không giết chàng, có phải là vì để báo đáp ân tình chàng đã không giết gã?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Đó tuyệt không phải là báo đáp, vô luận là ai chém đứt cánh tay của mình, phương pháp duy nhất để “báo đáp” hăn, là chém cánh tay của hăn xuống.

... Có lẽ bất quá chỉ là một mối cảm kích kỳ diệu khó nói, mối cảm kích người đã giúp cho gã biết chuyện mà gã chưa bao giờ nghĩ đến, cảm kích người cũng đã bảo vệ nhân cách và tự tôn của gã.

Phó Hồng Tuyết hiểu được tâm tình của gã lại nói không ra.

Có những tình cảm phức tạp vi diệu căn bản bất cứ ai đều không thể nói ra.

Máu ở mũi đao đã cạn.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nói:

- Lần này là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Tôi biết, đây là lần đầu tiên chàng giết lầm người, cũng là lần cuối cùng.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói:

- Người lầm rồi, người đi giết người, lúc nào cũng có thể giết lầm người.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Vậy chàng nói...

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đây là lần đầu tiên người thấy đao của ta, cũng là lần cuối cùng.

Đao của hãn chung quy đã tra vào vỏ.

Trác Ngọc Trinh gom góp dũng khí, cười nói:

- Thanh đao đó nhìn không đẹp, bất quá chỉ là một thanh đao bình thường.

Phó Hồng Tuyết không còn muốn nói gì nữa, quay mình, khuôn mặt trắng nhợt đột nhiên co thắt:

- Người làm sao có thể thấy thanh đao này?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Đao ở trước mặt tôi, tôi lại không phải là người mù, làm sao mà không thấy được.

Nàng nói có lý, nhưng nàng quên một chuyện.

Nơi đây căn bản không có ánh đèn.

Phó Hồng Tuyết lúc năm tuổi đã bắt đầu luyện nhãn lực, vùi mình trong một căn mật thất tối đen nóng bức, tăm tối không biết ngày nối ngày, năm nối năm.

Hãn khổ luyện trong mười năm, đã có thể thấy muỗi kiến trong ám thất, hiện tại cũng có thể thấy được sắc mặt của Trác Ngọc Trinh.

Bởi vì hãn đã luyện qua cho nên hãn biết đó không phải là chuyện dễ dàng.

Trác Ngọc Trinh làm sao mà có thể thấy được thanh đao này?

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao.

Trác Ngọc Trinh đột nhiên cười đáp:

- Có lẽ chàng còn chưa nghĩ ra, có người trời sinh đã có dạ nhân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng là một?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi không những có dạ nhân, còn có thể nhìn thấy tâm sự của người ta.

Nụ cười của nàng ảm đạm:

- Hiện tại tâm lý của chàng nhất định nghĩ rằng, tôi không phải là Trác Ngọc Trinh thật, chàng đương nhiên không nghĩ tôi là yêu quái, nhưng rất có thể là gian tế của Công Tôn Đồ phái tối, không chừng là một nữ sát tinh rất hữu danh, thậm chí cả Minh Nguyệt Tâm đều rất có thể đã bị tôi bán đứng, bởi vì không có người nào khác biết bọn tôi ở đây.

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận.

Trác Ngọc Trinh nhìn chàng, nhãn tình lại ngấn ánh lệ:

- Chàng luôn luôn không tin tôi sao? Tại sao vậy?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm, qua một hồi lâu mới từ từ đáp:

- Có lẽ người không nên thông minh như vậy. Đàn ông của Trác Ngọc Trinh, làm sao có thể bắt một nữ nhân có bản lĩnh như vậy sinh con cho gã?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Trác Ngọc Trinh lại không chịu đành chỉ:

- Tôi sinh ra đứa con này, cũng nhất định thông minh, cho nên tôi tuyệt không thể để nó sinh ra mà không có phụ thân, tôi không thể để nó suốt đời thống khổ oán hận.

Ruột gan của Phó Hồng Tuyết thót giật.

Hắn hiểu rõ ý tứ của nàng, không ai có thể hiểu rõ hơn hắn. Hắn cũng là một hài tử sinh ra không có phụ thân.

Một hài tử thông minh không có phụ thân vốn là một bi kịch. Đợi đến lúc hắn trưởng thành, nhất định sẽ gây ra bi kịch cho người khác.

Bởi vì tâm lý cừ hận của hắn cực kỳ nhiều hơn yêu thương.

Phó Hồng Tuyết chung quy thở dài một hơi, thốt:

- Người có thể đi tìm phụ thân cho nó.

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi đã tìm ra một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Chàng.

Trong địa thất càng tối tăm hơn, nghe trong bóng tối, thanh âm của Trác Ngọc Trinh phảng phất rất xa xăm.

- Chỉ có chàng mới xứng làm phụ thân của đứa nhỏ này, chỉ có chàng mới có đủ tài năng bảo vệ nó lớn lên thành người, trừ chàng ra, tuyệt không còn người nào khác.

Phó Hồng Tuyết đứng lặng trong bóng tối, có cảm giác mỗi một cơ bắp toàn thân đều từ từ cứng đờ.

Trác Ngọc Trinh lại đã nói lên chuyện làm cho hấn giật mình.

Nàng đột nhiên giơ tay nắm lấy thanh cô hình kiếm của Triệu Bình:

- Nếu chàng không đáp ứng, tôi hiện tại không thể không để đứa nhỏ này chết trong bụng.

Phó Hồng Tuyết thất thanh:

- Hiện tại?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Là bây giờ, bởi vì tôi cảm thấy nó sắp ra đời.

Nàng tuy đang vận sức kiên nhẫn chịu đựng, mặt mày nàng lại đã méo mó vì đau đớn.

Nỗi đau đớn của nữ nhân khi sinh đẻ, vốn là một trong những nỗi đau đớn mà nhân loại hầu như không thể chịu đựng được.

Phó Hồng Tuyết càng thất kinh, thốt:

- Nhưng nàng đã nói nàng mới có mang có bảy tháng.

Trác Ngọc Trinh cười khố:

- Đứa nhỏ vốn không chịu nghe lời, hà huống là đứa nhỏ trong bụng, lúc nó muốn ra, ai cũng không có biện pháp ngăn trở.

Nụ cười của nàng tuy thống khổ, lại dâng đầy tình mẹ ái hòa ôn nhu không tả nổi.

Nàng dịu dàng nói tiếp:

- Đây có lẽ chỉ vì nó vội vã muốn nhìn thấy thế giới này, cũng có lẽ bởi vì tôi đã bị đám người hồi nãy làm chấn động, cho nên...

Nàng chưa nói dứt lời, nỗi đau đớn đã làm cho toàn thân nàng co thắt lại.

Nhưng trong tay nàng vẫn nắm chặt thanh cô hình kiếm đó, giống như Phó Hồng Tuyết nắm chặt thanh đao lúc nãy.

Nàng hiểu nhiên đã hạ quyết tâm.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta... ta có thể nhận làm nghĩa phụ của nó.

Hắn tựa hồ đã dùng hết khí lực để có thể nói lên những tiếng đó, cả thanh âm cũng run rẩy.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Nghĩa phụ không thể thay thế phụ thân, tuyệt không thể.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người muốn ta làm sao?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi muốn chàng nhận tôi làm thê tử, hài tử của tôi là đứa con hợp pháp của chàng.

Lại thêm một trận đau đớn, nàng nghiêng chặt răng, miễn cưỡng cười thốt:

- Chàng nếu không chịu đáp ứng, tôi tuyệt không trách chàng, chỉ cầu chàng an táng thi thể bọn tôi trong khu mộ phần của Khổng Tước sơn trang.

Đó có phải là câu nói cuối cùng của nàng không? Phó Hồng Tuyết nếu quả không chịu đáp ứng, nàng có lập tức tự tử không?

Phó Hồng Tuyết đã ngăn người.

Hắn tao ngộ không biết bao nhiêu địch nhân đáng sợ nhất, nguy cơ hung hiểm nhất.

Nhưng hắn chưa bao giờ tao ngộ qua vấn đề nan giải này.

Thu Thủy Thanh có thể nói là vì hắn mà chết, Trác Ngọc Trinh có thể nói là thê tử của Thu Thủy Thanh.

Hiện tại Thu Thủy Thanh hài cốt còn chưa lạnh, hắn có thể đáp ứng sao? Hắn có thể làm chuyện này sao?

Nhưng nhìn từ một mặt khác, bởi vì Thu Thủy Thanh vì hấn mà chết, Khổng Tước sơn trang bốn trăm năm cơ nghiệp cũng đã vì hấn mà bị hủy diệt trong một đêm, hiện tại Thu gia chỉ còn lại một cốt nhục này, hấn vô luận là hy sinh ra sao, đều phải nên bảo vệ nàng, để cho nàng sinh sản thuận lợi, bảo vệ hài tử của nàng trưởng thành nên người.

Hấn có thể không đáp ứng sao?

Nếu ai gặp phải trường hợp như vậy, nói làm sao để giải quyết?

Thời gian giữa những trận đau đớn dần dần ngăn đi, nỗi đau càng kịch liệt, lưỡi cô hình kiếm đã cắt vào y phục của nàng.

Phó Hồng Tuyết chung quy cũng nói lên quyết định thống khổ:

- Ta đáp ứng!

- Đáp ứng làm trượng phu của tôi?

- Đúng.

Quyết định này có chính xác hay không?

Không ai có thể phán đoán, chính hấn cũng đã không thể, chỉ là vào giây phút đó, hấn đã không còn có sự chọn lựa nào khác.

Nếu ai khác là hấn, có cũng làm như vậy không?

Hơi thở hỗn hển, rên rỉ, kêu la... Đột nhiên tất cả đều đình chỉ, biến thành một sự im lặng chết người.

Sau đó có tiếng trẻ khóc lớn, phá tan cả bầu không gian tĩnh lặng, mang đến một sinh cơ mới cho trái đất.

Trên tay của Phó Hồng Tuyết nhuộm máu, nhưng lại là máu sinh mệnh!

Lần này hấn dùng cả hai tay mà mang đến, là sinh, không phải là tử!

Sinh mệnh đang vậy động.

Hấn nhìn tay mình, phát giác tâm lý cũng vậy động một cách kỳ diệu.

Thi thể của Triệu Bình còn nằm dưới đất, chết dưới đao của hấn, chỉ trong phút chốc, hấn lại đã đoạt lấy sinh mệnh của một người.

Nhưng hiện tại lại có một sinh mệnh mới, một sinh mệnh càng sống động, sinh mệnh càng tươi tắn.

Phút giây thống khổ và bi thương, một tiếng khóc chào đời vừa nghe thấy đã xua tan hết.

Mùi máu tội ác hồi nãy, đã bị máu trẻ thơ sơ sinh tẩy rửa xóa sạch.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hần tiễn chân một sinh mệnh, lại nghênh tiếp một sinh mệnh.

Thứ kinh nghiệm kỳ diệu này, đã mang đến cho hần một sự kích thích cường liệt không thể so sánh được. Sinh mệnh của hần không còn nghi ngờ gì nữa đã uống được một liều hoạt dược sinh động.

Bởi vì hần đã kinh qua lễ tẩy máu, chẳng khác gì một con phượng hoàng đã kinh qua lễ tẩy lửa, đã đón nhận cuộc sống mới, cuộc sống thứ hai.

Thứ kinh nghiệm này tuy thống khổ, lại trong quá trình trưởng thành của sinh mệnh, tối trân tối quý, nhất định không thể thiếu được.

Bởi vì đó là nhân sinh.

Chết già, sinh trẻ, vốn mang bộ dạng đó.

Tới lúc đó Phó Hồng Tuyết mới chân chính có nhận thức mới đối với sinh mệnh, nhận thức chính xác.

Nghe và thấy sinh mệnh trong lòng mình vậy động, hần đột nhiên có một thứ cảm giác hoan du trừ tình chưa từng có.

Hần chung quy đã biết quyết định của mình là chính xác, trên thế gian tuyệt không có chuyện gì có thể coi trọng hơn sinh mệnh nữa.

Ý nghĩa chân chính của một người sống, làm sao không phải tựa tại sinh mệnh tiếp tục sáng tạo trên thế gian này.

Trác Ngọc Trinh thều thào giọng nói yếu ớt:

- Là nam? Hay là nữ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Là nam, cũng là nữ.

Thanh âm của hần xuất hiện nét vui mừng tột độ:

- Cung hỷ nàng, nàng đã sinh một đôi song sinh.

Trác Ngọc Trinh thở dài thỏa mãn, trên khuôn mặt mệt mỏi dằng đầy nụ cười hạnh phúc:

- Tôi cũng cung hỷ chàng, đừng quên chàng là phụ thân của chúng.

Nàng muốn giơ tay ẵm con nàng, nhưng nàng lại quá yếu ớt, cả tay cũng không giơ lên nổi.

Ngay lúc đó, chợt nghe ầm một tiếng đại chấn, cơ hồ Thái Sơn run lở, một khối đá nặng trăm cân trên cao rớt xuống, đập vào bí thất dưới đất,

gạch đá đổ vỡ từ trên vách đá đại động bắn xuống chất đống.

Con đường ra vào duy nhất phía sau đó đã bị bít nghẹt.

Phó Hồng Tuyết cơ hồ nhịn không được, muốn hét la cuồng dại.

Sinh mệnh mới vừa sinh ra, hẳn còn phải nghênh tiếp cái chết một lần nữa sao?

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Giữa Sinh Và Tử

Tối đen chết người. Tĩnh lặng chết người.

Không có ánh sáng, không có tiếng động, đều không đáng sợ, đáng sợ nhất là không còn hy vọng.

Bọn họ đã hoàn toàn bị hãm nhập trong hầm tử vong.

Đám trẻ không khóc, đám trẻ đang bú, chỉ có tiếng bú của bọn chúng, vẫn còn sức sống sinh mệnh vầy vùng.

Nhưng sinh mệnh của bọn chúng có thể duy trì bao lâu?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt đao của hãn, nhưng hiện tại cái hầm tử vong này cả đao của hãn cũng đều vô phương đột phá.

Hãn vốn muốn an ủi Trác Ngọc Trinh, lại không biết nói làm sao, tâm của hãn quá bất loạn.

Giữa sinh và tử, xem ra hãn một mực không chịu bỏ rơi hai đứa nhỏ đó.

Tuy hãn tịnh không phải là phụ thân thân sinh của hai đứa nhỏ, nhưng giữa hãn và bọn chúng đã có một mối liên hệ kỳ diệu, thậm chí mối liên hệ còn thân mật hơn cả tình phụ tử.

Bởi vì hai đứa trẻ đó là do chính tay hãn nghênh tiếp đến thế giới này, phảng phất đã thành tục duyên sinh mệnh của chính hãn.

Thứ tình cảm đó vừa phức tạp vừa vi diệu, bởi vì nhân loại có thứ tình cảm đó cho nên thế giới này mới có thể tồn tại.

Trác Ngọc Trinh đột nhiên thốt:

- Tôi có nghe Minh Nguyệt Tâm nói qua, chừng như lúc trước bọn chàng cũng đã từng bị nhốt tại đây.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ừm.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Chàng trước đây đã có biện pháp để thoát thân, hiện tại nhất định cũng có thể nghĩ ra cách đi ra.

Mắt nàng phát ngời ánh sáng, dâng đầy hy vọng.

Phó Hồng Tuyết thật sự bất nhẫn để hy vọng của nàng bị tiêu hủy, nhưng lại không thể không để nàng biết sự thật ra sao:

- Lần trước bọn ta thoát thân chỉ vì lúc đó ở đây lại có một lợi khí phá vách.

Hiện tại nơi đây lại trống không, trừ bốn người bọn chàng ra, chỉ còn một thi thể.

Thi thể đã lạnh cứng như băng, bọn họ thế nào cũng biến thành như vậy.

Ánh mắt của Trác Ngọc Trinh lại vẫn còn tia hy vọng:

- Tôi thường nghe người ta nói, đao của chàng là lợi khí thiên hạ vô song.

Phó Hồng Tuyết nhìn đao trong tay, nổi thống hận tràn đầy giọng nói:

- Đây là lợi khí giết người, không phải để cứu người.

Nổi thống hận của chàng không phải là vì người khác, mà là vì chính chàng, chỉ cần có thể để đám trẻ sống sót, chàng không do dự làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng chàng hiện giờ đang vô năng vô lực.

Hy vọng của Trác Ngọc Trinh chung quy hoàn toàn bị phá diệt, lại miễn cưỡng cười:

- Chúng ta ít ra còn có một hy vọng.

Nàng an ủi Phó Hồng Tuyết:

- Yến Nam Phi hồi nãy muốn chàng ở lại, y nhất định sẽ quay trở lại.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Y nếu phải quay lại đây, đã quay lại từ sớm, hiện tại cho dù có quay lại, cũng nhất định nghĩ bọn ta đã không còn ở đây.

Trác Ngọc Trinh ngậm miệng.

Nàng đương nhiên cũng biết lời nói của Phó Hồng Tuyết là sự thật, Yến Nam Phi tuyệt đối nghĩ không ra bọn họ còn lưu lại đây lâu như vậy, càng nghĩ không ra Phó Hồng Tuyết bị người chôn sống ở đây.

Bằng vào tai mắt và phản ứng của Phó Hồng Tuyết, vô luận là ai chỉ cần có một điểm hành động, đều không thể qua mắt được hẳn.

Ai lại có thể tưởng được lúc đó chính là lúc hẳn đỡ đẻ? Ai lại có thể tưởng được đến lúc đó lại có đứa bé khóc lớn?

Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện ai ai cũng vô phương dự liệu, chuyện chân thật có khi thậm chí còn kỳ lạ hơn so với chuyện thần thoại.

Đám trẻ lại bắt đầu khóc.

Lòng bàn tay của Phó Hồng Tuyết xuất mồ hôi lạnh, hẳn đột nhiên nhớ hẳn còn có thể làm một chuyện cho bọn chúng.

Hẳn vốn thà chết cũng không nguyện làm chuyện này.

Nhưng hiện tại hẳn nhất định phải làm.

Triệu Bình cũng là một tay lão luyện giang hồ, trên người của kẻ lão luyện giang hồ luôn luôn mang theo những vật ứng biến cần kíp.

Lục lợi lấy đồ của một người chết, chuyện đó hẳn vốn vừa nghĩ đến đã cảm thấy kinh tởm.

Nhưng hiện tại hẳn lại đã đang làm chuyện đó.

Hẳn tìm ra một vật dẫn lửa, một cuộn dây dài, một khối hùng hoàng tinh đuổi rắn tránh tà, một bình thuốc cầm máu, một củ nhân sâm đã dùng qua còn phân nửa, một chùm chìa khóa, một cái trâm cài tóc trân châu, một đồng bạc vụn, nhiều ngân phiếu và một phong thư.

Trân châu và hoàng kim vốn là những thứ trân bảo thế nhân bất chấp thủ đoạn để đoạt vào tay, thậm chí không do dự đánh đổi bằng cả nhân cách của chính mình, nhưng hiện tại đã biến thành những thứ vô giá trị.

Đó không phải là một sự trào phúng sao?

Sau khi sinh con, còn yếu ớt, đám trẻ lại cần sữa mẹ.

Vô luận là ai cũng biết Trác Ngọc Trinh hiện tại cần nhân sâm đó nhất.

Phó Hồng Tuyết lẳng lẳng xuất đao, cắt bỏ phần đầu nơi đã bị gặm qua. Đây là lần đầu tiên hẳn không phải vì muốn lấy một sinh mệnh mà bạt đao, lại đã là lần thứ hai Trác Ngọc Trinh thấy được đao của hẳn, hẳn không thèm để ý.

Sự cách ly giữa hẳn và Trác Ngọc Trinh cũng đã bị đả phá trong quá trình sinh đẻ.

Hiện tại giữa hai người bọn họ, cũng đã có một mối liên hệ kỳ dị.

Trác Ngọc Trinh cũng không nói đến chuyện đó, lẳng lặng đón nhận nhân sâm, mắt lại nhìn đăm đăm trên cái trâm cài tóc châu hoa đó.

Đó là một đóa mẫu đơn, mỗi một hạt trên châu đều không có tí vết.

Chiếu sáng nhu hòa, dát khảm tinh xảo, nhìn trong bóng tối lại càng hiển lộ nét mỹ lệ phi phàm.

Mắt của nàng cũng phát sáng.

Nàng cũng vẫn là nữ nhân.

Mỹ lực của châu bảo, vốn không có nữ nhân nào có thể đề kháng.

Phó Hồng Tuyết do dự, chung quy cũng đưa cho nàng.

Có lẽ hẳn vốn không nên làm vậy, nhưng ngay lúc này, hẳn bận tâm gì mà không để cho nàng hưởng thụ một chút lạc thú? Một chút hoan hỉ?

Trác Ngọc Trinh mím cười, cười như đứa bé.

Đứa bé đang khóc đột nhiên đã ngủ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nàng cũng nên ngủ đi.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Tôi ngủ không được.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ cần nhắm mắt lại, tự nhiên là ngủ được.

Hắn thấy nàng đã quá mệt mỏi mất máu quá nhiều, đã kinh qua quá nhiều khổ nạn hãi hùng.

Mắt nàng chung quy cũng nhắm lại, đột nhiên đã chìm vào bóng tối tĩnh lặng điềm mật.

Phó Hồng Tuyết lặng im nhìn bọn họ, mẫu thân cùng đám trẻ trong giấc ngủ say.

Đó là một bức tranh hạnh phúc, mỹ lệ làm sao, nhưng còn có phận sự...

Hắn nghiến chặt răng, quyết tâm không để mình đổ lệ.

Hiện tại hẳn nhất định phải tìm ra một cách để giúp bọn họ thoát thân, hẳn tuy có đôi mắt có đủ năng lực nhìn mọi vật trong bóng tối, nhưng hẳn cũng đã quá mệt mỏi.

Hắn thả ngọn đuốc lên, cái đầu tiên hắn thấy, lại là tám chữ trên phong thư đó.

“Diện trình Yến Nam Phi ngô đệ.

Vũ”.

Công tử Vũ?

Phong thư này có phải là Công tử Vũ sai Triệu Bình đem đến cho Yến Nam Phi?

Ngô đệ?

Bọn họ lại có quan hệ gì?

Phó Hồng Tuyết ức chế lòng hiếu kỳ của mình, xếp phong thư lại, nhét vào ngực.

Triệu Bình không có cơ hội giao phong thư đó, hẳn hy vọng mình còn có cơ hội có thể tái kiến Yến Nam Phi.

Nhưng hắn cũng đã tự biết, hy vọng đó thật sự rất mong manh.

Đối với Phó Hồng Tuyết mà nói, ngoài phong thư và nhân sâm ra, những vật tìm thấy trên người Triệu Bình căn bản toàn là vật vô giá trị.

Bởi vì hắn hờ hững không chú ý đến một điểm, trên người một nam nhân như Triệu Bình, vốn không nên có cái trâm cài tóc châu hoa đó.

Đợi đến lúc hắn nghĩ ra điểm đó, đã quá trễ.

Mẫu thân và con trẻ đề đang ngủ say, trong bóng tối đột nhiên phát ra một trận thanh âm kỳ dị.

Phó Hồng Tuyết giơ đuốc lên, thấy một đàn rắn từ hốc đá bò ra, trườn về góc tối tăm phía trái.

Bọn chúng chịu không mùi hùng hoàng đó.

Dưới địa thất đã không có lỗ thông gió, không khí từ từ trầm hạ, mùi hùng hoàng càng nồng nặc.

Phó Hồng Tuyết lập tức phát hiện một chuyện đáng sợ - có lẽ còn chưa chết đói chết khát, bọn họ đã phải chết ngộp.

Đặc biệt là con nít.

Đám trẻ còn chưa có đủ năng lực để thích ứng với hoàn cảnh môi trường.

Vào lúc này, hắn lại phát giác một sự kiện, sự kiện làm cho cả người hưng phấn.

Cả đàn rắn vừa trườn đến cái góc tối đó, đã biến mất không thấy nữa.

Nơi đó nhất định có lối ra.

Nơi góc tường đá đó quả nhiên có một kẽ nứt, cũng không biết là đã có từ trước, hay là nứt ra sau lần địa chấn hồi nãy.

Tuy hẳn không phải là rắn, tuy hẳn không biết biết bên ngoài bức tường đó là gì, còn bên dưới có gì, nhưng chỉ cần có một chút cơ hội, hẳn tuyệt không thể bỏ qua.

Hắn rút đao ra.

Lúc Trác Ngọc Trinh tỉnh dậy, Phó Hồng Tuyết đã cạy trên tường rất lâu, vết nứt trên tường đá đã dần dần to ra, thậm chí cả con chuột mập nhất cũng đã có thể ra vào.

Chỉ tiếc bọn họ không phải là chuột.

Đám trẻ tỉnh dậy lại khóc, khóc rồi lại ngủ. Trác Ngọc Trinh cỡi áo ngoài, trải trên mặt đất, nhẹ nhàng đặt đám trẻ đang thiêu thiêu ngủ xuống, lặng lẽ gượng đứng lên.

Phó Hồng Tuyết thở hổn hển, y phục trên người đầm mồ hôi, người bất giác còn chưa ngưng nghỉ, nhưng thể lực của hắn đã tiêu hao quá nhiều, không khí lại trầm hạ ngày càng nặng nề làm cho hắn vô phương chịu đựng.

Hắn phải thoát thân lập tức, hắn dùng hết sức, “băng” một tiếng, trên mũi đao đã bị mẻ mất một miếng.

Thanh đao này đã thành một bộ phận trên thân thể hắn, thậm chí cũng đã là một bộ phận trong sinh mệnh hắn.

Nhưng tay của hắn không ngưng nghỉ.

Trác Ngọc Trinh cắn một miếng nhân sâm, lặng lẽ đưa qua.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Đám nhỏ phải bú, nàng so với ta càng cần thể lực hơn nhiều.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Nhưng nếu chàng gục ngã, còn ai có thể sống sót?

Phó Hồng Tuyết nghiêng chặt răng, trên mũi đao lại mẻ thêm một miếng.

Nước mắt của Trác Ngọc Trinh đã lăn dài.

Đó vốn là binh khí thiên hạ vô song, đủ để làm cho phong vân biến sắc, quần hùng táng đờm, nhưng hiện tại lại không thể hữu dụng bằng một cái xẻng.

Đó là một chuyện bi ai tàn khốc làm sao.

Thứ cảm giác đó tự Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng có thể nhận ra được, hãn cơ hồ thật sự đã phải ngã quy.

Bàn tay của Trác Ngọc Trinh đột nhiên lẳng lẳng đưa sang một vốc nước cam tuyền.

Phó Hồng Tuyết vừa há miệng, nước cam tuyền đã tràn vào miệng hãn, gieo một thứ hương vị ngọt ngào dễ thương đẩy lùi nhọc nhằn trong tâm hãn.

Đó là sữa của nàng.

Phó Hồng Tuyết vốn đã phát thệ không để rơi lệ nữa, nhưng giây phút này nhiệt lệ nhịn không được đã trào tuôn dạt dào.

Ngay lúc đó, kẽ nứt đột nhiên có một vật đâm vào, chính là một thanh kiếm.

Kiểm đỏ tươi!

Trên kiếm có quấn một mảnh áo, trên mảnh vải có mười chữ: “Ta còn chưa chết, người cũng không thể chết được!”

Đám trẻ lại khóc.

Tiếng khóc lớn rõ, tượng trưng cho sinh mệnh vẫy vùng.

* * * * *

Dương quang đầy trời.

Đám trẻ chung quy đã thấy dương quang.

Phó Hồng Tuyết chỉ hy vọng đám trẻ tuy chào đời trong bóng tối, đều có thể sống dưới ánh dương quang.

- Ta vốn đã quay trở lại. Ta đã đi ba lần.

- Nhưng người lại quay trở lại ba lần.

- “Chính ta cũng không biết tại sao phải quay trở lại, trong lòng ta đã không nghĩ bọn người còn ở trong đó” - Yến Nam Phi cười lớn - “Bởi vì ta vốn có năm mộng cũng nghĩ không ra Phó Hồng Tuyết cũng bị người ta chôn sống”.

Nụ cười của chàng tịnh không có một chút ác ý, chàng quả thật đang vui vẻ trong lòng:

- Lần cuối cùng, ta lại đã chuẩn bị bỏ đi.

- Sao người còn chưa đi?

- Bởi vì ta đột nhiên nghe một thanh âm kỳ quái, giống như có người đang ăn đậu phộng.

- Đó là tiếng đao mé.

- Đao của ai?

- Của ta.

Yến Nam Phi nhú mày, miệng há hốc, giật mình nhìn Phó Hồng Tuyết, thậm chí mặt đất bị nứt một lỗ lớn cũng không thất kinh bằng.

Phó Hồng Tuyết lại cười thốt:

- Đao của ta chỉ bất quá là một thanh đao bình thường.

Yến Nam Phi hỏi:

- Tay người thì sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tay ta còn nguyên.

Yến Nam Phi thốt:

- Chỉ cần tay còn, đao có mé cũng có thể giết người như trước.

Nụ cười của Phó Hồng Tuyết đột nhiên tan biến:

- Người nào?

Yến Nam Phi thở dài một hơi, cười khổ:

- Người cũng còn, chỉ tiếc ta không biết bọn chúng ở đâu?

Xa xa có xe ngựa, lại không có người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người ngồi xe tới đây?

Yến Nam Phi mỉm cười:

- Ba lần đều ngồi xe tới, ta ghét đi bộ, khi có thể ngồi xe, ta tuyệt không đi bộ.

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng:

- Chỉ vì ghét đi bộ, không phải vì chân của người?

Yến Nam Phi cũng nhìn hần, đột nhiên thở dài:

- Tại sao ta một điếm cũng không qua mắt được người?

Đứa nhỏ quần trước ngực Phó Hồng Tuyết, Yến Nam Phi một mực ức chế sự ngạc nhiên của mình, không hỏi chuyện đó.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết một mực không nói tới chuyện đó.

Chàng biết tính khí của Phó Hồng Tuyết, con người đó nếu không chịu nói tới chuyện gì, tốt hơn hết là làm như không biết.

Trác Ngọc Trinh lại đã mỉm cười chào hỏi chàng:

- Yến thúc thúc, sao không lại nhìn con của chúng tôi?

Yến Nam Phi quả thật không thể bình tĩnh đứng yên, nhịn không được, hỏi:

- Con của các người?

Trác Ngọc Trinh liếc nhìn Phó Hồng Tuyết, hỏi:

- Chàng còn chưa nói cho người nghe sao?

Yến Nam Phi hỏi:

- Nói cho ta nghe cái gì?

Trác Ngọc Trinh cười ngọt ngào:

- Hai đứa trẻ này một đứa họ Thu, một đứa họ Phó, con trai kế thừa huyết mạch Thu gia, tên là Thu Tiểu Thanh, con gái ra đời trước, tên là Phó Tiểu Hồng.

Ánh mắt nàng chứa đầy vẻ kiêu ngạo và thỏa mãn:

- Chuyện này tôi đã thương lượng với chàng rõ ràng, chúng tôi đã đồng ý.

Má nàng ửng hồng, cúi thấp đầu.

Yến Nam Phi nhìn nàng, lại nhìn Phó Hồng Tuyết, biểu tình trên mặt còn thất kinh hơn lúc nghe đao của Phó Hồng Tuyết bị mẻ.

Phó Hồng Tuyết lại đã quay đầu, cột chặt đứa bé trước ngực, thốt:

- Bọn ta sao còn chưa lên xe.

Trác Ngọc Trinh đã ngồi trong xe chờ Yến Nam Phi và Phó Hồng Tuyết đang từ từ đi tới.

Bọn họ một mực không mở miệng, một hồi lâu sau, Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Người nghĩ sao?

Yến Nam Phi miễn cưỡng cười, thốt:

- Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện làm người ta nghĩ không ra.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người phản đối?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta biết người nhất định có nỗi khổ, có lẽ...

Phó Hồng Tuyết ngắt lời chàng:

- Nếu quả thời gian đi ngược lại, ta lại gặp lại tình huống như vậy, đám trẻ đó không thể không có phụ thân, một người phải nhận làm phụ thân của chúng.

Nụ cười của Yến Nam Phi đã tươi tắn:

- Trừ người và ta ra quả thật cũng nghĩ không ra còn có ai có thể nhận làm phụ thân của chúng.

Chàng đi rất chậm, tư thế bước đi có vẻ không bắt kịp Phó Hồng Tuyết, lại còn ho khan không ngừng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên dừng chân, nhìn chàng chăm chăm:

- Người bị thương nặng không?

Yến Nam Phi đáp:

- Không nặng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên xuất thủ, vạch áo chàng ra, trên bộ ngực kiên cường có hai dấu ngón tay.

Dấu ngón tay tím bầm, chùng như đã dùng quyền chấn thương.

Tròng mắt của Phó Hồng Tuyết co thắt ngay lập tức:

- Đó có phải là Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Tử Dương Thủ?

Yến Nam Phi đáp:

- Ừm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trên chân của người trúng Thấu Cốt Đinh hay Sưu Hồn Châm?

Yến Nam Phi cười khỗ:

- Nếu là Sưu Hồn Châm, hiện tại ta còn có thể đứng vững sao?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có người của Tây Phương Tinh Tú Hải đến?

Yến Nam Phi đáp:

- Chỉ có một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là Đa Tình Tử? Hay Vô Tình Tử?

Yến Nam Phi thở dài một hơi:

- Đa Tình Tử hạ thủ cũng không lưu tình như vậy thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thấu Cốt Đinh còn ghim trong chân người?

Yến Nam Phi đáp:

- Hiện tại trên chân ta chỉ có một cái lỗ.

Tay của hắn thò ra từ ngực, lòng bàn tay đã có nhiều ám khí lóe ánh hàn quang.

Nếu chọn mười thứ ám khí đáng sợ nhất trong thiên hạ, Thấu Cốt Đinh không còn nghi ngờ gì nữa là một thứ.

Yến Nam Phi đột nhiên vừa cười vừa nói:

- May mắn vận khí của ta cũng không tệ, hắn tung ra mười ba mũi Thấu Cốt Đinh, ta chỉ hứng một mũi, lại không đủ trúng khớp xương của ta, cho nên ta cũng còn chạy nhanh hơn bọn chúng, nếu không cho dù Đa Tình Tử không giết được ta, Dương Vô Kỵ cũng đã lấy mạng ta.

Nụ cười của chàng không ngờ còn rất khoái trá:

- Ta có thể nói cho người biết một bí mật, chuyện giết người ta vốn không bằng người, chạy trốn ta lại tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất.

Tay của Phó Hồng Tuyết cũng dứt vào ngực, đợi cho chàng nói xong mới giơ ra, trên đầu ngón tay là một phong thư:

- Ngồi trên xe hãy đọc.

- “Ai lên xe?” - Yến Nam Phi cười cười - “Ta nhớ lúc trước người chừng như không biết đánh xe”.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hiện tại ta đã biết.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người học hồi nào?

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng, đột nhiên hỏi ngược:

- Người lúc trước có thể chạy trốn được không?

Yến Nam Phi ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy người học chạy trốn từ hồi nào?

Yến Nam Phi đáp:

- Đến lúc đó không thể không chạy trốn.

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng, hẳn tin rằng Yến Nam Phi đã minh bạch ý tứ của hắn - một người đến lúc làm một chuyện không thể không làm, nhất định phải làm.

Lá thư rất dài, không ngờ đến ba trang, còn chưa lên xe, Yến Nam Phi đã bắt đầu đọc.

--- Chàng đọc gấp rút.

Phó Hồng Tuyết lại rất trầm lặng, không hỏi chàng trong thư nói gì.

Xem chừng phong thư đó phảng phất có điều thú vị, bởi vì ánh mắt của Yến Nam Phi để lộ nét vui mừng.

Một thứ vui mừng tràn đầy.

Chàng đột nhiên thốt:

- Xem ra Công tử Vũ quả thật là một người tốt, quả thật lo lắng quan tâm đến mạng sống của ta.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ Yến Nam Phi cười nói:

- Y khuyên ta ly khai người mau chóng, bởi vì người hiện tại đã biến thành một thứ ôn dịch, vô luận là ai ở gần người cũng đều bị xui xẻo.

Chàng cười lớn, lại nói:

- Y thậm chí còn liệt ra một bảng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Một bảng?

Yến Nam Phi đáp:

- Trên bảng liệt ra những người muốn giết bọn ta. Người muốn giết người tính ra còn hơn người muốn giết ta một người.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Một không phải là nhiều.

Yến Nam Phi thốt:

- Có lúc không tính là nhiều, có lúc cũng không tính là ít, phải coi người đó là ai.

Nụ cười của chàng không còn khoái trá nữa, nghiêm giọng:

- Người muốn giết người căn bản không thể tính là một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tính là bao nhiêu?

Yến Nam Phi đáp:

- Ít nhất cũng phải tính là mười người?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là Tinh Tú Hải Vô Tình Tử?

Yến Nam Phi đáp:

- So với người này, Vô Tình Tử tối đa chỉ có thể tính là một đứa bé mới học giết người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là ai?

Yến Nam Phi đã lên xe, đóng cửa xe, chùng như sợ rớt xuống xe:

- Người này cũng dụng đao, dụng một thanh đao rất đặc biệt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đao gì?

Yến Nam Phi lại khóa chặt cửa xe, rồi mới nói từng tiếng:

- Thiên Vương Trảm Quỷ đao.

Trong xe rất rộng rãi. Trác Ngọc Trinh đặt đứa bé gái dựa trên đầu gối, tay ôm đứa bé trai, nhân tình lại nhìn Yến Nam Phi chăm chăm, chung quy nhin không được, hỏi:

- Thiên Vương Trảm Quỷ đao là loại đao gì?

Yến Nam Phi miễn cưỡng cười đáp:

- Thật ra mà nói, đó không thể tính là một thanh đao.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tính là mười thanh đao?

Yến Nam Phi không trực tiếp hồi đáp, lại hỏi ngược:

- Nàng có thấy qua đao của Tiêu Tứ Vô chưa?

Trác Ngọc Trinh ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu:

- Tôi đã thấy qua người hăn, hăn luôn dùng một lưỡi dao cắt móng tay.

Yến Nam Phi thốt:

- Ít nhất cần năm trăm lưỡi dao như vậy, có thể đúc thành một thanh Thiên Vương Trảm Nguyệt Dao.

Trác Ngọc Trinh thở gấp:

- Năm trăm lưỡi dao?

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Nàng có biết gã đã dùng lưỡi dao đó giết bao nhiêu người không?

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Hai người? Ba người? Năm người?

Yến Nam Phi thở dài:

- Dao của gã đã giết hai mươi bảy người, mỗi người đều bị hăn chẻ đầu làm hai.

Trác Ngọc Trinh biến sắc, ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, mắt nhìn ra ngoài song cửa, miễn cưỡng cười:

- Người không phải cố ý dọa ta chứ?

Yến Nam Phi cười khỗ:

- Nàng nếu thấy thanh đao đó, sẽ biết ta có dọa hay không.

Chàng đột nhiên lắc đầu:

- Nhưng nàng nhất định không thể thấy, ông trời bảo hộ mong ngàn vạn lần không để nàng thấy.

Trác Ngọc Trinh không hỏi nữa, bởi vì nàng thấy một chuyện rất kỳ quái:

- Người nhìn cái bánh xe đó xem.

Bánh xe tịnh không kỳ quái, nhưng bánh xe đó làm sao có thể lăn?

Yến Nam Phi nhin không được, ghé đầu nhìn ra một cái, sắc mặt đã biến đổi:

- Bánh xe đó là trên xe bọn ta?

Câu nói còn chưa dứt, xe đã bắt đầu nghiêng nghiêng, nghiêng sang phía một bên đường.

Trác Ngọc Trinh lại la lớn:

- Người xem, sao chỉ có nửa con ngựa?

Nửa con ngựa? Trên thế giới này làm sao có nửa con ngựa?

Càng kinh hồn hơn, nửa con ngựa đó cũng chạy về phía trước, chạy bằng hai chân.

Đột nhiên, một làn mưa máu như loạn tiễn bắn ra.

Nửa con ngựa đó chạy tới bảy tám bước rồi quy xuống, nội tạng ruột gan đổ ào xuống đất.

Yến Nam Phi hét lớn:

- Coi chừng.

Tiếng hét vừa dứt, xe ngựa đã bay bổng lên, giống như tự mình nó bay lên.

Yến Nam Phi bay tới, ôm lấy Trác Ngọc Trinh và mấy đứa bé, giơ chân đá cửa xe.

Một bàn tay từ bên ngoài thò vào, chỉ nghe thanh âm của Phó Hồng Tuyết hét:

“Năm lấy”.

Hai tay vừa nắm vào nhau, Phó Hồng Tuyết kéo Yến Nam Phi, Yến Nam Phi ôm Trác Ngọc Trinh cùng mấy đứa bé, hét lên một tiếng, cả người lẫn mấy đứa bé đều đã bay ra ngoài.

Tiếp theo ầm một tiếng, cỗ xe đã đâm thẳng vào một cây đại thụ bên đường.

Vỡ tan nát.

* * * * *

Chính ngọ.

Khí trời quan đấng, dương quang diễm lệ.

Dương quang tươi tắn chiếu thẳng trên con đường lớn, lại đột nhiên bị một áng mây đen vần vũ, che phủ ánh mặt trời, phảng phất cả mặt trời cũng bất nhẫn nhìn sự kiện phát sinh trên đại lộ.

Cỗ xe đã vỡ tan nát.

Ngựa kéo xe đã biến thành hai phần, nửa phần sau còn dính vào xe, nửa phần trước lại đổ ập giữa đường.

Hồi nãy đã có chuyện gì xảy ra?

Trác Ngọc Trinh ôm chặt đứa bé vào lòng, không để cho nó khóc, tuy nàng không biết chuyện gì xảy ra hồi nãy, nhưng nàng thật sự quá sợ hãi, sợ đến nỗi không cảm thấy đau đớn.

Tuy xương cốt toàn thân nàng đều gầy như gãy nát, nhưng nỗi sợ hãi khủng bố đã làm cho nàng hoàn toàn tê dại, sau đó nàng nhịn không được bắt đầu ói mửa.

Một gã tiều phu trẻ đang đứng cạnh mấy cây đại thụ bên đường, cũng không ngừng ói mửa.

Gã hồi nãy đang chuẩn bị băng qua đường, lại thoái lui, vì gã thấy có một cỗ xe ngựa đang phi nhanh tới.

Người đánh xe sắc mặt trắng nhợt, xem chừng đang hận không thể đánh xe chạy bảy tám trăm dặm trong chốc lát.

“Có lẽ nào người này vội vã về nhà vì có tang lễ”.

Gã tiều phu trẻ tuổi đã chuẩn bị thóa mạ hai câu, còn chưa mở miệng chưởi, đã thấy đao quang lóe lên một cái.

Sự thật gã căn bản không thể phân biệt rõ ràng đó là đao quang? Hay là sấm chớp?

Gã chỉ thấy một đạo ánh sáng từ cánh rừng đối diện bay ra, bay qua lưng con ngựa đang kéo xe.

Con ngựa đang phi nước đại như rồng bay cọt phóng đó, đột nhiên bị cắt làm hai, phần trước cắt đứt hẳn với phần sau.

Nửa thân trước của con ngựa kéo hai chân phi tới.

Sau đó có xảy ra chuyện gì, gã tiều phu đó căn bản không thấy được, gã đơn giản không thể tin chuyện đó là thật.

Gã hy vọng đó chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng.

Nhưng gã đã đang ói mửa.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐAO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thiên Vương Trảm Quỷ Dao

Một thanh đao có thể chém đứt làm hai một con ngựa đang phi, thanh đao đó phải ra sao?

Không có ai thấy.

Đao quang từ cánh rừng bên đường bay ra, xe ngựa lại đã phóng qua hai ba chục trượng, nhìn từ đó sang, không thấy người, càng không thấy đao, Phó Hồng Tuyết đứng trước người Trác Ngọc Trinh cùng hai đứa bé, mắt nhìn chăm chăm vào cánh rừng tối tăm dày đặc, bộ mặt trắng nhợt phảng phất lại càng nhợt nhạt hơn.

Yến Nam Phi thở hỗn hển, lập tức hỏi:

- Người có nhìn thấy thanh đao đó không?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người người nhất định đã biết đó là loại đao gì?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Yến Nam Phi thở dài:

- Xem ra tin tức của Công tử Vũ quả nhiên rất linh thông, Miêu Thiên Vương quả nhiên đã đến.

Đao của Miêu Thiên Vương, đương nhiên là Thiên Vương Trảm Quỷ đao.

Tay của Phó Hồng Tuyết nắm chặt, lạnh lùng thốt:

- Người đến chỉ sợ cũng không ít.

Ngay lúc đó, hai đầu con lộ mỗi đầu đều có hai cỗ xe lớn chắn ngang đường, khúc đường đó hoàn toàn bị phong tỏa.

Phía bên trái, trên cỗ xe thứ nhất có để mấy cái ghế gỗ, hai người bắt chéo chân ngồi trên xe đánh cờ.

Trên cỗ xe thứ hai cũng có hai người, một người ngồi dựa móng tay, một người uống rượu, bọn chúng làm những chuyện đó xem chừng rất chăm chú, ai cũng không ngẩng đầu nhìn sang bên này một cái.

Phó Hồng Tuyết và Yến Nam Phi không ngờ cũng chừng như không nhìn bọn chúng.

Bên phải, trên cỗ xe thứ nhất, có vô số nữ nhân, trẻ có già có. Có người đang thêu thùa, có người cắn hạt dưa, cũng có người đang chải tóc, người già nhất, chính là Quỷ Ngoại Bà.

Trên cỗ xe thứ hai có một cái chảo đồng to lớn vừa vặn để nấu đủ cơm cho năm trăm hòa thượng ăn no.

Yến Nam Phi đã từng ghé qua Thiếu Lâm tự, đã từng thấy qua loại chảo đó, chàng trời sinh là một người hiếu kỳ.

Miệng chảo trên xe xem ra không nhỏ hơn miệng chảo Thiếu Lâm tự. Kỳ quái nhất là trong chảo không ngờ còn có một người, mặt tròn tròn, đầu to tai bự, cắt xéo mặt lại là một vết sẹo đao như con độc xà bò từ mi tâm thẳng xuống khoe miệng, làm cho khuôn mặt vốn rất hòa ái đột nhiên biến thành tà ác quỷ dị không thể tả nổi.

Xe đi không nhanh, mặt chảo lắc lư nhẹ nhẹ, người ngồi bên trong giống như ngồi trong nôi.

Mây đen đã bay xa, mặt trời lại lên cao, tâm của Yến Nam Phi lại chùn xuống.

Nhưng chàng phải miễn cưỡng gượng cười, thì thào:

- Nghĩ không ra Đa Tình Tử không ngờ lại không đến.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Một khi nhất kích không trúng, toàn thân phải thối lui, đó vốn là quy củ lâu đời của Tinh Tú Hải bọn chúng.

Nụ cười của Yến Nam Phi phảng phất có vẻ vui mừng:

- Trừ gã ra, ai phải đến đều xem ra đã đến, ai không nên đến cũng đã đến.

Chàng nhìn người mập mập có sẹo trên mặt vừa cười vừa nói:

- Đầu bếp họ Hách, người cũng đến sao?

Vết theo trên mặt gã béo như con độc xà nhúc nhích. Gã đang cười, nụ cười lại làm cho mặt mày gã nhìn càng đáng ác quỷ bí:

- Ta đến để lượm xác.

Yến Nam Phi hỏi:

- Lượm xác ai?

Hách Trù Tử đáp:

- Ai cũng lượm, ngựa chết thì bỏ vô bụng, người chết thì bỏ vô quan tài.

Toàn bộ các cỗ xe đã dừng hẳn. Người chơi cờ còn nhắc quân cờ, người uống rượu còn rót rượu, người chải tóc cũng còn đang chải tóc.

Hách Trù Tử cười nói:

- Xem ra miệng của mọi người hôm nay gặp may mắn, Hách Trù Tử nấu thịt ngựa ngũ hương, tịnh không phải ai ai cũng đều có cơ hội ăn được.

Yến Nam Phi hỏi:

- Xem chừng đồ người nấu ngon đâu phải là thịt ngựa ngũ hương?

Hách Trù Tử đáp:

- Ta nấu cái gì không ngon, chứ thịt ngựa ngũ hương thì các người ăn bảo đảm ngon.

Nói xong câu đó, người gã đã phóng ra khỏi chảo đồng, nhảy xuống xe, người tròn vo không thấy thân, thật sự rất khó tin một người béo nặng cả hơn hai trăm cân như vậy lại nhảy xuống gọn gàng như vậy, động tác không ngờ có khinh xảo linh mẫn như vậy.

Trên người gã cũng có một thanh đao, dao chặt thịt.

Trác Ngọc Trinh nhìn không được, hỏi:

- Gã Hách Trù Tử đó, có phải quả thật là một đầu bếp không?

Yến Nam Phi đáp:

- Giả.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tại sao người ta lại kêu gã là đầu bếp?

Yến Nam Phi đáp:

- Bởi vì gã thích chiên nướng, cũng vì gã thích dùng dao chặt thịt.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Gã giỏi nấu món gì?

Yến Nam Phi đáp:

- Nướng tim người, chiên hông người.

Gã tiều phu trẻ tuổi đã ngừng ói mửa, chỉ vừa ngẩng đầu lên nhìn một cái, đã ngấn người, gã nằm mộng cũng nghĩ không ra chỗ này lại đột nhiên biến thành nhiệt náo như vậy.

Hôm nay gã chỉ mới ăn hai cái bánh bao, mấy chén canh, vốn đã ói ra hết, bây giờ không còn gì để ói ra nữa, nhưng gã vừa nhìn lần thứ hai, lập tức lại nhịn không được bắt đầu ói tiếp, ói còn ghê hơn lần trước.

Hách Trù Tử đã rút con dao chặt thịt của gã ra, một đao chặt trên mình ngựa, chặt cả da lẫn thịt thành một cục lớn rồi quăng lên, quăng vào cái chảo đồng lớn trên xe.

Hữu thủ của gã cầm dao, tả thủ quăng thịt, hai tay lúc giơ cao lúc hạ thấp, động tác vừa khinh xảo, vừa thành thực, con ngựa chỉ trong một thời gian ngắn đã bị gã chặt thành một trăm ba chục phần, còn dễ dàng hơn người khác xẻ đậu hũ.

Thịt ngựa đã ở trong chảo, còn ngũ hương?

Hách Trù Tử chùi dao chặt thịt dính đầy máu trên gót giày, quay trở lại mở nắp quan tài; trong quan tài không ngờ có mang đủ loại đồ ướp, ớt, dầu, muối, tương, dấm, nấm, hồi... Bất cứ thứ gì có thể nghĩ tới, trong quan tài đều có.

Hách Trù Tử lẩm bẩm:

- Cỗ xe đồ đó có đủ gỗ để nhúm lửa, đợi đến lúc cỗ xe bị thiêu rụi, thịt cũng chín tới.

Dương Vô Kỵ đang đánh cờ đột nhiên thốt:

- Phần của ta không cần nấu rục quá, rằng ta còn tốt.

Hách Trù Tử hỏi:

- Đạo sĩ xuất gia cũng ăn thịt ngựa?

Dương Vô Kỵ đáp:

- Có lúc cả thịt người cũng ăn, hà huống là thịt ngựa.

Hách Trù Tử cười thốt:

- Đạo sĩ nếu quả thật muốn ăn thịt người, đợi một lát thế nào cũng có.

Dương Vô Kỵ nói:

- Ta vốn đến đây để đợi, ta không gấp gáp chút nào.

Hách Trù Tử cười lớn, liếc về phía Phó Hồng Tuyết:

- Thịt người bổ máu nhất, nếu ăn thịt người đó, sắc mặt cũng không phát trắng nhợt đâu.

Gã cười lớn, dùng một tay nhắc cái chảo đồng nặng ba trăm cân đi xuống xe, lại dùng gỗ trên cỗ xe bị vỡ, chắt thành một đồng lửa đặt cái chảo lên. Ngọn lửa lóe lên, cháy tí tách không ngừng.

Đứa bé lại khóc, Trác Ngọc Trinh vạt áo cho bọn chúng bú. Công Tôn Đồ đang uống rượu, đột nhiên thốt:

- Da trắng quá.

Hách Trù Tử cười cười xen vào:

- Thịt mềm quá.

Quý Ngoại Bà đang cắn hột dưa cũng thở dài, thốt:

- Đứa bé tội nghiệp quá.

Phó Hồng Tuyết có cảm giác dạ dày đang co thắt, bàn tay nắm chặt cán đao của hãn đã lộ gân xanh, phảng phất đã muốn bạt đao.

Yến Nam Phi lại nắm tay hãn, nói nhỏ:

- Hiện tại không thể động.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng thấy được hiện tại không thể động. Đám người đó tuy làm ra vẻ nhàn nhã, kỳ thật lại không khác gì một tổ ong, chỉ cần động một cái, hậu quả bất kham thiết tưởng. Nhưng bất động như vậy để đợi cái gì, đợi cho bọn chúng ăn hết thịt ngựa, ăn tới thịt người?

Thanh âm của Yến Nam Phi vẫn trầm lắng, đột nhiên lại hỏi:

- Người có biết “Bát Đâm Bát Mạn” Đỗ Thập Thất?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Yến Nam Phi thốt:

- Con người đó tuy không phải là đại hiệp, lại so với đám đại hiệp mà ta biết càng hiệp khí hơn, ta đã cùng y ước hẹn gặp nhau tại trà quán Thiên Hương lâu, chỉ cần có thể tìm ra y, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể giải quyết, ta cùng y có mối giao tình không tẻ.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đó là chuyện của người.

Yến Nam Phi thốt:

- Chuyện của ta là chuyện của người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta không biết y.

Yến Nam Phi thốt:

- Nhưng y lại biết người.

Người đánh cờ vẫn còn đánh cờ, mỗi người đều vẫn còn làm chuyện mình đang làm, căn bản không chú ý đến bọn họ, làm như bọn họ đã là người chết rồi.

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Người có phải là người nói lý lẽ không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có khi có, có khi không.

Yến Nam Phi hỏi:

- Hiện tại không phải đã đến lúc không thể không nói lý lẽ sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Xem chừng là vậy.

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Trác Ngọc Trinh và con của nàng có thể chết không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không thể.

Yến Nam Phi thở dài:

- Chỉ cần người nhớ kỹ câu nói đó, bọn ta bỏ chạy.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chạy? Làm sao chạy?

Yến Nam Phi đáp:

- Người một khi nghe hai chữ “chó con”, đem Trác Ngọc Trinh và hai đứa nhỏ leo lên cỗ xe đó, quất ngựa chạy đi, chuyện khác để ta lo.

Chàng cười cười, lại nói:

- Đừng quên chạy trốn ta vốn là thiên hạ đệ nhất.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng. Hẳn đương nhiên minh bạch ý tứ của Yến Nam Phi, hẳn hiện tại hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào, vô luận ra sao, hẳn đều tuyệt không thể để Trác Ngọc Trinh cùng đám nhỏ rơi vào tay đám người đó.

Quý Ngoại Bà ngồi trên cỗ xe ngựa, tổng cộng có năm nữ nhân, trừ bà ta ra, những nàng trẻ tuổi đều không khó nhìn chút nào.

Không khó nhìn có nghĩa là dễ nhìn, người dễ nhìn nhất đang chải tóc, tóc dài, vừa đen lại vừa mượt.

Yến Nam Phi đột nhiên thốt:

- Nghe nói Miêu Thiên Vương lớn lớn nhỏ nhỏ tổng cộng có bảy tám chục bà vợ.

Quý Ngoại Bà thốt:

- Là tám chục, lão thích chính xác.

Yến Nam Phi thốt:

- Nghe nói lão không cần biết là đi tới đâu, ít ra cũng dẫn bốn năm bà vợ theo bên mình, bởi vì, lão lúc nào chỗ nào cũng đều có thể dùng tới.

Quý Ngoại Bà đáp:

- Lão là một nam tử hán tinh lực sung mãn, làm vợ lão là may mắn lắm rồi.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bà có phải là vợ lão không?

Quý Ngoại Bà thở dài:

- Ta tuy rất muốn, nhưng chỉ tiếc lão chê ta đã quá già.

Yến Nam Phi thốt:

- Ai nói bà quá già, ta thấy bà còn trẻ hơn nữ nhân ngồi chải tóc tới mười tuổi.

Quý Ngoại Bà cười lớn, nữ nhân đang chải tóc biến sắc, nhìn chàng một cách thù hận.

Yến Nam Phi lại nhìn ả cười lớn:

- Kỳ thật nàng cũng không thể tính là quá già, trừ Quý Ngoại Bà ra, nàng là người trẻ nhất.

Hiện tại mọi người đều thấy chàng đang cố ý gây phiền hà, lại nghĩ không ra tại sao chàng làm như vậy, người nào cố ý không nhìn chàng, hiện tại cũng nhìn không được phải mở to hai mắt nhìn chàng.

Chàng quả nhiên bắt qua Hách Trù Tử:

- Trừ việc chặt thịt nấu nướng ra, con dao chặt thịt của người còn làm gì được?

Hách Trù Tử đáp:

- Còn có thể giết người.

Con độc xà trên mặt hấn lại bắt đầu nhúc nhích:

- Dùng một thao đao bên trên có khảm đầy trân châu để giết người, so với dùng một con dao chặt thịt để giết người cũng không có gì bất đồng.

Yến Nam Phi thốt:

- Có một điểm bất đồng.

Hách Trù Tử hỏi:

- Điểm nào?

Yến Nam Phi lại không lý gì tới gã, chuyển thân, mở nắp quan tài, lăm bẫm:

- Nghĩ không ra trong đây không ngờ cũng có hành tỏi, không biết có tiêu không?

Hách Trù Tử hét lớn:

- Điểm bất đồng là gì?

Yến Nam Phi vẫn không lý gì tới gã:

- Ồ, quả nhiên trong đây có tiêu, xem ra cái quan tài này đơn giản là một cái nhà bếp.

Hách Trù Tử đang ngồi, hiện tại đã đứng lên:

- Người tại sao lại không nói? Có điểm gì bất đồng?

Yến Nam Phi chung quy cũng quay đầu mỉm cười:

- Điểm bất đồng đó ta cũng không biết, ta chỉ biết hầm thịt ngựa ngũ hương nên rắc nhiều tiêu.

Chàng vốc một nắm tiêu, đi vòng qua gần chảo, lại nói:

- Đại khái không ai không ăn được tiêu, không ăn được tiêu chỉ có chó con.

Hách Trù Tử đã nóng mặt đến trắng nhợt, ngay lúc đó, chợt nghe có tiếng một tiếng ngựa hí vang.

Phó Hồng Tuyết đã âm Trác Ngọc Trinh, Trác Ngọc Trinh âm hai đứa nhỏ, hai người lớn hai đứa bé bốn người đã phóng lên xe.

Trác Ngọc Trinh đặt hai đứa bé trong quan tài, Phó Hồng Tuyết vung roi quất ngựa, Yến Nam Phi nhắc cái chảo đồng lên.

Công Tôn Đồ quăng chén, hét lớn:

- Coi chừng.

Hai tiếng còn chưa dứt, Trác Ngọc Trinh cũng đã tự chui mình vào quan tài đập nắp lại.

Yến Nam Phi xoay tay một vòng, quăng cả chảo thịt ngựa sôi sùng sục “xèo” một tiếng bay về phía đối diện cỗ xe.

Nước canh bắn tứ tung, kiện mã hí vang, xe nghiêng ngã, từng mảng từng mảng thịt ngựa theo nước canh như loạn tiễn bay ủa ra, chỉ cần đụng vào da thịt, lập tức bị cháy phỏng ngay.

Người trên xe dùng áo che mặt, kinh hãi bay lên.

Phó Hồng Tuyết hữu thủ nắm chặt đao, tả thủ quất roi, nhắm khoảng giữa hai cỗ xe đang nghiêng ngã phóng tới.

Thân hình của Tiêu Tứ Vô lảng không, đột nhiên đề khí trầm mình, dồn chân lực vào mỗi một cơ bắp trên mông.

Phi đao đã nằm trong bàn tay phải của gã.

Dương Vô Kỵ lúc bay lên cũng đã xoay tay nắm chuôi kiếm.

Đao của Tiêu Tứ Vô đã bay ra.

Cái trầm mình đó gã hoàn toàn không phát xuất một chút thanh âm, một đao đó lại đã dụng hết toàn lực, tung ra lần này cũng nhắm vào lưng của Phó Hồng Tuyết.

Mấy cỗ xe tuy đã nghiêng ngã, đường thoát lại không rộng rãi cho mấy, Phó Hồng Tuyết tất phải chú tâm điều khiển xe ngựa, lưng của hãn cũng không có mắt, căn bản không biết đao quang như ánh chớp đang bay tới. Cho dù hãn có biết, cũng không thể quay người tránh đỡ. Cho dù hãn có thể tránh đỡ một đao đó, cũng không thể điều khiển cỗ xe thoát qua phía trước.

Trong một chớp mắt khấn cấp đó, vô đao của hắn đột nhiên từ dưới hông thò lên, “đinh” một tiếng, vô đao đen sì bắn lửa, phi đao gãy thành bốn đoạn đã rơi rớt trên xe.

Kiểm của Dương Vô Kỳ đã rút ra khỏi vỏ, một chiêu “Ngọc Nữ Xuyên Thoa”, lẳng không đâm xuống.

Hông của Phó Hồng Tuyết phình ra đẩy vô đao lên, phản thủ bạt đao, đao quang lóe lên một cái, nghênh đón kiếm quang từ bên trên.

Đao kiếm tịnh không chạm vào nhau. Uy thế của kiếm quang tuy đàn áp, đao lại càng nhanh hơn, mũi kiếm của Dương Vô Kỳ chỉ cách yết hầu của Phó Hồng Tuyết tối đa có một phân, một phân đó lại là một phân trí mạng, chỉ nghe một tiếng hô thảm, máu tươi bắn ra như mưa, một cánh tay từ trên không rớt xuống, tay còn nắm chặt cán kiếm - chính là Tùng Văn thiết kiếm hình thức cổ nhả.

Lúc người của Dương Vô Kỳ rơi xuống, lại rơi thẳng vào cái chảo đồng nóng bỏng.

Lần có hy vọng nhất để giết chết Phó Hồng Tuyết trong cả đời lão, kiếm của lão đã gần đâm xuyên yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Chỉ bất quá thiếu một phân.

Kiện mã hí vang, cỗ xe đã tung bám bụi đường, bay qua vùng kiếm quang hòa máu tươi.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu lại nhìn thông lộ đằng sau. Hắn nghe tiếng ho khan của Yến Nam Phi, một kiếm của Yến Nam Phi vì hắn mà đoạn hậu, nghĩ tất cũng đã tận toàn lực.

Hắn không dám quay đầu lại nhìn, hắn sợ mình một khi quay đầu, sẽ phải ở lại, cùng Yến Nam Phi quyết chí tử chiến.

Chỉ tiếc có những người không thể chết!

Tuyết không thể.

* * * * *

Đêm lạnh, mộ hoang.

Một cỗ xe dừng bánh giữa một khu mộ phần ngổn ngang, loạn thạch cương hoang lương vắng vẻ không có tới một người.

Quan tài trên cỗ xe lại đột nhiên có người ngồi dậy. Tóc dài quá vai, mắt như thu thủy. Nàng cho dù là quý, cũng nhất định là nữ quý mỹ lệ, đủ để làm cho thư sinh lẻ bóng trong căn phòng hoang lạnh giữa đêm vắng mê say.

Mắt của nàng chớp chớp, phảng phất người nàng tìm kiếm tịnh không phải là thư sinh, mà là một người cầm đao.

Phó Hồng Tuyết đã đi đâu? Vì sao lại để một mình nàng ở đây?

Trong mắt nàng vừa dâng tràn vẻ hoảng sợ, Phó Hồng Tuyết đã xuất hiện trước mặt nàng.

Hoang phần bốc sương mù mịt, từ trong sương mù nhìn ra, bóng đêm phảng phất trở thành trắng nhợt, trắng nhợt như mặt Phó Hồng Tuyết.

Thấy khuôn mặt trắng nhợt đó, Trác Ngọc Trinh tuy thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi hoài nghi:

- Tại sao chúng ta lại phải đến đây?

Phó Hồng Tuyết không đáp, hỏi ngược:

- Một hạt gạo, giấu chỗ nào an toàn nhất?

Trác Ngọc Trinh ngẫm nghĩ:

- Giấu trong một bao gạo.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Một cỗ quan tài phải giấu ở đâu mà không làm cho người ta chú ý?

Trác Ngọc Trinh chung quy cũng minh bạch ý tứ của hã, gạo giấu trong bao gạo, quan tài giấu giữa đám mộ phần.

Nhưng nàng lại còn một điểm còn chưa hiểu:

- Bọn ta tại sao không đi tìm Đỗ Thập Thất bằng hữu của Yến Nam Phi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bọn ta không thể đi.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Chàng không tin tưởng gã?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Yến Nam Phi có thể tin tưởng người nào, ta cũng tin tưởng người đó như vậy.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Vậy tại sao chàng không đi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Thiên Hương lâu là một trà quán lớn, Đỗ Thập Thất là một danh nhân, ta nếu đi tìm gã, trong vòng ba canh giờ, bọn Công Tôn Đồ tất cũng biết.

Trác Ngọc Trinh thở dài một hơi, dịu dàng thốt:

- Nghĩ không ra chàng so với tôi còn cẩn thận hơn.

Phó Hồng Tuyết tránh sáng mắt của nàng, móc ra một gói giấy dầu trong ngực:

- Ta ra ngoài đường mua được một con gà nướng, nàng cứ ăn hết không cần để phần cho ta, ta đã ăn no rồi.

Trác Ngọc Trinh lẳng lẳng đón nhận, mở bọc giấy ra, nước mắt nhỏ giọt trên con gà nướng.

Phó Hồng Tuyết làm như không thấy:

- Ta đã quan sát rồi, trong vòng ba dặm xung quanh đây đều không có khói lửa, đằng sau cũng không có ai truy tìm bọn ta, nàng cần phải ngủ một giấc ngon lành, đợi lúc bình minh ta muốn nàng làm một chuyện.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Chuyện gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đi nghe ngóng Đỗ Thập Thất ở nơi nào, đến lúc ta đi tìm gã, tuyệt không thể để ai thấy.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Bọn ta còn phải đi tìm gã?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu:

- Bộ dạng của ta quá dễ bị người ta chú ý, người nhận ra nàng lại vốn không nhiều, ta cũng biết một chút nghề dịch dung.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Chàng đừng lo, tôi cũng không phải là một nữ nhân ẻo lả, tôi có thể tự chiếu cố lấy mình mà.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng có thể cỡi ngựa không?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Được.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đợi sáng sớm nàng sẽ cỡi ngựa đi, đến nơi có người, lập tức thả con ngựa này, mượn xe đi tiếp, tới lúc trở về, hãy mua một con lừa.

Dân bắc phương phong kiến, nữ nhân cỡi lừa cũng không ít.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Tôi nhất định đặc biệt cẩn thận, chỉ bất quá bọn nhỏ...

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bọn nhỏ giao cho ta, nàng cho chúng bú no nên rồi hãy đi, cho nên nàng tối nay phải ngủ thật ngon.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Còn chàng?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nàng không cần phải lo cho ta, có lúc ta đang đi cũng có thể ngủ.

Trác Ngọc Trinh nhìn hẩn, sóng mắt dâng đầy tình thân, cũng ngập tràn vẻ thương hại, phảng phất có rất nhiều chuyện muốn nói.

Phó Hồng Tuyết lại đã quay mình, đối diện bóng đêm âm trầm bao phủ khắp mặt đất, hiện tại cơ hồ đã ngủ.

* * * * *

Chính ngộ.

Đám trẻ chung quy đã ngủ, Trác Ngọc Trinh đi đã ba canh giờ.

Phó Hồng Tuyết ngồi dưới bóng một ngôi mộ, thất thần nhìn một ngôi mộ trước mặt, đã không động đậy một hồi lâu.

Tâm lý của hẩn đang nghĩ gì?

Những người nào mai táng dưới những hoang mộ tằm tối này? Trong đó có ít nhiều anh hùng vô danh? Có ít nhiều lãng tử tịch mịch?

Người tịch mịch lúc sinh tiền, chết rồi có còn tịch mịch?

... Sau khi hẩn chết, có người mai táng hẩn không? Mai táng ở đâu?

... Những vấn đề đó có ai có thể phúc đáp?

Không có ai!

Phó Hồng Tuyết nằm dài dưới đất thở dài một hơi, chầm chậm đứng lên, đứng trên gò nhìn quanh.

Con lừa gầy còm mệt mỏi, thiếu phụ bình phàm tiều tụy.

Phó Hồng Tuyết thấy nàng, tâm lý cũng không khỏi tự hào về thuật dịch dung của mình.

Trác Ngọc Trinh chung quy đã an toàn trở về, không có người nhận ra nàng, cũng không có người theo dõi nàng.

Thấy Phó Hồng Tuyết cùng đám trẻ, mắt nàng phát sáng, giống như những hiền thê lương mẫu trên thế gian, nàng trước hết đi tới hôn mấy đứa bé, lại rút ra một gói giấy dầu:

- Gà nướng và thịt trâu này là tôi mua trong trấn, chàng bất tất phải chừa cho tôi, tôi đã ăn no rồi.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng đón lấy.

Đầu ngón tay nàng dịu dàng chạm vào tay hăn, tay hăn lạnh như băng.

Nếu quả một người đã nằm dưới mặt trời nóng bức hai ba canh giờ liền, nếu quả tay hăn còn lạnh như băng như vậy, hăn nhất định có tâm sự.

Trác Ngọc Trinh nhìn hăn, dịu dàng hỏi:

- Tôi biết chàng nhất định vì tôi mà lo lắng, cho nên tôi vừa nắm được tin đã vội vàng về đây.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nàng đã nghe ngóng được Đỗ Thập Thất...

Trác Ngọc Trinh xen lời:

- Không ai biết Đỗ Thập Thất nghỉ ở đâu, cho dù có người biết, cũng không ai chịu nói.

Đỗ Thập Thất không còn nghi ngờ gì nữa là người rất thích có bằng hữu, y đương nhiên nên có rất nhiều bằng hữu.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Nhưng tôi có nghe qua một chuyện khác.

Phó Hồng Tuyết lẳng nghe.

Trác Ngọc Trinh nói tiếp:

- Bằng hữu của y tuy nhiều, kẻ đối đầu cũng không ít, trong đó lợi hại nhất là một người tên là Hồ Côn, trong thành ai ai cũng đều biết, Hồ Côn đã chuẩn bị ngày đầu tháng tới giết chết Đỗ Thập Thất, hơn nữa có vẻ rất chắc chắn thành công.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Hôm nay chừng như cũng đã hai mươi tám rồi.

Trác Ngọc Trinh gật gật đầu:

- Cho nên trong tâm tôi vẫn nghĩ, hành tung của Đỗ Thập Thất hai ngày nay, Hồ Côn nhất định biết rõ ràng hơn ai hết.

Nếu muốn dò la hành tung một người, đi tìm bằng hữu của y cũng không bằng đi tìm cừu địch của y.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng có tìm ra Hồ Côn không?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi chưa tìm ra.

Nàng mỉm cười:

- Nhưng chàng có thể đi tìm y, có thể quang minh đường hoàng đi tìm y, không phải sợ bọn Công Tôn Đồ biết được, bọn chúng cho dù có biết có lẽ lại càng tốt hơn.

Nàng cười vừa ôn nhu vừa diễm mật, giống như một con hồ ly diễm mật ôn nhu.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng, đột nhiên minh bạch ý tứ của nàng, ánh mắt liền biểu lộ vẻ tán thưởng.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Trà quá lớn nhất trong thành không phải là Thiên Hương lâu, là Đăng Tiên Lâu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hồ Côn thường đến đó?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Y mỗi ngày đều đến đó, cơ hồ từ sáng tới tối đều ở đó, bởi vì Đăng Tiên Lâu là quán của y.

Đợi lúc trời tối, Phó Hồng Tuyết để Trác Ngọc Trinh cùng đám trẻ ở lại trên gò loạn thạch cương, ở lại giữa đám mộ phần ngổn ngang khủng bố, hắc ám, hoang lương, âm trầm đó, sao hẳn có thể an tâm được?

Có lẽ bởi vì nơi đó quá hoang lương, quá hắc ám, tuyệt đối không ai nghĩ ra hẳn lại để bọn họ ở lại đó, cho nên hẳn an tâm.

Hắn có phải thật sự tuyệt đối an tâm không? Có thể hắn nhất định phải an bài rất nhiều chuyện cho bọn họ, để bọn họ bình bình an an mà sống, hắn biết mình tuyệt không thể vĩnh viễn theo sát bọn họ.

... Trên thế gian không có ai có thể vĩnh viễn theo sát một người khác.

Giữa người và người vô luận là tụ hội bao lâu, kết cục cuối cùng đều là biệt ly.

... Không là tử biệt, thì là sinh biệt.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Minh Nguyệt Tâm.

Hắn miễn cưỡng khống chế mình, không để mình nghĩ về nàng.

Nhưng trên mảnh đất đồi núi không người trong bóng đêm tịch mịch tĩnh lặng này, chuyện càng không nên nghĩ tới, lại càng dễ dàng nhớ tới.

Cho nên hắn không chỉ nghĩ tới Minh Nguyệt Tâm, còn nghĩ tới Yến Nam Phi, nghĩ tới bọn họ lúc ly biệt, sóng mắt của Minh Nguyệt Tâm liếc nhìn hắn, cũng nghĩ tới tiếng ho khan của Yến Nam Phi, và thanh kiếm đỏ như máu.

Hiện tại bọn họ ở đâu? Ở thiên nhai? Hay trong lò lửa?

Phó Hồng Tuyết không biết.

Hắn thậm chí không biết mình đang ở đâu? Trong lò lửa? Hay ở thiên nhai?

Hắn nắm chặt đao của hắn. Hắn chỉ biết đao luyện thành từ trong lò lửa.

Người của hắn hiện tại không phải cũng là đao đang nung trong lò lửa sao?

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trả Trước Giết Sau

Hồ Côn đứng trên Đẳng Tiên lâu dựa mình vào lan can, trông có vẻ hoàn toàn thỏa mãn.

Đây là nơi khí phái cao thượng, trang hoàng hoa lệ, đồ đạc thanh lịch, mỗi cái bàn cái ghế đều làm bằng gỗ quý, chén toàn là đồ men sứ Giang Nam Cảnh Đức trấn.

Đến đây nhấp trà, đa số cũng đều là khách nhân có khí phái cao thượng.

Tuy giá cả nơi đây đều cao hơn những chỗ khác gấp bội, nhưng gã tin rằng những người ở đây đều không để tâm, bởi vì “xa xỉ” vốn là một dạng hưởng thụ.

Khi gã muốn nuôi cảm giác vui vẻ là cứ đứng ở đây, nhìn những người có khí phái cao thượng đó qua qua lại lại bên dưới, làm cho gã có cảm giác mình vĩnh viễn đều cao cao tại thượng.

Tuy người gã cao chưa đầy năm thước, nhưng thứ cảm giác đó lại luôn luôn làm cho gã thấy mình cao hơn bất cứ người nào một cái đầu.

Cho nên gã thích thứ cảm giác đó.

Gã cũng thích chuyện có khí phái cao thượng, giống như gã thích quyền lực.

Thứ duy nhất làm gã có cảm giác phiền não là tên không sợ chết Đỗ Thập Thất.

Con người đó uống rượu đến mức không sợ chết, đánh bạc đến mức không sợ chết, lúc đánh nhau càng không sợ chết, chừng như quả thật có chín cái mạng.

“Cho dù y quả thật có chín cái mạng, ta cũng tuyệt không thể để y sống qua ngày đầu tháng tới”.

Hồ Côn chỉ tiếc gã tịnh không tuyệt đối có thể nắm chắc sự thành công. Nghĩ đến chuyện này, gã luôn luôn có chút phiền não, may mắn là vào lúc đó, người gã đợi đã đến.

Người gã đợi tên là Đồ Thanh, gã đã tốn ba vạn lượng bạc đặc biệt mời đến từ kinh thành để giết Đỗ Thập Thất.

Cái tên Đồ Thanh tịnh không vang dội trong chốn giang hồ, bởi vì chuyện y làm căn bản không cho phép y lộ mặt.

Cái y muốn cũng không phải là thanh danh, mà là tài phú.

Chuyên môn của y là thích khách giết mướn, cái giá của mỗi nhiệm vụ, ít nhất cũng là ba vạn lượng.

Đó là một nghề nghiệp cổ xưa thần bí, một khi làm nghề đó, xuất đầu lộ diện tuyệt đối là chuyện cấm kỵ.

Trong cái vòng của bọn chúng, Đồ Thanh không còn nghi ngờ gì nữa là một danh nhân, giá tiền phải cao hơn so với người khác.

Bởi vì y giết người chưa từng thất thủ.

Đồ Thanh cao bảy thước, dáng gầy, da ngăm đen, đôi mắt lấp lánh như mắt chim ưng.

Y phục của y toàn chất liệu cao quý, may vừa y, nhưng màu sắc tịnh không diêm dúa.

Thái độ của y lạnh lùng trầm tĩnh, tay cầm một bao vải dài màu xám xịt.

Tay y vững vàng ổn định.

Tất cả những thứ đó đều rất thích hợp với thân phận của y, làm cho người có cảm giác vô luận là giá cao tới đâu cũng đều đáng giá.

Hồ Côn đối với chuyện này hiển nhiên cũng rất thỏa mãn.

Đồ Thanh đã kéo ghế ngồi xuống, không ngẩng đầu nhìn ai một cái.

Hành động của y tất phải bảo thủ bí mật, tuyệt không thể để người khác thấy giữa y và Hồ Côn có quan hệ gì, càng không thể để người ta biết tại sao y đến đây.

Hồ Côn hắng giọng, vừa chuẩn bị trở về mật thất phía sau để uống một hai chén, đột nhiên lại thấy một người lạ mặt mày trắng nhợt đi vào, tư thế bước đi quá quái dị khác thường, trong tay lại nắm chặt một thanh đao.

Đen sì, vừa tàn khốc, vừa bén nhọn.

Mục quang của hắn cũng như là mũi dao, nhìn xung quanh một lần, nhìn chăm chăm lên người Đồ Thanh.

Đồ Thanh cúi thấp đầu uống trà.

Người lạ đó nhếch miệng cười lạnh, kéo ghế ngồi gần đó.

Đột nhiên nghe “rắc” một tiếng, một cái ghế làm bằng gỗ quý đã bị hắn ngồi tới gãy lìa.

Hắn nhíu mày, giơ tay níu mặt bàn, đột nhiên lại “rắc” một tiếng, cái bàn trị giá ít nhất hai chục lượng bạc cũng tự nhiên vỡ vụn.

Hiện tại vô luận là ai cũng thấy được hắn đến để gây sự!

Tròng mắt của Hồ Côn co thắt lại.

... Có phải người này lại là cao thủ mà Đỗ Thập Thất mời từ ngoài tới để đối phó gã?

Đám vệ sĩ của gã đã chuẩn bị xông ra, Hồ Côn lại phẩy tay ngăn trở bọn chúng.

Gã đã thấy người lạ này tuyệt không phải là người bọn chúng có thể đối phó.

Đồ Thanh đã đến, tại sao không thừa cơ hội này để thử công phu của y?

Hồ Côn là một thương nhân, hơn nữa lại là một thương nhân rất tinh minh, chịu trả ra một hai lượng bạc cũng đều hy vọng ít nhất có thể thu hồi đủ vốn.

Hà huống kẻ mà người lạ muốn tìm có lẽ tịnh không phải là gã, mà là Đồ Thanh.

Người lạ đó đương nhiên là Phó Hồng Tuyết.

Đồ Thanh vẫn còn cúi đầu uống trà.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên đi qua, lạnh lùng thốt:

- Đứng dậy.

Đồ Thanh bất động, cũng không mở miệng, những khách nhân khác lại đã lảng lạng né tránh ra ngoài gần hết.

Phó Hồng Tuyết lại lộp lại một lần nữa:

- Đứng dậy.

Đồ Thanh chung quy đã ngẩng đầu, làm như mới thấy người đó:

- Ngồi thoải mái hơn so với đứng, ta vì sao lại phải đứng?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta thích cái ghế đó.

Đồ Thanh nhìn hẳn, từ từ đặt chén trà xuống, từ từ giơ tay ra, nắm lấy cái bao vải màu xám.

Trong bao không còn nghi ngờ gì nữa là vũ khí giết người của y.

Tay Hồ Côn đã nắm chặt, tim đột nhiên đập mạnh thành thịch.

Gã thích thấy người ta giết người, thích thấy người ta đổ máu.

Trong những năm gần đây, chuyện có thể làm cho gã hưng phấn không có nhiều, thậm chí cả nữ nhân cũng không thể, giết người đã là một thứ kích thích duy nhất còn có thể cho gã cái cảm giác hưng phấn.

Nhưng gã thất vọng.

Đồ Thanh đã đứng dậy, cầm cái bao lẳng lẳng tránh qua.

... Hành động của y luôn luôn rất cẩn thận kỹ càng, đương nhiên tuyệt không thể xuất thủ trước mắt nhiều người như vậy.

Hồ Côn đột nhiên thốt:

- Hôm nay tiểu điểm tạm đóng cửa nghỉ trưa, trừ những người có chuyện đến tìm ta, các vị xin mời tự tiện ra về là tốt nhất.

Tiếp đó, người muốn coi nhiệt náo cũng không thể không đi, đại sảnh đột nhiên chỉ còn lại hai người.

Đồ Thanh cúi đầu uống trà, Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hồ Côn đang dựa lan can trên lầu.

Hồ Côn hỏi:

- Người có chuyện muốn tìm ta?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người là Hồ Côn?

Hồ Côn gật gật đầu, cười lạnh:

- Đỗ Thập Thất nếu kêu người đến giết ta, người đã tìm ra người rồi đó.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người nếu muốn tìm người giết Đỗ Thập Thất, cũng đã tìm ra người rồi.

Hồ Côn hiển nhiên tình cờ hỏi:

- Người?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta không giống kẻ giết người sao?

Hồ Côn hỏi:

- Bọn người có thù?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Giết người tịnh không nhất định là vì cừu hận.

Hồ Côn hỏi:

- Người giết người thường là vì cái gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì cao hứng.

Hồ Côn hỏi:

- Cái gì có thể làm cho người cao hứng?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Mấy vạng lượng bạc thông thường đều có thể làm cho ta rất cao hứng.

Ánh mắt Hồ Côn phát sáng, hỏi:

- Nếu có thể làm cho người cao hứng, hôm nay người đi giết Đỗ Thập Thất cho ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nghe nói người tịnh không phải là người nhỏ nhen.

Hồ Côn đáp:

- Ừm.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta bảo đảm hẳn tuyệt không sống quá ngày đầu tháng tới.

Hồ Côn mỉm cười:

- Có thể đủ để đấm bằng hữu cao hứng, cả ta cũng rất sáng khoái, chỉ sợ người đã đến trễ một bước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đã tìm ra người khác?

Hồ Côn liếc nhìn Đồ Thanh, mỉm cười gật đầu.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Người người tìm ra nếu là người đó, người đã tìm sai người rồi.

Hồ Côn thốt:

- Ồ?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người chết không thể đi giết người.

Hồ Côn hỏi lại:

- Y là người chết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nếu y không phải là người chết, hiện tại nên giết ta.

Hồ Côn hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì nếu người không thể làm ta cao hứng, ta nhất định đi tìm Đỗ Thập Thất...

Hồ Côn thốt:

- Người nếu đi tìm Đỗ Thập Thất, lại giúp Đỗ Thập Thất đề phòng y.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta còn giúp Đỗ Thập Thất giết y.

Hồ Côn tiếp lời:

- Giết y trước, rồi lại giết ta.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đỗ Thập Thất còn sống, người không muốn chết cũng không được.

Hồ Côn thốt:

- Cho nên y hiện tại nên giết người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Chỉ sợ người chết rồi không thể giết người.

Hồ Côn thở dài một hơi, quay về phía Đồ Thanh, hỏi:

- Lời nói của hãn người có nghe không?

Đồ Thanh đáp:

- Ta không nghe.

Hồ Côn hỏi:

- Sao người còn chưa giết hãn?

Đồ Thanh đáp:

- Ta không cao hứng.

Hồ Côn hỏi:

- Cái gì có thể làm cho người cao hứng?

Đồ Thanh đáp:

- Năm vạn lượng.

Hồ Côn chùng như kinh ngạc:

- Giết Đỗ Thập Thất chỉ cần ba vạn, giết hẳn phải năm vạn?

Đồ Thanh đáp:

- Đỗ Thập Thất không biết ta, hẳn biết.

Hồ Côn thốt:

- Cho nên người có thể ám toán Đỗ Thập Thất, lại không thể ám toán hẳn.

Đồ Thanh nói:

- Hơn nữa đao nằm trong tay hẳn cho nên kỳ này ta mạo hiểm có phần hơn.

Hồ Côn thốt:

- Nhưng người vẫn tin chắc có thể giết hẳn.

Đỗ Thập Thất lạnh lùng nói:

- Ta giết người chưa từng bị thất thủ.

Hồ Côn thở phào:

- Được, người giết hẳn, ta cho người năm vạn lượng.

Đồ Thanh thốt:

- Trả trước giết sau.

Ngân phiếu mới tinh, một tấm một ngàn lượng, tổng cộng năm chục tấm.

Đồ Thanh đã đếm qua hai lần giống hệt một gã kế toán, thấm nước miếng lên đầu ngón tay đếm hai lần, lại dùng khăn bao kỹ lại, nhét vào túi bên hông.

Tiền đánh đổi bằng máu và mồ hôi luôn luôn đặc biệt trị giá trân quý, y kiếm tiền tuy rất ít khi đổ mồ hôi, nhưng thường đổ máu. Máu đương nhiên quý hơn so với mồ hôi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y, trên mặt không có một chút biểu tình gì, Hồ Côn lại mỉm cười, đột nhiên thốt:

- Người nhất định là người rất giàu.

Đồ Thanh không phủ nhận.

Hồ Côn hỏi:

- Người có cưới vợ chưa?

Đồ Thanh lắc đầu.

Nụ cười của Hồ Côn càng thân thiện hơn:

- Tại sao người không để ta giữ tiền, ta trả lợi tức cho người, ba phần lợi tức.

Đồ Thanh lại lắc đầu.

Hồ Côn hỏi:

- Người không chịu? Người không tin tưởng ta?

Đồ Thanh lạnh lùng đáp:

- Người duy nhất ta tín nhiệm là ta.

Y vỗ vỗ túi tiền:

- Tất cả tài sản của ta đều ở đây, chỉ có một biện pháp có thể lấy nó.

Hồ Côn đương nhiên không dám hỏi, nhưng cái liếc mắt lại đã như đang hỏi:

- Biện pháp nào?

Đồ Thanh đáp:

- Giết chết ta!

Y nhìn Hồ Côn chăm chăm:

- Ai giết được ta tất cái túi này thuộc về người đó, cho nên người cũng vô phương lấy được.

Hồ Côn mỉm cười, cười rất miễn cưỡng:

- Người biết ta không lấy, bởi vì...

Đồ Thanh lạnh lùng xen lời:

- Bởi vì người không có cái gan lớn như vậy.

Y đột nhiên quay sang Phó Hồng Tuyết:

- Còn người? Nếu ta bị thương chết, người lấy được gì từ ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ là một bài học.

Đồ Thanh hỏi:

- Bài học gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không quần vũ khí giết người chặt trong bao, người muốn đi giết người và người sắp bị giết đều không có tính nhẫn nại, tuyệt không thể đợi người tháo cái bao ra.

Đồ Thanh đáp:

- Đó là một bài học rất hay, ta nhất định ghi nhớ trong tâm.

Y đột nhiên mỉm cười:

- Kỳ thật, ta tự biết mình cũng không nhẫn nại, phải đợi tháo mở cái bao rồi mới giết người, ta nhất định cũng nóng nảy muốn chết.

Y chung quy cũng giơ tay ra, trong cái bao vải đó có thứ binh khí gì?

Hồ Côn thật sự rất muốn thấy y dùng binh khí gì, nhân tình mắt tự chủ nhìn chăm chăm lên cái bao vải.

Ai biết được, cái bao còn chưa mở ra hết, Đồ Thanh đã xuất thủ, vũ khí giết người của y tịnh không phải gói trong bao, toàn thân y trên dưới đều có vũ khí giết người.

Chỉ nghe “cách” một tiếng, trên đai áo và cổ áo của y đã đồng thời phát ra bảy đạo hàn quang, tay áo bắn ra ba mũi tên bối hoa, song thủ cũng tung ra mấy đóa thiết liên tử, đầu ngón chân cũng bắn ra hai ngọn phi đao.

Ám khí phát xuất, người y cũng nhảy lên huy chiêu Uyên Ương Liên Hoàn Cước đá tới, chỉ trong một sát na, y đã phóng ra bốn thứ vũ khí trí mạng. Y dụ người ta chú mục vào cái bao vải, lại đã bày một cái bẫy chết người. Chiêu thức của y quả thật vượt ngoài ý liệu, cả Hồ Côn cũng thất kinh, bằng vào chiêu đó, đã đáng giá năm vạn lượng của gã lắm rồi.

Gã tin tưởng Đồ Thanh lần này cũng tuyệt không thể thất thủ, nhưng gã đã lầm, bởi vì gã còn chưa biết người lạ mặt mày trắng nhợt đó là Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đã bạt đao.

Đao thiên hạ vô song, đao pháp không thể đo lường.

Vô luận là ám khí ác độc nào, vô luận là quỷ kế phức tạp nào, gặp phải thanh đao đó, giống như băng tuyết tan rã dưới ánh dương quang.

Đao quang lóe lên, một trận âm thanh leng keng phát lên, ám khí đầy trời đều rơi xuống đất, mỗi một ám khí đều bị chém đứt, đều bị chém đứt làm

đôi, cho dù thợ rèn rèn nghề dùng dao nhỏ cắt chẻ cũng vị tất có thể chính xác tinh tế như vậy.

Sau khi đao quang biến mất, mới thấy máu, máu từ trên mặt chảy xuống.
Mặt Đồ Thanh.

Một vết đao từ giữa hai chân mày của y chẻ xuống, chẻ qua mũi, một đao đó chỉ cần dụng ba phần công lực, đầu của y đã bị chẻ làm đôi.

Đao đã tra vào vỏ.

Máu tươi từ chót mũi chảy xuống, chảy vào môi, vừa nóng, vừa mặn, vừa đau đớn.

Mỗi một thớ thịt trên mặt Đồ Thanh đều đã méo mó vì đau đớn, người gã lại không động đậy; gã biết nghề giết người sinh nhai của mình đã chấm dứt.

Thứ nghề nghiệp bí mật như vậy, lẳng lặng giết người, lẳng lặng biến mất.

Vô luận là ai trên mặt có một cái thẹo đao chém như vậy, đều tuyệt đối không thích hợp để hành nghề nữa.

Phó Hồng Tuyết nhìn vết đao chém, đột nhiên phẩy tay:

- Người đi đi.

Miệng môi Đồ Thanh đau đớn xanh dờn:

- Đi đâu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ cần không giết người nữa, người tùy tiện đi đâu thì đi.

Đồ Thanh hỏi:

- Người... người vì sao không giết ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người nhất định muốn năm vạn lượng mới chịu giết ta, muốn ta giết người, ít ra cũng phải năm vạn lượng.

Hắn lạnh lùng nói tiếp:

- Ta cũng không giết người miễn phí.

Đồ Thanh thốt:

- Nhưng trên người ta không chỉ có năm vạn lượng, nếu người giết ta, tất cả đều thuộc về người.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đó là chuyện khác, quy củ của ta cũng là thu tiền trước, rồi mới giết người.

Quy củ là nguyên tắc!

Vô luận làm nghề gì đi nữa, người có thể thành công, nhất định là người có nguyên tắc.

Đồ Thanh không mở miệng nữa, lẳng lặng rút trong túi tiền ra hai sấp ngân phiếu, năm mươi tờ.

Y cẩn thận đếm hai lần tử tế, đặt trên bàn, ngẩng đầu nhìn Hồ Côn:

- Ta hoàn lại cho người.

Hồ Côn hắng giọng.

Đồ Thanh thốt:

- Người có thể trả hãn năm vạn lượng, kêu hãn giết ta.

Hồ Côn đột nhiên ngừng ho:

- Trên người người còn bao nhiêu?

Đồ Thanh ngậm miệng.

Hồ Côn nhìn y chăm chăm, trong mắt đã phát sáng.

Đồ Thanh đã cầm cái bao vải trên bàn, chậm chạp đi ra ngoài.

Hồ Côn đột nhiên hét lớn:

- Giết y, ta trả người năm vạn lượng.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Muốn giết người đó, người tự mình động thủ đi.

Hồ Côn hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì y đã thụ thương, đã không còn khí lực hoàn thủ.

Song thủ của Hồ Côn nắm chặt lan can, đột nhiên “bốc” một tiếng, ba mũi phi đao ghim trên lan can.

Phi đao từ trong bao vải bay ra, bao vải đó cũng có vũ khí sát nhân.

Đồ Thanh lạnh lùng thốt:

- Ta đó giờ không giết người miễn phí, vì người ta lại có thể phá lệ một lần, người có muốn thử không?

Hồ Côn đã biến sắc.

Gã quả thật nghĩ không ra cái bao đó còn có bao nhiêu thứ vũ khí, trên người Đờ Thanh còn có bao nhiêu thứ vũ khí.

Nhưng gã đã nhìn ra, vô luận là thứ vũ khí nào, chỉ cần có một thứ, đã đủ để đưa gã vào tử địa.

Đờ Thanh chung quy đã đi ra, đi đến cửa, đột nhiên quay đầu, nhìn Phó Hồng Tuyết chăm chăm, nhìn đao trên tay Phó Hồng Tuyết chăm chăm, phảng phất chưa từng thấy qua người như vậy, cũng chưa từng thấy qua đao như vậy.

Y đột nhiên hỏi:

- Quý tính?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Họ Phó.

Đờ Thanh hỏi:

- Phó Hồng Tuyết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đúng.

Đờ Thanh thở dài nhè nhẹ:

- Kỳ thật ta đã nên nghĩ ra người là ai.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không thể nghĩ ra sao?

Đờ Thanh đáp:

- Ta không dám nghĩ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không dám?

Đờ Thanh đáp:

- Một người nếu nghĩ quá nhiều, không thể giết người.

Bên ngoài bóng đêm đã dày đặc, không trăng không sao, Đờ Thanh vừa đi ra đã biến mất trong vòng hắc ám.

Hồ Côn thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Tại sao người không giết y? Người không sợ y tiết lộ bí mật của người sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta không có bí mật.

Hồ Côn hỏi:

- Người không phải muốn đi giết Đỗ Thập Thất sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta giết người không cần giữ bí mật.

Hồ Côn lại hờ dãi:

- Trên bàn có ngân phiếu mấy vạn lượng, giết chết Đỗ Thập Thất, số tiền đó đều là của ngươi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Trả trước giết sau.

Hồ Côn miễn cưỡng cười, thốt:

- Hiện tại ngươi có thể lấy đi.

Phó Hồng Tuyết lấy số tiền trên bàn, đếm đúng hai lần, từ từ hỏi:

- Người biết Đỗ Thập Thất ở đâu?

Hồ Côn đương nhiên biết:

- Vì để điều tra hành tung của y, ta đã xuất ra một vạn năm trăm ngàn lượng.

Phó Hồng Tuyết diêm dạm thốt:

- Giết người vốn là một chuyện rất xa xỉ.

Hồ Côn thở dài, nhìn hẵn cất tiền, đột nhiên hỏi:

- Người giết người không giữ bí mật?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không.

Hồ Côn hỏi:

- Người không sợ giết người giữa đám đông sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vô luận chỗ nào cũng đều có thể giết người.

Hồ Côn cười toe toét:

- Vậy thì ngươi có thể đến chỗ đó tìm y...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chỗ nào?

Hồ Côn nhướng mắt, thốt:

- Hẳn đang xả láng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Xả láng?

Hồ Côn đáp:

- Xả láng đầu óc, xả láng uống rượu, ta chỉ hy vọng hẳn còn chưa thua hết, còn chưa uống tới chết.

* * * * *

Đỗ Thập Thất không những đại thắng, mà còn rất tỉnh táo.

Người đang thắng, luôn luôn tỉnh táo một cách tàn nhẫn, chỉ có người thua mới tán loạn thần trí.

Y đang xóc bài.

Bộ bài cửu ba mươi hai miếng bài gỗ đen mun, mỗi một miếng y chùng như đều có thể thao thao như ý, thậm chí cả con nít cũng há hốc miệng nghe y thao thao bất tuyệt.

Y tịnh không phải là loại ăn gian, lanh lẹ chân tay, một người tới lúc vận bài hên, căn bản bất tất phải ăn gian.

Hồi nãy y mới cầm một đôi “trường tam”, ăn lớn, hiện tại cơ hồ đã thắng tới hai vạn, vốn nhất định còn có thể thắng nữa.

Chỉ tiếc người ngồi xuống chơi đã dần dần vắng vẻ, bởi vì người có túi tiền lớn đều đã thua sạch mau chóng.

Y hy vọng có thể có một hai bộ mặt mới đầy sinh lực gia nhập, tới lúc đó, y lại thấy một người lạ mặt mặt trắng nhợt đi vào.

Phó Hồng Tuyết nhìn y xào bài, tay của y vừa to vừa mạnh.

Đỗ Thanh lại xào bài một lần nữa, bốn cây bài, hai cây ăn lớn, lại chỉ ăn có ba trăm lượng.

Người ngồi chơi đại đa số đều đã không còn sinh khí.

Tại đó trường, tiền là máu, người không có máu làm sao có sinh khí?

Không biết người lạ khuôn mặt trắng nhợt đó, trên người có nhiều máu không?

Đỗ Thập Thất đột nhiên ngẩng đầu nhìn hẳn cười cười:

- Bằng hữu có muốn chơi một hai ván không?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y:

- Chỉ chơi một ván.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Chỉ chơi một ván? Một ăn một thua?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Đỗ Thập Thất cười nói:

- Tốt, phải chơi như vậy mới thống khoái.

Y vận hông, gân cốt toàn thân lập tức kêu “rắc rắc”, cơ thịt lưu chuyển dưới áo không ngừng.

Đó là kết quả của mười tám năm khổ luyện.

Y người cao tám thước tám phân, vai rộng hông thon, nghe nói dùng một tay có thể đập bể đầu trâu, nhìn thân người y, mắt mọi người đều không khỏi để lộ vẻ kính sợ, chùng như đám thần tử thấy đế vương của bọn họ.

Năm mươi tám ngân phiếu đều đã đặt xuống, ngân phiếu mới tin, tay trắng nhợt.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người có bao nhiêu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Năm vạn lượng.

Đỗ Thập Thất huýt gió nhẹ nhẹ, mắt chùng như hai ngọn đèn mới thắp sáng:

- Năm vạn lượng một ván?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bất luận là thắng hay thua, chỉ chơi một ván.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Có mượn ta cũng không có nhiều như vậy.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vô phương.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Ý tứ vô phương đó nghĩa là không có quan hệ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất cười nói:

- Có lẽ nào số tiền đó là cướp về, cho nên người không thèm lo tiếc?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải là cướp về, mà là mua mạng!

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Mua mạng ai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người.

Nụ cười trên mặt Đỗ Thập Thất cứng đờ, những người xung quanh đã nắm chặt tay thành quyền, có kẻ nắm chặt đao.

Phó Hồng Tuyết cả nhìn cũng không nhìn một cái, thốt:

- Ta thua, năm vạn lượng này là của người, người thua, theo ta đi ra.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Tại sao muốn ta đi ra?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không muốn giết người trong đây.

Đỗ Thập Thất lại cười, nụ cười lại đã có vẻ miễn cưỡng:

- Nếu người thua, còn muốn giết ta nữa không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vô luận là thắng hay thua, ta đều không giết người không được.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Theo như ý người nói, nếu không phải người giết ta, thì là ta giết người, vô luận ai thua ai thắng, ta đều phải liều mạng, chỉ bất quá ở đây quá nhiều người, hơn nữa đều là người của ta, cho nên người không chịu xuất thủ tại đây.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Ta không muốn giết nhiều người.

Đỗ Thập Thất cười nói:

- Người xem chừng rất tin tưởng có thể giết được ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không tin chắc mà lại có thể đến đây sao?

Đỗ Thập Thất cười lớn.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Năm vạn lượng bạc cũng đã có thể làm rất nhiều chuyện, sau khi người chết, huynh đệ bằng hữu của người có thể dùng tới.

Đột nhiên một thanh đao từ đằng sau chém tới, chém thẳng vào ót hần.

Phó Hồng Tuyết không động đậy, Đỗ Thập Thất lại đã giơ tay nắm chặn bàn tay cầm đao đó.

“Đinh” một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, lại “cạch” một tiếng, mũi đao đã gãy đoạn.

Đỗ Thập Thất trầm mặt, hét lớn:

- Chuyện này không quan hệ đến bọn người, bọn người chỉ được nhìn, không được động.

Không ai dám động.

Đỗ Thập Thất lại cười:

- Bọn họ đều là huynh đệ tốt của ta, bọn họ trước hết phải thấy ta thắng mấy vạn lượng này cái đã.

Y xé toạt ngực áo, để lộ bộ ngực cứng như sắt:

- Bọn ta chơi trò gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tùy người.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Chơi bài cừ, một ván cho đã mắt, thống khoái nhất.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Được.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Vẫn dùng bộ bài này?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất nháy nháy mắt:

- Người có biết ta dùng bộ bài này đã ăn bao nhiêu lần rồi không?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Đỗ Thập Thất đáp:

- Ta đã ăn liên tục mười sáu ván, dùng bộ bài này đặc biệt may mắn trong tay ta.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tay có may mắn tới cỡ nào, cũng có lúc đổi thời.

Đỗ Thập Thất nhìn hẩn chăm chăm:

- Giết người người cũng tin chắc, đánh bạc người cũng vậy sao?

Phó Hồng Tuyết điềm đạp đạp:

- Không tin chắc làm sao có thể đánh bạc?

Đỗ Thập Thất cười lớn:

- Chuyện này thì người sai rồi, chuyện đánh bạc này, cả thần tiên cũng vị tất tin chắc được, ta trước đây cũng đã thấy qua rất nhiều người cũng ra về tin chắc như vậy, hiện tại đều đã thua tới treo cổ.

Ba mươi hai con bài xếp thành bốn hàng, mỗi hàng tám miếng.

Đỗ Thập Thất đẩy ra một hàng, thốt:

- Bọn ta hai người đối nhau, trên dưới hai cây, thay phiên rút bài.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta hiểu.

Đỗ Thập Thất nói:

- Cho nên bọn ta chỉ dùng bốn cây bài.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Được.

Đỗ Thập Thất lấy ngón tay đẩy bốn cây bài ra:

- Súc sắc đổ ra số lẻ, người lấy bài trước.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bài do người xào, súc sắc do ta đổ.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Làm đi.

Phó Hồng Tuyết cầm súc sắc, tùy tùy tiện tiện quăng xuống.

Bảy điểm, số lẻ.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Ta lấy bài sau.

Hai miếng bài cừu gỗ đen thui, “cách” một tiếng, từ từ hé ra.

Ánh mắt của Đỗ Thập Thất phát sáng, khóe miệng hé cười, huỳnh đệ của y cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ai ai cũng đều thấy bài trên tay y quá tốt.

Phó Hồng Tuyết lại lạnh lùng thốt:

- Người thua rồi.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Sao người biết ta thua được? Người biết bài trên tay ta là gì sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một miếng là bài thiên, một là bài nhân, thiên giang.

Đỗ Thập Thất thất kinh nhìn hăn:

- Người cũng đã coi bài của người sao?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Ta không cần xem, bài của ta là tạp ngữ.

Đồ Thanh nhin không được, lật bài của Phó Hồng Tuyết, quả nhiên là tạp ngữ.

Tạp ngữ thẳng thiên giang.

Đỗ Thập Thất ngẩn người, ai ai cũng đều ngẩn người.

Có tiếng xầm xì:

- Tiểu tử đó có quý kế, tiểu tử đó nhận ra bài.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Bài của ai?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta có dụng tới bài không?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Không.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy làm sao ta ăn gian được?

Đỗ Thập Thất thở dài, cười khổ:

- Người không có ăn gian, ta đi theo người.

Lại có mấy tiếng xầm xì.

Người cầm đao lại muốn động đao, kẻ nắm tay quyền lại muốn động thủ.

Đỗ Thập Thất hét lớn:

- Ta đánh bạc tuy thua, cái mạng còn chưa thua, bọn người tranh cãi làm gì?

Tiếng xầm xì lập tức tản mát, không có ai dám mở miệng.

Đỗ Thập Thất lại cười, nụ cười lại rất vui vẻ:

- Kỳ thật bọn người đáng lẽ phải biết, cái mạng của ta tuyệt không thua.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người tin chắc?

Đỗ Thập Thất cười cười:

- Cho dù ta không tin chắc, nhưng ta có chín cái mạng, người lại chỉ có một.

* * * * *

Không sao, không trăng, không đèn.

Hém dài tối tăm, đêm dài vô hạn.

Đỗ Thập Thất đột nhiên thở dài:

- Kỳ thật ta cũng không có chín cái mạng, ta căn bản một mạng cũng không có.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Đỗ Thập Thất nói:

- Cái mạng của ta đã nợ Yến Nam Phi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người biết ta là ai?

Đỗ Thập Thất gật đầu:

- Ta thiếu gã một mạng, gã thiếu người, ta có thể thay gã trả cho người.

Hắn dừng lại, trên mặt vẫn còn nụ cười:

- Ta chỉ hy vọng người có thể để cho ta minh bạch một chuyện.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chuyện gì?

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người làm sao mà nhận ra bài?

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp, lại hỏi ngược:

- Người không biết mỗi ngón tay đều có dấu tay sao?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Ta biết, có người dấu tay chẳng chặt, có người dấu tay lại rất thưa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người có biết trên thế gian tuyệt không có hai người có dấu tay giống hệt hay không?

Đỗ Thập Thất không biết.

Chuyện đó thời đó căn bản vốn không ai biết.

Y cười khổ:

- Ta rất ít khi nhìn tay người ta, nhất là tay nam nhân.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Cho dù người có thường nhìn, cũng nhận không ra, sự phân biệt giữa những dấu tay vốn rất nhỏ.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người nhận ra được?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cho dù là bánh xuất ra từ một lò, ta cũng có thể nhìn một cái là phân biệt được chỗ khác biệt.

Đỗ Thập Thất thở dài:

- Đó nhất định là thiên tài.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không sai, là thiên tài, chỉ bất quá thứ thiên tài đó lại là sự khổ luyện trong mật thất không có một tia sáng mà ra.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người luyện bao lâu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta chỉ bất quá luyện mười bảy năm, mỗi ngày chỉ bất quá luyện ba tới năm canh giờ.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Cách bạt đao của người cũng luyện như vậy?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đang lúc người luyện nhàn, phải bạt đao không ngừng, nếu không tất ngủ gục.

Đỗ Thập Thất cười khố:

- Hiện tại ta cuối cùng đã minh bạch “thiên tài” là ý tứ gì.

Ý tứ của thiên tài là khổ luyện, khổ luyện không ngưng nghỉ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bộ bài cửu đó làm bằng gỗ, trên mặt gỗ cũng có vân gỗ. Vân gỗ trên mỗi một con bài đều không giống nhau, ta đã thấy người xào bài hai lần, ba mươi hai con bài đó không còn miếng nào mà ta không nhận ra.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Đôi súc sắc đó nếu ra số chẵn, người làm sao mà không thua được?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đôi súc sắc đó tuyệt không thể ra số chẵn.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

- Bởi vì thầy súc sắc cũng là thiên tài của ta.

Đã đi đến đầu hẻm, dừng bên ngoài lại càng tối đen.

Hiện tại đêm đã rất khuya.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nhảy lên trên nóc nhà, nóc nhà cao nhất, mỗi một góc ngõ tăm tối đều lọt vào mắt hăn.

Hăn giết người không để cho người ta thấy, lần này lại càng không thể để ai thấy.

Đỗ Thập Thất chung quy cũng hỏi:

- Người muốn ta làm cái gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Muốn người chết.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Chết thật sự?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hiện tại người đã là người chết.

Đỗ Thập Thất không hiểu.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, người ít nhất phải chết một năm trời.

Đỗ Thập Thất ngẫm nghĩ, chừng như đã hiểu một chút, lại không hiểu lắm.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thậm chí cả quan tài của người ta cũng đã chuẩn bị, để ở loạn tán cương ngoài thành.

Đỗ Thập Thất nháy nháy mắt:

- Trong quan tài có vật gì không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Còn có ba người.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người sống?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nhưng có rất nhiều người không muốn để bọn họ sống.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người thì nhất định muốn bọn họ sống?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu:

- Cho nên nhất định phải thay ta đưa bọn họ đến một địa phương bí mật an toàn, tuyệt không thể để ai tìm ra bọn họ.

Ánh mắt của Đỗ Thập Thất dần dần phát sáng:

- Sau đó người khiêng quan tài của ta về, đường đường chính chính thiết lập tang sự.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người nhất định phải chết, bởi vì ai cũng không nghĩ phải tìm người chết để truy tra nơi hạ lạc của bọn họ.

Đỗ Thập Thất nói:

- Hà huống ta có chết dưới tay người, người khác nhất định thấy là người vì giao hoán điều kiện với Hồ Côn mà giết ta giùm cho gã, gã lại giấu ba người đó giùm người.

Hiện tại y chung quy đã minh bạch chuyện này vốn là một chuyện rất đơn giản, chỉ bất quá Phó Hồng Tuyết làm thành một chuyện rất phức tạp.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta không thể không đặc biệt cẩn thận. Thủ đoạn của bọn chúng thật sự rất tàn độc.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Bọn chúng là ai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Dương Vô Kỵ, Tiêu Tứ Vô, Công Tôn Đồ, còn có Thiên Vương Trảm Quỷ Dao.

Hắn còn chưa nói tên Công tử Vũ, hắn không muốn làm Đỗ Thập Thất thất kinh.

Nhưng tên của bốn người đó cũng đã đủ làm cho một người có tám lá gan cũng phải thất kinh.

Đỗ Thập Thất ngưng thị nhìn hắn:

- Bọn chúng phải đối phó người, người đương nhiên cũng không tha bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết cũng không phủ nhận.

Đỗ Thập Thất đột nhiên thở dài:

- Ta tịnh không sợ bọn chúng, bởi vì ta đã là người chết, người chết còn phải sợ ai nữa, nhưng người...

Phó Hồng Tuyết không phủ nhận.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người an bày chuyện này tử tế như vậy, có phải là muốn đi tìm bọn chúng?

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nhìn thanh đao đen sì đó, đột nhiên lại cười cười, nói tiếp:

- Có lẽ kẻ nên lo sợ tịnh không phải là người, mà là bọn chúng, có lẽ sau một năm cũng đều đã biến thành xác chết.

Mục quang của Phó Hồng Tuyết nhìn xa xăm, người cũng phảng phất đang ở đâu đó xa xăm.

Xa xăm chỉ là một màn hắc ám.

Hắn nắm chặt cán đao.

Qua một hồi lâu, mới chậm chậm thốt:

- Có lúc ta cũng hy vọng ta có thể có chín cái mạng, muốn đổi phó với đám người bọn chúng, một mạng thật sự quá ít.

* * * * *

Sơn cốc hoang lương, đất đai khô cằn.

Sơn thôn chỉ có vài chục hộ nhân gia, bao quanh ngôi lều có hàng rào trúc, còn có nhiều đóa huỳnh hoa.

Đỗ Thập Thất thất thần nhìn đám huỳnh hoa bên dưới những bụi trúc, trong mắt phảng phất dạt dào tình cảm dịu dàng.

Đến nơi đây, y xem chừng đã đột nhiên biến thành một thảo dân chất phác.

Tâm lý của Phó Hồng Tuyết phảng phất cũng có rất nhiều cảm khái.

Hắn vừa từ lều đi ra, lúc đi ra thì Trác Ngọc Trinh cùng đám trẻ đã ngủ say.

... Hiện tại ở đây nàng có thể an tâm, tuyệt không có người nào tìm đến đây được đâu.

... Còn chàng? Chàng phải đi?

... Ta chưa đi, ta cũng phải ở lại đây mấy ngày.

Hắn luôn luôn rất ít khi nói láo, nhưng lần này lời nói của hắn lại là lời nói láo.

Hắn không thể không nói láo, bởi vì hắn đã không thể không đi, một khi phải đi, hà tất phải lưu lại chút bi thương?

Phó Hồng Tuyết thở dài nhẹ nhẹ:

- Đây là một địa phương tốt, đủ để sống an bình suốt đời, người ở đây là người có phước.

Đỗ Thập Thất miễn cưỡng cười:

- Ta sinh trưởng ở đây, ta vốn cũng có thể nói là người có phước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao người lại phải bỏ đi?

Đỗ Thập Thất trầm mặc, qua một hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Người có thấy đám huỳnh hoa dưới bụi trúc không?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất nói:

- Đó là hoa do một cô bé trồng, cô bé mắt to to, tóc thắt bím dài dài.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại cô bé ở đâu?

Đỗ Thập Thất không hồi đáp, cũng bất tất hồi đáp, đôi mắt đã ngấn lệ đã thay y giải thích.

Huỳnh hoa còn ở đó, người trồng hoa lại không còn.

Qua một hồi rất lâu, y lại chầm chậm thốt:

- Kỳ thật ta đã nên về đây kề cận nàng, bao năm nay nàng nhất định rất tịch mịch.

... Người sau khi chết, có còn tịch mịch như thế không?

Phó Hồng Tuyết rút ra một tập ngân phiếu giao cho Đỗ Thập Thất:

- Đây là tiền Hồ Côn muốn dùng để mua cái mạng của người, bọn người tùy tiện mà xài cũng bất tất sợ thiếu hụt.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người sao lại không giao cho nàng? Người hiện tại phải đi?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người không muốn từ biệt nàng?

Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

- Một khi phải đi, hà tất phải từ biệt.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Người vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy, nàng đương nhiên nhất định là thân nhân của người, người ít ra cũng nên...

Phó Hồng Tuyết ngắt lời y:

- Người vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy, người tịnh không phải là thân nhân của ta.

Đỗ Thập Thất nói:

- Nhưng bọn ta là bằng hữu.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Ta không có thân nhân, cũng không có bằng hữu.

Tịch dương tây hạ, mặt trời đã lặn.

Phó Hồng Tuyết đi đến lúc mặt trời lặn, cước bộ còn chưa dừng, lại đã đi chậm lại, phảng phất trên vai đang bị một áp lực đè nặng.

Hắn quả thật không có thân nhân sao? Không có bằng hữu sao?

Đỗ Thập Thất nhìn bóng lưng cô độc của hắn xa xa, đột nhiên hét lớn:

- Ta quên nói với người một chuyện, Hồ Côn đã chết, bị người treo cổ chết trên lan can Đăng Tiên lâu.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu:

- Ai giết gã?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Không biết, không có ai biết, ta chỉ biết người giết gã có lưu lại lời nhắn.

Hai câu dùng máu tươi nhắn lại - Đây là lần thứ nhất ta giết người miễn phí, cũng là lần cuối cùng ta giết người.

Tịch dương càng âm đạm, mắt Phó Hồng Tuyết lại đột nhiên lóe sáng.

Đồ Thanh chung quy đã buông đao, đao đồ tể.

Loại người đó nếu đã hạ quyết tâm, vĩnh viễn không cải sửa.

... Nhưng còn ta? Trong tay ta cũng là một thanh đao đồ tể, ta phải đợi chừng nào mới có thể buông đao?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao, ánh sáng trong mắt lại âm đạm.

Hắn hoàn toàn không thể buông thanh đao đó. Chỉ cần trên thế giới này còn bọn người như Công Tôn Đồ sống sót, hắn không thể buông đao.

Tuyết không thể!

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thiên Long Cổ Tự

Chính ngọ, dương quang đầy trời.

Lúc Phó Hồng Tuyết từ khách sạn bước ra, có cảm giác tinh thần hăng hái, đủ để đối phó với bất cứ khó khăn nguy hiểm nào.

Hắn đã ngủ vùi cả ngày trời, ngâm mình trong nước nóng nửa canh giờ, nổi mọt mỗi bao ngày qua đã bị xóa sạch cùng bùn đất.

Những năm gần đây rất ít khi bạt đao, hắn phát giác dụng đao để giải quyết vấn đề tịnh không nhất định là phương pháp tối hảo.

Nhưng hiện tại ý nghĩ của hắn đã cải biến. Cho nên hắn tuấn chấn lại tác phong.

Bởi vì giết người không những là chuyện rất xa xỉ, lại còn cần có đủ tinh thần và thể chất.

Hiện tại hắn tuy còn chưa biết bọn người đó ở đâu, nhưng hắn tin rằng nhất định có thể tìm ra manh mối.

Trịnh Kiệt là một gã tiểu phu, hai mươi một tuổi, độc thân, sống trong một cái nhà gỗ trong rừng, mỗi ngày chỉ hạ sơn một lần đi đốn cây đốn dầu muối, gạo nếp, và rượu thịt, đôi khi cũng vào thành vô những con hẻm tăm tối để kiếm đàn bà rẻ tiền một lần.

Gã đốn cây bán cho trà quán gần đại lộ, củi của gã vừa khô vừa rẻ, cho nên tên chủ quán trà quán thường lưu gã lại uống chén trà rồi mới đi, đôi khi gã cũng bỏ tiền uống rượu.

Cho dù có uống nhiều, gã cũng rất ít khi mở miệng. Gã tịnh không phải là người nhiều chuyện.

Nhưng hai ngày nay gã lại rất thích kể chuyện, kể lặt đi lặt lại một chuyện, ít nhất gã đã kể hai ba chục lần.

Mỗi lần gã bắt đầu kể, trước tiên phải nhấn mạnh “đây là chuyện hoàn toàn có thật, tôi không tận mắt chứng kiến, nếu không tôi cũng không tin”.

Câu chuyện phát sinh vào giữa trưa ba hôm trước, lúc ban đầu gã thấy đao quang lóe lên một cái từ trong rừng.

“Có năm mộng cũng không nghĩ ra trên thế gian có loại đao như vậy, đao quang chỉ lóe lên một cái, một con ngựa đang phi nhanh như rồng bay cộp phóng, đột nhiên lại bị chém thành hai khúc”.

“Hoa mắt một cái lại chùng như thấy có một người trẻ tuổi áo đỏ, dụng thanh kiếm càn đỏ tươi hơn, đỏ như máu, vô luận là ai, chỉ cần đụng vào thanh kiếm đó của y lập tức ngã gục”.

“Y còn có một bằng hữu, một người mặt mày trắng nhợt, giống như là trong suốt”.

“Con người này càng đáng sợ...”

Cũng một câu chuyện tuy đã kể hai ba chục lần, người kể vẫn huyên thuyên như chuyện mới tinh thú vị, người nghe cũng ngồi nghe mê say mờ mịt.

Nhưng lần này gã không ngờ lại ngậm miệng, bởi vì gã đột nhiên phát hiện người mặt mày trắng nhợt đó đang đứng trước mặt gã, đôi mắt như mũi đao nhìn gã chăm chăm.

“Đao đen sì, đao quang loang loáng, mưa máu như loạn tiễn...”

Trịnh Kiệt có cảm giác dạ dày đang co thắt, cơ hồ nhịn không được phải ói mửa.

Gã muốn đi, hai chân lại từ từ mềm nhũn.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn gã, đột nhiên thốt:

- Kể đi.

Trịnh Kiệt miễn cưỡng nở một nụ cười:

- Kể... kể cái gì?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hôm đó sau khi ta đi, người thấy cái gì?

Trịnh Kiệt gạt mồ hôi, đáp:

- Tôi thấy rất nhiều chuyện, nhưng tôi đều không thấy rõ.

Gã tịnh không hoàn toàn nói láo, lúc đó gã hoảng sợ gần như hồn lìa khỏi xác.

Phó Hồng Tuyết cũng chỉ muốn biết có một chuyện:

- Người sử dụng thanh kiếm đỏ đó ra sao?

Trịnh Kiệt lần này trả lời rất mau:

- Y đã chết.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt, tim chùn xuống, toàn thân đều đã lạnh như băng, một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi:

- Y làm sao mà chết? Ai giết y?

Trịnh Kiệt đáp:

- Y đáng lẽ vốn không chết, sau khi ông đánh xe đi, y đoạn hậu chặn đứng ba người kia, xem chừng cả ba đều không dám đụng vào kiếm của y, cho nên y cũng tìm cơ hội bỏ chạy, chạy cũng thật sự rất nhanh, giống như một cơn gió.

Miệng của gã kể tới đây, tâm lý như đang nghĩ về lúc đương thời, biểu tình trên mặt cũng trải qua vô số biến hóa bất đồng.

Nhưng hẳn kể rất nhanh bởi vì chuyện này hẳn đã kể thành thạo:

- Chỉ tiếc y vừa bay tới gần bìa rừng, đao quang chém ngựa hồi nãy lại đột nhiên bay ra, y tuy tránh khỏi một đao của người đó, nhưng đao thứ nhì lại đã chém tới, hơn nữa lại còn nhanh hơn cả đao thứ nhất.

Gã cũng bất tất phải kể tiếp, bởi vì kết cục ra sao ai ai cũng đều đã biết.

Trước mặt là Thiên Vương Trảm Quỷ Đao, đằng sau là Công Tôn Đồ cùng Tiêu Tứ Vô, vô luận là ai gặp tình huống đó cũng đều có cùng một kết cục.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, biểu tình trên mặt tuy xem có vẻ trầm tĩnh, tâm lý lại chừng như bị thiên quân vạn mã xông pha dẫm đạp.

Minh nguyệt chìm mất, Yến Nam Phi cũng vĩnh viễn không trở lại.

Hắn trầm mặc rất lâu, lại hỏi:

- Người đó là người nào?

Trịnh Kiệt đáp:

- Ông ta nhìn giống như thiên thần, lại cũng không khác gì Ma Vương, đứng cao hơn mọi người cả một cái đầu, tai đeo kim hoàn, y phục làm bằng

da thú, thanh đao trên tay ít nhất cũng dài bảy tám thước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sau đó thì sao?

Trịnh Kiệt đáp:

- Người có ngoại hiệu là đầu bếp, vốn muốn lóc thịt bằng hữu của ông bỏ vào chảo, nhưng có một người đánh cờ kiên quyết phản đối, sau đó...

Gã thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Sau đó bọn họ khiêng thi thể của bằng hữu ông, giao cho hòa thượng Thiên Long cố tự.

Phó Hồng Tuyết lập tức hỏi:

- Thiên Long cố tự ở đâu?

Trịnh Kiệt đáp:

- Nghe nói ở bắc môn, nhưng tôi chưa có đi qua, rất ít người từng đi qua đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bọn chúng giao thi thể cho hòa thượng nào?

Trịnh Kiệt đáp:

- Thiên Long cố tự chỉ có một hòa thượng, là một hòa thượng điên, nghe nói lão ta...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão ta ra sao?

Trịnh Kiệt tái mặt, chừng như muốn ói:

- Nghe nói lão ta không những điên khùng, mà còn thích ăn thịt, thịt người.

* * * * *

Ánh mặt trời như lửa đốt. Đạo lộ như lò lửa.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng bước trên lò lửa, không rớt một giọt mồ hôi, cũng không rơi một giọt lệ.

Hắn chỉ còn có máu có thể chảy.

“Lúc có thể ngồi xe, ta tuyệt không chịu đi bộ”.

Hắn và Yến Nam Phi tương phản, lúc có thể đi bộ, hắn tuyệt không ngồi xe.

Hắn chùng như cố ý hành hạ hai chân mình, bởi vì đôi chân đó đã mang đến cho hắn quá nhiều thống khổ bất tiện.

“Có lúc ta đang đi cũng có thể ngủ”.

Hiện tại hắn đương nhiên không ngủ, mắt hắn tràn đầy một thứ biểu tình rất kỳ quái, lại không phải vì bị ai phần nộ tạo thành, mà là vì nghi hoặc.

Rồi hắn đột nhiên quay đầu lại, hắn nhớ tới cái gì đằng sau hắn?

Có phải tâm lý hắn vẫn còn có chuyện nghĩ không ra, nhất định phải quay trở lại hỏi gã tiểu phu trẻ tuổi đó?

Nhưng Trịnh Kiệt đã không còn trong trà quán.

- “Gã vừa đi khỏi”. - Chưởng quỹ trà quán nói - “Hai ngày nay gã luôn kể câu chuyện đó, luôn luôn ngồi tới trời tối mới chịu đi, nhưng hôm nay lại đi rất sớm”.

Tên chưởng quỹ đối với người lạ mặt mặt mày trắng nhợt này hiển nhiên cũng có vẻ kinh sợ, cho nên lời nói đặc biệt cẩn thận, cũng kể đặc biệt tường tận:

- Hơn nữa gã đi rất mau, chùng như có chuyện khẩn cấp phải làm.
- Gã đi hướng nào?

Tên chưởng quỹ chỉ về phía con hẻm đối diện, trên mặt lộ nét dâm ô, cười cười thốt:

- Trong hẻm đó có tình nhân già của gã, chùng như tên là Tiểu Đào, gã nhất định đi kiểm ả.

* * * * *

Hẻm chật hẹp tối tăm, cống rãnh phát mùi hôi thúi, đâu đâu cũng có rác.

Phó Hồng Tuyết lại chùng như hoàn toàn không có cảm giác.

Nhãn tình của hắn phát sáng, gân xanh trên tay nắm cán đao vồng lên, phảng phất rất hưng phấn, rất kích động.

Hắn lại đã nghĩ tới cái gì?

Đằng sau một phiến cửa gỗ mục nát, đột nhiên thoáng qua một nữ nhân sức mùi thơm hoa lài.

Mùi thơm hoa lài, thêm mùi son phấn rẻ tiền, hòa cùng mùi cống rãnh xú uế, hỗn hợp thành một thứ dụ hoặc đê tiện tội ác.

Khuôn mặt thoa phấn dày đặc của ả cố ý tiếp cận Phó Hồng Tuyết, giơ tay vuốt ve Phó Hồng Tuyết, sờ mó hạ bộ Phó Hồng Tuyết.

- Bên trong có sẵn giường, vừa mềm lại vừa thoải mái, còn có bồn nước nóng, chỉ cần hai lượng bạc.

Ả nháy mắt dụ dỗ, trong mắt diễn xuất ánh dâm dăng:

- Tôi chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng công phu của tôi rất giỏi, so với Tiểu Đào còn giỏi hơn nữa.

Ả cười rất vui vẻ, bởi vì ả nghĩ vụ giao dịch này đã thành công.

Bởi vì một bộ phận trên người nam nhân này đã có biến hóa.

Khuôn mặt Phó Hồng Tuyết đột nhiên đỏ ửng, hắn không những muốn mưa, mà còn phấn nộ.

Trước mặt hắn là một nữ nhân đê tiện như vậy, hắn không ngờ không thể khống chế dục vọng sinh lý của mình.

Đó có phải là vì hắn đã quá lâu không tiếp xúc với nữ nhân? Hay là vì hắn vốn đã rất hứng?

Vô luận là loại hưng phấn nào, đều rất dễ dàng dẫn đến bốc đồng xung động.

Càng kề cận thân đàn bà ngọt ngào mùi hoa lài, chỉ càng động nhanh hơn.

Tay của Phó Hồng Tuyết đột nhiên huy xuất, tát lên mặt ả liên tục, người ả lao đảo, ngã đụng bản cửa gỗ, té ngửa mặt lên trời.

Thật là kỳ quái, trên mặt ả tịnh không có biểu tình kinh sợ phấn nộ, lại hiển lộ một vẻ mệt mỏi, bi ai, và tuyệt vọng không nói được.

Thứ hối hận ô nhục đó đã thành tập quán của ả, sự phấn nộ của ả đã tê dại, thay vào đó, chuyện làm cho ả bi ai chính là vụ giao dịch này đã không thành công.

Hôm nay ăn cơm ở đâu? Một dây hoa lài không thể làm no bụng được.

Phó Hồng Tuyết quay đầu, bất nhẫn nhìn thấy ả nữa, rút tất cả ngân lượng trên người ra, dùng hết sức quăng trước mặt ả.

- Nói cho ta biết, Tiểu Đào ở đâu?

- Ở căn nhà cuối cùng bên phải.

Hoa lái đã rút, ả bò trên đất, lượm ngân lượng vung vãi trước mặt, căn bản không thèm nhìn Phó Hồng Tuyết một cái.

Phó Hồng Tuyết đã bắt đầu bước về phía trước, chỉ đi vài bước, đột nhiên còng mình ói mửa.

Con hẻm chỉ có cánh cửa đó là sáng sủa thu hút nhất, thậm chí cả màu sơn cũng còn chưa phai lạt.

Xem chừng công phu của Tiểu Đào không tệ, chuyện làm ăn cũng không tệ.

Trong nhà rất yên lặng, không có tiếng động.

Một nam nhân trẻ tuổi đầy sức lực, và một nữ nhân làm ăn không tệ, một khi đi chung vào phòng, sao lại có thể yên lặng như vậy?

Cửa tuy đóng chặt, lại tịnh không kiên cố, nữ nhân làm mấy chuyện này tịnh không cần khóa cửa kiên cố.

Cửa không cần khóa chặt, cũng như dây thắt lưng của bọn họ.

Đẩy cửa, bên trong là khách sảnh của bọn họ, cũng là phòng ngủ của bọn họ, vách tường xem chừng vừa mới quét vôi, treo đủ các thức các dạng đồ họa làm người ta không thể tưởng.

Một đóa hoa sơn trà khô héo nằm trên bàn trong hồ trà, gần hồ trà còn thừa lại nửa tô sườn heo.

Ăn hông bổ hông, dạng đàn bà này cũng tịnh không phải không chú ý bổ dưỡng thân thể của mình. Thân thể là vốn liếng của bọn họ, đặt biệt là hông.

Trừ một cái giường gỗ phủ khăn hồng thêu hoa ra, vật xa hoa nhất trong phòng là một cái bàn thờ đóng trên đầu giường, điêu khắc tinh trí, màn phủ cao quý, so với những đồ họa dâm loạn treo trên bốn bức tường tạo thành một sự đối lập cường liệt.

À vì sao lại phải đặt bàn thờ ở đầu giường?

Có phải ả muốn thần thánh nhìn tận mắt nỗi thống khổ và ti tiện của nhân loại?

Thấy ả tự bán thân mình, lại thấy ả chết?

Tiểu Đào đã chết, chết cùng Trịnh Kiệt trên giường, tấm khăn trải giường màu hồng thêu hoa đã nhuộm đầy máu.

Máu rỉ ra từ mạch máu chính đằng sau ót gã, một đao đã trí mạng.

Kẻ giết người không những có đao bén nhọn, hơn nữa còn có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Phó Hồng Tuyết cũng tịnh không kinh ngạc, chuyện này vốn nằm trong ý liệu của hãn sao?

Một người lúc bình thường không phải là người nhiều chuyện, sao lại ngồi ở trà quán cả ngày huyên thuyên kể chuyện? Cả đống củi cũng không đi?

Gã uống rượu, ăn thịt, hơn nữa còn tìm mùi đàn bà, đương nhiên không phải là tiền giành giùm.

Hai ngày không làm ăn gì làm sao có tiền để tìm đến Tiểu Đào?

Hơn nữa câu chuyện đó gã kể quá thành thạo, quá tinh thông, thậm chí cả biểu tình trên mặt đều có thể hoàn toàn phối hợp, xem chừng đã luyện tập rất lâu.

Kết luận suy ra từ những đầu mối đó đã quá sáng tỏ.

... Gã cố ý ở lại trong trà quán không ngừng kể chuyện, vì để đợi Phó Hồng Tuyết đến tìm gã.

Bọn Công Tôn Đồ đã cho gã một số tiền, muốn gã nói láo, kể cho Phó Hồng Tuyết nghe.

Cho nên hiện tại bọn chúng giết gã để diệt khẩu.

Chỉ bất quá những suy luận đó cho dù hoàn toàn chính xác, vẫn còn có những vấn đề tồn tại.

Những gì trong chuyện gã kể, cái nào là thật? Cái nào là lời nói láo? Sao gã lại phải nói láo? Bọn chúng vì sao lại muốn gã nói láo? Có phải là vì chân hung cái chết của Yến Nam Phi phải giấu kín? Hay là vì muốn Phó Hồng Tuyết đến Thiên Long cổ tự?

Phó Hồng Tuyết không thể xác định. Nhưng hãn đã hạ quyết tâm, cho dù Thiên Long cổ tự là hầm bẫy giết người, hãn cũng không thể không đến.

Ngay lúc đó, nữ nhân lơ lửng trong vũng máu đột nhiên phi thân bay lên, rút một thanh đao dưới gối, đâm thẳng vào ngực hãn.

Trong cái tủ đằng sau cũng có một người nhảy ra, gương ngân thương như con độc xà đâm vào lưng hãn.

Đó tuyệt đối nằm ngoài ý liệu của bất cứ ai.

Trịnh Kiệt quả thật đã chết, không ai nghĩ ra nữ nhân nằm kề người gã còn sống.

Cũng không ai chú ý một nữ nhân đê tiện lỏa thể nằm trong vũng máu.

Càng không ai có thể tưởng nữ nhân đó xuất thủ không những rất ngoan độc chuẩn xác, mà còn nhanh như chớp.

Phó Hồng Tuyết không động đậy, cũng không bạt đao ra, hấn căn bản vốn không có chiêu thức chống đỡ tránh né.

Ngay phút giây đó, bên ngoài cửa đột nhiên có đao quang lóe lên một cái, bay cắt ngang cổ bên phải của gã thích khách cầm ngân thương, bay qua đâm phập vào yết hầu của nữ nhân lỏa thể.

Máu tươi từ cổ của nam nhân phún ra, thân hình nữ nhân đang bay vụt lên, lại ngã gục xuống.

Đao quang lóe lên, đoạt liền tính mạng hồn phách của hai người.

Máu tươi lắc rắc.

Phó Hồng Tuyết từ từ quay lại, nhìn thấy Tiêu Tứ Vô.

Trong tay của gã cũng có một mũi đao, lần này gã không dũa móng tay, chỉ lạnh lùng nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Một đao hai mạng, hảo đao.

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Có thật là giỏi không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Giỏi.

Tiêu Tứ Vô quay mình đi hai bước, đột nhiên quay đầu nói:

- Người đương nhiên thấy được ta tịnh không phải muốn cứu người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Tiêu Tứ Vô nói:

- Ta chỉ bất quá muốn người nhìn đao của ta lần nữa.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Hiện tại ta đã thấy.

Tiêu Tứ Vô nói:

- Người đã thấy ta xuất thủ ba lần, còn có hai lần nhắm người mà phát đao, đối i với cách xuất thủ của ta, trên thế gian đã không còn người nào khác có thể rõ ràng hơn người.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Rất có thể.

Tiêu Tứ Vô nói:

- Diệp Khai là bằng hữu của người, người đương nhiên cũng thấy y xuất thủ.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Hắn đương nhiên đã thấy, hơn nữa không chỉ một lần.

Tiêu Tứ Vô nói:

- Hiện tại ta chỉ muốn hỏi người một chuyện, người nếu không chịu nói cho ta biết, ta cũng không trách người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người cứ hỏi.

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Phi đao của ta có điểm nào không bì được Diệp Khai?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm, qua một hồi lâu mới từ từ đáp:

- Người xuất thủ ám toán ta hai lần, lần thứ nhất tuy tận toàn lực, trước khi xuất thủ lại đã lên giọng cảnh cáo, lần thứ hai tuy không nói gì, lúc xuất thủ lại chỉ dùng hai phần công lực.

Tiêu Tứ Vô cũng không phủ nhận.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đó là vì trong tâm người cũng đã tự biết không nên giết ta, người căn bản không thể giết ta mà không có lý do, cho nên khi người xuất thủ, đã thiếu đi chính ý kiên định cứng cõi.

Hắn từ từ nói tiếp:

- Diệp Khai muốn giết người, là toàn là người không giết không được, cho nên y mạnh hơn so với người.

Tiêu Tứ Vô hỏi:

- Chỉ có một điểm đó?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một điểm đó đã quá đủ, đáng để nói người vĩnh viễn không thể bì với y. Tiêu Tứ Vô trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên chuyển mình, đi thẳng không quay đầu lại.

Phó Hồng Tuyết tịnh không quay đầu.

Đi ra tới ngoài đường, Tiêu Tứ Vô đột nhiên quay đầu nói lớn:

- Người chờ xem, sẽ có một ngày ta sẽ mạnh hơn y, đợi đến ngày đó, ta nhất định phải giết người.

Phó Hồng Tuyết điềm đạm thốt:

- Ta nhất định đợi người.

* * * * *

Nếu muốn giết người, bách vô cấm kỵ.

Lần này Phó Hồng Tuyết có phải cũng nên giết Tiêu Tứ Vô không?

... Người lần này không giết gã, lần tới chỉ sợ phải chết dưới đao của gã.

Lần này Phó Hồng Tuyết không xuất thủ, nhưng hẳn tịnh không hối hận, bởi vì hẳn đã gieo một hạt giống, gieo vào tâm lý của Tiêu Tứ Vô.

Hạt giống chính nghĩa.

Hẳn biết thứ hạt giống đó sẽ có một ngày khai hoa kết quả.

Đi ra tới hẻm, ả đàn bà mười bảy tuổi đó đã choàng dây hoa lài trên tóc, đứng trước cửa len lén nhìn Phó Hồng Tuyết, có vẻ sợ sệt, lại có vẻ hiếu kỳ.

Trong mắt của ả, Phó Hồng Tuyết là một quái nhân.

Phó Hồng Tuyết tuy vốn không muốn gặp lại ả, lại khó có thể tránh nhìn thấy ả một lần.

Đợi đến lúc hẳn ra tới đầu hẻm, ả đột nhiên la lớn:

- “Ông đánh tôi, biểu thị là ông thích tôi, tôi biết sau này ông nhất định quay lại tìm tôi”. - Thanh âm của ả càng lớn hơn - “Tôi nhất định đợi ông”.

* * * * *

Thiên Long cổ tự vốn là một ngôi chùa lớn hương hỏa phồn thịnh, không ai biết vì sao đột nhiên lại biến thành vắng vẻ lạnh lẽo như vậy, nhưng về phương diện truyền thuyết thì có rất nhiều.

Truyền thuyết lưu truyền rộng rãi nhất là: ngôi cổ tự bên ngoài nhìn trang nghiêm như vậy, kỳ thật lại là một cái động thâm ô, phụ nữ trẻ đẹp dâng hương bái Phật thường bị giam giữ trong cơ quan mật thất trong miếu, không chịu phục tòng thì bị đánh chết.

Cho nên mỗi lúc trời không trăng không sao, xung quanh có cô hồn oan quỷ xuất hiện.

Có thật là có cơ quan mật thất trong miếu hay không? Có nhiều ít phụ nữ lương thiện bị gian thâm vũ nhục không? Ai ai cũng không thể xác thực được, bởi vì ai ai cũng chưa từng tận mắt thấy qua.

Nhưng kể từ khi lời truyền miệng đó lan ra, người đến dâng hương nơi đó đã dần dần ít đi.

Một người nếu tin tưởng dùng một chút tiền cúng nhang đèn là có thể đã đổi được bình an phước lộc bốn mùa, đối với lời đồn giả giả thiệt thiệt, đương nhiên cũng không nghiên cứu kỹ càng.

Bên ngoài cổ tự là một cánh rừng dày đặc, cho dù là trời xuân, lá cũng rụng rất nhiều.

Vốn có một con đường nhỏ đi thẳng đến cửa miếu, nay bị lá rụng cỏ dại che phủ, cho dù là người qua lại nhiều lần, đi vào cánh rừng tối tăm đó, cũng rất khó nhận ra con lộ.

Phó Hồng Tuyết cả một lần cũng chưa đi qua.

Hiện tại từ chỗ hãm đứng mà nhìn tới, bốn bề là đại thụ cao to, cơ hồ hoàn toàn đều giống hệt nhau.

Hãm căn bản vốn nhận không ra đi về phương hướng nào cho đúng.

Chính lúc hãm đang do dự, có tiếng bước chân trên đám lá rụng, một tăng nhân mi thanh mục tú, thanh nhã như hạc, thông dong nhẹ nhàng đi tới, toàn thân phiêu dật dưới lớp tầng y trắng toát, không nhuộm chút bụi trần.

Ông ta đã có tuổi.

Phó Hồng Tuyết tuy tịnh không phải là một Phật đồ, đối với cao tăng và danh sĩ đều một mực tôn kính.

- Đại sư đi đâu vậy?

- Có chỗ đi ra, đương nhiên có chỗ đi về.

Tăng nhân chấp tay nhú đôi mày rậm, căn bản không nhìn hãm một lần.

Phó Hồng Tuyết lại không chịu bỏ mất cơ hội hỏi đường, hiện tại đã không còn thời gian cho hẳn đi sai đường.

- Đại sư có biết đường đi tới Thiên Long cổ tự không?

- Người đi theo ta.

Bước chân của tăng nhân an tường chậm chạp, giống như con lộ đó cho dù là đường đi tới Tây Thiên, lão cũng tuyệt không đi nhanh hơn.

Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước bước theo phía sau.

Sắc trời càng tối tăm, bọn họ chung quy đã đến trước một tòa lục giác đình nho nhỏ, màu sơn trên lan can bên ngoài đình đã phai nhạt, trong đình đặt một cung đàn, một bàn cờ, một hồ rượu, một nghiên bút, còn có một lò lửa nhỏ làm bằng đất sét đỏ.

Tại cánh rừng u tĩnh đó, phủ cầm hạ kỳ, ngâm thi chữ tửu, cao tăng chính như danh thổ, luôn là nhã hứng cao quý.

Phó Hồng Tuyết tuy từ đó tới giờ không có thứ nhàn tình nhã trí như vậy, đối với người có thị hiếu cao thượng như vậy, cũng một mực tôn kính.

Caotăng thanh nhã như hạc đã đi vào tiểu đình, cầm một quân cờ ngưng thị, trong mắt có vẻ đắm chiêu suy nghĩ, phảng phất đang đắn đo, không biết nên đi nước cờ nào.

Bởi vậy ông ta cầm con cờ đó, từ từ đưa vào miệng, “ọt” một tiếng, nuốt cả con cờ.

Sau đó đập vỡ cung đàn tan nát, nhét vào lò lửa, nhúm lửa, đổ rượu trong hồ rửa chân, lại đem mực trong nghiên đá đổ vào hồ đun trên lò, chộp bàn cờ đập xuống đất không ngừng, trên mặt lộ xuất nụ cười thỏa mãn, tựa như thứ thanh âm đó thú vị hơn lắng nghe tiếng đàn nhiều.

Phó Hồng Tuyết nhìn đến ngây người.

Caotăng tu vi thâm hậu đó, không ngờ chính là hòa thượng điên?

Phó Hồng Tuyết lại ngẩn người.

Hòa thượng không những điên, mà còn thích ăn thịt, thịt người.

Tăng nhân nhìn hẳn từ đầu xuống chân, chừng như đang đo lường trên thân hẳn có bao nhiêu cân thịt có thể ăn được.

Phó Hồng Tuyết lại còn chưa thể tin tưởng.

- Ông có thật là hòa thượng điên?

- “Điên là không điên, không điên là điên”. - Tăng nhân cười hè hè - “Có lẽ người điên không phải là ta, mà là người”.

- Là ta?

- Người nếu không điên, sao lại muốn đến chịu chết?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt tay, hỏi:

- Ông biết ta là ai? Biết ta phải đến đây?

Tăng nhân gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, đột nhiên ngẩng mặt nhìn trời, lẩm bẩm:

- Thiện tai thiện tai, cổ tự ngàn năm phải đổ sập, biển người đầu đầu cũng người thấy mùi máu, sao người kêu hòa thượng đến đây?

Lão đột nhiên cầm hồ rượu đựng đầy mực đang đun trên lò, há miệng đổ mực vào miệng, mực từ khe miệng chảy ròn ròn nhuộm lên tăng y trắng toát không nhiễm chút bụi trần đó.

Lão đột nhiên quỳ xuống đất, khóc rền vang, chỉ về phía Tây hét lớn:

- Người phải đi chết, đi nhanh lên, có lúc sống quả thật không tốt bằng chết.

Ngay lúc đó, phía Tây đột nhiên có tiếng chuông âm vang.

Chỉ có chuông đồng ngàn năm của cổ tự mới có thể phát ra tiếng chuông vang vọng thanh tao đó.

Trong cổ tự chỉ có một hòa thượng điên, còn người đánh chuông là ai?

Tăng nhân đang khóc rống đột nhiên đứng dậy, ánh mắt dưng đầy vẻ khủng bố kinh hãi.

- “Đó là chuông tang”. - Lão la lớn - “Có tiếng chuông tang, nhất định có người phải chết”.

Lão quăng hồ rượu về phía Phó Hồng Tuyết:

- Người nếu không chết, người khác phải chết, sao người còn không mau đi chết?

Phó Hồng Tuyết nhìn lão, điềm đậm thốt:

- Ta đi.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chuông Tang

Tiếng chuông đã ngừng, dư âm vẫn còn vang vọng. Phó Hồng Tuyết đã đến bên ngoài cửa lớn của Thiên Long cổ tự.

Kiến trúc cũ kỹ xám xịt tuy đã lỗi thời, lại vẫn có thể tưởng tượng mơ hồ đến quá khứ hoành đại trang nghiêm. Trong viện có một cái đỉnh đồng ồ ồ to lớn nặng ngàn cân, trên bậc thang đá cũng phủ đầy rêu xanh, tuy hiển lộ nhiều phần suy đồi, nhưng đại điện hùng vĩ vẫn cao ngất như núi, đình trụ quanh viện cũng tráng kiện to lớn như hông cạp.

Ngôi chùa đã trải qua bao thăng trầm đó, làm sao có thể đột nhiên sụp đổ?

“Lời nói của hòa thượng điên đương nhiên là lời nói điên khùng”.

Trong đại điện cung phụng thần thánh, đã lâu không còn hương hỏa rượu thịt của nhân gian, lại vẫn còn cao cao tại thượng, trông coi sự ngu muội và bi thống của nhân loại.

Góc điện đã kết đầy mạng nhện, tấm thần幔 bạc màu đong đưa trong gió, không nghe thấy tiếng người, cũng không nhìn thấy bóng người.

Người nào đã đánh chuông?

Phó Hồng Tuyết im lặng đứng trước thần幔, tâm lý đột nhiên có một thứ cảm giác kỳ quái, đột nhiên muốn quỳ xuống, quỳ trước tượng Phật dát vàng đã bạc màu, cầu khẩn bình an cho Trác Ngọc Trinh cùng đám trẻ.

Đó là lần thứ nhất trong đời hấn biến thành tôn kính như vậy, nhưng hấn tịnh không quỳ xuống, bởi vì ngay lúc đó, ngoài đại điện đột nhiên vọng vào một tiếng “coong”.

Hấn quay đầu nhìn ra, thấy bên ngoài có một đạo đạo quang như cầu vồng múa lượn lóe chớp.

Đao quang bay qua, trụ đình to dày như hông cạp lập tức bị chém đứt, chỉ nghe “coong coong” đình tai, đại điện cao ngất như núi đột nhiên bắt đầu dao động.

Hắn vừa ngẩng đầu, lập tức phát hiện trên nóc điện có một xà gỗ cực to đã bị chém tạt đứt làm đôi. Hòa thượng điên đó tịnh không nói chuyện điên khùng. Đao quang múa lượn quấy phá chớp lóe qua đại điện, tòa cổ tự thiên niên cao ngất đó không ngờ đã gần muốn sập.

Đó là loại đao gì? Sao lại có uy lực đáng sợ như vậy?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao của hắn.

Thanh đao của hắn vốn là lợi khí thiên hạ vô song, nhưng thanh đao của hắn tuyết không có uy lực đáng sợ như vậy.

“Ầm” một tiếng chấn động, đại điện đã sập mất một góc.

Nhưng Phó Hồng Tuyết tịnh không ngã gục.

Núi có thể lở, đất có thể nứt, có những người lại vĩnh viễn không ngã gục!

Một góc đại điện vừa sập xuống, đất đá bụi bặm bay tán loạn bao phủ không gian.

Phó Hồng Tuyết lại vẫn đứng yên bất động.

Bên ngoài không những có Thiên Vương Trảm Quỷ Đao đủ để làm cho thần nô quỷ oán, hơn nữa không biết còn có bao nhiêu sát cơ làm cho người vô phương dự đoán.

Chàng đột nhiên cười lạnh.

- Miêu Trảm Quỷ, đao của ngươi là một thanh đao tốt, người của ngươi lại nhỏ mọn tầm thường, sao ngươi không dám cùng ta chính diện đối đầu, lại chỉ dám lộng quỷ sau lưng?

Đao quang biến mất, ngoài đại điện lại có người cũng cười lạnh:

- Chỉ cần ngươi không chết, đến hậu viện gặp lại.

Tiếng cười Thiên Vương trảm quỷ đó như quỷ khóc, gần từng tiếng nói tiếp:

- Ta nhất định đợi ngươi.

“Ta nhất định đợi ngươi”.

Cũng cùng một câu, cũng năm chữ, phát ra từ miệng người khác, có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Lúc đó, Phó Hồng Tuyết không ngờ lại đột nhiên nhớ đến ả đàn bà sặc mùi hoa lài, nhớ đến ả ngã xuống đất, ánh mắt dưng đầy một thứ thống khổ, bi thương, và tuyệt vọng đó.

Ả cũng là người. Vô luận là loại người nào, đều không thể tự nguyện chịu nhận thứ vũ nhục một đời của ả như vậy, vĩnh viễn đều giống như bị giam cầm trong căn phòng rung rinh đục vọng sắp đổ sập xuống, trước mặt cũng không có đường tiến ra, sau lưng cũng không có lối thoái lui, chỉ còn đợi gạch đá bụi bặm rớt xuống, đè trên thân người ả.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt, đột nhiên bắt đầu đi ra ngoài, hẩn đi rất chậm, phong thái bước đi xem ra còn vương vấn nỗi thống khổ xấu xa đó. Nhưng hẩn một khi đã bắt đầu bước ra, tuyết không dừng chân.

Cửa đã đổ sập. Cát bụi bốc mù mịt, che kín mắt hẩn, hẩn từ trong đám gạch gỗ vỡ vụn đó từ từ bước ra.

Lại có một tiếng “ầm” chấn động như trời lở đất nứt, chính giữa đại điện đã sập xuống.

Gỗ gạch vụn như những mũi tên bắn ra đằng sau lưng hẩn.

Hẩn không quay đầu, hẩn thậm chí cả chớp mắt cũng không chớp. Đó không những cần phải có lực trấn định kinh người, còn phải có dũng khí gặp tai biến vẫn tuyệt đối bất biến, bởi vì hẩn có thể trấn định.

Bởi vì hẩn có dũng khí, cho nên hẩn tránh được sát cơ thứ nhất.

Hẩn vừa bước ra cửa đại điện, bên ngoài ít nhiều có năm chục mũi ám khí lóe lên bắn tới.

Nếu quả hồi nãy hẩn thất kinh quay đầu, nếu quả tinh thần hẩn sập đổ, hẩn đã phải trúng ám khí ngã gục.

Ngã gục giống như tòa điện đường sau lưng.

... Dũng khí và lòng tin, là rường cột của con người, chi trì nhân loại trường tồn.

... Chỉ cần hai rường cột đó không đứt đoạn, nhân loại vĩnh viễn không diệt vong.

Ám khí vừa đánh hụt, lại có hai đạo hàn quang như cầu vồng hợp nhau bay tới, là một thanh kiếm, một lưỡi câu.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã rút ra khỏi vỏ, đao quang lan rộng, người của hắn đã ủa tới.

Hắn không dám ngừng lại quan sát, hắn không biết còn có bao nhiêu mai phục trí mệnh.

Cái đỉnh đồng giữa viện vẫn còn đó. Thân hình gầy còm của hắn vụt phóng lên như ngọn tiêu thương, rơi trên đỉnh đồng.

Một cơn gió phát qua, hắn có cảm giác lạnh như đao cắt, cắt trên vai hắn, cắt một đường dài bốn phân. Một kiếm một câu đó hợp lực tấn công hung hiểm cỡ nào, nếu không phải bản thân lọt vào tình huống đó, tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Trên vai hắn đã lưu huyết, mũi đao cũng lưu huyết. Máu trên mũi đao là của ai?

Thanh câu đó, đương nhiên là binh khí của Công Tôn Đồ, kiếm lại tuyệt không phải là Tùng Văn cổ kiếm của Dương Vô Kỳ.

Thanh kiếm đó còn nhanh hơn so với Dương Vô Kỳ, càng khó đỡ hơn, càng đáng sợ hơn, hà huống tay cầm kiếm của Dương Vô Kỳ đã bị chém đứt.

Vết thương trên vai của Phó Hồng Tuyết là vết kiếm thương, ai đã trúng đao thương?

Đại diện cơ hồ đã hoàn toàn sụp đổ, lúc hắn quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy bóng người.

Nhất kích không trúng, toàn thân thoái lui, đó không những là quy củ của Tinh Tú Hải, cũng là nguyên tắc mà đám lão luyện giang hồ tuân thủ.

Nhưng Thiên Vương Trảm Quỷ Đao vì sao lại không xuất hiện? Lần thứ nhất chém đứt làm đôi con ngựa đang phi, lần thứ nhì chém hủy đại diện, vì sao lại không nhắm Phó Hồng Tuyết mà xuất thủ? Gã có quả thật đang đợi Phó Hồng Tuyết ở hậu viện không?

* * * * *

Trong hậu viện thanh nhã u tĩnh, lại không thấy bóng người, trong một mảnh rừng dâu xanh ngắt, có tiếng người hát nho nhỏ, ca khúc ôn nhu yểu

chuyển, làm cho người ta cảm thấy thê lương tiêu hồn.

Trong rừng có một mái hiên ba gian, cửa lớn cửa sổ đều mở toang.

Đi vào rừng cây, đã có thể nhìn thấy một người khổng lồ như thiên thần, chân thông xuống, ngồi trên tấm chiếu trải trên một cái giường gỗ, đầu tóc bù xù, chít một vòng khăn vàng quanh đầu, trên người khoác một vuông vải vàng không có ống tay, bên dưới mặc một cái váy da hổ rằn rện, đôi mắt lóe sáng như mắt báo, da dẻ toàn thân màu đồng bóng nhoáng cũng chiếu ngời lấp lóe, nhìn giống như một người khổng lồ khai thiên tích địa thuở thái cổ hồng hoang, lại giống như một chiến thần bất bại trong thần thoại Ba Tư.

Bốn nữ nhân vận áo mỏng bao xung quanh người gã, một người tay nâng chén vàng, ngồi trên đầu gối gã, một người chải tóc cho gã, một người cời giầy cho gã, còn có một người ngồi xa xa sau lưng, hát nhỏ nhỏ.

Bọn họ chính là những người ngồi cùng xe với Quý Ngoại Bà hôm đó, bọn họ tuy còn trẻ, lại đặc biệt có một thứ phong vận của một người vợ thành thực.

Nếu không phải là người vợ thành thực, làm sao có thể chịu đựng gã khổng lồ tráng kiện này?

Góc nhà có một cái lư hương, bên trên có treo một thanh đao, cán đao uốn khúc dài một thước ba tấc, lưỡi đao dài bảy thước chín tấc, vỏ đao làm bằng da cá mập hoa lệ, khám châu bảo mát mắt.

Thanh đao đó có phải là Thiên Vương Trảm Quỷ đao? Người đó có phải là Miêu Thiên Vương?

Phó Hồng Tuyết đạp chân trên lá, từ từ đi tới. Chàng đã thấy con người đó, trên mặt chàng tuy hoàn toàn chưa có biểu tình gì, nhưng toàn thân mỗi một sợi dây thần kinh đều đã căng thẳng.

Lực có thể đánh sập cả điện đường, đao có thể chém ngựa đang phi đứt làm đôi, tài năng đó vốn chỉ tìm ra trong thần thoại, nhưng hiện tại lại đã xuất hiện trước mặt chàng.

Nữ nhân ngồi dưới cửa sổ hát nhỏ, quay đầu nhìn vào mặt chàng, tiếng hát vẫn như trước, nghe lại càng thê lương hơn.

Nữ nhân đang bưng kim bôi đột nhiên thở dài một tiếng:

- Một con người tốt, vì sao lại cúi mình chịu chết như vậy?

Nữ nhân đang chải đầu lạnh lùng đáp:

- Bởi vì hãn cho dù có sống, nhất định cũng không cảm thấy tốt hơn.

Nữ nhân cởi giày lại mỉm cười:

- Tôi thích coi giết người.

Nữ nhân chải đầu thốt:

- Giết người đó lại vị tất đã hấp dẫn.

Nữ nhân cởi giày hỏi:

- Sao vậy?

Nữ nhân chải đầu đáp:

- Nhìn sắc mặt của hãn, con người đó có thể cả một giọt máu cũng không có.

Nữ nhân bưng chén nói:

- Cho dù là có, cũng nhất định là máu lạnh.

Nữ nhân tháo giày lại cười:

- Máu lạnh vẫn tốt hơn so với không có máu, tôi chỉ hy vọng hãn còn một chút máu là đủ rồi, tôi luôn là một nữ nhân rất dễ thỏa mãn.

Phó Hồng Tuyết dừng lại bên cửa sổ, bọn họ nói cái gì, hãn chùng như cả một chữ cũng không nghe thấy.

Hãn quả thật cả người cũng không thêm để ý.

Bởi vì toàn bộ tinh thần của hãn đều đã tập trung trên thân con người giống như thiên thần cổ đại kia.

Hãn đột nhiên hỏi:

- Miêu Thiên Vương?

Miêu Thiên Vương đã giơ bàn tay không lồ ra, nắm lấy cán đao cong cong.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đó là Thiên Vương Trảm Quỷ đao?

Miêu Thiên Vương lạnh lùng đáp:

- Có lúc trảm quỷ, có lúc giết người, chỉ cần đao rút ra khỏi vỏ, vô luận là người hay quỷ đều phải chết dưới đao.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Rất tốt.

Cặp mắt báo của Miêu Thiên Vương lộ vẻ kinh ngạc:

- Rất tốt?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đao của người đã ở trong tay, người của ta đã ở dưới đao, không phải là tốt sao?

Miêu Thiên Vương mỉm cười:

- Rất tốt, đích xác rất tốt.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ tiếc ta còn chưa chết.

Miêu Thiên Vương nói:

- Sinh tử vốn là chuyện trong chốc lát, ta không gấp, người sao lại gấp vậy?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Vuông lụa quấn trên cán đao tím thẫm, giống như màu máu đã ngưng kết.

Tay của Miêu Thiên Vương vuốt ve cán đao nhè nhẹ, hỏi:

- Người đang đợi ta bạt đao?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Miêu Thiên Vương hỏi:

- Lời đồn trong giang hồ đều nói đao của người nhanh thiên hạ vô song?

Phó Hồng Tuyết không phủ nhận.

Miêu Thiên Vương hỏi:

- Người tại sao lại không bạt đao trước?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta muốn thấy đao của người.

... Ta nếu bạt đao trước, đao của người chỉ sợ vĩnh viễn không có cơ hội rút ra khỏi vỏ.

Câu nói đó tuy hãn không nói ra, nhưng ý tứ tàn độc đó của hãn rất rõ ràng minh bạch.

Miêu Thiên Vương đột nhiên cười lớn, chợt đứng dậy, nữ nhân ngồi trên đầu gối lập tức té lăn xuống sàn.

Người gã cao ngoài chín thước, ôm một vòng tay cũng chưa đủ, càng lộ vẻ oai phong凛冽.

Cũng có thứ người như gã mới có thể dùng thanh đao đó.

Phó Hồng Tuyết đứng trước mặt gã, không khác gì một con hắc báo trước mặt hùng sư.

Hùng sư tuy oai phong đáng sợ, hắc báo tuyệt không thoái lui.

Miêu Thiên Vương cười không ngừng:

- Người nhất định muốn nhượng ta bạt đao trước?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Miêu Thiên Vương hỏi:

- Người không dùng khiên chắn đỡ?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Ngay lúc đó, một đao đao quang như chớp đã lẳng không nhắm hướng hãn đứng chém xuống.

Tay của Miêu Thiên Vương vẫn còn nắm cán đao, lưỡi đao còn nằm trong vỏ nạm đầy châu ngọc. Gã chưa bạt đao. Đao quang từ phía sau Phó Hồng Tuyết bay tới, giống như một tia chớp từ trên bầu trời trong lành phóng hạ.

Tâm thần Phó Hồng Tuyết toàn bộ chú ý vào người khổng lồ đứng trước mặt, làm sao nghĩ ra nổi đao quang lại từ đằng sau chém xuống.

Nữ nhân ngồi bên cửa sổ hát ca, tiếng hát tuy chưa dừng hẳn, lại đã lẳng lặng nhắm mắt.

Nàng đã thấy qua uy lực của đao quang như chớp đó... đao quang phát qua, máu thịt tung bay. Nàng đã thấy qua nhiều lần, bất nhẫn nhìn thấy nữa, nàng hiển nhiên thật sự không thích nhìn đánh giết.

Nhưng lúc đao quang đó lóe lên, tịnh không có máu thịt bắn tung tóe.

Thân người Phó Hồng Tuyết đột nhiên tà tà bay lên, xảo diệu lướt sát vòng đao quang, đao của hãn đã rút ra khỏi vỏ, phản thủ một đao, chém ngược ra sau.

Hãn đã tính chính xác bộ vị, đao đó tất quét trúng từ hai đầu gối lên bụng dưới của người vung đao đằng sau, sự tính toán của hãn chưa bao giờ sai lầm. Đao của hãn chưa bao giờ thất thủ.

Nhưng một đao của hắn đã chặt xuống, cũng không thấy máu, chỉ nghe “rắc” một tiếng. Đó không phải là thanh âm xương cốt bị chém gãy, lại giống như tiếng thân tre bị chém đứt.

Thiên Vương Trảm Quỷ đao dài chín thước, một đao chém hụt, mũi đao chạm mặt đất, như cầu vồng bay ngược trở lại, trong cầu vồng đao quang, phảng phất có một bóng người ngẩn ngẩn phát ra tiếng cười thê lệ bay thẳng vào bìa rừng.

Tiếng cười và nhân ảnh đều biến mất, trên đất chỉ còn lại hai đoạn mộc côn bị chém đứt.

Đó có phải là hai chân của người đó?

Người đó có phải chống nạng mà tới?

Phó Hồng Tuyết quay mình, đao đã chui vào vỏ.

Người khổng lồ như thiên thần đã té xuống, ngã người trên giường, uy phong và thần khí hồi nãy đều không còn thấy nữa, chiến thần bất bại đó chỉ bất quá là một bù nhìn bị giật dây sao?

Phó Hồng Tuyết nhìn gã chăm chăm, hỏi:

- Người đó là ai?

Tên khổng lồ đáp:

- Miêu Thiên Vương, gã mới là Miêu Thiên Vương thật sự.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn người?

Tên khổng lồ đáp:

- Ta bất quá chỉ là bù nhìn của gã, bù nhìn xuất đầu lộ dạng để người ta chú ý, cũng như thanh đao này.

Gã rút thanh đao của gã ra.

Trong vỏ đao hoa lệ khảm đầy châu ngọc, thanh đao giấu trong đó không ngờ lại là một thanh đao đất sơn phấn bạc, đó thật sự là một chuyện rất hoang đường, chỉ có kẻ điên mới làm được chuyện như vậy.

Phó Hồng Tuyết nhin không được:

- Gã là người nào? Vì sao lại làm như vậy?

Tên khổng lồ cúi đầu.

Nữ nhân bưng chén không ngừng rót rượu, tự rót cho mình, tự uống.

Tiếng hát của nữ nhân ngồi bên song cửa đột nhiên dừng hẳn, nói lớn:

- Bọn họ không dám nói cho ông biết, tôi nói cho ông biết.

Giọng hát của nàng trong vắt êm tai, nhưng, thanh âm nàng nói hiện tại lại tràn đầy bi phần tê dại:

- Gã căn bản vốn không phải là nam nhân, lại nuôi ảo tưởng làm một đại trượng phu đồng thời có thể làm cho bốn bà vợ thỏa mãn. Gã chỉ cao ba thước tám tấc, lại nuôi ảo tưởng mình là người không lồ thần thánh, gã làm chuyện đó, chỉ bởi vì gã căn bản là tên điên.

Nữ nhân bưng chén đột nhiên vỗ tay cười lớn:

- Hay, chười rất hay, chười cực kỳ hay.

Ả cười, nhưng mặt ả cũng đã méo mó đau khổ:

- Tại sao người không để cho người họ Phó thấy trượng phu vĩ đại của bọn ta làm sao để làm cho bọn ta thỏa mãn?

Nữ nhân cởi giày đột nhiên xé toạt ngực áo, trên bộ ngực trắng như tuyết đầu đầu cũng đều có vết roi quất.

- “Gã dùng cách này để làm bọn tôi thỏa mãn”. - Ả cười so với khóc còn thê lương hơn - “Tôi luôn luôn là người rất dễ thỏa mãn, tôi đơn giản thỏa mãn muốn chết”.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng quay người, lẳng lặng bước đi.

Hắn bắt nhãn nhìn nữa, cũng bắt nhãn nghe nữa.

Hắn đột nhiên nhớ tới ả đàn bà sức mùi hoa lài đó, bọn họ đều như nhau, đều bị vùi dập, bị hủy hoại.

Trong mắt của đám đàn ông, bọn họ đều là những nữ nhân không cần mặt mũi.

Bọn họ không cần mặt mũi, có phải chỉ vì bọn họ phải chịu đựng sự vùi dập của nam nhân?

Vô luận là không có cách nào chịu đựng nổi sự vùi dập cuồng điên, vì bọn họ căn bản vốn không thể phản kháng, cũng vô phương trốn tránh, thì còn cần mặt mũi làm gì?

Có phải là vô sỉ?

Đám nữ nhân hô hoán:

- Ông sao không cứu bọn tôi? Sao không đem bọn tôi đi?

Phó Hồng Tuyết không quay đầu.

Hắn tịnh không phải không nghĩ tới cứu bọn họ, nhưng hắn hoàn toàn vô năng vô lực, vấn đề của bọn họ, ai ai cũng không có cách giải quyết.

Trên thế gian này chỉ cần có những nam nhân “rất cần đến mặt mũi” tồn tại, nhất định còn những nữ nhân “không cần mặt mũi” như bọn họ.

Đó căn bản vốn là vấn đề, vấn đề đó vĩnh viễn vô phương giải quyết.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, chỉ vì hắn cơ hồ nhìn không được muốn ói mửa.

Hắn biết phương pháp duy nhất để giải cứu bọn họ, tịnh không phải là dẫn bọn họ đi, chỉ cần giết Miêu Thiên Vương, bọn họ mới chân chính được giải thoát.

Trên đất có những chiếc lá mới bị chém rụng, là bị lưỡi đao chém đứt, là Thiên Vương Trảm Quỷ đao.

Hắn lần theo những dấu tích đó truy lùng.

Cũng có lẽ Miêu Thiên Vương đã chạy xa, cái hắn truy tịnh không phải là người Miêu Thiên Vương, mà là một mục tiêu. Hắn biết mình một khi còn một hơi thở, vĩnh viễn không bỏ qua mục tiêu đó.

Hiện tại hắn đã minh bạch Yến Nam Phi vì sao nhất định phải giết Công tử Vũ.

Người bọn họ muốn giết tịnh không phải là một người, mà là một đám người đại biểu cho tội ác và bạo lực.

* * * * *

Xuyên qua mảnh rừng dâu, ra tới hậu viện, một người đứng giữa đại điện đổ nát, nhìn hắn cười si dại.

- Tại sao cả tòa thiên niên cổ tự đã đổ sập mà người còn chưa chết? Người còn đợi gì nữa?

Mực trên tầng y của lão còn nhỏ giọt, trong tay lại cầm một đóa hoa tươi chớm nở.

Một đóa hoa thuần khiết tươi tắn.

Một đóa huỳnh hoa nho nhỏ.

... Ngôi lều dưới chân núi có hàng rào trúc bao quanh, còn có nhiều đóa huỳnh hoa.

... Hình như do một cô bé trồng, cô bé mắt to to, tóc thắt bím dài dài.

Tâm Phó Hồng Tuyết chùn xuống, đồng tử đột nhiên co thắt, tay nắm cán dao càng bóp chặt.

- Đóa hoa đó đến từ đâu?

- Người đến từ đâu, hoa đương nhiên cũng đến từ đó.

Hòa thượng diên vẫn cười si dại, đột nhiên quăng đóa hoa về phía Phó Hồng Tuyết.

- Trước hết người nhìn coi đóa hoa này là gì.

- Ta nhìn không ra.

- Đây là đóa thương tâm biệt ly hoa.

- Trên thế gian có loại hoa đó sao?

Phó Hồng Tuyết nhặt đóa hoa, tay lạnh như băng.

- Có, trên thế gian một khi có người thương tâm, có người biệt ly, làm sao không có thương tâm biệt ly hoa được!

Hòa thượng diên không cười nữa, nhân tình dâng đầy một thứ ai thương vô hình dung:

- Trên thế gian một khi có thương tâm biệt ly hoa, người mua hoa đương nhiên khó tránh khỏi thương tâm biệt ly.

Phó Hồng Tuyết dùng hai ngón tay cầm đóa hoa, tay hấn không động, nơi đây cũng không có gió.

Nhưng cánh hoa lại đột nhiên rơi rụng từng cánh từng cánh, cuống hoa cũng khô héo.

Cánh tay đó vốn là cánh tay phù trợ bạt đao, khí lực của cánh tay đó, đã đủ để tiêu hủy cả sinh mệnh.

Hòa thượng diên càng bi thương hơn:

- Hoa từ đâu đến, đã lại về đó, còn người? Vì sao còn chưa về?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Về đâu?

Hòa thượng diên đáp:

- Đến từ đâu, nên về đó, hiện tại đi về, có lẽ còn kịp thời.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Kịp thời làm gì?

Hòa thượng điên hỏi:

- Người muốn làm gì, ta làm sao biết?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người thật ra là ai?

Hòa thượng điên đáp:

- Ta chỉ bất quá là hòa thượng điên, chỉ bất quá ngẫu nhiên lượm được đóa hoa nho nhỏ này.

Lão đột nhiên phát tay, hét lớn:

- Đi, đi làm chuyện của người cho nhanh, đừng đến làm phiền hòa thượng, hòa thượng phải thanh tĩnh.

Hòa thượng đã ngồi xuống, ngồi giữa đồng gạch gỗ vụn nhắm mắt nhập định.

Điện đường cổ tự tuy đã đổ sập, tâm lý của lão là điện đường vô hình còn hoàn hảo, giống như một cái vỏ ốc, lúc mưa gió ào đến, lão có thể lập tức ẩn mình.

Có phải lão đã có thể thấy được mưa gió đã đến gần không?

* * * * *

Tịch dương đầy trời, không có mưa gió. Mưa gió trong tâm lý con người, trong tâm lý Phó Hồng Tuyết.

... Đóa huỳnh hoa đó có phải là hái nơi bụi trúc? Vì sao phải gọi là thương tâm biệt ly hoa?

... Ai thương tâm? Ai biệt ly?

Phó Hồng Tuyết không thể hỏi, không dám hỏi, cho dù có hỏi cũng nhất định không thể trả lời.

Muốn biết câu trả lời đó chỉ có một phương pháp.

Hắn tận dụng toàn lực quay trở về.

... Hiện tại quay về, có lẽ còn kịp thời.

Nhưng lúc hắn về tới, đã không còn kịp.

Bụi huỳnh hoa dưới hàng rào trúc đã hoàn toàn biến mất, cả một đóa cũng không còn, người cũng không thấy.

Trên bàn còn ba cái chén, một cái ấm trà, hai cái muống, trà còn nóng, trên giường còn chưa khô nước tiểu con nít.

Người đâu?

- Trác Ngọc Trinh, Đỗ Thập Thất.

Phó Hồng Tuyết kêu lớn, không ai hồi đáp.

Trác Ngọc Trinh đã quay lưng? Hay Đỗ Thập Thất đã bán đứng bọn họ?

Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt nhìn trời, hỏi trời, trời không đáp, hỏi sao, sao không nói, hỏi minh nguyệt, minh nguyệt lặn chìm.

Hắn phải đi đâu để tìm ra bọn họ? Phải đi đâu để tránh một trường mưa gió này?

Bóng đêm càng dày đặc, trong hắc ám đột nhiên truyền lại “cộc, cộc, cộc” mấy tiếng, đột nhiên có một làn chớp lóe lên.

Không phải là sấm chớp, là đao quang. Trong ánh lóe của đao quang, ẩn ước có thể thấy một bóng người cao như cây cổ thụ.

Bóng người cùng đao quang đồng thời bay tới, người ngắn ngùn lạ thường, bước trên hai thân trúc cao một trượng, tay huy thanh đao dài chín thước.

Thiên Vương Trảm Quỷ đao.

Đao quang lóe lên, chém ngang hàng rào trúc, chém vệt tới đầu Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết thoái lui tám thước.

Đao quang vừa phát qua, hàng rào trúc liền bị phá hủy. Uy lực của Thiên Vương Trảm Quỷ đao như phích lịch lôi đình, lại hoành đao chém Phó Hồng Tuyết, trong chớp mắt đã chém ra bảy đao.

Phó Hồng Tuyết lại thoái lui, hẳn chỉ có thoái lui, bởi vì hắn không thể chống đỡ, cũng vô phương phản kích, hẳn nhất định phải nhảy lên một trượng thì đao của hắn mới có thể đụng đến người Miêu Thiên Vương trên thân trúc.

Nhưng cả người hắn đều đang bị uy lực của Thiên Vương Trảm Quỷ đao bao trùm.

Song thủ của Miêu Thiên Vương nắm chặt đao, đao sau tiếp đao trước, căn bản không cho hắn cơ hội thở.

Chỉ bất quá nếu là phích lịch lôi đình thật, cho dù cũng là chiến thần thiên tướng thật, cũng phải có lúc ngưng nghỉ, lực lượng cũng có lúc dụng

kiệt.

Phó Hồng Tuyết tránh tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín đao, thân người đột nhiên từ vòng đao quang bay thoát ra.

Đao của hắn đã rút ra khỏi vỏ.

Thiên Vương Trảm Quỷ đao quá dài. Một tắc dài, một tắc mạnh. Nhưng lưỡi đao chỉ có thể tấn công từ xa, đợi đến lúc đối phương tiến đến gần, vô pháp tự cứu.

Hắn thấy được nhược điểm trí mệnh của Miêu Thiên Vương, đao của hắn đã công vào tâm tạng của Miêu Thiên Vương.

Ai biết được ngay lúc đó, hai cây trúc Miêu Thiên Vương đang đứng đột nhiên gãy thành mười khúc.

Người của gã chột từ trên không rơi xuống, Thiên Vương Trảm Quỷ đao cũng đã rời khỏi tay, lại phản thủ rút ra một lưỡi đao khác, một đoàn đao lấp lánh hàn quang, thuận thế rơi xuống chém ngang ngực và bụng của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết lần này tưởng thẳng một chiêu, phản diện lại tạo thành một lỗ hồng trí mệnh cho chính mình.

Lúc hồ báo phóng mình lên vồ lấy người, thợ săn có kinh nghiệm thường lòn mình dưới bụng chúng, cử đao chém vào ngực bụng của chúng.

Tình huống của Phó Hồng Tuyết hiện tại giống hệt hồ báo đang phóng trên không, đao của thợ săn đã chém đến bụng dưới của hắn.

Hắn thậm chí đã có thể cảm thấy đao phong lạnh như băng rọc tét y phục của hắn.

Miêu Thiên Vương cũng đã tính toán hắn tuyệt đối tránh không được một đao đó, đó không phải là Thiên Vương Trảm Quỷ đao, lại là sát nhân đao.

Khí lực toàn thân gã đều đã tập trung vào trên một đao đó. Nhưng khí lực của gã lại đột nhiên biến mất, bao nhiêu lực lượng cũng đều tản mát, giống như không khí trong túi da đột nhiên bị xì hơi. Đao của gã rõ rõ có thể đâm vào ngực Phó Hồng Tuyết, lại rành rành vô lực chém vào.

Chuyện này là sao? Gã nghĩ không ra, chết cũng nghĩ không ra.

Gã nhìn thấy máu, lại không phải là máu của Phó Hồng Tuyết. Máu từ đâu bắn ra?

Gã cũng nghĩ không ra.

Đến lúc đó, gã mới đột nhiên có cảm giác trên yết hầu có một luồng hơi lạnh vô phương hình dung, chừng như yết hầu đã bị cắt lìa.

Nhưng gã không tin. Gã tuyệt không tin đao quang lóe lên một cái hồi này lại đã cắt đứt yết hầu của gã, gã chết cũng không tin trên thế gian có thứ đao nhanh như vậy.

Gã thậm chí cả thấy cũng không thấy được thanh đao đó.

Phó Hồng Tuyết cũng đã hạ mình xuống, hạ dưới hàng rào trúc. Trời đất lại phục hồi không khí hòa bình tĩnh mịch nguyên lai.

Hắn đột nhiên có cảm giác mệt mỏi không thể tả. Chuyện hồi này, tuy chớp qua trong một phút giây, nhưng trong phút giây đó, hắn đã dùng toàn lực trên mình.

Cự ly giữa sinh và tử, vốn như một sợi tơ.

Đến bây giờ, hắn mới có thể hoàn toàn minh bạch ý tứ câu nói đó. Hồi này, khoảng cách giữa hắn và tử vong thật sự quá gần, trận chiến đó thật sự là trận ác chiến hắn bình sinh chưa từng kinh qua.

Sao lấp lóe đầy trời, máu đã đổ, máu của Miêu Thiên Vương, không phải của hắn.

Nhưng hắn phảng phất cũng có cảm giác máu hắn đã chảy cạn kiệt, hiện tại Miêu Thiên Vương nếu còn có thể huy đao, hắn nhất định vô phương đề kháng.

Hắn thậm chí có cảm giác cho dù là một đứa trẻ vung đao chém tới, cũng đã có thể giết chết hắn.

May mắn là người chết không thể huy đao, đêm khuya tăm tối như vậy, nơi sơn dã u tịch này cũng không có người qua lại.

Hắn nhắm mắt, hy vọng có thể nghỉ ngơi một chút để đầu óc thanh tĩnh, để tư tưởng có thể hoạt động.

Ai biết được ngay lúc đó lại có người đến.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng chân người, cước bộ vừa ổn định vừa hòa hoãn, phảng phất có một nhịp điệu kỳ dị.

Người đó là ai? Vì sao gã lại đến đây? Đến đây làm gì?

Phó Hồng Tuyết yên lặng lắng nghe, tâm lý đột nhiên cũng có thứ cảm giác kỳ dị.

Nhịp điệu của tiếng bước chân đó, không ngờ lại hoàn toàn đồng dạng với tiếng chuông nơi cổ tự thâm sơn.

Đó là chuông tang.

Trong nhịp điệu của tiếng bước chân đó, không ngờ càng phảng phất dâng đầy sát cơ.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tuyệt Vọng

Tiếng bước chân dần dần tới gần, trong bóng tối chung quy đã hiện ra một người, tay cầm một đóa hoa.

Một đóa huỳnh hoa nho nhỏ.

Người đến không ngờ lại là hòa thượng điên.

Trên người lão vẫn còn mặc bộ tăng y nhuộm mực, từ từ cúi đầu đi tới, cầm đóa huỳnh hoa dưới hàng rào trúc.

- Người đã về tới, hoa cũng đã trở lại.

Ánh mắt của lão dăng đầy một nỗi bi thương sâu đậm:

- Chỉ tiếc huỳnh hoa còn như cũ, diện mực chỗ này lại đã tan tành.

Phó Hồng Tuyết cũng si dại nhìn đóa huỳnh hoa dưới hàng rào trúc:

- Lão biết ta đến từ đây, lão cũng biết hoa đến từ đây, cho nên lão mới đến đây.

Hòa thượng điên hỏi:

- Người biết cái gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta cái gì cũng không biết.

Hòa thượng điên hỏi:

- Người không biết người hái hoa là ai, cũng không biết ta là ai?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão là ai?

Hòa thượng điên đáp:

- Hòa thượng.

Phó Hồng Tuyết lắc lắc đầu.

Hòa thượng diên thở dài một hơi, đột nhiên ngời đôi diện Phó Hồng Tuyết, thốt:

- Người nhìn lại cho kỹ, nhất định phải toàn tâm toàn ý mà nhìn.

Phó Hồng Tuyết do dự, chung quy cũng ngời xuống.

Ánh sao mù mờ, chiếu trên tầng y trắng toát không nhiễm chút bụi trần, vết mực tán loạn trên y phục.

Hắn tĩnh tại dưới đất lặng nhìn, giống như nhìn một điểm hương hỏa vụt sáng vụt tắt trong ám thất.

Nếu quả người ta có thể nghĩ điểm hương hỏa đã không còn chớp tắt, hơn nữa lại sáng như ngọn đuốc, nghĩa là đã thành công.

Sau đó cho dù điểm hương hỏa có lắc lư trong sương khói cũng đều có thể thấy rất rõ ràng, rõ giống như mây trắng giữa núi cao, con muỗi trong sương khói, cũng có thể biến thành con hạc giữa cụm mây.

Hắn toàn tâm toàn ý nhìn kỹ, đột nhiên phát giác vết mực ngón ngang đã không còn tán loạn, kỳ trung phảng phất cũng có một thứ nhịp điệu kỳ dị.

Sau đó hắn phát hiện vết mực ngón ngang đó không ngờ là một bức đồ họa, kỳ trung phảng phất có núi cao, có nước chảy, có đao quang bay lượn không ngừng, còn có đám trẻ đang ngẩn lệ.

- Lão vẽ cái gì vậy?

- Tâm lý của người đang nghĩ cái gì, bức họa của ta là cái đó.

Họa cảnh vốn là do tâm sinh.

Đó không những là bức họa, hơn nữa còn là họa trung thần phẩm.

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết đã phát sáng:

- Ta biết lão là ai, lão nhất định là Ngô Họa, môn hạ của Công tử Vũ.

Hòa thượng diên cười lớn:

- Rõ ràng có họa mà người tại sao lại khơi khơi nói là không có họa?

Nếu không có họa, làm sao lại có người?

- Người nào?

- Đương nhiên là người trong họa.

Trong họa có hài tử trên mặt ngẩn lệ, tâm lý của hắn vốn đang nghĩ ngợi về bọn chúng:

- Người đi đâu?

Hòa thượng diên đáp:

- Rõ ràng là có người, người lại còn khơi khơi muốn hỏi, người diên nguyên lai không phải là hòa thượng, mà là người.

Lão cười lớn chỉ tay:

- Người nhìn lại đi, người làm sao không có ở đó?

Lão chỉ về phía cái lều nhỏ.

Cửa lớn cửa sổ trong lều đều mở toang, không biết đã thấp đèn từ hồi nào.

Phó Hồng Tuyết nhìn theo ngón tay của lão, lập tức ngẩn người.

Trong lều quả nhiên có người, Đỗ Thập Thất và Trác Ngọc Trinh hai người ngồi uống trà tại đó.

Bình trà vốn đã nguội, hiện tại lại biến thành bốc khói nghi ngút.

Người Phó Hồng Tuyết lại đã lạnh như băng.

Có phải đó cũng giống như những nét mực trên tảng y, chỉ bất quá là bức đồ họa hư vô?

Không phải.

Trong lều đích xác là có hai người sống, đích xác là Đỗ Thập Thất và Trác Ngọc Trinh.

Sau khi nhìn qua những nét mực trên tảng y, hiện tại hẳn thậm chí có thể nhìn rất rõ cả từng nếp nhăn trên mặt bọn họ, thậm chí có thể thấy từng cơ bắp động đậy, từng lỗ chân lông kín hờ.

Bọn họ lại hoàn toàn không chú ý đến hẳn.

Đại đa số người trong tình huống này, đều nhất định nhảy dựng dậy, phóng qua, hoặc hét lớn kêu tên.

Phó Hồng Tuyết không như đại đa số người.

Tuy hẳn đã đứng lên, lại chỉ đứng lặng, cả động cũng không động.

Bởi vì hẳn không những nhìn hai người bọn họ, hơn nữa còn nhìn sâu xa hơn, nhìn rất xa xăm.

Chỉ trong một chớp mắt, hẳn đã hoàn toàn nhìn ra chân tướng cả sự kiện.

Hòa thượng diên hỏi:

- Người người muốn tìm không phải ở trong đó sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Hòa thượng diên hỏi:

- Vậy sao người còn chưa đi qua?

Phó Hồng Tuyết từ từ quay đầu, ngưng thị nhìn lão, mắt hấn đầy những tia máu đỏ hồng vốn đã vì quá mệt mỏi bị thương, đột nhiên lại biến thành lãnh khốc trong suốt, nhìn lão chăm chăm sắc bén như lưỡi đao, một hồi lâu sau mới từ từ thốt:

- Ta chỉ hy vọng người minh bạch một chuyện.

Hòa thượng diên thốt:

- Người cứ nói.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Hiện tại ta chỉ cần bặt đao một cái, người phải chết. Trên trời dưới đất, tuyệt không có ai có thể cứu người.

Hòa thượng diên lại cười, nụ cười lại đã có vẻ miễn cưỡng:

- Ta đã để người thấy người mà người muốn tìm, người lại muốn ta chết.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ nhìn thấy bọn họ còn chưa đủ.

Hòa thượng diên hỏi:

- Người còn muốn làm gì?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Ta muốn người an an tĩnh tĩnh ngồi dưới trăng, ta muốn người hiện tại gọi đám người ẩn mình đằng sau cửa và trong góc nhà bước ra, bọn chúng chỉ cần đụng đến một cọng tóc của Trác Ngọc Trinh và Đỗ Thập Thất, ta lập tức cắt đứt yết hầu của người.

Hòa thượng diên không cười, đôi mắt luôn luôn như si si đại đại đó, đột nhiên đã biến thành lãnh khốc không thể tả, cũng qua một hồi rất lâu mới thốt:

- Người không nhìn sai, sau cửa và trong góc nhà có người ẩn mình, nhưng tuyệt không thể bước ra.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không tin ta có thể giết người?

Hòa thượng diên đáp:

- Ta tin.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không lo lắng?

Hòa thượng diên đáp:

- Ta cũng rất lo lắng, chỉ sợ bọn họ lại không để ý tới, chuyện giết người máu chảy, bọn họ còn lạ gì, người cho dù có bầm ta nát như tương, ta bảo đảm bọn họ cũng không nhú mày một cái.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Hắn biết lời nói đó là lời nói thật, bởi vì hắn đã thấy cửa sổ lộ ra một khuôn mặt, cũng thấy những vết theo và nụ cười tàn độc trên khuôn mặt đó.

Người ẩn mình trong góc nhà chính là Công Tôn Đồ.

Hòa thượng diên điềm đạm thốt:

- Người nên hiểu rõ con người đó tàn ác ra sao, người cho dù có bầm nát đứ con ruột của gã, gã chỉ sợ cũng tuyệt không nhú mày.

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận.

Hòa thượng diên nói:

- Hiện tại ta chỉ hy vọng người minh bạch một chuyện.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người nói đi.

Hòa thượng diên hỏi:

- Bọn chúng nếu bầm nát Trác Ngọc Trinh và Đỗ Thập Thất như tương, người có lo lắng không?

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt, tâm lại chùn xuống.

Công Tôn Đồ đột nhiên cười lớn:

- Hay, hỏi rất hay, ta cũng có thể bảo đảm, chỉ cần Phó Hồng Tuyết đụng tới một cọng tóc của người, ta cũng lập tức cắt đứt yết hầu của hai người này.

Khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết đã vì đau khổ phần nộ mà méo mó.

Hòa thượng diên hỏi:

- Lời nói của gã người tin hay không tin?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta tin, ta cũng rất lo lắng, ta muốn bọn họ sống mạnh khỏe, lại không biết bọn người muốn gì?

Hòa thượng điên hỏi:

- Bọn ta muốn cái gì, người có thể cho cái đó?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu:

- Chỉ cần bọn họ có thể sống, chỉ cần ta có thứ bọn người cần.

Hòa thượng điên lại cười:

- Ta chỉ cần người cởi hết quần áo của người, cởi hết hoàn toàn.

Khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết đột nhiên đỏ ửng, gân xanh toàn thân đều vồng lên hiển lộ.

Hắn thà chết cũng không nguyện tiếp thụ thứ vũ nhục đó, nhưng hắn không thể cự tuyệt phản kháng khơi khơi.

Hòa thượng điên lặp lại:

- Ta hiện tại muốn người thoát y, trần truồng.

Tay của Phó Hồng Tuyết đã giơ lên.

Nhưng bàn tay đó tịnh không phải để cởi nút áo, lại để rút đao của hắn ra!

Đao quang như ánh chớp.

Người của hắn phảng phất so với đao còn nhanh hơn.

Đao quang lóe lên, người của hắn đã xông vào căn lều, đao đâm xuyên bản cửa gỗ.

Sau cửa có tiếng la thảm, một người ngã gục, chính là “Nhược yếu sát nhân, bách vô cấm kỵ” Dương Vô Kỵ.

Lão đã chỉ còn có một cánh tay.

Lão hoàn toàn nghĩ không ra lại có một thanh đao đâm ngập bản cửa xuyên qua ngực lão.

Lão thất kinh nhìn Phó Hồng Tuyết, phảng phất muốn hỏi:

- Người giết ta như vậy sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn lão một cái, cũng phảng phất như đáp:

- Nếu muốn giết người, bách vô cấm kỵ, điều đó ta vốn học từ người.

Những câu nói đó đều không cần nói ra, bởi vì Dương Vô Kỵ cả một chữ cũng nói không được, hô hấp đã đình đốn.

Phó Hồng Tuyết chỉ nhìn lão một cái, lúc mắt đang nhìn lão, lưỡi đao đã chuyển về hướng Công Tôn Đồ.

Công Tôn Đồ đã phi thân qua cửa sổ lăn ra ngoài.

Gã không ngờ đã tránh khỏi một đao đó.

Bởi vì một đao đó của Phó Hồng Tuyết tịnh không phải để chém người, chỉ bất quá để bảo vệ Trác Ngọc Trinh. Đao quang lóe lên một cái đã chui vào vỏ.

Công Tôn Đồ đứng xa xa tại hàng rào trúc, mồ hôi lạnh lăn dài qua những vết thẹo trên mặt.

Trác Ngọc Trinh đặt chén xuống, nước mắt lập tức như trân châu chảy dài trên má.

Đỗ Thập Thất nhìn nàng, nhãn tình lại chứa đầy một thứ biểu tình kỳ quái.

Hòa thượng diên thở dài:

- Giỏi, người lợi hại, đao nhanh gọn.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết tuy hoàn toàn không có biểu tình gì, kỳ thật tim không ngớt đập thình thịch.

Lần xuất chiêu hồi này, hẳn tịnh không nắm chắc thành công tuyệt đối, chỉ bất quá con bài tẩy cơ hồ đã bị người ta nắm trong tay, hẳn đã không thể không mạo hiểm xả lạng.

Công Tôn Đồ đột nhiên cười lạnh:

- Lần này tuy người đặt rất chuẩn, ván bài này người còn chưa thắng.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Công Tôn Đồ nói:

- Bởi vì lá bài lớn cuối cùng, còn nằm trong tay ta.

Gã còn có một lá bài lớn sao?

Công Tôn Đồ thốt:

- Kỳ thật người cũng nên tự hiểu, nếu không có người dẫn đường, bọn ta làm sao có thể đến đây?

Tay của Phó Hồng Tuyết lại nắm chặt.

Người bán đứng hẳn là ai?

Đột nhiên có một tiếng la thất thanh, Đỗ Thập Thất chột xuất thủ, chộp lấy tay Trác Ngọc Trinh, ôm lấy người nàng, choáng đặng trước người y.

Phó Hồng Tuyết quay lại:

- Là người?

Đỗ Thập Thất nhìn hẳn, trong mắt dâng đầy một biểu tình rất kỳ quái, phảng phất muốn mở miệng, lại nhịn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người vốn là một nam tử có huyết tính, sao lại đi làm chuyện như vậy?

Đỗ Thập Thất chung quy cũng nhịn không được:

- Ta...

Y chỉ mới nói một tiếng, cặp mắt đột nhiên lồi ra, máu tươi đồng thời ứa ri ri, thoát ra khỏi hai hốc mũi.

Trác Ngọc Trinh xoay tay đâm một quyền lên người y, y gục xuống, bên sườn găm một lưỡi đao, lưỡi đao dài một thước, đâm lút cán.

Mặt của y đã méo mó, khoe miệng không ngừng mấp máy, phảng phất còn muốn nói:

- Ta đã lầm, lầm...

... Một khi là người, không tránh khỏi sai lầm, vô luận là ai cũng đều không ngoại lệ.

Tay của Trác Ngọc Trinh vừa buông cán đao, lập tức thụt lùi ra sau, chột quay người ôm chặt Phó Hồng Tuyết, la lên:

- Tôi đã giết người... tôi đã giết người.

Đối với nàng mà nói, giết người không ngờ còn đáng sợ hơn so với bị giết.

Nàng hiển nhiên là lần đầu tiên giết người.

Phó Hồng Tuyết cũng đã trải qua kinh nghiệm đó, lần thứ nhất hẳn giết người, ói mửa không ngừng.

Hắn thông hiểu thứ cảm giác đó.

Muốn quên thứ cảm giác đó không phải là dễ dàng.

Nhưng có người còn phải tiếp tục giết người, chỉ còn cách giết người bởi vì có những người nhất định bức người giết người.

Sự chọn lọc có lúc biến thành giống như bệnh dịch, vô luận ai cũng đều tránh không khỏi, bởi vì nếu không giết người, sẽ bị giết.

... Người bị giết lập tức an nghỉ, người giết người lại bị thống khổ dày vò.

Đó không phải là một bi kịch trào phúng sao?

* * * * *

Mọi vật đều khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Thái bình tĩnh lặng.

Máu đã ngừng chảy, cừ địch đã chạy xa, mặt đất phủ một màu đen tối, không nghe thấy tiếng động nào.

Cả tiếng trẻ khóc cũng đều không nghe thấy.

Đám trẻ đâu?

Cả người Phó Hồng Tuyết đột nhiên lạnh như băng:

- Đám trẻ đã lọt vào tay bọn chúng?

Trác Ngọc Trinh dẫn cơn bi thống, an ủi hẳn:

- Đám trẻ không có chuyện gì đâu, cái bọn chúng muốn tịnh không phải là đám trẻ.

Phó Hồng Tuyết lập tức hỏi:

- Bọn chúng muốn cái gì?

Trác Ngọc Trinh do dự:

- Cái bọn chúng muốn là...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là không tước linh?

Trác Ngọc Trinh chỉ còn nước thừa nhận:

- Bọn chúng nghĩ Thu Thủy Thanh đã đem chìa khóa không tước giao cho tôi, chỉ cần tôi chịu đem không tước linh giao cho bọn chúng, bọn chúng sẽ trả đám trẻ lại cho tôi.

Nước mắt nàng lăn dài:

- Nhưng tôi lại không có chìa khóa không tước, tôi thậm chí còn chưa thấy qua vật đó.

Tay của Phó Hồng Tuyết quá lạnh, lạnh đáng sợ.

Trác Ngọc Trinh nắm chặt tay hẳn, âm ảm lên tiếng:

- Chuyện này tôi vốn không muốn nói cho chàng biết, tôi biết trên thế gian đã tuyệt không còn ai có thể đem đám trẻ về cho tôi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đó cũng là hài tử của ta.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Nhưng chàng cũng không có không tước linh, cho dù chàng có thể giết bọn chúng, cũng không thể đem đám trẻ về.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Hắn không thể không thừa nhận mình vô phương giải quyết chuyện này, trong tâm hắn giống như có một thanh đao đang dày xéo.

Trác Ngọc Trinh lại an ủi hắn:

- Bọn chúng tạm thời không thể thương hại đến đám trẻ, nhưng chàng...

Nàng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Phó Hồng Tuyết:

- Chàng đã quá mệt mỏi, hơn nữa lại còn thụ thương, chàng nhất định phải ngủ một giấc cho ngon, tạm thời quên hết mọi chuyện phiền não.

Phó Hồng Tuyết không mở miệng, không động đậy.

Hắn đã hoàn toàn tê dại, bởi vì hắn không có không tước linh, hắn cứu không được đám trẻ.

Chính tay hắn tiếp đón bọn trẻ đến nhân thế, hiện tại lại chỉ có thể lẳng lẳng nhìn chúng chịu khổ, nhìn chúng chết.

Trác Ngọc Trinh đương nhiên nhìn thấu nỗi thống khổ của chàng, òa kóc kéo chàng nằm xuống giường, dựa đầu lên vai chàng, dịu dàng thốt:

- Hiện tại chàng nhất định phải nghỉ ngơi, mọi chuyện đều không được nghĩ đến, trước hết để cho tôi chăm sóc vết thương của chàng.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt chàng, sau đó điếm liên tục bảy yếu huyết của chàng.

Không có ai có thể nghĩ ra biến hóa đó. Trên thế gian cho dù có người có thể tưởng ra, Phó Hồng Tuyết cũng tuyệt đối không tưởng được.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng. Nhưng sự kinh ngạc của hắn còn thua xa so với nỗi thống khổ cường liệt của hắn.

... Khi mình đang toàn tâm toàn ý lo lắng cho một người, người đó lại bán đứng mình, thứ thống khổ đó có ai có thể tưởng tượng được!

Trác Ngọc Trinh lại mỉm cười, nụ cười vừa ôn nhu, vừa điềm mật.

- Xem chừng chàng có vẻ không thoải mái, là vì vết thương hay vì bệnh?
Hay tim chàng đang đau?

Nàng cười rất vui vẻ:

- Không cần biết chàng đau chỗ nào, nhất định sẽ không còn đau nữa trong chốc lát. Bởi vì người chết không biết đau.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Tôi vốn nghĩ không tước linh trong người chàng, nhưng hiện tại xem ra tôi đã sai lầm, cho nên tôi sẽ mau chóng giết chàng, đến lúc đó, bao phiền não thống khổ của chàng đều sẽ không còn nữa.

Môi của Phó Hồng Tuyết cắn chặt, không nói một lời.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Tôi biết chàng nhất định muốn hỏi tôi, tôi vì sao lại phải làm như vậy đối với chàng, nhưng tôi không thể khơi khơi nói cho chàng biết.

Nàng nhìn đao của hắn:

- Chàng đã từng nói thanh đao đó ai cũng không thể động đến, hiện tại tôi lại khơi khơi động đến nó.

Nàng thò tay định lấy đao của hắn:

- Không những động đến, hơn nữa còn dùng thanh đao đó để giết chàng.

Khoảng cách giữa tay của nàng và thanh đao chỉ có một tấc.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên thốt:

- Nàng tốt hơn hết là đừng động đến nó.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta còn chưa muốn giết nàng.

Trác Ngọc Trinh cười lớn, thốt:

- Tôi càng phải đụng nó, tôi muốn thấy chàng có thể dùng cách nào để giết tôi.

Nàng chung quy đã đụng đao của hắn!

Đao của hắn đột nhiên vọt đẩy lên, đập vào mu bàn tay nàng, vỏ đao đen sì nóng như sắt nung.

Trên mu bàn tay nàng lập tức in một dấu ấn đỏ lôm, đau đến nỗi cơ hồ bao nhiêu nước mắt đều chảy ra cùng ngay lập tức, nhưng nỗi kinh hoàng của nàng còn mạnh bạo hơn xa nỗi đau đớn.

Nàng rõ ràng đã điếm vào bảy trọng huyết trên người hã, nàng xuất thủ cực kỳ chuẩn xác.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ tiếc có một chuyện nàng lại vĩnh viễn cũng nghĩ không ra.

Trác Ngọc Trinh nhin không được, hỏi:

- Chuyện gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Mỗi một huyết đạo trên dưới toàn thân ta đều đã di khai một phân.

Trác Ngọc Trinh ngẩn người.

Trong kế hoạch của nàng tuyệt không có một điểm sơ suất, thủ pháp điếm huyết của nàng cũng không sai lạc, sai lạc vốn là Phó Hồng Tuyết, nàng có năm mộng cũng không nghĩ ra huyết đạo của hã cũng sai lạc! Một phân sai lạc đó, lại đủ để làm cho cả kế hoạch của nàng hoàn toàn sụp đổ.

Nàng áo não hối hận, oán trời trách người, lại quên không nghĩ tới một chuyện, một phân sai lạc đó ở đâu mà ra.

Hai chục năm khổ luyện, đổ máu và mồ hôi bất tận, quyết tâm kiên nhẫn trác tuyệt, nghiền răng ngậm miệng nhẫn nại.

Một phân sai lạc đó, trên thế gian, là một thứ hoán đổi tịnh không bất hạnh chút nào.

Những chuyện đó nàng đều không nghĩ tới, nàng chỉ nghĩ sau lần thất bại này, nàng tuyệt không còn cơ hội thứ nhì.

Người của nàng đã hoàn toàn suy sụp.

Phó Hồng Tuyết lại đã đứng dậy, lạnh lùng nhìn nàng, đột nhiên thốt:

- Ta biết nàng cũng thụ thương.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Chàng biết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vết thương của nàng dưới hông, ngay xương sườn thứ ba, vết đao dài bốn tấc, sau bảy phân.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Chàng làm sao biết được?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì đó là đao của ta!

Thiên Long cổ tự, bên ngoài đại điện, mũi đao rướm máu.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Hôm đó bên ngoài đại điện hợp cùng Công Tôn Đồ đồng thời xuất thủ ám toán ta cũng chính là nàng.

Trác Ngọc Trinh không ngờ không cãi lại:

- Không sai, chính là tôi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Kiếm pháp của nàng rất giỏi.

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Cũng được.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lúc ta đi đến Thiên Long cổ tự, nàng cũng lập tức rượt theo?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Chàng đi không nhanh.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bọn Công Tôn Đồ có thể tìm đến đây, đương nhiên không phải vì Đồ Thập Thất thông báo.

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Đương nhiên không phải là y, là tôi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Cho nên nàng ra tay giết y diệt khẩu.

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi đương nhiên không thể để y tiết lộ bí mật của tôi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bọn chúng có thể bắt được Minh Nguyệt Tâm, đương nhiên cũng là do nàng.

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Nếu không phải là tôi, bọn chúng làm sao biết Minh Nguyệt Tâm trở lại địa thất của Khổng Tước sơn trang?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Những chuyện đó nàng đều thừa nhận?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi làm sao mà không thừa nhận được?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao nàng làm những chuyện đó?

Trác Ngọc Trinh đột nhiên rút từ trên người một đóa châu hoa, chính là cây trâm cài tóc lấy dưới địa thất của Khổng Tước sơn trang, lấy từ trong người “Ngón Trỏ” Triệu Bình.

Nàng nhìn đóa châu hoa đó, thốt:

- Chàng nhất định còn nhớ vật này đến từ đâu.

Phó Hồng Tuyết còn nhớ.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Hôm đó cái gì tôi cũng đều không muốn, chỉ muốn đóa châu hoa này, chàng nhất định đã nghĩ vì tôi cũng như những nữ nhân khác, thấy châu bảo là quên hết mọi thứ khác.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng không phải vậy sao?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi muốn lấy đóa châu hoa đó, chỉ bởi vì sợ chàng nhìn ra tiêu ký không tước trên mặt nó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Khổng tước?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Đóa châu hoa đó là vật định tình của Thu Thủy Thanh tặng cho Trác Ngọc Trinh, ả đến chết vẫn còn giữ trên thân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trác Ngọc Trinh đã chết?

Trác Ngọc Trinh lạnh lùng thốt:

- Ắ nếu không chết, đóa châu hoa đó làm sao lại lọt vào tay Triệu Bình?

Phó Hồng Tuyết đột nhiên trầm mặc, bởi vì hắn phải tự khống chế lấy mình.

Qua một hồi lâu, hắn mới thở dài nhẹ nhẹ, hỏi:

- Nếu nàng quả nhiên không phải là Trác Ngọc Trinh, thì nàng là ai?

Nàng lại mỉm cười, nụ cười vừa giảo hoạt, vừa tàn khốc:

- Chàng hỏi tôi là ai? Chàng quên tôi là vợ chàng sao?

Tay của Phó Hồng Tuyết lạnh như băng.

“Tôi cưới chàng, tuy chỉ bất quá là vì tôi muốn để cho chàng bao bọc, để cho chàng lèo lái, để cho chàng mệt tới chết, để cho chàng luôn luôn vì phải cứu tôi mà liều mạng với người, nhưng vô luận ai ai cũng không thể phủ nhận, chàng cuối cùng vẫn là người cưới tôi”.

“Tôi đã giết Minh Nguyệt Tâm, hại chết Yến Nam Phi, giết Đỗ Thập Thất, lại muốn hại chết chàng, nhưng tôi vẫn là vợ của chàng”.

Nụ cười của nàng càng tàn khốc:

- Tôi chỉ cần chàng nhớ một điểm đó, chàng nếu muốn giết tôi, hiện tại cứ động thủ.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên phóng chạy, không quay đầu phóng chạy vào bóng tối.

Hắn đã vô phương quay đầu.

Bóng tối, làm cho con người tối tăm tuyệt vọng.

Phó Hồng Tuyết chạy như điên. Không thể dừng lại, bởi vì hắn nếu dừng lại, phải ngã quy.

Hắn cái gì cũng không nghĩ tới, bởi vì hắn không thể nghĩ.

... Khổng Tước sơn trang bị hủy diệt, Thu Thủy Thanh không thán oán, chỉ cầu hắn làm một chuyện, chỉ cầu hắn bảo lưu giọt máu cuối cùng của Thu gia.

... Nhưng hiện tại Trác Ngọc Trinh cũng đã chết.

... “Nàng” biết trên đóa châu hoa có tiêu ký khổng tước, “nàng” nhất định cũng là một hung thủ.

... Hắn lại toàn tâm toàn ý lo lắng chiếu cố nàng, bảo vệ nàng, ngay cả cưới nàng làm vợ.

... Nếu không phải vì nàng, Minh Nguyệt Tâm làm sao chết được?

... Nếu không phải vì để bảo vệ nàng, Yến Nam Phi làm sao chết được?

... Chuyện hãn làm vì nàng hãn đều luôn luôn nghĩ là hoàn toàn chính xác, hiện tại hãn mới biết chuyện hãn làm có nhiều chỗ đáng sợ.

Nhưng hiện tại đã quá trễ, trừ phi có kỳ tích xuất hiện, người đã chết, tuyệt không thể sống trở lại.

Hãn không bao giờ tin tưởng vào kỳ tích.

Vậy trừ việc chạy điên khùng vào bóng tối như một con chó hoang, hiện tại hãn còn có thể làm gì?

Làm sao có thể giết được “nàng”?

Những chuyện đó hãn không dám nghĩ tới, cũng không thể nghĩ tới, đầu óc hãn đã dần dần hỗn loạn, một thứ hỗn loạn cơ hồ đã tiếp cận cuồng điên.

Lúc hãn chạy cuồng dại đến mức kiệt lực, liền ngã quỵ, lúc ngã quỵ, hãn đã bắt đầu co giật cong người.

Ngọn roi vô hình đó lại bắt đầu quất vào người hãn không ngừng, hiện tại không những chư thần quần ma trên trời dưới đất đều muốn trừng phạt hãn, chính hãn cũng muốn trừng phạt chính mình.

Chuyện đó ít ra hãn còn có thể làm.

* * * * *

Trong căn nhà nhỏ, tĩnh lặng không có một tiếng động.

Bên ngoài cửa phảng phất có tiếng người nói, nhưng thanh âm lại nghe ở rất xa, mọi chuyện đều phảng phất rất mơ hồ, rất xa xăm, thậm chí cả người cũng phảng phất rất xa xăm, nhưng hãn rõ ràng đang nằm trong đây, một căn nhà nhỏ cũ kỹ dung tục.

Đây là nơi nào?

Căn nhà này của ai?

Hãn chỉ nhớ trước lúc gục xuống, phảng phất đã xông qua một cánh cửa hẹp.

Hãn phảng phất đã đến nơi này. Nhưng ký ức của hãn đã quá mơ hồ, rất xa xăm.

Thanh âm nói chuyện bên ngoài cửa lại đột nhiên vang lên, là một nam nhân và một nữ nhân đang nói chuyện.

- “Đừng quên bọn ta là chỗ quen biết lâu ngày, người sao lại có thể đóng cửa không cho ta vào?” - Đó là tiếng của nam nhân.

- “Tôi đã có nói qua, hôm nay không làm, kêu ông đợi ngày khác đến mới tốt”. - Nữ nhân tuy đang cầu xin, khẩu khí lại rất kiên quyết.

- “Hôm nay vì sao lại không làm?”

- “Bởi vì... bởi vì hôm nay tôi có kinh nguyệt”.

Nam nhân đột nhiên chười thề:

- Cho dù đang có kinh nguyệt, cũng phải cởi quần để lão tử nhìn coi.

Lúc dực vọng của nam nhân không thể phát tiết, tính khí thông thường rất nóng nảy.

- Ông không sợ xui xẻo sao?

- Lão tử đếch sợ, lão tử có tiền, cái gì cũng đều không sợ, đây là năm phân tiền, nàng mau cởi quần ra đi.

Năm phân tiền có thể giải quyết dực vọng sao?

Năm phân bạc có thể vũ nhục một nữ nhân sao?

Nơi đây là nơi nào? Thế giới này là loại thế giới nào?

Toàn thân Phó Hồng Tuyết lạnh như băng, chùng như đột nhiên ngâm trầm trong nước lạnh, chìm sâu dưới nước.

Hắn chung quy đã nhớ ra chỗ này. Hắn chung quy đã thấy vật trên đầu giường, cái bàn thờ đó, chung quy đã nhớ đến ả đàn bà sực mùi hoa lài đó.

Hắn làm sao lại vào đây? Có phải là vì câu nói “tôi nhất định đợi ông” của ả?

... Có phải là vì hắn cũng biến thành một dạng như ả, không có đường khác để đi?

... Có phải là vì dực vọng của hắn đã bị ức chế quá lâu, nơi đây lại có thể để cho hắn phát tiết?

Vấn đề đó chỉ có mình hắn có thể giải đáp, nhưng đáp án lại tàng ẩn trong một nơi sâu xa kỳ bí trong tâm khảm của hắn, có lẽ vĩnh viễn đều không có ai có thể khai quật ra được.

Có lẽ cả hắn cũng không thể. Hắn không muốn nghĩ ngợi nữa, bởi vì lúc đó, đã có một đại hán say mèm bước vào.

“Ha, lão tử biết ngay người giấu đàn ông trong nhà, quả nhiên bị lão tử bắt được”.

Hắn giơ bàn tay to lớn lực lưỡng, giống như muốn chộp quăng Phó Hồng Tuyết xuống giường, nhưng người hắn chộp được lại là nữ nhân sức mùi hoa lài.

Ả đã xông tới, chặn trước giường, lớn giọng:

- Không lẽ ông phải đánh hắn, hắn đang có bệnh.

Đại hán cười lớn:

- Người không đi kiếm đàn ông nào khác, lại đi kiếm con quỷ bệnh sao?

Ả đàn bà sức mùi hoa lài nghiêng răng:

- Nếu ông nhất định muốn, tôi có thể theo ông đi chỗ khác, cả năm phân tiền của ông tôi cũng không cần, lần này tôi miễn phí.

Đại hán nhìn ả, phảng phất cảm thấy rất kỳ quái:

- Người lúc nào cũng đòi tiền trước rồi mới giao hàng, lần này sao lại miễn phí?

Nàng la lớn:

- Bởi vì tôi cao hứng.

Đại hán đột nhiên nổi giận:

- Lão tử đâu cần thấy người cao hứng hay không? Người cao hứng, lão tử không cao hứng.

Tay của gã vừa giơ ra, giống như chim ưng bắt gà con, nhấc bổng cả người ả lên.

Ả không phản kháng. Bởi vì ả không thể phản kháng, cũng muốn phản kháng, bị nam nhân đánh đập, lâu nay đã thành tập quán của ả.

Phó Hồng Tuyết chung quy đã đứng dậy:

- Thả ả ra.

Đại hán kinh ngạc nhìn hắn:

- Người đang nói với ta?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đại hán thốt:

- Lão tử không thả ả, tên bệnh quỷ người có thể làm gì được?

Gã đột nhiên thấy tay Phó Hồng Tuyết đang cầm đao:

- Được, người không ngờ cũng có đao, người muốn vung đao giết ta?

... Giết người, lại giết người.

... Người vì sao cứ phải bức người giết người?

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng ngồi xuống, có cảm giác dạ dày đang co thắt, cơ hồ nhìn không được muốn ói mửa.

Đại hán cười lớn, gã cao to lại tráng kiện, bấp thịch hai tay gồng lên, động nhẹ một cái, quăng cả người ả đàn bà sặc mùi hoa lài lên giường, sau đó gã nắm lấy cổ áo Phó Hồng Tuyết, cười lớn:

- Bằng vào tên bệnh quý người cũng muốn làm vệ sĩ cho điểm sao? Lão tử muốn coi xương cốt của người cứng tới cỡ nào.

Ả đàn bà sặc mùi hoa lài co người trên giường, la lớn thất thanh.

Đại hán đã chuẩn bị lôi Phó Hồng Tuyết ra ngoài cửa.

“Bình” một tiếng, một người nặng nề bay ra ngoài cửa, lại không phải là Phó Hồng Tuyết, lại là gã đại hán bị xô văng ra ngoài.

Gã bò dậy, lại nhào tới, vung quyền đâm thẳng vào mặt Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không động.

Đại hán đó lại dừng tay, cúi mình ôm lấy hông, mồ hôi chảy đầm đề, la lớn một tiếng chạy ra ngoài.

Phó Hồng Tuyết nhắm mắt lại.

Ánh mắt của ả đàn bà sặc mùi hoa lài lại trừng trừng mở tròn xoe, kinh hãi nhìn hẩn, vừa kinh ngạc, vừa bội phục.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm đứng dậy, lê lết đi ra ngoài, y phục cũng đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

... Nhẫn nại tịnh không phải là chuyện dễ dàng.

... Nhẫn nại là thống khổ, thứ thống khổ rất ít người có thể thấu hiểu.

Bên ngoài cửa dương quang lóa mắt, khuôn mặt hẩn dưới ánh mặt trời xem chừng phảng phất đã biến thành trong suốt.

Dưới ánh mặt trời tươi tắn sáng sủa đó, một người như hẩn, có thể làm chuyện gì?

Có thể bỏ đi đâu?

Hẩn đột nhiên có cảm giác trong tâm tưởng có một nỗi khiếp đảm vô hình dung.

Cái hăn khiếp đảm không phải là người khác, mà là chính hăn.

Hăn cũng khiếp đảm ánh mặt trời, bởi vì hăn không dám đối diện ánh mặt trời sáng sủa tươi tắn đó.

Hăn không dám đối diện chính mình.

Hăn lại ngã gục.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tình Đến Lúc Nồng, Tình Chuyên Bạc

Nước canh thơm tho ngon ngọt, từ yết hầu chảy xuống dạ dày, cơn co thắt lập tức giảm dần, rồi dừng hẳn, giống như đất đai khô cằn được vun tưới hòa vào nước mát.

Phó Hồng Tuyết im lặng mở mắt, vật đầu tiên thấy trước tiên là bàn tay rất nhỏ rất trắng.

Một bàn tay rất nhỏ rất trắng, cầm một cái muỗng rất nhỏ rất trắng, bưng một cái chén đầy, nóng nghi ngút, mức nước canh thơm tho dịu ngọt, đút từng muỗng từng muỗng vào miệng hẳn.

Thấy hẳn tỉnh dậy, trên mặt ả lập tức lộ một nụ cười vui mừng:

- Đây là canh gà tôi đặt biệt nhờ lão thái bà giặt đồ kể bên chưng cất, là xương gà ác, nghe nói là bổ nhất, xem ra quả nhiên có hiệu quả.

Phó Hồng Tuyết muốn ngậm miệng, nhưng cái muỗng mức đầy canh gà đã kề sát miệng hẳn, hẳn thật sự không thể cự tuyệt.

Ả lại cười:

- Ông nói có kỳ quái không? Tôi còng lưng từ đó đến giờ chưa bao giờ chiếu cố qua người khác, cũng chưa từng có ai chiếu cố đến tôi.

Trong căn nhà nhỏ có một cái cửa sổ nhỏ, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ vẫn sáng lạn như trước.

Mắt của ả nhìn theo ánh mắt si si dại dại của Phó Hồng Tuyết, nhìn ra ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ.

Dương quang tuy sáng lạn, nhãn tình của ả lại rất ảm đạm. Có phải ả nhớ lại đã rất lâu rất lâu rồi, đều là những ngày không có người chiếu cố đến?

Những ngày đó tịnh không trôi qua dưới ánh mặt trời, trong cuộc đời này của ả, rất có thể cũng chưa trôi qua dưới ánh mặt trời tới một ngày.

Qua một hồi rất lâu, ả mới từ từ nói tiếp:

- Tôi hiện tại mới biết, không cần biết là được người ta chiếu cố hay chiếu cố người ta, nguyên lai đều là một chuyện... một chuyện đã làm sao.

Ả tịnh không phải là một cô gái hiểu biết nhiều, ả nghĩ rất lâu mới tìm ra chữ “đã” đó để tự hình dung cảm giác của mình.

Phó Hồng Tuyết hiểu cảm giác của ả, tuyệt không thể dùng chữ “đã” để hình dung, kỳ trung còn bao quát cả thỏa mãn, an toàn và hạnh phúc, bởi vì ả có cảm giác mình không còn tịch mịch cô độc.

Ả tịnh không cầu xin quá mức người ta chiếu cố ả, chỉ cần cho ả chiếu cố người ta, ả đã mãn nguyện rồi.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Tên của người là gì? Là tên thật của người.

Ả lại cười. ả thích người ta hỏi tên của ả, điều đó ít ra biểu hiện hẳn đã coi ả là một người.

Một con người chân chính, một con người độc lập, không phải là công cụ của người ta, cũng không phải là đồ chơi của người ta.

Ả cười đáp:

- Tôi họ Chu, Chu Đình, hồi trước người ta đều gọi tôi là Tiểu Đình.

Phó Hồng Tuyết lần thứ nhất phát giác nụ cười của ả không ngờ lại thuần chân như vậy, bởi vì ả đã chùi sạch lớp phấn dày cộm trên mặt, để lộ diện mạo chân thật của ả.

Ả biết hẳn đang nhìn ả:

- Lúc tôi không có đánh phấn, có phải nhìn không khác gì một bà già?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người không giống bà già.

Tiểu Đình cười vui mừng:

- Ông thật là một người rất kỳ quái, tôi nghĩ không ra ông lại đến tìm tôi.

Ả nhú mày nói tiếp:

- Lúc ông đến bộ dạng rất đáng sợ, tôi vốn nghĩ ông sắp chết tới nơi, tôi hỏi ông cái gì, ông đều không biết, nhưng tôi vừa chạm vào đao của ông, ông đã muốn đánh tôi.

Ả nhìn thanh đao đen sì trong tay hẳn.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc.

Ả cũng không hỏi nữa, ả đã lâu rồi quá quen thuộc người ta cự tuyệt ả, vô luận đối với chuyện gì, ả đều không ôm hy vọng quá lớn, đối với thế giới vô tình này, ả cơ hồ đã hoàn toàn không còn một điểm hy vọng hay yêu cầu, ả thậm chí cả tên hăn cũng không hỏi tới, bởi vì...

- Tôi biết ông là người tốt, tuy cũng đã đánh tôi không nhẹ một lần, lại không chửi mắng vũ nhục tôi giống người khác, còn vô cố cho tôi rất nhiều tiền.

Đối với ả mà nói, những chuyện đó đã là một ân huệ quá lớn đủ để ả vĩnh viễn cảm kích.

- Số tiền ông cho tôi, tôi không dùng tới một chút, cho dù ngày ngày có mua gà ăn, cũng đủ để xài rất lâu. Cho nên trong lòng ông nhất định rất bức bối, rất không thoải mái.

Xem ra trong mắt người khác, ả là một ả đàn bà ti tiện ghê tởm, vì năm phân bạc đã tự bán mình.

Nhưng ả đối với hăn - không đòi hỏi gì hăn, chỉ cần hăn có thể để cho ả chiếu cố, đã đủ cho ả mãn nguyện rồi. So với những nữ nhân tự cho mình là “cao quý”, thật ra ai cao quý? Ai ti tiện?

Ả bán mình chỉ bất quá vì ả phải sống. Có ai không thật sự muốn sống?

Phó Hồng Tuyết nhắm mắt, đột nhiên hỏi:

- Người có rượu không?

Tiểu Đình đáp:

- Trong nhà không có, nhưng tôi có thể đi mua về.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tốt, người đi mua, ta khỏi đi.

Bệnh nhân không nên uống rượu.

Hăn vì sao lại muốn uống rượu? Có phải là vì trong tâm có nỗi phiền não và thống khổ không giải khai được? - Nhưng uống rượu tịnh không thể giải quyết được chuyện gì, uống say đối với hăn có lợi ích gì?

Những chuyện đó ả đều không tưởng đến.

Chuyện ả nghĩ ra luôn luôn rất ít, yêu cầu cũng không nhiều; chỉ cần hăn chịu ở lại, vô luận kêu ả đi làm cái gì cũng đều không quan hệ.

“Người còn sống nên phấn đấu bởi vì khi mạnh mẽ, thanh tĩnh, tác phong tuyệt không thể tự quy tự lụy, không thể tự cam chịu sa đọa”.

Những lời đó ả hoàn toàn không hiểu. ả đã lún trong bùn lầy quá lâu, cũng không có ai giúp cho ả có cơ hội để ả bò lên.

Đối với ả mà nói, sinh mệnh tịnh không phải phức tạp như người khác nghĩ, không phải là cao quý gì.

Sinh mệnh tịnh không cho ả ích lợi gì, lại còn đòi hỏi quá nhiều ở ả.

Phó Hồng Tuyết đã say, cũng không biết đã say bao nhiêu ngày.

Lúc một người say, cho dù có làm những chuyện vô lý quái dị gì, ả cũng hoàn toàn không oán trách.

Hắn muốn rượu, ả đi mua, mua hết lần này tới lần khác, có khi canh ba nửa đêm còn phải gõ cửa tửu phủ, ả không những không cự tuyệt từ chối hẳn, cũng không có một chút bộ dạng không vui vẻ.

Chỉ bất quá có lúc ả đi quá lâu, chỗ mua rượu lại không xa.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng có lúc tỉnh táo, nhưng không hỏi tại sao ả đi lâu như vậy.

Số tiền hắn cho ả hôm đó chỉ bất quá là một số bạc vụn, bởi vì trên người hắn vốn chỉ có bạc vụn, hắn luôn luôn nghèo khổ, giống như hắn luôn luôn cô độc.

Nhưng hắn cũng không hỏi tiền ả dùng để mua rượu là từ đâu ra, hắn không thể hỏi, cũng không dám hỏi.

ả cũng không bao giờ hỏi về chuyện của hắn, lại đã nói một câu hắn vĩnh viễn không bao giờ quên. Có một đêm, ả cũng đã uống nhiều chén, thốt:

- Tôi tuy cái gì cũng đều không hiểu, nhưng tôi biết ông nhất định rất thống khổ.

Thống khổ? Cảm giác của hắn có thể dùng hai chữ “thống khổ” để hình dung sao?

Có một ngày ả đặc biệt cao hứng, bởi vì ngày đó là sinh nhật của ả, ả đặc biệt mua nhiều thứ, còn mua cả thịt gà mà gần đây rất ít khi được ăn, nhưng đến lúc ả trở về, hắn đã đi mất, không để lại hai tiếng đã đi mất.

Bình rượu rót xuống đất, vỡ tan nát. Ắ si đại đứng trước giường, từ sáng sớm đến chiều tối, động cũng không động.

Trên gối còn dính lại vài cọng tóc của hần. Ắ lượm lên, gói kỹ lại, giấu trong ngực, sau đó lại đi mua rượu.

Hôm nay là sinh nhật của ả, trong một đời người có thể có bao nhiêu cái sinh nhật?

Ắ sao lại không thể say?

* * * * *

Phó Hồng Tuyết không say, hai ngày nay, hần đều không sai, đều một mực đi thẳng không ngừng, không mục đích, cũng không phân biệt phương hướng, hần chỉ muốn xa lìa ả, càng xa càng tốt.

Có lẽ bọn họ vốn đã trầm luân, nhưng hần lại bắt nhẫn để cái lún của hần đè luôn ả.

Phân ly tuy luôn luôn không tránh khỏi thống khổ, nhưng ả còn trẻ, vô luận thống khổ sâu sắc tới cỡ nào đều nhất định rất mau quên lãng. Nhẫn lực của người trẻ tuổi đối với thống khổ luôn luôn rất mạnh mẽ. Để cho ả lún chìm nữa, có thể vĩnh viễn vô phương giải thoát.

Đi đến lúc mệt, hần lại tùy tiện tìm chỗ nằm xuống một chút, rồi lại bắt đầu đi tiếp. Hần không ăn cơm, chỉ uống nước. Râu hần đã đâm dài tua tủa, đứng đằng xa đã nghe mùi hôi trên người hần.

Hần đang tự chịu đựng, liều mạng tự chịu đựng. Lúc hần cơ hồ đã không còn nghĩ tới ả, là lúc hần đột nhiên phát hiện trên người có một cái khăn tay trắng nho nhỏ.

Khăn tay lụa thêu hoa, là một trong số ít những vật xa xỉ mà ả có, gói trong khăn tay lụa trắng là nhiều tờ ngân phiếu trị giá không ít, và nhiều đĩnh vàng, những thứ đó cũng là lấy ra từ trên người “Ngón Trỏ”, hần đã tiện tay nhét vào ngực, cũng đã quên luôn. Đến lúc bệnh của hần phát tác, không ngừng lăn lộn, thì những vật đó cũng rớt ra, ả thấy được, lại dùng cái khăn tay lụa ưa thích nhất của mình gói lại. Vì năm phân bạc ả có thể đã tự bán thân mình, thậm chí có thể vì bình rượu mà bán thân, những vật này lại không động tới. Ắ thà bán thân, cũng không chịu động tới đồ của hần.

Tim của Phó Hồng Tuyết co thắt, đột nhiên đứng dậy chạy như điên, chạy về phía căn nhà nhỏ.

* * * * *

Ả lại đã không còn ở đó.

Đằng trước căn nhà đây nhóc người, đủ loại người, kỳ trung còn có một bộ khoái đội mũ hồng anh.

- Có chuyện gì vậy?

Hắn hỏi người ta, không ai để ý tới hắn, may mắn có một gã ăn mày say rượu coi hắn là đồng bạn.

- Trong căn nhà đó vốn có một ả điếm, tối hôm kia đã bỏ trốn, cho nên bộ khoái lão gia đến tìm bắt ả.

- Vì sao lại phải bắt ả? Tại sao ả lại phải bỏ trốn?

- Bởi vì ả giết người.

Một vụ giết người? Nữ nhân thiện lương đáng thương đó có thể giết người sao?

- ả giết ai?

- “Giết chủ tiệm rượu nhỏ đầu đường”. - Gã ăn mày dứ dứ tay quyền - “Con heo mập đó vốn rất đáng chết”.

- Vì sao phải giết lão?

- ả thường đến đó mua rượu. Lúc đầu trả tiền đàng hoàng, nhưng ả lại uống quá nhiều, cả chuyện làm ăn cũng không chịu làm, lúc đã bắt đầu ghiền rượu, chỉ còn cách mua thiếu, không ngờ lão heo mập đó lại cho ả mua thiếu.

Gã ăn mày cười cười:

- Bởi vì lão heo mập đó không ngờ không biết làm sao đã mê ả, muốn ăn nằm với ả. Tối hôm kia cũng không biết vì sao, ả không ngờ lại chạy đến quán rượu uống một trận, uống say mèm, lão heo mập đó tự nhiên nổi hứng, nghĩ rằng đó là một cơ hội cực tốt, thừa lúc ả say rượu định leo lên hãm hiếp ả, ai biết được ả tuy là gái điếm, lại không chịu để lão heo mập đụng đến ả, ả chộp con dao chặt thịt heo để ở gần quầy, một dao chẻ đầu lão heo mập làm hai.

Gã còn tính kể nữa, lại không còn thấy người ở đâu.

Gã ăn mày chỉ còn biết cười khổ, lẩm bẫm:

- Nơi đây có không ít chuyện quái dị, gái điếm không ngờ vì không chịu cười quần mà đi giết người, thử hỏi có hoạt kê hay không chứ?

Gã đương nhiên nghĩ mấy chuyện đó rất hoạt kê, nhưng gã nếu cũng biết chân tướng sự kiện, chỉ sợ cũng không tránh khỏi gục dưới đất khóc lớn một trận.

* * * * *

Phó Hồng Tuyết không khóc, không rơi nước mắt.

Quán rượu đầu đường đang có tang sự, hẵn lại xông vào, đổ hết rượu, trong quán có bao nhiêu rượu, hẵn đều đổ hết, đổ ngập thành dòng trong hẻm.

... Cũng không biết tại sao, ả cả làm ăn cũng không làm.

... Cũng không biết vì sao, ả không ngờ cho dù say túy lúy, lại vẫn không chịu để lão heo mập đùng tới.

Ả vì sao lại làm vậy? Ai biết được?

Phó Hồng Tuyết đột nhiên la lớn:

- Ta biết... Ta biết...

Biết thì làm sao?

Biết chỉ càng thống khổ!

Ả đã bỏ trốn, nhưng ả có thể bỏ trốn đi đâu? Tối đa cũng chỉ có thể từ cái vũng bùn này chạy trốn rơi vào bãi lầy khác. Một bãi lầy xú uế khác.

Phó Hồng Tuyết lại muốn uống rượu, hẵn uống không dứt, bởi vì hẵn còn có thể nghĩ ra những chuyện đó.

... Minh Nguyệt Tâm và Yến Nam Phi vì ai mà chết?

... Tiểu Đình vì ai mà bỏ trốn?

Hắn vùng vẫy bò dậy, chạy ra khỏi con hẻm dơ dáy. Bên ngoài con hẻm có một cỗ xe ngựa, kiện mã hí vang, kỵ sĩ giận dữ quát lớn, quát xuống một roi.

Phó Hồng Tuyết vừa xoay tay đã nắm chặt ngọn roi. Hắn say điên dại, say gần chết, người ngợm không còn hình dáng con người nữa, nhưng hẵn vẫn còn là Phó Hồng Tuyết.

Kỵ sĩ trên ngựa dụng lực giật lại ngọn roi, không ai có thể đoạt lấy vật gì từ trong tay Phó Hồng Tuyết, “bốc” một tiếng, một đoạn roi đã đứt đoạn.

Phó Hồng Tuyết còn đứng đó, kỵ sĩ trên ngựa lại cơ hồ gần ngã ngựa, nhưng phản ứng của gã cũng nhẹ nhàng, nhún bàn đạp rời khỏi yên ngựa, lẳng không phi thân, ngựa dừng chân, người lại hạ mình vững chãi trên đất, thất kinh nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không nhìn gã một lần, cả chớp mắt cũng không chớp, hiện tại cái duy nhất hẳn muốn thấy, là một hồ rượu, một hồ rượu mạnh có thể giúp cho hẳn quên tất cả những nỗi thống khổ.

Hẳn đi qua mặt người đó, bộ dạng hẳn đi vốn rất vụng về kỳ dị, ánh mắt người đó đột nhiên lộ một thứ biểu tình kỳ quái, xem chừng đột nhiên thấy quý.

Gã lập tức hét lớn:

- Đợi một chút.

Phó Hồng Tuyết không thèm để ý đến gã.

Người đó hỏi:

- Người là Phó Hồng Tuyết?

Phó Hồng Tuyết vẫn không thèm để ý đến gã.

Người đó đột nhiên xoay tay rút kiếm, một kiếm nhắm bụng dưới của Phó Hồng Tuyết đâm tới, hẳn xuất thủ gọn gàng nhanh nhẹn, hiển nhiên cũng là một cao thủ mới sáng chói trong võ lâm. Nhưng lúc khoảng cách giữa kiếm của hẳn và Phó Hồng Tuyết vẫn còn bảy phân, đao của Phó Hồng Tuyết đã bay ra khỏi vỏ.

Đao quang lóe lên một cái, máu tươi bắn tung tóe, một cái đầu nguyên vẹn đã bị chẻ làm hai.

Người gục xuống, đao đã chui vào vỏ. Phó Hồng Tuyết thậm chí bước chân cũng không dừng, thậm chí nhìn cũng không nhìn người đó một cái.

* * * * *

Đêm đã rất khuya, trong cái quán rượu nhỏ lại còn có không ít người, bởi vì vô luận là ai, một khi đi vào là không được đi ra.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết đã nói qua:

- Ta mời khách, bọn người phụ ta uống, ai cũng không được đi.

Trên người hần phát ra mùi hôi làm cho người ta kinh tởm, mùi máu làm cho người ta hoảng sợ, kim ngân đầy túi lại làm cho người ta tôn kính, cho nên không có ai dám bỏ đi.

Hần uống cạn một chén, mỗi một người đều phải nâng chén bồi tiếp hần, bên ngoài không ngờ lại có hai người tiến vào, hần căn bản vốn không thấy hai người đó là ai, hai người đó lại nhìn hần chăm chăm, kỳ trung có một người đi đến ngồi đối diện hần.

Hần nâng chén uống cạn, không ngờ còn chưa nhìn người đó, cả chớp mắt cũng không chớp.

Người đó đột nhiên mỉm cười:

- Ủm, hảo tửu lượng.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ủm, hảo tửu lượng.

Người đó nói:

- Hảo tửu lượng, cũng hảo đao pháp.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Hảo đao pháp.

Người đó lại nói:

- Người chừng như đã từng nói qua, đao pháp có thể giết người là hảo đao pháp.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta có nói qua?

Người đó gật gật đầu, đột nhiên lại hỏi:

- Người có biết người hồi nãy người giết là ai không?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hồi nãy ta có giết người? Ta giết ai?

Người đó nhìn hần, trong mắt lộ vẻ chế giễu, loại chế giễu có thể làm cho người ta nửa đêm giật mình:

- Người người giết là anh vợ của người.

Phó Hồng Tuyết nhú mày, xem chừng đang cố moi óc suy nghĩ mình làm sao lại có anh vợ?

Người đó lập tức đề tỉnh hần:

- Người quen là hiện tại người đã thành thân sao? Ca ca của vợ người thì là anh vợ người.

Phó Hồng Tuyết lại ngẫm nghĩ cả nửa ngày, gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, xem chừng vừa minh bạch, lại xem chừng không minh bạch.

Người đó đột nhiên chỉ về phía người cùng vào với gã, hỏi:

- Người có biết ả là ai không?

Người vài cùng gã là một nữ nhân, đứng xa xa gần quây, lạnh lùng nhìn Phó Hồng Tuyết.

Nàng rất trẻ tuổi, rất đẹp, đầu tóc đen nhánh, ánh mắt sáng rực, mỗi bậc cha mẹ đều muốn có một đứa con gái như vậy, mỗi nam nhân đều muốn có một một đứa em gái như vậy, mỗi thiếu niên đều muốn có một tình nhân như vậy. Nhưng lúc nàng nhìn Phó Hồng Tuyết, ánh mắt lại dâng đầy vẻ thù hận oán độc.

Phó Hồng Tuyết chung quy cũng ngẩng đầu nhìn nàng một lần, xem chừng đã nhận ra nàng, lại xem chừng không nhận ra nàng.

Người đó cười nói:

- Nàng là em vợ của người.

Gã sợ Phó Hồng Tuyết lại không hiểu, lại giải thích:

- Em vợ là muội muội của vợ người, cũng là muội muội của anh vợ người.

Phó Hồng Tuyết lại bắt đầu uống rượu, xem chừng đã bị lời nói của gã làm hỗn loạn đầu óc, nhất định phải uống rượu để thanh tỉnh lại.

Người đó lại hỏi:

- Người có biết nàng hiện tại đang muốn làm gì không?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Người đó đáp:

- Nàng muốn giết người.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hít một hơi, lẩm bẩm:

- Tại sao mọi người đều muốn giết ta?

Người đó lại cười:

- Người nói không sai chút nào, trong phòng này có mười ba người, ít nhất có bảy người đến để giết người, bọn chúng đều muốn đợi người say

rồi mới động thủ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Muốn đợi ta say? Ta làm sao say được, uống ba ngày ba đêm cũng không say.

Người đó cười nói:

- Đợi cả ba ngày ba đêm cũng không có lợi ích, xem chừng bọn chúng hiện tại phải động thủ rồi.

Ngay lúc đó, chỉ nghe “xoảng” một tiếng, một chén rượu đã rót xuống đất bể tan nát.

Người cầm chén rượu đó, trong tay đã rút ra từ sau lưng một thanh kiếm sơn đao.

Lúc gã nhắm Phó Hồng Tuyết phóng qua, một cây luyện vu thương, một thanh nhận cương đao, một ngọn trúc tiết tiên, một cây táng môn thiết, cũng đồng thời đánh tới.

Một người trẻ tuổi sử kiếm trong mắt vẫn vện những tia máu nhỏ, rống lên:

- Hắc thủ phục cừ, không dính dáng tới bằng hữu chung đường, xin đừng nhúng tay.

Nói xong câu đó, hấn ngấn người, năm người kia giống như thạch tượng đứng yên, động cũng không động, bởi vì binh khí trong tay bọn chúng đều đã không còn, năm thứ binh khí đều đã lọt vào tay người ngồi đối diện Phó Hồng Tuyết.

Bọn chúng bắt đầu hành động, gã cũng động, tả thủ đập bàn một cái, hữu thủ đã đoạt hết binh khí, năm người chỉ có cảm giác mắt hoa lên một cái, bóng người lóe chớp, binh khí trong tay đều đã không còn.

Người đó đã ngồi lại về chỗ cũ, đặt năm thứ binh khí lên bàn nhẹ nhàng, cười nói:

- Ta không phải là bằng hữu chung đường, ta có thể nhúng tay.

Người trẻ tuổi cầm khoái kiếm giận dữ hét:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Ta.

Bọn chúng vốn còn đứng yên tại chỗ, chữ đó vừa nói ra, sắc mặt của năm tên đột nhiên biến thành trắng nhợt, máu huyết toàn thân chùng như bị hút cạn, năm tên tráng hán sinh khí ngút trời đột nhiên lúc đó như biến thành khô héo, toàn bộ đột nhiên ngã gục xuống.

Phó Hồng Tuyết lại chùng như còn chưa thấy.

Người đó thở dài một hơi, thốt:

- Ta giúp người giết đám người đó, người cho dù không cảm ơn ta, ít ra cũng nên khen ta vài câu.

Người đó lại hỏi:

- Người có thấy công phu ta dùng là công phu gì không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta không thấy.

Người đó thốt:

- Đó là trong “Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú”, một trong hai loại công phu duy nhất còn lưu truyền trên nhân thế.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Người đó thốt:

- Đó là Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Sư Hồn Thủ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Người đó nói:

- Còn có một thứ, là Thiên Di Địa Chuyển Đại Di Huyết Pháp mà người đã học qua.

Gã cười cười, lại nói tiếp:

- Người có thể di khai huyết đạo một phân, ít ra đã luyện thứ công phu đó đến chín thành hóa hầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn người? Người là ai?

Người đó đáp:

- Ta là Đa Tình Tử của Tây Phương Tinh Tú Hải, thậm chí còn đa tình hơn so với người.

Phó Hồng Tuyết chung quy đã ngẩng đầu nhìn gã, xem chừng tới bây giờ mới biết có người ngồi đối diện.

Nụ cười của người đó rất ôn nhu, mi mục thanh tú, xem ra đích xác là dạng người đa tình.

- Người đa tình cũng giết người?

- Tình đến lúc nồng, tình chuyển bạc, bởi vì tình của ta quá nồng, cho nên hiện tại chỉ còn mỏng như giấy.

Đa Tình Tử cười cười nói tiếp:

- Chỉ bất quá ta cũng không thể giết người một cách vô duyên.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Đa Tình Tử thốt:

- Ta giết đám người đó, chỉ vì ta không muốn để người chết trong tay bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao?

Đa Tình Tử đáp:

- Bởi vì ta muốn người chết dưới tay ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người quả thật muốn như vậy?

Đa Tình Tử đáp:

- Ta đơn giản muốn đến gần chết.

Nữ nhân đứng xa xa gần quầy rượu đột nhiên thốt:

- Bởi vì nếu chàng giết người, ta chịu cưới chàng.

Đa Tình Tử nói:

- Người xem, ta đã ba mươi lăm tuổi rồi, còn chưa có vợ, đương nhiên cũng chưa có con, bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, người tất không thể kêu ta đi làm một tên bất hiếu.

Thiếu nữ đó lại thốt:

- Hẳn không thể.

Đa Tình Tử hỏi:

- Sao nàng biết?

Thiếu nữ đó đáp:

- Hiện tại con quý trên đao của hãn đã nhập tới tận tim hãn rồi.

Đa Tình Tử cố ý hỏi:

- Làm sao đến như vậy?

Thiếu nữ đáp:

- Vì có hai chuyện.

Đa Tình Tử hỏi:

- Rượu và đàn bà?

Thiếu nữ gật gật đầu:

- Vì hai chuyện đó, trước đây hãn đã cơ hồ gần chết.

Đa Tình Tử thốt:

- Nhưng hãn không chết.

Thiếu nữ nói:

- Bởi vì hãn có bảo bằng hữu!

Đa Tình Tử hỏi:

- Diệp Khai?

Thiếu nữ thở dài một hơi:

- Chỉ sợ hiện tại Diệp Khai đã không biết đi đâu mất rồi.

Đa Tình Tử hỏi:

- Vậy hiện tại lẽ nào hãn đang gặp nguy hiểm sao?

Thiếu nữ đáp:

- Rất nguy hiểm.

Đa Tình Tử hỏi:

- Nàng xem ta có tiếp nổi đao của hãn không?

Thiếu nữ cười cười:

- Đại Sư Hồn Thủ của chàng cả hồn quý cũng không thể chống đỡ, hà huống là một đao quý?

Đa Tình Tử hỏi:

- Cho dù có thể đỡ nổi đao của hãn, tay của ta có bị chặt đứt không?

Thiếu nữ đáp:

- Không.

Đa Tình Tử hỏi:

- Sao nàng dám chắc?

Thiếu nữ đáp:

- Bởi vì trảo pháp của chàng rất xảo diệu, tay của chàng căn bản tịnh không đụng đến lưỡi đao, hơn nữa bàn tay kia của chàng đã đủ sâu hồn hãn.

Đa Tình Tử hỏi:

- Nói như vậy, hãn làm sao còn sống được?

Thiếu nữ đáp:

- Hãn còn có một điểm hy vọng.

Đa Tình Tử hỏi:

- Hy vọng gì?

Thiếu nữ đáp:

- Chỉ cần hãn nói cho bọn ta biết hai chuyện, bọn ta tịnh không đụng đến hãn.

Đa Tình Tử hỏi:

- Hai chuyện gì?

Thiếu nữ đáp:

- Khổng Tước Linh ở đâu? “Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú” ở đâu?

Đa Tình Tử thốt:

- Hãn nếu có Khổng Tước Linh, nếu đã luyện thành “Đại Bi Phú”, bọn ta còn có thể sống sao?

Thiếu nữ đáp:

- Có lẽ tay của hãn đã không đủ vững ổn, đã không còn cách sử dụng Khổng Tước Linh, có lẽ hãn tuy đã luyện thành Đại Di Huyết Pháp, lại chưa luyện những công phu khác.

Đa Tình Tử mỉm cười:

- Xem bộ dạng của hãn, đích xác còn chưa luyện những công phu khác.

Thiếu nữ cũng cười:

- Hiện tại công phu duy nhất mà hãn còn có thể luyện, là uống rượu.

Đa Tình Tử cười nói:

- Thứ công phu đó xem chừng hãn đã luyện không tệt.

Thiếu nữ nói:

- Duy nhất chỉ có thể mượn thứ công phu đó mới có thể để cho hãn biến thành tửu quý, tử tửu quý.

Từng câu nói của bọn chúng đều giống như một mũi kim, bọn chúng muốn đâm mũi kim đó tới tận tim hãn để hãn thống khổ, để hãn yếu ớt suy sụp, chỉ tiếc những mũi kim đó lại giống như đều đâm vào một khối đá, bởi vì Phó Hồng Tuyết cả một chút phản ứng cũng không có, hãn đã hoàn toàn tê dại.

Khoảng cách tê dại gục ngã đã không còn xa, khoảng cách chết cũng không xa.

Đa Tình Tử thở dài một hơi:

- Có phải bộ dạng của hãn xem chừng đã quyết tâm không chịu nói?

Thiếu nữ thở dài:

- Có lẽ hãn muốn đợi đến lúc gần chết rồi mới chịu nói.

Đa Tình Tử hỏi:

- Hiện tại còn chưa phải lúc sao?

Thiếu nữ đáp:

- Chàng xuất thủ là vừa lúc.

Đa Tình Tử đã xuất thủ, tay của gã vừa dài vừa ốm, giống như tay nữ nhân. Tư thế bàn tay của gã vừa dịu dàng vừa trang nhã, giống như đang hái hoa, một đóa hoa mềm mại yếu ớt.

Vô luận là người kiên cường kiên tráng tới cỡ nào, dưới tay của gã, đều biến thành nhu nhược mềm mại.

Gã xuất thủ phảng phất không nhanh, kỳ thật lại giống như một đạo ánh sáng rất nhu hòa, đợi đến lúc người ta thấy nó, nó đã đến nơi.

Nhưng lần này tay của gã còn chưa đến, đao đã rút ra khỏi vỏ.

Đao quang lóe lên một cái, tay của gã đột nhiên cũng giống như cánh hoa chớm nở, chộp nắm thanh đao đó. Bàn tay kia của gã có phải lập tức sừ đoạt hồn phách của Phó Hồng Tuyết không? Mới hồi này đây, gã vừa ra tay đã hút cạn huyết nhục của đám người đó.

Bàn tay cánh hoa, bàn tay sừ hồn.

Không ai có thể tiếp đỡ lưỡi dao đó bằng một bàn tay không, chỉ tiếc vô luận là bàn tay đáng sợ đến đâu, cũng đều biến thành cánh hoa mềm yếu.

Ánh đao lóe lên một cái, máu tươi đã bắn ra.

Tay đã bị chặt thành hai khúc, đầu lâu cũng đã bị chẻ làm hai.

Ánh mắt của thiếu nữ vừa mở tròn xoe đã co thắt lại.

Nàng căn bản không nhìn thấy thanh đao đó. Đao đã chui vào vỏ, giống như ánh chớp chui vào khung trời hắc ám, không có ai còn có thể thấy được, nàng chỉ có thể thấy khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đã đứng lên, đi qua, bộ dạng bước đi vẫn vững về, vốn vững về một cách đáng sợ.

Hắn đi cũng không vững, hắn đã say, say quá xá.

Đối với nàng mà nói, mỗi một chỗ trên toàn thân hắn, mỗi một động tác, đều biến thành một một nỗi kinh hoàng không diễn tả được, nàng sợ cơ hồ cả huyết dịch cũng đều đã ngưng kết, nhưng nàng lại đột nhiên mỉm cười:

- Người không nhận ra ta sao? Ta là nhị tiểu thư của Nghệ gia, Nghệ Huệ, bọn ta là bằng hữu.

Phó Hồng Tuyết không ngó ngang gì tới nàng.

Nàng nhìn hắn bước qua trước mặt mình, ánh mắt còn dăng đầy về khung bố.

Nàng tuyệt không thể để con người này sống sót. Hắn sống, nàng phải chết, chết trong tay hắn.

Phán đoán đó có lẽ tịnh không chính xác, nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng nỗi khủng bố lại làm cho nàng mất hết lý trí. Nhưng nàng tịnh không quên Thiên Nữ Hoa của nàng. Trừ nàng ra, trong giang hồ xem chừng không có người nào có thể dùng loại ám khí ác độc đó.

Ám khí xuất thủ, không những cánh hoa có thể bay bắn đả thương người ta, trong cánh hoa còn tàng ẩn độc châm trí mệnh.

Trên người nàng có tổng cộng đúng mười ba Thiên Nữ Hoa không hơn không kém, bởi vì nàng căn bản không cần đem theo quá nhiều.

Thứ ám khí đó nàng tổng cộng đã dùng qua ba lần, mỗi lần chỉ dùng một đóa. Một đóa đã đủ lấy mạng người.

Hiện tại nàng đem toàn bộ mười ba đóa phóng ra, sau đó người nàng lập tức phi thân thoái lui. Một chiêu đó nếu không trúng, nàng ít ra cũng có thể chạy trốn. Nàng đối với khinh công của mình luôn luôn rất tin tưởng.

Chỉ tiếc lúc đó, đao đã rút ra khỏi vỏ!

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐAO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Đao Phủ Thủ

Đao quang chớp lên một cái. Máu tươi bắn tung tóe.

Nàng thấy ánh chớp đó, nàng thậm chí còn thấy cả những giọt máu bắn ra.

Những giọt máu chùng như bắn ra từ hai mảng đầu của nàng. Nàng thấy những giọt máu đó, không khác gì một người thấy hồn phách của mình, chùng như thấy đôi chân đã thoát ly khỏi thân thể, như tự đá chính mình.

Nàng thậm chí có cảm giác mắt trái của mình đã có thể nhìn thấy mắt phải.

Có ai có thể thấu hiểu cảm giác đó của nàng?

Không ai.

Chỉ có người sống mới có thể thấu hiểu cảm giác của người khác, đầu lâu người chết lại tuyệt không thể, bởi vì đã bị chẻ thành hai nửa. Người đầu lâu đã bị chẻ làm hai, vốn không nên thấy được bất cứ cái gì, chỉ vì đao bay quá nhanh, lúc lưỡi đao chém xuống, cảm giác còn chưa chết, còn có thể thấy giây phút sự kiện phát sinh.

Đó là sát na cuối cùng, sát na đó có dài không?

Một cái búng tay là đã sáu chục sát na. Kỳ quái thật, sát na cuối cùng của đám người trước khi lâm tử không ngờ lại có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện lúc bình thường cả ngày cả đêm cũng nghĩ không ra.

Hiện tại nàng nhớ đến cái gì cũng không ai biết được, nàng đương nhiên cũng vĩnh viễn không thể nói ra.

* * * * *

Nghê Bình, ba mươi ba tuổi.

Thứ nam của “Tàng Trân các chủ” Nghệ Bảo Phong, sử trường kiếm, thuộc hàng ngũ thế hệ hậu bối mới nổi trên giang hồ, kiếm pháp thành danh Khoái Kiếm trong giang hồ.

Độc thân chưa cưới vợ.

Sau khi Nghệ Gia Đại Viện tán mác, thường tới lui tại Ngọc Hương viện của danh kỹ Bạch Như Ngọc.

Ngày mười chín tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Nghệ Bình.

Nghê Tuệ, hai mươi tuổi.

Thứ nữ của “Tàng Trân các chủ”, thông tuệ linh mẫn, khinh công cực cao, độc môn ám khí Thiên Nữ Hoa ngoan độc bá đạo, từng giết chết ba người.

Độc thân sắp cưới chồng.

Đêm mười chín tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Nghệ Tuệ.

Đa Tình Tử, ba mươi lăm tuổi.

Vốn họ Hồ, thân thế bất minh, từ nhỏ đã đầu nhập làm môn hạ Tây Phương Tinh Tú Hải, lúc thiếu niên võ công đã có thành tựu vượt bậc, sở luyện “Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Sư Hồn Thủ”, một trong thất đại bí kỹ trong võ lâm, giết người vô số.

Độc thân sắp cưới vợ.

Trong vòng ba tháng nhập quan, đã lừa lọc giết chết sáu nữ nhân.

Đêm mười chín tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Đa Tình Tử.

La Khiếu Hồ, bốn mươi hai tuổi.

Độc hành đại đạo sử đao tung hoành Hà Tây, cực kỳ tự phụ, tự xưng là Giang Hồ Đệ Nhất Khoái Đao.

Độc thân chưa có vợ.

Ngày hai mươi mốt tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết La Khiếu Hồ.

Dương Vô Luật, bốn mươi bốn tuổi.

Đường đệ của “Bạch Vân quán chủ” Dương Vô Kỳ, môn hạ Côn Luân, nhờ “Phi Long thập bát thức” cao cường mà lập nghiệp, khí lượng hẹp hòi, nghe tin Dương Vô Kỳ chết lập tức đi báo thù.

Xuất gia từ hồi còn thiếu niên, chưa cưới vợ.

Ngày hai mươi hai tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Dương Vô Luật.

Âm Nhập Địa, ba mươi tuổi.

Kim Nhập Mộc, ba mươi ba tuổi.

Hai người liên thủ, giết người vô số, danh xưng “Ngũ Hành song sát”, võ công cực kỳ quý bí.

Hai người tính tình hà khắc bạc bẽo, không giúp đỡ ai, gần đây đã thành cự phú.

Âm Nhập Địa hiếu sắc.

Kim Nhập Mộc vốn là hoạn quan triều đình.

Ngày hai mươi ba tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Âm Nhập Địa, Kim Nhập Mộc.

Gia Cát Đoạn, năm mươi tuổi.

Y bát truyền nhân của Quan Tây “La Nhất Dao”, lạnh lùng đa nghi, thích giết người.

Sống một mình đã lâu.

Vốn đã từng cưới vợ ba lần, ba người vợ đều chết dưới đao của gã. Không có con cái.

Ngày hai mươi bốn tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Gia Cát Đoạn.

Nhất Chi Hoa Thiên Lý Hương, hai mươi chín tuổi.

Trộm hái hoa, thiện nghệ khinh công và mê dục.

Độc thân chưa có vợ.

Ngày hai mươi lăm tháng tư, Phó Hồng Tuyết giết Thiên Lý Hương.

Trong một chõng hồ sơ dày cộm còn xếp một đồng tư liệu, là do hai người đứng đối diện y đem về.

Y chỉ lật những trang giấy, không nhìn xuống một lần.

Hai người đứng trước mặt y, một người vận thanh y mang giày trắng, chính là Cố Kỳ, người kia khoác một bộ tăng y trắng toát không nhuộm một hạt bụi, lại là hòa thượng điên trong Thiên Long cổ tự.

Hiện tại lão xem ra một điểm cũng không điên khùng.

Thái độ của y đối với bọn họ rất ôn hòa, bọn họ đối với y lại rất cung kính giống như thần tử đối đãi quân chủ.

Bọn họ tuy đứng đối diện y, lại cách biệt một khoảng cách rất xa, cách một cái bàn dài rộng. Vô luận là ở đâu, y đều vĩnh viễn bảo trì một cự ly

phù hợp với người ta.

Nụ cười của y tuy rất thân ái, lại luôn luôn không có ai dám mạo phạm y, bởi vì y là nhân vật có nhiều truyền kỳ nhất trong đương kim võ lâm.

Y là Công tử Vũ.

Trong căn phòng thanh nhã u tĩnh, mỗi một thứ đồ vật đều trải qua một sự tuyển chọn cực kỳ tử tế, treo ở nơi thích hợp nhất. Vật trên bàn lại không có nhiều, trừ chõng hồ sơ dày cộm ra, chỉ có một thanh trường kiếm vỏ màu vàng.

Bóng hoa lá di động bên ngoài cửa sổ, không nghe thấy tiếng người, trong phòng cũng chỉ có ba người bọn họ.

Lúc y không nói, bọn họ cả thanh âm hô hấp cũng đều không dám thở quá lớn, bọn họ đều biết Công tử Vũ thích an tĩnh.

Tất cả hồ sơ đã xếp lại thành chõng.

Công tử Vũ chung quy thở dài, hỏi:

- Bọn người tại sao lại muốn ta đọc những thứ này?

Y dùng hai ngón tay từ từ đẩy chõng hồ sơ trả lại bọn họ, phảng phất lo sợ ngón tay thấm phải huyết tinh và sát khí trên mặt giấy.

Sau đó y lại hỏi:

- Tại sao bọn người không trực tiếp kể cho ta, những ngày qua, hãn giết tổng cộng bao nhiêu người?

Ngô Họa nhìn Cố Kỳ.

Cố Kỳ đáp:

- Hai mươi ba người.

Công tử Vũ nhíu mày:

- Hai mươi ba người trong vòng mười bảy ngày?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thở dài một hơi:

- Người hãn giết không phải đã quá nhiều sao?

Cố Kỳ đáp:

- Quá nhiều.

Công tử Vũ hỏi:

- Nghe nói kỳ hữu của người là Dương Vô Kỳ cũng bị hấn chém đứt một cánh tay?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ cười cười:

- May mắn dùng tả thủ cũng có thể cầm cờ như trước.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ hỏi:

- Dương Vô Luật muốn báo thù cho đường ca của gã, đi tìm Phó Hồng Tuyết?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ hỏi:

- Đao của La Khiếu Hồ có thật sự nhanh không?

Cố Kỳ đáp:

- Có.

Công tử Vũ hỏi:

- Gia Cát Đoạn vì sao lại phải giết chết ba người vợ của gã?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì bọn họ cười với nam nhân khác.

Công tử Vũ thốt:

- Hai người đó toàn là không có kiến thức, một người quá đa nghi, hạng người đó thành sự bất túc, bại sự hữu dư, bọn người sau này nhất định không nên thu nhận hạng người đó gia nhập tổ chức của chúng ta.

Cố Kỳ, Ngô Họa đồng thời đáp:

- Dạ.

Sắc mặt Công tử Vũ lại hòa hoãn:

- Nhưng ta biết đao pháp của bọn chúng lại không tệ.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thốt:

- Tinh Tú Hải Đại Sư Hồn Thủ cũng có thể tính là công phu rất lợi hại.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thốt:

- Nghe nói Phó Hồng Tuyết gần đây luôn luôn rất phiền muộn, cơ hồ ngày ngày đều trầm mê trong hương rượu.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng đám người tài giỏi mà người tìm, lại cả một đao của hãn cũng không đỡ nổi.

Cố Kỳ không dám mở miệng, cả một tiếng “phải” cũng không dám nói.

Công tử Vũ lại đang đợi trả lời. Y đề xuất vấn đề, câu hỏi đáp phải rõ ràng ngắn gọn, nhưng phải có câu hỏi đáp. Không có câu hỏi đáp, biểu thị vấn đề của y không đáng để trả lời.

Bất cứ ai không coi trọng y, bảo đảm sẽ nhận sự trừng phạt thích đáng.

Cố Kỳ chung quy đáp:

- Hãn uống tuy nhiều, tay lại còn rất ổn định.

Công tử Vũ hỏi:

- Rượu đối với hãn không có ảnh hưởng?

Cố Kỳ đáp:

- Có một điểm.

Công tử Vũ hỏi:

- Ảnh hưởng gì?

Cố Kỳ đáp:

- Hãn xuất thủ lại càng hung ngoan tàn khốc hơn.

Công tử Vũ trầm ngâm, chầm chậm thốt:

- Ta nghĩ hãn nhất định rất phần nộ, cho nên đao của hãn càng bá đạo.

Cố Kỳ không hỏi gì. Trước mặt Công tử Vũ, lão chỉ hỏi đáp, không hỏi.

Công tử Vũ lại đã nói tiếp:

- Bởi vì phần nộ cũng là một thứ lực lượng, thứ lực lượng có thể đã xô đẩy con người làm rất nhiều chuyện.

Cố Kỳ nhìn y, dưng đầy vẻ bội phục và tôn kính.

Y từ đó tới giờ không khinh thị địch nhân của y. Sự phân tích và phán đoán của y vĩnh viễn chính xác. Sự thông hiểu của y đối với địch nhân, có lẽ còn thâm sâu hơn cả chính người đó, cho nên y thành công. Sự thành công của y tuyệt không phải là vì may mắn.

Công tử Vũ đột nhiên hỏi:

- Hãn có còn muốn đợi người ta xuất thủ rồi mới bạt đao không?

Cố Kỳ đáp:

- Còn.

Công tử Vũ thở dài:

- Một điểm đó mới là đáng sợ nhất, có thể xuất chiêu sau mà chế phục người ta, so với xuất chiêu trước mà chế phục thì tuyệt đối càng đáng sợ hơn nhiều.

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ hỏi:

- Người biết vì sao không?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì một chiêu kích xuất, lúc xuất hết chiêu, lực lượng mềm yếu nhất, đao của hãn ngay vào tia thời gian đó mà kết liễu sinh mệnh của đối phương.

Công tử Vũ hỏi:

- Người khác có thể làm vậy không?

Cố Kỳ đáp:

- Không thể.

Công tử Vũ hỏi:

- Tại sao?

Cố Kỳ đáp:

- Tia thời gian đó vừa chớp đã tắt, ngoại trừ hãn ra, rất có ít người có thể nắm bắt được.

Công tử Vũ cười:

- Xem ra võ công của người cũng có chút tinh tiến.

Cố Kỳ đáp:

- Chỉ có chút ít.

Lão không dám nói không, lời lão nói là lời nói thật. Trước mặt Công tử Vũ, vô luận là ai cũng đều phải nói thật.

Công tử Vũ cười vui vẻ:

- Người có nghĩ tới đi tỳ thí coi đao của hãn nhanh tới phần nào không?

Cố Kỳ đáp:

- Không nghĩ tới.

Công tử Vũ hỏi:

- Người tự biết mình không phải là đối thủ?

Cố Kỳ đáp:

- Theo tôi biết, thiên hạ chỉ có hai người có thể chế trụ hãn.

Công tử Vũ hỏi:

- Kỳ trung một người là Diệp Khai?

Cố Kỳ đáp:

- Phải.

Công tử Vũ chậm chậm đứng lên, đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ, hương hoa khắp vườn bay vào vuốt ve khuôn mặt y. Y yên lặng đứng đó, bất động, cũng không mở miệng.

Cố Kỳ và Ngô Họa càng không dám động.

Qua một hồi rất lâu, y mới từ từ thốt:

- Có chuyện chỉ sợ bọn người còn chưa biết.

Cố Kỳ vẫn không dám hỏi.

Công tử Vũ thốt:

- Ta không thích giết người, trong cả đời này của ta, chưa từng đích thân giết người.

Cố Kỳ tịnh không kinh ngạc. Có những người giết người không cần tự mình động thủ.

Công tử Vũ thốt:

- Không ai có thể chế trụ được hãn, ta tối đa cũng chỉ có thể giết hãn.

... Bởi vì người hãn giống như một thanh đao, cương đao, có thể bẻ gãy hãn, lại tuyệt không thể uốn cong hãn.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng ta hiện tại còn chưa muốn phá lệ giết người.

... Bởi vì y còn có chỗ cố kỵ. Khoái danh của y nhân nghĩa vô song, tình không dễ gì đạt được, cho nên y không thể giết người, càng không thể giết Phó Hồng Tuyết.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết tình không phải là người mà ai ai cũng cho là đáng giết.

Công tử Vũ thốt:

- Cho nên ta hiện tại chỉ còn cách để cho hắn giết người, giết càng nhiều càng tốt.

... Để cho hắn giết đến khi nào? Giết cho đến lúc ai ai đều nghĩ đã đến lúc nên giết hắn, giết cho đến lúc hắn cuồng điên.

Công tử Vũ thốt:

- Hiện tại bọn ta còn có thể lại cung cấp cho hắn điểm kích thích, để cho hắn tiếp tục giết người.

Y quay đầu, nhìn bọn họ:

- Ta thậm chí còn có thể cung cấp người để hắn giết.

Cố Kỳ thốt:

- Tôi đi an bài.

Công tử Vũ hỏi:

- Người chuẩn bị an bài những ai để hắn giết?

Cố Kỳ đáp:

- Người thứ nhất là Tiêu Tứ Vô.

Công tử Vũ hỏi:

- Tại sao lại phải chọn người đó?

Cố Kỳ đáp:

- Bởi vì người đó đã biến đổi.

Công tử Vũ thốt:

- Ta nghĩ người nhất định còn có thể an bài một người thú vị hơn để hắn giết.

Y mỉm cười, chậm chậm nói tiếp:

- Hiện tại ta đã nghĩ đến một người thú vị nhất.

Hương hoa đầy vườn.

Công tử Vũ khoanh tay, thông dong đi giữa những bụi hoa.

Tâm tình của y rất thư thái, y tin rằng thuộc hạ của y đã có thể hoàn tất kế hoạch.

Nhưng y lại không tự giết người, từ đó đến giờ đều không giết người.

* * * * *

Đêm yên lặng, đêm khuya.

Phó Hồng Tuyết không thể ngủ. Không ngủ tuy thống khổ, ngủ lại càng thống khổ.

... Một người nằm trên cái giường cây cứng ngắt lạnh lẽo như băng, trong phòng nức nồng một thứ mùi hôi thúi đê tiện ti tục trong một khách sạn rẻ tiền, mắt trừng trừng nhìn trần nhà nứt nẻ bụi bặm, lăn qua lăn lại nghĩ ngợi về những chuyện quá khứ không nên nghĩ đến.

... Những lãng tử không có cội rễ, nổi bi ai và thống khổ của bọn họ, có ai có thể thấu hiểu?

Người của hãn như một du hồn lớn vờn trong bóng tối.

Còn cửa sổ còn có ánh đèn.

Có người bên trong cửa sổ đó sao? Vì sao lại chưa đi nghỉ? Có phải là đôi vợ chồng vừa tỉnh dậy sau một cuộc hoan du mệt mỏi, đang bối cơm còn dư sao bữa tối chan canh mà húp? Có phải đám trẻ nửa đêm vụt tỉnh cha mẹ chúng phải thắp đèn để thay tả cho bọn chúng sạch sẽ?

Những thứ sinh hoạt đó tuy đơn giản bình phàm, kỳ trung là lạc thú, lại là thứ lạc thú mà dạng người như Phó Hồng Tuyết vĩnh viễn không hưởng thụ được.

Nghe có tiếng trẻ khóc, trong tâm của hãn lại bắt đầu bị đâm chích đau đớn.

Hãn lại nghĩ tới uống rượu.

Rượu tuy không thể giải trừ bất cứ thống khổ gì, ít ra có thể làm cho con người tạm thời quên lãng.

Con hẻm tăm tối trước mặt, có một lồng đèn mờ mờ chiếu rọi.

Một lão nhân mệt mỏi ngồi lẳng lẳng dưới ngọn hôn đặng mà uống rượu, đắm mình trong phiên muộn.

Lão mở cái rạp này đã ba mươi lăm năm. Mỗi ngày phải lăng xăng chạy đi mua xương thịt rẻ tiền để nấu canh, cung phụng mời mọc khách ăn đêm, từ hoàng hôn là bắt đầu bày bàn ghế dựng rạp, bán cho đến trước bình minh.

Trong ba mươi lăm năm nay, sinh hoạt của lão cơ hồ không có biến động thay đổi.

Lạc thú duy nhất của lão là ngồi xuống uống rượu lúc nửa đêm, lúc đó lão mới hoàn toàn tiến nhập vào thế giới của mình lão. Một thế giới hòa bình mỹ lệ, một thế giới tuyệt không có người ăn người. Tuy thế giới đó chỉ tồn tại trong ảo tưởng, lão lại đã có cảm giác rất thoải mái. Một người chỉ cần có thể bảo lưu một chút ảo tưởng, là đã rất thoải mái rồi.

Phó Hồng Tuyết đi đến bên dưới ngọn đèn mờ.

- Bán cho ta hai cân rượu.

Chỉ cần có thể say, tùy tiện là rượu nào cũng đều như nhau.

Gần quầy chỉ có hai ba cái bàn gỗ lặt lìa lặt lợi, hẳn ngồi xuống mới phát hiện mình không chỉ là khách nhân duy nhất, còn có một đại hán thân hình rất khôi vĩ đang ngồi nâng cái chén to lớn mà uống, cái chén rượu lớn bây giờ lại đã đặt xuống bàn, gã giật mình nhìn Phó Hồng Tuyết.

Gã nhận ra “bệnh quý” sắc mặt trắng nhợt đó, gã đã từng bị tên bệnh quý đó đâm văng mình đau đớn, trong căn nhà nhỏ của ả đàn bà sực mùi hoa lài.

Đã có mấy phần say mèm, gã không ngờ lại bước qua, vừa cười vừa nói:

- Nghĩ không ra người cũng thích uống rượu, một người đi uống rượu trẻ như vậy, tửu lượng nhất định không tồi.

Phó Hồng Tuyết không để ý tới gã.

Đại hán thốt:

- Ta biết người không thích ta, nhưng ta bội phục người, người nhìn tuy giống như bệnh quý, kỳ thật lại là một hảo hán.

Phó Hồng Tuyết vẫn không lý gì tới gã. Da mặt gã có dày tới cỡ nào, cũng không thể không đi, ai biết được Phó Hồng Tuyết lại đột nhiên thốt:

- Ngồi.

Một người cho dù đã có tập quán cô độc tịch mịch, nhưng có lúc cũng rất khó nhẫn nại chịu đựng, hẳn đột nhiên hy vọng có thể có người ở kề bên hẳn, không cần biết là hạng người tốt xấu ra sao, người càng tục tằn vô tri càng tốt, bởi vì dạng người đó có thể tiếp nhận được sự thống khổ sâu xa trong nội tâm hẳn.

Đại hán lại hoan hỉ tươi cười, lập tức ngồi xuống, la lớn gọi đồ ăn:

- Bán cho một cái đuôi heo, hai cái đầu vịt.

Hắn lại vừa cười vừa nói:

- Chỉ tiếc cái đầu vịt này để người khác chặt, nếu để ta chặt, nhất định gợn gàng thẳng thớm.

Lão nhân bán rượu cũng đã có phần say sưa, liếc nhìn gã:

- Người thường chặt đầu vịt?

Đại hán đáp:

- Đầu người ta mới thường chặt.

Hắn lại ưỡn ngực bô bô:

- Không phải ta thích khoe khoang gì, chuyện chặt đầu này, nội vùng phụ cận mấy trăm dặm chỉ sợ ta là đệ nhất.

Lão nhân hỏi:

- Người làm nghề gì?

Đại hán đáp:

- Ta là đao phủ thủ, vốn trong mười ba huyện phủ, ta là đệ nhất đao phủ thủ, có người muốn thỉnh ta chặt đầu của hẳn, ít ra cũng phải trả cho ta tám chục lượng.

Lão nhân hỏi:

- Người đi chặt đầu người ta, người ta còn phải thưởng tiền cho người sao?

Đại hán đáp:

- Trả ít ta không làm.

Lão nhân hỏi:

- Người bằng vào cái gì mà đòi tiền?

Đại hán giơ bàn tay to lớn ra:

- Bằng vào song thủ của ta, và thanh quý đầu đao đặc biệt nặng trọng trùng của ta.

Gã khoa tay làm ra dạng đang chặt đầu người:

- Một đao của ta chém xuống, người bị chém thậm chí còn không biết là đầu của mình đã đứt.

Lão nhân hỏi:

- Chém lên đầu cũng là một đao, chém lên cổ cũng là đao, người ta vì sao lại phải trả tiền cho người?

Đại hán đáp:

- Bởi vì đau dai dẳng không thể so sánh với đau trong phút chốc, để ta chém, ít nhiều gì còn có thể chết một cách thống khoái.

Lão nhân hỏi:

- Người khác khó có thể một đao chém đứt đầu sao?

Đại hán hỏi:

- Lão còn nhớ gã Tiểu Hỏa Tử thường đi chung với ta không?

Lão nhân hỏi:

- Hãn thì sao?

Đại hán đáp:

- Hãn cũng là một đao phủ thủ, vì để muốn thực tập tay nghề, dùng dưa hấu làm mục tiêu, luyện cũng đã ngon lành lắm. Cả năm trời, đã có cảm giác rất tin chắc, để n lúc làm lại không đáng rơi vào mắt ta.

Lão nhân hỏi:

- Sao vậy?

Đại hán đáp:

- Oai phong và sát khí của pháp trường, chỉ sợ lão nằm mộng cũng tưởng không được, một khi leo lên đến pháp trường là hai chân hãn đã phát mềm nhũn, chém mười bảy mươi tám đao, đầu của phạm nhân vẫn còn dính trên cổ, đau đớn vùng vẫy, la hét thảm thương giống như heo bị thọc huyết.

Gã thở dài, lại nói:

- Lão nghĩ coi, một người bị chém mười bảy mươi tám đao còn chưa chết, cảm giác sẽ như thế nào?

Sắc mặt lão nhân cũng đã tái nhợt, hỏi:

- Nếu để người chém, chỉ cần có một đao?

Đại hán đáp:

- Bảo đảm chỉ cần một đao, vừa gọn gàng, vừa thống khoái.

Lão nhân hỏi:

- Chém đầu cũng phải có học vấn gì sao?

Đại hán đáp:

- Kỳ trung đó là một học vấn có thể thật sự rất cao.

Lão nhân nhin không được, đem rượu qua, ngồi bên cạnh gã:

- Người nói ta nghe coi.

Đại hán thốt:

- Đó không những cần mắt sáng tay nhanh, còn phải điều tra rõ ràng người mình chém là loại người nào.

Lão nhân hỏi:

- Tại sao?

Đại hán đáp:

- Bởi vì có người trời sinh đã can đảm gan dạ, lúc bị chém, người vẫn thẳng cứng, cổ cũng không rùn, đầu của dạng người đó là chém dễ nhất.

Có người nghe, gã lại càng cao hứng:

- Nhưng có dạng người một khi leo lên pháp trường, xương cốt mềm nhũn, trong quần phân và nước tiểu phọt ra, cả quỳ cũng không quỳ nổi.

Lão nhân hỏi:

- Hăn bò trên đất, người không thể chém đứt đầu hăn sao?

Đại hán đáp:

- Chém không đứt.

Lão nhân hỏi:

- Sao vậy?

Đại hán đáp:

- Bởi vì xương cốt đằng sau ót cứng cáp, nhất định trước hết phải thấy rõ khớp xương giữa hai đốt xương, mới có thể một đao chém đứt đầu.

Gã lại nói tiếp:

- Ta nếu biết phạm nhân bị chém thuộc về hạng hèn hạ, ta trước hết phải chuẩn bị kỹ càng.

Lão nhân hỏi:

- Chuẩn bị ra sao?

Đại hán đáp:

- Thông thường ta cho hăn uống nhiều chén rượu, tăng cường lòng can đảm của hăn, nhưng để cho hăn quá say cũng không được, cho nên ta phải trước tiên điều tra coi tửu lượng của hăn cỡ nào.

Lão nhân hỏi:

- Rồi sau đó?

Đại hán đáp:

- Sau khi lên tới pháp trường, hăn nếu còn không dám đưa cổ ra, ta lại đá cho hăn một cước vào hông, hăn gập mình đưa cổ ra, ta lập tức vung đao chém xuống, còn phải mau mắn rút ra cái bánh bao mà ta có chuẩn bị đem theo, càng nhanh càng tốt.

Lão nhân hỏi:

- Phải dùng bánh bao để làm gì?

Đại hán đáp:

- Đầu của hăn một khi đứt, ta ta lấy bánh bao nhét vào cổ hăn.

Lão nhân hỏi:

- Sao vậy?

Đại hán đáp:

- Bởi vì ta không thể để máu từ cổ bắn tủa ra lên người ta, bột bánh bao có thể hút máu, đợi đến lúc người xem ở pháp trường tản ra, cái bánh bao đó còn nóng, ta lấy nó ra ăn liền.

Lão nhân nhíu mày:

- Tại sao phải ăn cái bánh bao đó?

Đại hán đáp:

- Bởi vì ăn vào có thể tăng cường đảm khí.

Gã ực một chén, lại cười nói:

- Trong nghề của bọn ta, người giết quá nhiều người cũng có thể biến thành sợ sệt, lúc mới bắt đầu chỉ bắt quá là ban đêm không ngủ được, sau đó có lẽ sẽ phát điên.

Lão nhân hỏi:

- Phát điên thật sao?

Đại hán đáp:

- Sư phụ của ta đã phát điên, ông ta chỉ làm đao phủ thủ có hai mươi năm đã phát điên, luôn luôn nói là có oan hồn muốn sách mệnh ông ta, để chặt đầu ông ta. Có một ngày, ông ta không ngờ lại chui đầu vào lò lửa.

Lão nhân nhìn gã, đột nhiên thở dài:

- Hôm nay rượu người uống là ta mời.

Đại hán hỏi:

- Sao vậy?

Lão nhân đáp:

- Bởi vì tiền người làm ra quả thật không dễ dàng, tương lai người nhất định cũng phát điên.

Đại hán cười lớn:

- Ông muốn mời khách, ta không uống cũng không lợi lộc gì, nhưng ta tuyệt không phát điên.

Lão nhân hỏi:

- Tại sao?

Đại hán đáp:

- Bởi vì ta thích nghề của ta.

Lão nhân nhíu mày:

- Người thật sự thích?

Đại hán cười đáp:

- Người khác giết người là phạm pháp, ta giết người lại được thưởng tiền, đó không phải là chuyện tốt sao? Lão tìm đâu ra thứ nghề đó?

Gã đột nhiên quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Còn người? Người làm nghề gì?

Phó Hồng Tuyết không trả lời. Dạ dày hắn đang co thắt, phảng phất muốn ói mửa.

Trong bóng tối lại đột nhiên có tiếng người lạnh lùng thốt:

- Hắn cũng như người, hắn cũng là đao phủ thủ.

Đêm dài đã gần tàn.

Trước khi ngày đến, là lúc bóng tối dày đặc nhất, người đó đứng ở nơi tối tăm nhất.

Đại hán giật mình:

- Người nói hắc cũng là đao phủ thủ?

Bóng người trong vòng hắc ám gật gật đầu:

- Chỉ bất quá hắc không thể bằng người.

Đại hán hỏi:

- Có điểm gì không bằng ta?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Đối với người mà nói, giết người không những là chuyện rất thoải mái, hơn nữa cũng là chuyện rất nhanh gọn.

Đại hán hỏi:

- Còn hắc?

Người trong bóng tối đáp:

- Hắc giết người lại rất thống khổ, hiện tại đêm hắc cũng không ngủ được.

... Lúc mới bắt đầu chỉ bất quá là ban đêm không ngủ được, sau đó có lẽ sẽ phát điên.

Đại hán hỏi:

- Hắc đã giết bao nhiêu người?

Người trong bóng tối đáp:

- Lúc trước không tính, mười bảy ngày nay hắc đã giết hai mươi ba người.

Đại hán thốt:

- Hắc giết người có phải là vì tiền?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Không phải.

Đại hán hỏi:

- Không vì tiền, lại thống khổ, hắc vẫn phải giết người?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Phải.

Đại hán hỏi:

- Sau này hãn có còn phải tiếp tục giết người không?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Không những sau này phải giết, hiện tại phải giết.

Đại hán lập tức khấn trương:

- Hiện tại hãn phải giết ai?

Bóng người trong hắc ám đáp:

- Giết ta.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đại Sư Và Cầm Đồng

Mặt đất càng tối tăm, người đó từ từ từ trong bóng tối bước ra, bước vào ánh đèn.

Sắc mặt của y cũng trắng nhợt. Cơ hồ giống như Phó Hồng Tuyết, trắng đến trông suốt, trắng đáng sợ.

Ánh mắt của y rất sáng, lại mang đến một thứ sâu muện hư không khó tả.

Đại hán thất kinh nhìn y, không nhịn được, hỏi:

- Đã biết hẳn phải giết, người còn đến sao?

Người đó đáp:

- Ta không thể không đến.

Đại hán hỏi:

- Tại sao?

Người đó đáp:

- Bởi vì ta cũng muốn giết hẳn.

Đại hán hỏi:

- Cũng không thể không giết?

Người đó gật gật đầu, thốt:

- Mỗi người trong một đời ít nhiều đều phải làm chuyện mà hẳn không nguyện làm, bởi vì hẳn căn bản không có đất để lựa chọn.

Đại hán nhìn y, lại nhìn Phó Hồng Tuyết, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa mê hoặc. Thứ chuyện này dạng người như gã vĩnh viễn không hiểu được. Nhưng gã đã có cảm giác có một luồng sát khí. Vùng đất đằng trước cái rạp nho nhỏ đó giống như đột nhiên biến thành hình trường sát nhân, thậm chí so với sát khí trên hình trường còn cường liệt hơn, càng đáng sợ hơn.

Mục quang của người từ trong bóng tối đi ra chuyển về phía Phó Hồng Tuyết, ánh mắt càng u buồn.

Vô tình.

Tiêu Tứ Vô vốn là người vô tình.

Y đột nhiên thở dài một hơi, thốt:

- Người nên biết ta vốn tịnh không muốn đến.

Phó Hồng Tuyết vẫn trầm mặc như trước. Hắn phảng phất đã say, đã tê dại, thậm chí bàn tay nắm cán đao cũng đã mất đi sự ổn định như bàn thạch ngày xưa, nhưng tay của hắn vẫn nắm chặt đao, đao của hắn tịnh không thay đổi.

Tiêu Tứ Vô nhìn đao của hắn, thốt:

- Ta tin sớm muộn gì cũng có một ngày có thể phá đao của người.

Phó Hồng Tuyết đã có nói qua:

- Ta đợi người.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Ta vốn cũng muốn đợi đến ngày đó mới đi kiếm người.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên thốt:

- Vậy thì hiện tại người không nên đến.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Nhưng ta đã đến.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Biết rõ ràng không nên đến, tại sao lại phải đến?

Tiêu Tứ Vô không ngờ lại cười, nụ cười đang sung mãn lại biến mất:

- Người có bao giờ làm chuyện mình biết rõ là không nên làm chưa?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Hắn đã làm qua.

... Có những chuyện biết rất rõ không nên làm, lại khơi khơi không đi làm không được, cả mình cũng vô phương tự khống chế.

... Những chuyện đó bản thân phảng phất có thứ lực dụ hoặc bất khả kháng. Hơn nữa còn có những chuyện không nên làm mà đã làm, lại chỉ bất quá vì bị hoàn cảnh bức bách, cả trốn tránh cũng đều vô phương trốn tránh.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Ta đã tìm người ba lần, ba lần ta đều phải giết người, ba lần người đều thả ta.

Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Ta biết người luôn luôn đều không muốn giết ta.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Người cũng biết vì sao ta không muốn giết người?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Vì người đã rất lâu không gặp đối thủ, người cũng muốn đợi đến một ngày, xem coi ta có thể phá được đao của người hay không.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Tung hoành vô địch, tịnh không phải là chuyện khoái trá như trong tưởng tượng của người khác. Đến lúc một người không có đối thủ, thậm chí còn tịch mịch hơn so với không có bằng hữu.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Nhưng ta biết hiện tại người cũng không thể đợi nữa, lần này người nhất định phải giết ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Bởi vì người đã vô phương khống chế lấy mình.

Ánh mắt của y trống không, nhìn giống như người chết, nhưng y vẫn cười:

- Bởi vì người đã không còn là Phó Hồng Tuyết ngày xưa.

... Hiện tại người chỉ bất quá là đao phủ thủ.

Câu nói đó y không nói ra, đao của y đã bay tới, tấn tốc, chuẩn xác, trí mệnh.

Y tuy biết rõ một đao đó tất nhất định bị Phó Hồng Tuyết phá, nhưng lúc y phóng đao, vẫn sử dụng toàn lực.

Bởi vì y có lòng “thành”, ít ra có lòng “thành” đối với đao của y.

Ý nghĩa của chữ “thành” đó, là một thứ tinh thần kính trọng nghề nghiệp, không chịu cúi đầu. Chưa đến lúc hoàn toàn tuyệt vọng, tuyệt không bỏ qua

cơ hội cuối cùng, tuyệt không bỏ qua một phân nỗ lực cuối cùng.

Có thể làm được điểm đó tịnh không phải dễ dàng.

Vô luận là ai có thể làm được điểm đó, vô luận làm chuyện gì đều nhất định thành công. Chỉ tiếc là y không còn có cơ hội, bởi vì con đường y đi lại là con đường không nên đi.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết đã bạt đao.

Đao quang lóe lên một cái, đầu lâu rơi xuống đất.

Màn sương máu tươi bao trùm không khí dưới ánh đèn vàng mờ mờ.

Ánh đèn biến thành đỏ lườm, mặt người lại xanh dờn.

Huyết dịch toàn thân đại hán đó đều đã đông lại, hô hấp gần như dừng hẳn.

Gã cũng dụng đao, gã cũng giết người, nhưng hiện tại gã nhìn thấy một đao của Phó Hồng Tuyết, mới biết cái mình dùng căn bản không thể tính là đao.

Gã thậm chí có cảm giác trước đây mình căn bản không thể tính là có giết người qua.

Ánh đèn lại vàng mờ mịt.

Gã bắt đầu ngẩng đầu, đột nhiên phát giác Phó Hồng Tuyết đã không còn dưới ánh đèn.

Ánh đèn chiếu không tới chỗ đó, vẫn còn là một màn hắc ám.

“Ta vốn đích xác đã có thể không giết y, tại sao lại giết y?”

Phó Hồng Tuyết nhìn đao trong tay, đột nhiên minh bạch vì sao Tiêu Tứ Vô phải đến.

Bởi vì y biết Phó Hồng Tuyết đã vô phương khống chế chính mình, y nghĩ y đã có cơ hội đả bại Phó Hồng Tuyết.

Y gấp rút muốn tử thí, cho nên y đã không đợi cho đến một ngày đó. Đợi chờ là một chuyện thống khổ, y tính ra vẫn còn rất trẻ.

Phán đoán của Phó Hồng Tuyết tịnh không sai, hẳn tính ra cũng còn rất trẻ.

Vậy ai sai?

Không cần biết là ai sai, áp lực và nỗi tiêu cực trong tâm của hẳn đều đã vô phương giảm nhẹ, bởi vì người hẳn giết trước đây hẳn tuyệt không chịu

giết.

“Có phải xem ra quả thật đã vô phương khống chế lấy chính mình?”

“Có phải ta quả thật đã biến thành đao phủ thủ?”

“Có phải ta chẳng sớm thì muộn sẽ có một ngày phát điên?”

* * * * *

Cái bàn rộng dài không có ai ngồi, căn phòng rộng lớn cũng không có một tiếng động, bởi vì Công tử Vũ đang trầm tư.

“Tiêu Tứ Vô tự mình chịu đi?” Hồi này y mới hỏi.

“Các người dùng phương pháp gì để cho gã chịu đi?”

“Bọn tôi để cho gã nghĩ đã có cơ hội giết Phó Hồng Tuyết”.

“Kết quả ra sao?”

“Kết quả Phó Hồng Tuyết giết gã”.

“Cũng là gã xuất thủ trước?”

Hiện tại Công tử Vũ đang trầm tư, đối tượng nghĩ tới đương nhiên là Phó Hồng Tuyết, cũng chỉ có Phó Hồng Tuyết mới đáng để cho y trầm tư.

Trừ Phó Hồng Tuyết ra, hiện tại cơ hồ đã không còn ai có thể làm cho y hứng thú.

Bên ngoài cửa sổ đã chạng vạng tối, hương hoa lộng đùa trong gió đêm thoang thoảng, y đột nhiên mỉm cười:

- Hắn vẫn còn có thể giết người, một đao vẫn còn có thể trí mạng, nhưng hắn đã quá nhanh.

Y lại hỏi:

- Người có biết hắn vì sao lại quá nhanh không?

Người y nhìn tịnh không phải là Cố Kỳ trước mặt, mà là một người đứng sau lưng.

Không có ai chú ý đến người đó, bởi vì gã thật sự quá trầm mặc, quá an tĩnh, quá bình phàm. Giống như cái bóng của Công tử Vũ.

Không có ai đi chú ý một cái bóng, nhưng câu nói đó của Công tử Vũ tịnh không phải hỏi Cố Kỳ, mà là hỏi gã.

Có phải Cố Kỳ không thể giải thích chuyện đó, mà chỉ có gã có thể giải thích? Có phải gã biết còn nhiều hơn so với Cố Kỳ?

- Một người nếu đã đến lúc quá nhanh, nhất định có khuyết khẩu lộ ra.

- Khuyết khẩu?

- “Giống như thứ khuyết khẩu lúc đê vỡ”. - Gã dùng từ tuy rất kỳ quái, lại chính xác thích hợp.

- “Phó Hồng Tuyết đã có khuyết khẩu?” - Công tử Vũ hỏi lại.

- Hắn vốn không muốn giết Tiêu Tứ Vô, hắn đã tha Tiêu Tứ Vô ba lần, lần này hắn lại vô phương tự khống chế lấy mình.

- Đó là khuyết khẩu của hắn?

- Đúng.

Nụ cười của Công tử Vũ càng khoái trá.

- Hiện tại chúng ta bắt tất phải dẫn người cho hắn giết sao?

- Còn phải dẫn người.

- Ai?

- Chính hắn.

Cái bóng dùng từ ngữ càng kỳ quặc:

- Thiên hạ vốn chỉ có mình hắn có thể giết Phó Hồng Tuyết, cũng chỉ có Phó Hồng Tuyết mới có thể giết chính hắn.

* * * * *

Có chuyện gì tàn khốc hơn so với giết người?

Bức người tự sát so với giết người lại càng tàn khốc, bởi vì, trong quá trình thời gian trải qua đó, càng dài càng thống khổ.

Đêm dài, dài đáng sợ.

Đêm dài đã gần tàn.

Phó Hồng Tuyết dừng chân, nhìn sương sớm trắng hếu phì phà giữa hàng rào trúc và bụi hoa.

Cả một đêm dài chậm chạp đó, hắn đã vượt qua. Hắn còn có thể vượt qua bao lâu nữa?

Mệt mỏi, khát nước, đầu nhức như muốn nứt ra, môi cũng khô nứt nẻ, hắn căn bản không còn biết thời gian và địa điểm, không biết đây là hàng rào tre của nhà ai, bụi hoa của nhà ai.

Hắn đã đi quá lâu, hắn dừng ở đây, bởi vì trong đó có tiếng đàn.

Tiếng đàn lượn lờ, phảng phất hòa vào sương sớm ngọt ngào lơ lửng từ cõi hư vô.

Hắn tịnh không muốn dừng chân ở đây, cũng không biết mình vì sao đã dừng chân.

Tiếng đàn phiêu diêu, giống như thân nhân ở phương xa kêu gọi.

Hắn không có thân nhân, nhưng hắn nghe thấy tiếng đàn đó, tâm linh lập tức dâng tràn một thứ cảm giác kỳ diệu, sau đó cả người hắn đều đã hòa tan trong tiếng đàn thành một khối, chuyện giết người máu chảy, đột nhiên biến thành rất xa vời.

Từ khi hắn giết Nghê gia huynh muội, đây là lần đầu hắn có cảm giác hoàn toàn thoải mái.

Đột nhiên nghe “tang” một cái, tiếng đàn đoạn tuyệt, trong tiểu viện lại truyền ra tiếng người:

- Nghĩ không ra bên ngoài cửa còn có tri âm, sao không vào ngồi xuống?

Phó Hồng Tuyết không nghĩ ngợi gì, đẩy cửa tiến vào.

Trong tiểu viện, hoa lá sum suê, có tịnh xá, một lão nhân tóc bạc vận y phục xanh đậm đã đứng lên chấp tay cúi đầu nghênh tiếp.

Phó Hồng Tuyết không ngờ cũng chấp tay cúi đầu đáp lễ, hỏi:

- Khách không mời mà đến, làm sao dám để lão ông tự mình nghênh tiếp?

Lão nhân mỉm cười:

- Quý khách dễ có, tri âm khó cầu, nếu không thân mình nghênh tiếp, tất là người bất cung bất kính, làm sao có thể học đàn?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Mạn phép.

Lão nhân thốt:

- Mời.

Trong nhà thất có một cái tháp gỗ nhỏ, trên tháp có một cây đàn.

Đàn hình thức cổ nhã, xem ra ít nhiều đã là cổ vật trên ngàn năm, cầm vĩ lại đã bị cháy sém.

Phó Hồng Tuyết động dung:

- Có lẽ nào đó là thiên hạ đệ nhất danh cầm “Tiêu Vĩ” tương truyền từ xưa?

Lão nhân mỉm cười:

- Các hạ có nhân lực rất tốt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão trượng có phải là Chung đại sư?

Lão nhân đáp:

- Lão hủ chính là họ Chung.

Phó Hồng Tuyết lại chấp tay. Đây là lần thứ nhất hăn đối với người ta tôn kính như vậy, hăn tôn kính tịnh không phải là người đó, mà là cảm nghệ thiên hạ vô song của lão; nghệ thuật cao thượng độc đáo, nhân cách cao thượng độc lập, đều đáng để tôn kính như nhau.

Trên tháp gỗ không vấy chút bụi trần, Chung đại sư tháo giày, ngồi xếp bằng:

- Người cũng ngồi đi.

Phó Hồng Tuyết không ngồi. Trên người hăn ô ướ mùi máu, đã rất lâu chưa tắm gội.

Chung đại sư thốt:

- Trong căn phòng nhỏ cũ kỹ này của lão hủ tuy chỉ có một đàn một ghế, người có thể đi vào lại không có.

Lão ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Người có biết tại sao ta mời người tiến vào?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Chung đại sư thốt:

- Bởi vì ta xem y phục người tuy không chỉnh tề, tâm lại sáng như gương, người hà tất phải tự cảm thấy mình dơ dáy?

Phó Hồng Tuyết cũng ngồi xuống.

Chung đại sư mỉm cười, tay ve vuốt dây đàn, “tang” một tiếng, tiếng đàn lượn lờ, lập tức chiếm cứ tâm linh Phó Hồng Tuyết.

Tay của hăn vẫn còn nắm chặt đao, nhưng hăn đột nhiên có cảm giác thanh đao đó quá dư, đó cũng là lần thứ nhất hăn có thứ cảm giác đó, tiếng đàn phảng phất đưa hăn đi một thế giới trời đất khác, ở đó không có đao, cũng không có không khí độc hại.

... Người vì sao lại phải giết người? Không những tự mình đi giết người, còn phải bức người khác đi giết người?

Bàn tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết đã từ từ thư thả. Hắn vốn thật sự đã tiếp cận bến bờ sụp đổ, nhưng lạc vào tiếng đàn, hắn đã được giải thoát.

Thanh âm tuy xa xăm, lọt vào tai lại rõ ràng thanh tao. Lúc đó, đằng xa đột nhiên cũng truyền tới “tang” một tiếng, phảng phất cũng là tiếng đàn.

Tay đàn của Chung đại sư đột nhiên run lên một cái, “cách” một tiếng, năm dây đàn đều đứt.

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết đã biến đổi, giữa thiên địa đột nhiên biến thành một khung tĩnh mịch chết người, Chung đại sư động cũng không động, ngồi yên tại đó, thần tình buồn bã, lại có vẻ thất thần, xem chừng đột nhiên già đi mười tuổi.

Phó Hồng Tuyết nhin không được, hỏi:

- Có lẽ nào đại sư nghe được diêm hung gì đó?

Chung đại sư chẳng nói chẳng rằng, phương xa lại có một tiếng đàn, mồ hôi lạnh trên trán lão lăn không giọt. Đợi đến lúc tiếng đàn lại vang lên, lão nhân trầm tĩnh cao nhã đó đột nhiên từ trên tháp phóng xuống, vừa mang giày vào, đã xông ra ngoài.

Một cơn gió từ bên ngoài phất đến, những sợi dây đàn đứt đoạn còn dính trên đàn rung rung trong gió, chừng như tinh linh của cổ cầm đã phục sinh, cũng muốn bay ra với lão, xem coi ai đang dạo đàn nơi xa xa?

Phó Hồng Tuyết cũng bay theo.

Dây đàn đứt đoạn, người già theo, cả hoa lá trong tiêu viên đó, phảng phất cũng biến thành tiêu tụy trong phút chốc.

Cuối con hẻm dài, là một con đường dài. Cuối con đường dài, là một cái chợ.

Hiện tại chính là giờ chợ sáng mở cửa, trong chợ đầy đủ các thức các dạng người, đầy đủ các thức các dạng thanh âm.

Người đều là tục nhân, thanh âm cũng là tục thanh. Chung đại sư bất tục đó đến đây để tìm cái gì?

Trên đôi giày và đôi chân không nhiễm chút bụi trần của lão đã dính đầy bùn đất, ngây dại đứng tại đó nhìn xung quanh, chừng như một thiếu phụ mất túi tiền thất thần.

Cầm Thánh vang danh thiên hạ, làm sao lại biến thành bộ dạng như vậy?

Phó Hồng Tuyết vốn không phải là người nói nhiều, lại nhịn không được:

- Đại sư muốn tìm cái gì?

Chung đại sư trầm mặc, trên mặt dăng một thứ biểu tình kỳ quái, rất lâu mới trả lời:

- Ta muốn tìm một người, ta nhất định phải tìm ra người đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người nào?

Chung đại sư đáp:

- Một vị cao nhân tuyệt thế vô song.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ông ta là cao thủ môn nào?

Chung đại sư đáp:

- Cầm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Cầm của ông ta so với đại sư còn cao hơn?

Chung đại sư thở dài một hơi:

- Một tiếng đàn của ông ta đã đủ làm cho ta cả đời không dám nói.

Phó Hồng Tuyết lại không khỏi động dung:

- Đại sư đã biết người đó ở đâu?

Chung đại sư đáp:

- Tiếng đàn truyền ra ở đây, ông ta tất cũng ở đây.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nơi đây chỉ là một cái chợ.

Chung đại sư thở dài:

- Bởi vì đây là chợ mới nói ông ta cao tuyệt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao?

Mục quang của Chung đại sư nhìn xa xăm, thất thần:

- Bởi vì người ông ta tuy ở nơi phàm tục, tâm lại xa tuốt trên cả mây trắng, vạn sự vạn vật nơi phàm tục đều không ảnh hưởng đến tâm như nước sôi trong veo của ông ta.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, từ từ ngẩng đầu, đột nhiên nói lớn:

- Người đại sư nói có lẽ nào là ông ta?

Trong chợ có quầy bán thịt.

Vô luận là trong chợ nào cũng đều có quầy bán thịt.

Có quầy bán thịt là có đồ tể.

Vô luận là gã đồ tể ở nơi nào cũng đều có điểm ngang tàng phách lối, luôn tự coi mình cao quý hơn mấy chủ hàng khác.

Bởi vì gã có thể sát sinh mà không sợ vấy máu.

Gã đồ tể đó đang xẻ thịt. Gần bàn xẻ thịt còn có một khối đá lớn, một người đang dựa mình bên dưới khối đá.

Một bạch y nhân lơ đãng uể oải.

Mặt đất ẩm ướt nhầy nhụa, còn có rất nhiều thiếu phụ mang guốc đang mua rau quả, người đó lại không thèm để ý, lơ đãng uể oải ngồi trên đất bùn. Trên đầu gối ông ta không ngờ có một cây đàn.

Ông ta phảng phất đang dạo đàn, dây đàn lại không phát âm.

Chung đại sư đã đi tới, cung cung kính kính đứng trước mặt ông ta, chấp tay cúi đầu.

Người đó lại đang nhìn bàn tay mình, không ngẩng đầu dậy.

Thần tình của Chung đại sư lại càng cung kính, không ngờ tự xưng là đệ tử:

- Đệ tử Chung Ly...

Bạch y nhân điềm đạm thốt:

- Có lẽ nào là Cầm Trung Chi Thánh Chung đại sư?

Trên trán Chung đại sư đột nhiên xuất mồ hôi lạnh, ấp úng nói:

- Quân Tử Cầm dây đàn một khi động, đã diệu tuyệt thiên hạ, tại sao không còn chơi nữa?

Bạch y nhân đáp:

- Ta sợ.

Chung đại sư ngạc nhiên:

- Sợ? Sợ cái gì?

Bạch y nhân đáp:

- Ta sợ người gác đầu chết trên Tiêu Vĩ Cầm của người.

Chung đại sư cúi đầu, mồ hôi tuôn ra như mưa, lại nhịn không được, hỏi:

- Quân tử đến từ phương xa?

Bạch y nhân đáp:

- Đến từ phương xa, lại không biết đi đâu.

Chung đại sư hỏi:

- Dám xin thỉnh giáo cao tánh đại danh.

Bạch y nhân đáp:

- Người cũng bất tất phải thỉnh giáo, ta chỉ bất quá là cầm đồng mà thôi.

Cầm đồng? Người như vậy lại đi làm cầm đồng cho người khác? Ai có cầm đồng như vậy?

Chung đại sư không thể tin được, chuyện đó quả thật làm cho lão vô phương tưởng tượng, lão lại nhịn không được, phải hỏi:

- Quân tử đã tài cao như vậy, sao lại phải khuất cư dưới bóng người ta?

Bạch y nhân điềm đạm đáp:

- Bởi vì ta vốn không như người.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Người là ai?

Bạch y nhân mỉm cười:

- Người đã biết ta là ai, người cũng nên biết y là ai.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao:

- Công tử Vũ?

Bạch y nhân mỉm cười:

- Người quả nhiên đã biết.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên xuất thủ như thiểm điện, chớp lấy tay của lão, ai biết được Chung đại sư đã phóng qua, dụng lực chặn Phó Hồng Tuyết lại, la lớn:

- Không thể thương hại đến đôi tay đó, đó là quốc thủ thiên hạ vô song.

Bạch y nhân cười lớn, gã đồ tể đang giơ đao xẻ thịt đột nhiên chém một đao xuống đầu Phó Hồng Tuyết.

Gần bàn chặt thịt cũng có một người dùng cán cân điểm nhanh lên ba đại huyết “Kỳ Môn”, “Tương Đài”, “Huyền Dạng” của Phó Hồng Tuyết.

Một thiếu phụ đang lựa rau trong rổ gần đó cũng kéo rổ rau xuống đầu Phó Hồng Tuyết.

Đằng sau có một người đang gánh hai cái lồng gà đi qua, không ngờ lại xoay đòn gánh quật vào lưng Phó Hồng Tuyết.

Giữa lúc đó, đột nhiên đao quang lóe lên một cái, “choang” một tiếng, đòn gánh gãy, rổ rau đã nát vụn, cán cân bị chặt làm hai, dao chặt thịt bay vụt lên, cán dao còn dính bàn tay đầm máu.

Gà trong lồng bay ra tứ tán, trong chợ hỗn loạn giống như bong bóng trong nồi nước sôi.

Bạch y nhân dựa lưng vào khối đá lại đã biến mất không còn thấy đâu.

Đám đông bu lại, gã đồ tể, gã cầm cân, thiếu phụ mua rau, gã bán gà, đều đã biến mất trong đám người. Tiếng đàn lại vang lên từ xa xa.

Phó Hồng Tuyết vệt đường phóng ra, ở đâu cũng có người, lại không thấy người hẳn muốn tìm, nhưng hẳn lại nghe tiếng đàn.

Tiếng đàn từ đâu truyền tới, hẳn liền đi tới đó, hẳn đi tịnh không nhanh, tiếng đàn phiêu diêu hư vô đó, người nào cũng đều vô phương tiêu thụ, đi nhanh để làm gì?

Hẳn cũng không chịu thua cuộc. Chỉ cần đằng trước còn có tiếng đàn, hẳn cứ bước về phía trước, Chung đại sư không ngờ cũng đi theo sau, đôi giày trắng như tuyết đã rách nát, thậm chí cả song cước cũng đều trầy trụa, cũng không biết đã đi bao lâu rồi.

Mặt trời dần dần lên cao, bọn họ đã ra khỏi chợ, ra khỏi thành trấn, gió cuối xuân vi vu, thổi lùa ruộng lúa xanh ngắt, rặng núi xa xa uốn lượn, mặt đất mềm mại giống như bộ ngực xử nữ, hẳn như đang đi vào lòng “nàng”.

Bốn bề là núi đồi xanh ngắt, một dòng suối róc rách trôi, tiếng đàn phảng phất ở nơi sơn cùng thủy tận.

Vào sâu trong núi, nước đã lặng lẽ, nhỏ nhẹ thấm vào cái hồ nho nhỏ, gần đó có một căn nhà nho nhỏ.

Trong căn nhà gỗ có một cây đàn, một tấm chiếu, lại không có người.

Trên cầm đài phảng phất còn có dư âm, dưới cầm đài có một tấm đàn tiên.

Đao khuyết cầm đao, nguyệt lạc hoa điêu, Công tử như long, cao tường cửu thiên.

Không gian núi non yên ắng.

Chung đại sư nhìn rặng núi xa xa, trầm mặc một hồi rất lâu, mới từ từ thốt:

- Nơi đây quả thật là địa phương tốt, người có thể không đi, bắt tất phải đi, người không thể đi, còn quyết định được cái gì?

Phó Hồng Tuyết nhìn lão, đợi lão nói hết.

Chung đại sư lại trầm mặc rất lâu, thốt:

- Ta đã không chuẩn bị đi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không muốn đi? Hay là không thể đi?

Chung đại sư không hồi đáp, lại quay đầu nhìn hẳn, hỏi ngược:

- Người thấy ta bao nhiêu tuổi rồi?

Đầu lão bạc trắng, trên mặt đã đầy những nếp nhăn thống khổ do tâm lực kiệt quệ, xem chừng mệt mỏi già nua. Phó Hồng Tuyết nhìn thoáng thấy lão già hơn mình quá nhiều.

Lão tự hồi đáp câu hỏi của mình:

- Ta từ lúc thiếu niên đã thành danh, năm nay chỉ mới ba mươi.

Phó Hồng Tuyết nhìn khuôn mặt mệt mỏi và đầu tóc bạc trắng của lão, tuy không nói gì, lại cũng không khỏi để lộ vẻ kinh ngạc.

Chung đại sư mỉm cười:

- Ta biết người thấy ta nhất định đã là một lão nhân, đầu tóc ta đã bạc trắng từ nhiều năm trước.

Trong nụ cười của gã ngật tràn nỗi đắng cay:

- Bởi vì tâm huyết của ta đã hao tận, ta tuy dùng cầm nghệ mà đạt được vinh dự và an nhàn mà mộng tưởng của người khác cũng không thấy được, cây đàn đó cũng đã hút cạn tinh cân mãnh cốt của ta.

Phó Hồng Tuyết thông hiểu ý tứ của gã, một người nếu đã hoàn toàn trầm mê như vậy, xem chừng đã làm một vụ giao dịch với ma quỷ.

... Người nếu muốn ta cho người toàn bộ, người cũng nhất thiết giao cho ta toàn bộ, kể cả sinh mệnh và linh hồn của người.

Chung đại sư thốt:

- Đó vốn là một mối giao dịch công bình, ta tịnh không hối hận gì, nhưng hiện tại...

Gã ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Người học đao, người nếu cũng giống như ta, vì đao mà dâng hết, lại đột nhiên phát hiện người khác búng tay cũng có thể hạ được người, người sẽ ra sao?

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp.

Chung đại sư thở dài, từ từ thốt:

- Thứ chuyện đó người đương nhiên không hiểu, đối với người mà nói, một thanh đao là đao, tịnh không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Phó Hồng Tuyết muốn cười, cười lớn. Hắn đương nhiên cười không nổi.

Đao chỉ bất quá là một thanh đao? Có ai biết thanh đao đó có ý nghĩa gì đối với hắn? Có phải hắn cũng đã làm một chuyến giao dịch với ma quỷ như vậy, cũng đã trả hết mọi giá như vậy, hắn được cái gì?

Trên thế gian có lẽ có người thứ hai có thể hiểu rõ chuyện này hơn hắn, nhưng hắn không nói ra. Đẳng cay đã tẩm nhập vào tận xương máu của hắn, cả ói cũng không ói được.

Chung đại sư lại mỉm cười:

- Không cần biết ra sao, người và ta có thể tương kiến, tính ra cũng là có duyên, ta còn muốn tấu một khúc vì người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn sau này?

Chung đại sư đáp:

- Sau đó nếu người muốn đi, thì cứ đi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không đi?

Chung đại sư đáp:

- Ta? Ta còn có thể đi đâu?

Phó Hồng Tuyết chung quy đã hoàn toàn minh bạch ý tứ của gã. Nơi đây là địa phương tốt, gã đã chuẩn bị chôn mình tại đây. Đối với gã mà nói,

sinh mệnh đã không còn vinh diệu, mà lại là sỉ nhục, gã sống hoàn toàn vô nghĩa.

“Tang” một tiếng, tiếng đàn lại vang lên.

Bên ngoài cửa sổ đã chạng vạng tối, bóng tối giống như tấm màn mỏng là đà rơi xuống, bao trùm sơn cốc.

Tiếng đàn bi ai của gã phảng phất một cung nga tóc bạc trải qua bao ly loạn muốn kể cho người ta nghe chuyện nhân sinh bi khổ.

Trong sinh mệnh nếu còn có hoan lạc, cũng chỉ bất quá là mây khói vụt qua, chỉ có bi thương mới vĩnh viễn tồn tại.

Sinh mệnh một người vốn ngắn ngủi, vô luận là ai cũng đều không tránh khỏi cái chết.

Vậy thì sống để làm chi?

Tại sao lại phải tranh đấu vùng vẫy? Tại sao phải đau khổ chịu đựng khó khăn?

Tại sao không thấu hiểu chỉ có cái chết mới an nghỉ vĩnh viễn?

Sau đó tiếng đàn lại bắt đầu kể về cái chết an tường mỹ lệ, một thứ mỹ lệ an tường tuyệt không ai có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ có tiếng đàn của gã mới có thể biểu đạt.

Bởi vì chính gã vốn đã trầm mê trong mỹ mộng cái chết.

Bàn tay tử thần phảng phất cũng đang vuốt ve dây đàn, khuyên người bỏ cuộc, tìm chết để đạt tới mộng cảnh vĩnh viễn an nghỉ.

Ở đó, không còn khổ nạn, cũng bất tất phải vì ai mà tranh đấu vùng vẫy.

Ở đó, không có người phải đi giết người, cũng không có người bắt người khác đi giết người.

Nơi đó không còn nghi ngờ gì nữa cùng là cái đích mà không ai có thể kháng cự.

Tay Phó Hồng Tuyết đã bắt đầu run lẩy bẩy, y phục đã thấm ướt mồ hôi lạnh. Sinh mệnh nếu như bi khổ như vậy, vì sao nhất định còn phải sống?

Bàn tay cầm đao của hắn càng bóp chặt. Hắn có chuẩn bị bạt đao không? Bạt đao giết ai?

... Chỉ có mình hắn mới có thể giết Phó Hồng Tuyết, cũng chỉ có Phó Hồng Tuyết mới có thể giết chính hắn.

Tiếng đàn càng bi thương, sơn cốc càng tăm tối.

Không có quang minh, không có hy vọng.

Tiếng đàn phảng phất đang kêu gọi, hắt phảng phất đang thấy Yến Nam Phi và Minh Nguyệt Tâm đang cười tươi tắn.

Bọn họ có phải đã đạt được an nghỉ? Bọn họ có phải đang khuyên hắt cũng đi hưởng thụ thứ hòa bình mỹ lệ đó?

Phó Hồng Tuyết chung quy đã bạt đao.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thoát Khỏi Lòng Chim

Đao quang lóe lên một cái, chém không phải là đầu, mà là dây đàn.

Hắn vì sao phải huy đao chém đứt dây đàn?

Chung đại sư ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn, không những kinh ngạc, lại còn phần nộ.

Đao đã chui vào vỏ. Phó Hồng Tuyết đã ngồi xuống, khuôn mặt trắng nhợt trong bóng tối, xem chừng như tượng đá điêu khắc thành, kiên cường, lãnh khốc, cao quý.

Chung đại sư hỏi:

- Cho dù tiếng đàn của ta không đủ để chui vào lỗ tai người, nhưng dây đàn vô tội, tại sao các hạ không chém đầu ta?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Dây đàn tuy vô tội, nếu kỳ nhân chết, không như dây đàn đứt.

Chung đại sư thốt:

- Ta không hiểu.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người nên hiểu, nhưng người quả thật có nhiều chuyện không hiểu.

Hắn lạnh lùng nói tiếp:

- Người nói cho người ta biết là nhân sinh ngắn ngủi, khó tránh chết chóc, lại không biết chết cũng có rất nhiều dạng.

Chết có nhẹ như lông hồng, cũng có nặng tựa Thái Sơn, đạo lý đó Chung đại sư làm sao không hiểu được.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Một người từ khi sinh hạ, cho dù muốn chết, cũng phải chết oanh oanh liệt liệt, chết mới an tâm.

Một người khi sống không thể làm chuyện mình nên làm, làm sao có thể chết an tâm?

Ý nghĩa của sinh mệnh, vốn là tiếp tục phấn đấu không ngừng, chỉ cần con người hiểu được một điểm đó, sinh mệnh của con người sẽ không còn không có ý nghĩa. Nhân sinh bi khổ, bên trong đang đợi cho nhân loại tự mình khắc phục.

- Nhưng ta sống chỉ có sỉ nhục.

- Vậy thì người nên nghĩ ra một phương pháp có ý nghĩa để tẩy sạch mỗi sỉ nhục của người, nếu không cho dù người có chết, cũng là một thứ sỉ nhục đồng dạng.

Chết tịnh không thể giải quyết vấn đề gì, chỉ có kẻ hèn hạ mới không chịu đương đầu đả kích, mới dùng cái chết làm đường giải thoát.

- Cái giá ta phải trả cho thanh đao này, tuyệt không thua gì người, nhưng ta tịnh không có cái vinh dự lẫn cái an nhàn mà người có, cái ta đạt được chỉ có cừ thù và khinh miệt, xem ra trong ánh mắt của người ta, người là Cầm Trung Chi Thánh, ta lại chỉ bất quá là đao phủ thủ.

- Nhưng người lại còn muốn sống?

- Một khi còn có thể sống, ta nhất định sống, người khác càng muốn ta chết, ta càng muốn sống. Sống tịnh không phải là sỉ nhục, chết mới là sỉ nhục.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của hãn phát sáng, xem càng trang nghiêm, càng cao quý. Một thứ cao quý cơ hồ đã tiếp cận thần linh, hãn đã không còn là đao phủ thủ buồn thảm ố máu đầy mình. Hãn đã tìm ra chân ý của sinh mệnh, từ khổ nạn và đả kích mà người ta vô phương chịu đựng mà tìm ra, bởi vì người ta đã tổng cho hãn đả kích quá lớn, lực lượng phản kháng của hãn cũng càng lớn hơn. Thứ lực lượng phản kháng đó, không ngờ giúp cho hãn chung quy thoát thân khỏi cái lồng mà hãn tự tạo thành. Điểm đó đương nhiên Công tử Vũ tuyệt đối không nghĩ tới.

Chung đại sư cũng nghĩ không ra. Nhưng lúc gã nhìn Phó Hồng Tuyết, ánh mắt đã không còn vẻ kinh ngạc hay phẫn nộ, chỉ có tôn kính.

Nhân cách cao quý độc lập, vốn cũng như nghệ thuật cao thượng độc đáo, đáng để con người tôn kính.

Gã nhin không được, hỏi:

- Người cũng muốn làm một chuyện có ý nghĩa để tẩy sạch sỉ nhục của mình sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta đang tận lực mà làm.

Chung đại sư hỏi:

- Trừ giết người ra, người còn có thể làm chuyện gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta ít ra đã chứng minh cho người thấy, ta tịnh không bị y đánh gục.

Chung đại sư hỏi:

- Y là người nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Công tử Vũ.

Chung đại sư thở dài:

- Một người có thể có một cảm đồng như vậy, nhất định là một đại vĩ nhân.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Y là vậy.

Chung đại sư hỏi:

- Nhưng người lại muốn giết y?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Chung đại sư hỏi:

- Giết người cũng là chuyện có ý nghĩa?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nếu quả con người đó còn sống, người khác phải chịu đựng khổ nạn, chịu đựng bạo lực, chịu đựng ô nhục, vậy thì ta giết y có phải là chuyện có ý nghĩa hay không?

Chung đại sư hỏi:

- Người tại sao còn không đi làm chuyện đó?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta tìm không ra y.

Chung đại sư thốt:

- Y là đại vĩ nhân, tất nhất định có đại danh vang vọng, người làm sao mà lại tìm không ra cho được?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì y tuy danh chấn thiên hạ, lại rất ít người có thể thấy được chân diện của y.

... Đó cũng là chuyện rất kỳ quái, người có thể thấy được người y lại càng ít hơn.

Một điểm đó Chung đại sư đáng lẽ nên hiểu, chính gã cũng danh chấn thiên hạ, người có thể gặp gã cũng rất ít. Nhưng gã tịnh không nói gì, Phó Hồng Tuyết cũng không muốn nói gì, những gì nên nói, đều đã nói hết.

Phó Hồng Tuyết đứng dậy:

- Ta chỉ muốn để người biết, nơi đây tuy là địa phương tốt, lại không phải là nơi bọn ta nên ở lại lâu.

Cho nên bên ngoài tuy đã hoàn toàn tối tăm, hãn cũng không chịu ở lại.

Chỉ cần tâm địa quang minh, sao lại sợ hắc ám?

Hãn từ từ đi ra, bộ dạng bước đi tuy vẫn kỳ dị vụng về, lưng lại ưỡn thẳng như ngọn bút.

Chung đại sư nhìn bóng lưng hãn, đột nhiên gọi:

- Đợi một chút.

Phó Hồng Tuyết dừng chân.

Chung đại sư thốt:

- Vậy thì người nên ở lại đây, ta đi.

Phó Hồng Tuyết động dung:

- Tại sao? Người biết y sẽ tới đây?

Chung đại sư không hồi đáp, lại đứng dậy đi ra.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người làm sao lại biết được? Người thật ra là ai?

Chung đại sư đột nhiên quay đầu mỉm cười:

- Người nghĩ ta là ai?

Nụ cười của gã thần bí kỳ quái, người của gã đột nhiên đã biến mất trong bóng đêm, hòa mình vào bóng tối.

Chỉ nghe thanh âm của gã từ xa truyền đến:

- Chỉ cần người nhả nạt đợi ở đó, y nhất định đến tìm người.

* * * * *

... Người nghĩ ta là ai?

Có lẽ nào gã tịnh không phải là Chung đại sư thật? Có lẽ nào gã là Du Cầm? Nếu không gã làm sao biết được tin tức hành tung của Công tử Vũ?

Phó Hồng Tuyết không thể xác định. Hắn cũng chưa từng thấy qua diện mục của Chung đại sư, càng chưa từng gặp qua Du Cầm.

Công tử Vũ có thật sẽ đến đây?

Hắn cũng không thể xác định, lại đã quyết định ở lại đây, đó là manh mối duy nhất của hắn, không cần biết ra sao, hắn đều không thể bỏ qua.

Đêm càng khuya, không gian núi non nghe không thấy tiếng động nào.

Tuyết đối không có tiếng động là thứ đàn đáng sợ, ánh sao le lói cô độc chiếu trên khung đàn.

Dây đàn lại vang tiếng, “tang, tinh, tang” liên tục nhiều tiếng vọng ra.

Ai đang khua dây đàn? Có phải là tinh linh trong đàn? Có phải là hồn quỷ trong núi hoang?

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nhảy lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, có một bóng đen mờ nhạt.

Đó có phải là bóng người? Hay là u linh?

Người ở bên ngoài cửa, làm sao có thể khua đàn?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Được.

Bóng đen bên ngoài cửa phảng phất giật mình, lui ra sau rất nhanh.

Phó Hồng Tuyết càng nhanh hơn. Cơ hồ không cần chuẩn bị động tác, người của hắn đã vụt xông ra ngoài.

Bóng đen bên ngoài lảng không phi thân, đã tán nhập vào màn hắc ám.

Không sơn yên ắng, bóng tối thanh linh. Phó Hồng Tuyết đi tới, không nhìn thấy người. Quay đầu lại, lại nhìn thấy một lồng đèn.

Ánh đèn quỷ hỏa lóe lên, ai đã thắp đèn trong phòng?

Phó Hồng Tuyết không còn thi triển khinh công, từ từ quay trở lại. Ánh đèn đã tắt, đèn còn ở trên bàn. Đàn trên bàn lại đã đứt dây, đứt đoạn chính

chính tề tề, giống như bị lưỡi đao bén cắt gọn.

Trong phòng vẫn không có người, dưới đèn lại có sẵn một tờ giấy.

“Đêm nay nếu không đi, người đứt như đèn”.

Chữ viết rất đẹp, rất thanh tú, chữ viết trên tấm đoản tiên và trên tờ giấy dẫn dưới đèn hiển nhiên phát xuất do cùng một người thủ bút.

Người đó ở đâu?

Phó Hồng Tuyết ngồi xuống, ngồi đối diện ngọn cô đăng, ánh mắt đột nhiên phát sáng. Chỉ có hồn quý mới có thể hoành hành lúc ẩn lúc hiện như vậy, hẳn từ đó tới giờ không tin trên thế gian quả thật có hồn quý. Trên thế gian nếu không có hồn quý, trong căn phòng này nhất định có địa đạo trong tường vách, rất có thể bên dưới bàn. Về phương diện này, hẳn tịnh không thể tính là chuyên gia. Nhưng hẳn cũng thông hiểu.

Tất cả những quý kế trong giang hồ, hẳn ít nhiều đều có hiểu qua, học vấn về “cơ quan địa đạo” tuy rất phức tạp, muốn tìm kiếm địa đạo giữa phòng trong bóng tối, lại tịnh không quá khó.

Công tử Vũ có phải đã đến? Đến từ trong địa đạo?

Phó Hồng Tuyết nhắm mắt, bình tức tĩnh khí, để cho tâm hồn trầm lắng trước, mới có thể có cảm giác linh mẫn.

Hẳn không tìm.

... Đêm nay nếu không đi, người đứt như đèn.

... Ta tìm không ra người, người lại đi tìm ta, ta tại sao không ngồi đây đợi người?

Để xem coi người làm sao làm cho ta đứt như đèn?

Phó Hồng Tuyết tư từ ngồi xuống, thấp đèn.

Ánh sáng có thể giúp cho con người thanh tĩnh phần chấn, ngủ không có duyên với hẳn.

Có lúc hẳn muốn ngủ lại ngủ không được, có lúc hẳn phải ngủ lại không thể ngủ.

Người chém đứt dây đèn lúc nào cũng có thể xuất hiện từ trong bí đạo, chém đứt người hẳn cũng như chém đứt dây đèn.

Người đó có phải là Công tử Vũ? Công tử Vũ thật ra là dạng người nào?

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt đao của hắn, đao đen sì, hắn cúi đầu nhìn đao trong tay mình, có cảm giác người chìm dần, chìm trong vỏ đao đen sì. Hắn đột nhiên đã ngủ.

* * * * *

Bóng đêm thâm trầm, đèn mờ mờ, đất trời một phiến hòa bình tĩnh lặng, không có tai họa, không có mùi máu, cũng không có tiếng động.

Lúc Phó Hồng Tuyết tỉnh dậy, vẫn còn ngồi ngay trên ghế.

Hắn cũng không biết mình đã ngủ bao lâu. Vật đầu tiên hắn thấy là đao của hắn.

Đao còn nằm trong tay, vỏ đao đen sì, lấp lóe dưới ánh đèn.

Có lẽ hắn chỉ bất quá mới chớp mắt. Hắn thật sự quá mệt mỏi, hắn càng không phải là người sắt, thứ chuyện đó không tránh khỏi phát sinh. Chỉ cần đao của hắn còn trong tay, hắn không sợ gì hết.

Nhưng đợi đến lúc hắn ngẩng đầu dậy, người của hắn lập tức chùn xuống, như chìm xuống đáy hồ lạnh như băng.

Người của hắn vẫn ngồi trên ghế, đao của hắn vẫn ở trong tay, nhưng địa phương đó không còn là căn nhà gỗ thô sơ giữa hoang sơn.

Cái đầu tiên hắn thấy là bức họa, bức hoành rộng bốn trượng bảy thước, treo trên bức tường đối diện.

Căn phòng đó đương nhiên không chỉ rộng bốn trượng bảy thước, ngoài bức họa đó ra, trên bức tường trắng như tuyết còn treo đủ thức đủ dạng vũ khí, kỳ trung có một cây búa đá to lớn dùng để săn thú thời thượng cổ khi đồng thiết còn chưa được phát hiện, có trường mâu và phương lương các tướng sĩ thời Chiến Quốc dùng giao phong nơi sa trường, có Thanh Long Đao của mà Võ Thánh Quan Vũ sử trong truyền thuyết, cũng có khóa hồ lam và hồ hình kiếm những món ngoại môn binh khí hiếm thấy trong giang hồ.

Kỳ trung đao vẫn là nhiều nhất.

Đơn đao, song đao, nhận linh đao, quý đầu đao, kim bối khảm sơn đao, thành đao, cửu hoàn đao, ngư lân tử kim đao... thậm chí còn có Thiên Vương Trảm Quỷ đao dài gần một trượng.

Nhưng vật lọt vào mắt Phó Hồng Tuyết làm cho hấn kinh tâm, lại là một thanh đao đen sì, hoàn toàn giống hệt thanh đao nằm trong tay hấn.

Treo cả trăm thứ binh khí, không ngờ còn chưa lấp hết tường, căn phòng đó khoan khoát tới cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được. Nhưng trên sàn lại phô trương thảm Ba Tư từ đầu tới cuối phòng, làm cho căn phòng lộ vẻ ôn hòa ấm cúng không nói được.

Mỗi thứ đồ vật treo trong phòng đều trải qua quá trình chọn lọc tinh tế, Phó Hồng Tuyết cả đời này chưa bao giờ đi qua một địa phương cao quý hoa lệ như vậy.

Hiện tại hấn cũng không biết mình đang ở đâu? Đây không phải là một giấc mộng, lại còn hoang đường ly kỳ hơn hết bất cứ giấc mộng nào. Tay cầm đao của hấn đã lạnh như băng, cán đao đã thấm đẫm mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay của hấn.

Nhưng hấn không thất kinh hô hoán, cũng không bồn đảo. Hấn ngồi tĩnh tại trên ghế, cả động cũng không động. Con người này có thể đem hấn thân bất tri quý bất giác đến đây, muốn giết hấn đương nhiên càng dễ dàng. Hiện tại hấn lại còn sống, hà tất phải bỏ chạy? Hà tất phải động?

Đột nhiên bên ngoài có người cười lớn:

- Phó công tử quả thật dẫn lòng rất giỏi.

Cửa mở rộng, người cười lớn tiến vào chính là Chung đại sư.

Chỉ bất quá bộ dạng của Chung đại sư đã biến đổi, bộ y phục xanh đậm đã được thay bằng cẩm bào, tóc bạc đã hóa đen, những nếp nhăn cũng ít đi, nhìn ít ra cũng trẻ ra tới một hai chục tuổi.

Phó Hồng Tuyết chỉ lạnh lùng nhìn gã, trong mắt cả một biểu tình kinh ngạc cũng không có, xem chừng đã tính trước sẽ gặp lại con người đó ở đây.

Chung đại sư chấp tay cúi đầu, thốt:

- Tại hạ Du Cầm, bái kiến Phó công tử.

Nguyên lai gã chính là Du Cầm, nguyên lai gã mới là cầm đồng của Công tử Vũ.

Gã cầm đồng gần hàng thịt bất quá chỉ là một tiểu tốt phụ gã diễn xuất. Vở kịch đó chỉ bất qua diễn cho một mình Phó Hồng Tuyết xem, Du Cầm

chân chính bộ dạng ra sao, Phó Hồng Tuyết chưa hề thấy qua, vở kịch đó đương nhiên diễn xuất rất tỉ mỉ cẩn thận, rất giống như thật. Chỉ bất quá vì muốn Phó Hồng Tuyết nghe khúc bi thanh đó, muốn hẳn tự có cảm giác thất vọng chán chường, tự bạt đao chém vào yết hầu mình. Hiện tại nếu thanh đao đó lại rút ra lần nữa, mục tiêu phải chém đương nhiên không còn là cổ của chính hắn.

Nhìn thanh đao trong tay hắn, Du Cầm dừng chân ở đằng xa, đột nhiên hỏi:

- Đây là đâu? Sao ta lại đến đây?

Gã cười cười, lại nói tiếp:

- Hai câu đó vốn nên để Phó công tử hỏi ta, Phó công tử không hỏi, chỉ có cách ta phải hỏi.

Gã đã tự hỏi, vốn cũng chỉ còn tự mình hỏi đáp.

Ai biết được Phó Hồng Tuyết lại lạnh lùng thốt:

- Đây là địa phương tốt, ta một khi đã đến, hà tất phải hỏi sao lại đến đây?

Du Cầm ngăn người:

- Phó công tử quả thật không muốn hỏi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không muốn.

Du Cầm nhìn quanh, do dự hỏi:

- Phó công tử không phải muốn một đao giết ta? Xông ra khỏi cửa?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không muốn.

Du Cầm hỏi:

- Phó công tử cũng không muốn đi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta đến tịnh không phải để, tại sao lại phải đi?

Du Cầm ngăn người. Lúc gã tiến vào, vốn đã nghĩ Phó Hồng Tuyết nhất định không tránh khỏi kinh hoàng thất thố, nghĩ không ra hiện tại kẻ kinh hoàng thất thố chính là mình.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ngồi xuống.

Du Cầm không ngờ lại ngồi xuống. Trên bạch ngọc án điêu khắc hoa hòe, có một cây đàn, chính là thiên hạ vô song, danh cầm khoáng tuyệt cổ kim “tiêu vĩ”.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Mời tấu một khúc để ta nghe.

Du Cầm thốt:

- Được.

“Tang” một tiếng, tiếng đàn đã vang lên, bản nhạc đương nhiên đã không còn là thứ tiếng đàn bi ai làm cho người nghe buồn chán thất vọng, trong tiếng đàn dâng đầy niềm hân hoan khoái trá, phú quý vinh hoa, cho dù quả thật có người không muốn sống, nghe được cũng tuyệt không còn muốn chết. Chính gã đương nhiên càng không muốn chết.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Công tử Vũ cũng có ở đây?

Du Cầm tuy không hồi đáp, nhưng tiếng đàn hòa thuận, phảng phất đã trả lời:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Y cũng muốn gặp ta?

Tiếng đàn lại đại biểu Du Cầm hồi đáp:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết vốn đang nghe tiếng đàn, đang chuẩn bị hỏi tiếp, bên ngoài đột nhiên vang lên một thứ thanh âm kỳ quái, đơn điệu, ngắn gọn, sắc bén, nhưng khủng bố, từng tiếng từng tiếng nối đuôi, vang vọng không ngừng.

Tay Du Cầm run lên một cái, dây đàn chột đứt làm đôi. Trong thanh âm sắc bén ngắn gọn đó, cơ hồ mang theo một lực lượng nhiếp hồn không nói được. Vô luận là ai nghe thấy thứ âm thanh đó, cổ họng cũng đều khô cứng, tim đập nhanh hơn, dạ dày co thắt. Thậm chí Phó Hồng Tuyết cũng không ngoại lệ.

Du Cầm đã biến sắc, đột nhiên đứng lên, bước dài ra ngoài.

Phó Hồng Tuyết tịnh không ngăn gã, hẳn không bao giờ làm chuyện không cần thiết, hẳn phải tập trung tinh thần, tận lực bảo trì tâm thần mình trấn định tinh táo.

Bình khí trên tường lấp lóe hàn quang dưới ánh đèn, bức hoành bốn trượng bảy thước đó không còn nghi ngờ gì nữa cũng là một bức họa tinh phẩm. Hẳn lại nhìn cũng không nhìn tới một cái, hẳn tuyết không thể để mình bị phân tâm. Nhưng hẳn vẫn vô phương tập trung tinh thần, thanh âm bén nhọn ngăn gọn đó một mực vang vọng không ngừng, giống như một đầu thiết chùy đập vào thần kinh của hẳn không ngừng. Đến lúc tiếng động ngừng vang, hẳn mới chú ý sau lưng còn có một phiến cửa, một bạch y nữ nhân mỹ lệ đứng ngoài cửa ngưỡng thị nhìn hẳn.

Nhìn nàng phảng phất là Trác Ngọc Trinh. Nhưng nàng lại không phải là Trác Ngọc Trinh.

Nàng so với Trác Ngọc Trinh còn đẹp hơn xa, đẹp thanh tân cao quý, nụ cười của nàng ôn hòa ưu nhã, phong thái càng động lòng người, cả Phó Hồng Tuyết cũng nhìn không được, phải nhìn nàng hai lần.

Nàng đã tiến vào, nhẹ nhàng lướt qua cửa, đi ngang qua Phó Hồng Tuyết, đi đến giữa đại sảnh, mới quay người đối diện hẳn, mỉm cười thốt:

- Ta biết ngươi là Phó Hồng Tuyết, ngươi lại nhất định không biết ta là ai.

Thanh âm của nàng cũng giống như người nàng, vừa cao quý vừa ưu nhã, nhưng lời nói của nàng rất ngay thẳng, hiển nhiên không phải là dạng nữ nhân yếu điệu nhu nhược.

Phó Hồng Tuyết không biết nàng là ai.

Nàng lại đã nói tiếp:

- Ta họ Trác, có thể coi là nữ chủ nhân chỗ này, cho nên ngươi có thể gọi ta là Trác phu nhân, nếu như ngươi cảm thấy lối xưng hô đó quá tục, cũng có thể gọi ta là Trác Tử.

Nàng mỉm cười, lại nói tiếp:

- Trác Tử là ngoại hiệu của ta, bằng hữu của ta đều thích gọi ta bằng cái tên đó.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Trác phu nhân.

Nàng không phải là bằng hữu của hắn. Hắn không có bằng hữu.

Trác phu nhân đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, lại mỉm cười rất tươi tắn:

- Không trách gì người ta đều nói người là quái nhân, người quả nhiên là vậy.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Sóng mắt của Trác phu nhân chớp chớp, hỏi:

- Người không muốn hỏi ta, Trác Ngọc Trinh là người gì của ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không muốn.

Trác phu nhân hỏi:

- Trên thế gian quả thật không có chuyện gì có thể để cho người động tâm sao?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng. Hắn nếu cự tuyệt hồi đáp, lập tức ngậm miệng, ngậm rất chặt.

Trác phu nhân thở dài:

- Ta vốn đã nghĩ người ít ra cũng nhìn mấy thứ vũ khí này, người đã từng đến đây, đều rất có hứng thú đối với những vũ khí này.

Những vũ khí đó quả thật đều là tinh phẩm, muốn thu thập những thứ vũ khí đó đích xác không phải dễ dàng, có thể nhìn thấy cũng không dễ dàng. Thứ cơ hội đó, người luyện võ rất ít khi chịu bỏ qua.

Nàng đột nhiên quay lại đi đến lấy trên tường một thanh thiết kiếm đen sậm, nặng trọng trùng, hình dáng cổ kính:

- Người có nhận ra thanh kiếm này ai dùng không?

Phó Hồng Tuyết chỉ nhìn một cái, lập tức đáp:

- Đó là kiếm của Quách Tung Dương.

Hắn vốn tịnh không muốn nói chuyện, lại nhịn không được phải nói ra, hắn không thể bị nàng xem là người vô tri.

Trác phu nhân mỉm cười:

- Quả nhiên là nhân lực tốt.

Ý tán thưởng trong câu nói đó thật không nhiều, thiết kiếm của Quách Tung Dương tung hoành thiên hạ, xếp hạng tư trong Binh Khí Phổ, người không nhận ra thanh kiếm đó thật sự cũng không nhiều.

Trác phu nhân thốt:

- Đó tuy chỉ bất quá là một vật phổ tạo, nhưng hình trạng, phân lượng chiều dài, thậm chí cả sắt dùng để luyện kiếm, đều tuyệt đối hoàn toàn cùng một dạng với thiết kiếm của Quách Tung Dương.

Trong nụ cười của nàng không khỏi để lộ vẻ đặc ý:

- Cả tua vải trên chuôi kiếm cũng là do bản thân nãi nãi của Quách gia kết thành, ngoại trừ thiết kiếm gia truyền của nhà bọn họ ra, chỉ sợ khó tìm ra thanh thứ ba.

Nàng treo thanh kiếm lên, lại cúi mình nhắc một ngọn trường tiên, lấp lánh như mắt chim, uyển chuyển như linh xà.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đó là binh khí của Tây Môn Nhu, Tiên Thần Xà Tiên, xếp hàng thứ bảy trong Binh Khí Phổ.

Trác phu nhân mỉm cười:

- Người đã nhận ra ngọn xà tiên này, đương nhiên cũng nhận ra Kim Cương Thiết Quả của Cát Cương.

Nàng treo trường tiên lên, lại cúi mình cầm một đôi lưu tinh chùy gần cây Kim Cương Thiết Quả.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Phong Vũ Song Lưu Tinh, đứng hàng thứ ba mươi tư trong Binh Khí Phổ.

Trác phu nhân thốt:

- Hảo nhãn lực.

Lần này khẩu khí của nàng đó có nhiều phần tán thưởng, đột nhiên đi đến góc tường, lượm đôi thiết hoàn:

- Kim Tiền Bang ngày xưa xưng bá võ lâm, bang chủ Thượng Quan Kim Hồng uy chấn thiên hạ, đây là Long Phụng Song Hoàn của lão.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Không phải.

Trác phu nhân hỏi lại:

- Không phải?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đó là Đa Tình Hoàn, là vũ khí độc môn của môn hạ đệ tử Tây Bắc Song Hoàn Môn.

Trác phu nhân hỏi:

- Vũ khí giết người, làm sao lại gọi là Đa Tình?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì một khi nó chạm vào binh khí của đối phương, là dính chặt phá quấy không rời, giống như người đa tình.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của hãn đột nhiên lộ xuất biểu tình kỳ quái, nói tiếp:

- Chung tình, dính chặt phá quấy tới tận xương tủy, sóng xói đá mòn, tới chết mới an nghỉ, người đa tình làm sao mà không phải là người giết người cho được.

Trác phu nhân thở dài nhè nhẹ, thốt:

- Chung tình, không chết không ngừng nghỉ, có lúc không những hại người khác, còn hại tới chính mình.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ sợ thông thường toàn là hại chính mình.

Trác phu nhân chậm chậm gật gật đầu:

- Không sai, thông thường đều hại chính mình.

Hai người lẳng lẳng đối diện nhau. Qua một hồi rất lâu, Trác phu nhân mới cười ngọt ngào:

- Những binh khí đó có cái nào người không nhận ra không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không.

Trác phu nhân điềm đạm thốt:

- Mỗi thứ vũ khí đó đều có lai lịch, đều từng trải qua một thời oanh động giang hồ, muốn nhận ra chúng, cũng không phải là chuyện quá khó.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Trên thế gian vốn không có chuyện gì là thật sự khó khăn.

Trác phu nhân thốt:

- Chỉ tiếc có những binh khí tuy đã từng danh chấn thiên hạ, giết người vô số, lại từ đó đến giờ chưa có ai có thể thật sự thấy qua diện mục, ví dụ mà nói...

Phó Hồng Tuyết tiếp lời:

- Tiểu Lý Phi Dao?

Trác phu nhân đáp:

- Không sai, Tiểu Lý Phi Dao, lệ bất hư phát, cả Thượng Quan Kim Hồng võ công hiệu xưng vô địch, cũng đều khó tránh khỏi chết dưới đao, đích xác có thể cho là thiên hạ đệ nhất danh đao.

Nàng lại thở dài, thốt:

- Chỉ tiếc cho tới hiện tại, cũng còn chưa có người có thể thấy qua lưỡi đao đó.

Đao quang lóe lên một cái, đã cắt gọn yết hầu, hình trạng dài ngắn của đao, có ai có thể thấy rõ ràng?

Trác phu nhân thở dài:

- Cho nên cho tới hôm nay, điều này là một câu hỏi lớn nhất trong võ lâm, bọn ta phí tận khổ tâm, vẫn không có cách đả tạo thành một phi đao như vậy, giá trị không được nhận thức rõ, thật sự rất hối tiếc.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ở đó chừng như còn thiếu một loại vũ khí.

Trác phu nhân hỏi:

- Không Tước Linh?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không sai.

Trác phu nhân mỉm cười:

- Trên thế gian không có chuyện thập toàn thập mỹ, may mắn là bọn ta cũng đã có thanh đao này.

Nàng đột nhiên lấy từ trên tường xuống một thanh đao đen sì.

Đao quang lóe lên một cái, đao đã ra khỏi vỏ, không những hình trạng dài ngắn hoàn toàn giống hệt, trên lưỡi đao cũng có ba chỗ mẻ.

Trác phu nhân mỉm cười:

- Ta biết thanh đao này không thể cho người ta thấy, chỉ sợ cả chính người cũng rất ít khi thấy.

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết trắng nhợt, cơ hồ trong suốt, lạnh lùng thốt:

- Ta biết có những người cũng như vậy.

Trác phu nhân hỏi:

- Người?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Có những người tuy danh động giang hồ, nhưng lại từ đó đến giờ cũng không ai có thể thấy rõ diện mục của y, ví dụ mà nói...

Trác phu nhân hỏi:

- Công tử Vũ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không sai, Công tử Vũ.

Trác phu nhân lại mỉm cười, thốt:

- Người quả thật luôn luôn muốn gặp y?

Nụ cười của nàng phảng phất rất kỳ quái, rất thần bí, câu trả lời của Phó Hồng Tuyết lại rất đơn giản:

- Ta muốn.

Trác phu nhân mỉm cười:

- Hiện tại người đã đến đây, sớm muộn gì cũng hội kiến y, hà tất phải gặp gáp.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Y đợi đến lúc nào mới chịu gặp ta?

Trác phu nhân đáp:

- Rất mau.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Nếu rất mau, hiện tại hà tất còn phải khổ luyện bạt đao?

Thanh âm đơn điệu, ngắn gọn, sắc bén, liên tục không ngừng đó, từng tiếng từng tiếng liên tiếp, có phải là thanh âm bạt đao?

Phó Hồng Tuyết nói tiếp:

- Đao pháp thiên biến vạn hóa, bạt đao lại chỉ bất quá kỳ trung là động tác đơn giản nhất.

Trác phu nhân hỏi:

- Động tác đó người đã luyện bao lâu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Mười bảy năm.

Trác phu nhân hỏi:

- Chỉ một động tác đơn giản như vậy, người luyện tới mười bảy năm?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta chỉ hận sau này không thể luyện tập tiếp.

Trác phu nhân lại mỉm cười:

- Người có thể luyện mười bảy năm, tại sao y lại không thể luyện?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì cho dù luyện hai ngày trời cũng vô dụng!

Trác phu nhân mỉm cười ngồi xuống, ngồi đối diện hẳn:

- Lần này người sai rồi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ!

Trác phu nhân thốt:

- Y tịnh không phải bạt đao.

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Không?

Trác phu nhân thốt:

- Y bạt kiếm.

Nàng từ từ nói tiếp:

- Một trăm năm nay, danh kiếm như rừng trong hồ, kiếm pháp mới sáng tạo có chín mươi ba loại, chiêu thức thiên biến vạn hóa, có vô số những chiêu kiếm pháp quái dị, đơn giản làm cho người ta không khỏi kinh ngạc, nhưng động tác bạt kiếm lại chỉ có một dạng.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Không phải chỉ có một dạng, là chỉ có một dạng nhanh nhất!

Trác phu nhân thốt:

- Nhưng muốn tìm ra dạng nhanh nhất đó tịnh không phải dễ.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Dạng đơn giản nhất, là dạng nhanh nhất.

Trác phu nhân thốt:

- Chuyện đó phải trải qua thiên biến vạn hóa, mới có thể quy chân phản cảnh.

Tất cả những biến hóa trong tất cả những võ công, vốn biến không ra cái “nhanh” đó.

Trác phu nhân thốt:

- Y khổ luyện năm năm, mới tìm ra một phương pháp, chỉ một động tác đơn giản như vậy, y cũng luyện mười bảy năm, mỗi ngày ít nhất đều phải luyện ba canh giờ.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao, trông mắt co thắt.

Trác phu nhân ngưng thị nhìn hẩn, ánh mắt ôn nhu cũng đã biến thành bén nhọn như mũi đao, nói từng tiếng:

- Người có biết y khổ luyện bạt kiếm như vậy là vì cái gì không?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì để đối phó ta?

Trác phu nhân thở dài:

- Người sai rồi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Trác phu nhân thốt:

- Y tịnh không nhất định phải đối phó người, cũng tịnh không chỉ vì phải đối phó một mình người.

Phó Hồng Tuyết chung quy đã minh bạch:

- Cái y phải đối phó là tất cả các võ lâm cao thủ khắp thế gian.

Trác phu nhân gật gật đầu:

- Bởi vì y quyết tâm phải làm thiên hạ đệ nhất nhân.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh, hỏi:

- Có phải y nghĩ chỉ cần đánh bại được ta, là thành thiên hạ đệ nhất nhân?

Trác phu nhân đáp:

- Cho đến hiện tại, y nghĩ như vậy.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Y lắm rồi.

Trác phu nhân nói:

- Y không lắm.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Trong giang hồ ngọa hổ tàng long, có quá nhiều phong trần dị nhân, võ công thẳng xa ta cũng không biết là bao nhiêu mà kể.

Trác phu nhân ngắt lời hẳn:

- Nhưng cho đến hiện tại, vẫn không có ai có thể đánh bại được người.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Trác phu nhân thốt:

- Ta cũng nhận thấy muốn đánh bại người tịnh không phải là chuyện dễ, người đến nơi này, người đích xác là người đặc biệt nhất.

Phó Hồng Tuyết nhịn không được, hỏi:

- Nơi này đã có rất nhiều người đến qua?

Trác phu nhân tránh né vấn đề đó, thốt:

- Những vũ khí trên tường đó, không những thu thập gần như hoàn hảo, mà còn toàn là tinh phẩm, chỉ cần là người luyện võ, đều khó mà tránh khỏi nhìn ngấu ngiến, chỉ có người không ngờ có thể hoàn toàn không động tâm.

Nàng thở dài, lại nói:

- Chuyện kỳ quái nhất, là bức họa đó người cũng không nhìn tới.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta vì sao nhất định phải nhìn?

Trác phu nhân đáp:

- Chỉ cần người nhìn xem, tất sẽ minh bạch.

Đột nhiên nghe một người nói:

- Hẳn sớm muộn gì cũng tránh không được, phải xem, nàng hà tất phải nóng lòng?

Thanh âm điềm tĩnh ưu ái, biểu lộ người đó có giáo dưỡng tốt, phong cách lịch sự.

Đa lễ vốn là một mặt khác của lãnh đạm, thanh âm đó lại mang tới một thứ nhiệt tình kỳ dị.

Một thứ lực lượng cơ hồ hủy diệt hết những gì có trên nhân gian, không còn nghi ngờ gì nữa, đã sản sinh ra thứ nhiệt tình đó.

Cũng chỉ có dạng người như Công tử Vũ mới có thứ nhiệt tình đáng sợ đó.

Y hiển nhiên rất khát vọng được gặp Phó Hồng Tuyết.

Y biết lúc bọn họ tương kiến, là giây phút hủy diệt, trong hai người, ít nhất có người phải bị hủy diệt.

Hiện tại y đã đến sau lưng Phó Hồng Tuyết, trong tay của y nếu có kiếm, đã tùy thời đều có thể đâm vào chỗ yếu hại trên mình Phó Hồng Tuyết.

Y thật ra là người nào? Trong tay của y có kiếm không?

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Công Tử Vũ

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, cũng không động.

Hắn không thể động. Hắn đã cảm thấy một thứ sát khí không có thành trì nào có thể ngăn chặn, không có lực lượng nào có thể chống đỡ, chỉ cần hắn động một cái, vô luận là động tác nào, đều có thể tạo cơ hội cho đối phương xuất thủ. Cả đến một thứ thịt chỉ cần co thắt, cũng có thể tạo một lỗi lầm trí mệnh. Tuy hắn biết rõ dạng người của Công tử Vũ, tuyệt không xuất thủ đánh sau lưng hắn, nhưng hắn không thể không phòng bị.

Công tử Vũ đột nhiên tươi cười, tiếng cười càng ưu nhã lễ độ, thốt:

- Quả nhiên không hổ là cao thủ thiên hạ vô song.

Phó Hồng Tuyết vẫn giữ vững vẻ trầm mặc.

Trác phu nhân lại nháy mắt, thốt:

- Hắn cả động cũng không động, chàng có thể nhìn ra võ công của hắn cao cường sao?

Công tử Vũ thốt:

- Bởi vì không động, cho nên mới là cao thủ thiên hạ vô song.

Trác phu nhân hỏi:

- Không động có hơn gì so với động?

Công tử Vũ đáp:

- Khó hơn nhiều.

Trác phu nhân thốt:

- Tôi không hiểu.

Công tử Vũ đáp:

- Nàng nên hiểu, nàng nếu là Phó Hồng Tuyết, nếu biết ta đột nhiên đứng đằng sau nàng, nàng sẽ làm gì?

Trác phu nhân thốt:

- Tôi nhất định sẽ giết mình.

Công tử Vũ thốt:

- Giết mình dẫn đến khó tránh khỏi phải cảnh giới đề phòng, khó tránh khỏi phải động.

Trác phu nhân thốt:

- Không sai.

Công tử Vũ thốt:

- Chỉ cần hãn vừa động, hãn đã chết.

Trác phu nhân hỏi:

- Tại sao?

Công tử Vũ đáp:

- Bởi vì hãn căn bản không biết ta xuất thủ đánh chỗ nào, cho nên vô luận hãn có động ra sao, đều có thể tạo thành sai lầm trí mệnh.

Trác phu nhân thốt:

- Một đối thủ như chàng nếu đột nhiên đến đằng sau lưng một người, vô luận là ai cũng đều khó tránh khỏi khẩn trương, cho dù người bất động, cơ bắp trên lưng cũng khó tránh khỏi co thắt.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng hãn thì không, ta tuy đã đứng đằng sau người y rất lâu, trên dưới toàn thân hãn không có điểm nào có biến hóa.

Trác phu nhân chung quy cũng thở dài:

- Hiện tại tôi đã minh bạch, bất động quả thật khó hơn nhiều so với động.

Người nào nếu biết có người như Công tử Vũ đứng đằng sau lưng mình, cơ bắp toàn thân vẫn còn có thể giữ vững thoải mái, thần kinh nhất định còn lạnh hơn cả băng tuyết.

Trác phu nhân đột nhiên lại hỏi:

- Hãn bất động thì chàng lại không có cơ hội xuất thủ sao?

Công tử Vũ đáp:

- Bất động là động, điểm chung kết của tất cả những động tác biến hóa, là bất động.

Trác phu nhân hỏi:

- Thay vì quá nhiều không môn lại biến thành không có không môn, bởi vì cả người đều đã biến thành không. Không không đặng đặng, hư vô phiêu diêu, cho nên chàng lại không biết nên xuất thủ chỗ nào?

Công tử Vũ cười cười, thốt:

- Đạo lý đó ta biết nàng nhất định hiểu thấu.

Trác phu nhân thốt:

- Tôi cũng biết chàng căn bản không xuất thủ, chàng nếu muốn giết hãn tử sau lưng, đã có rất nhiều cơ hội còn tốt hơn so với lần này.

Nàng mỉm cười, lại nói:

- Bởi vì mục đích của chàng tịnh không phải là muốn giết hãn, mà là muốn đả bại hãn.

Công tử Vũ đột nhiên thở dài:

- Muốn giết hãn thì dễ, muốn đả bại hãn lại khó hơn nhiều.

Y chung quy đã từ sau lưng Phó Hồng Tuyết bước tới, bước chân của y vừa an tường vừa ổn định. Ngay lúc đó, Phó Hồng Tuyết đột nhiên có cảm giác kiệt sức, mồ hôi lạnh đã thấm ướt y phục.

Hãn tuyệt không thể để Công tử Vũ phát hiện điểm đó, hãn đột nhiên hỏi:

- Người vì sao lại muốn bỏ chuyện dễ mà làm chuyện khó?

Công tử Vũ trầm giọng đáp:

- Bởi vì người là Phó Hồng Tuyết, ta là Công tử Vũ.

Hiện tại Công tử Vũ chung quy đã đối diện Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết lại còn chưa nhìn thấy chân diện mục của y. Nhìn sau lưng y, phong độ của y ưu mỹ, không gì lay chuyển nổi. Nhưng trên mặt y lại mang một mặt nạ bằng đồng xấu xa đanh ác.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Tưởng không được Công tử Vũ vẫn không dám dùng diện mạo thật để gặp người ta.

Trác phu nhân thốt:

- Người lại sai rồi.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Trác phu nhân thốt:

- Cái người hiện tại đang nhìn thấy, chính là diện mạo thật của Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Cái ta nhìn thấy chỉ bất quá là một cái mặt nạ.

Trác phu nhân thốt:

- Trên mặt ta không phải có mang mặt nạ sao? Có phải người vừa mới chào đời đã mang bộ dạng lạnh lạnh lùng lùng không một chút huyết sắc đó? Có phải đó là diện mạo thật của người?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Trác phu nhân thốt:

- Kỳ thật người nên hiểu rõ, vô luận là y xuất hiện dưới bộ dạng gì cũng không quan trọng, chỉ cần người biết y là Công tử Vũ, một điểm đó mới là quan trọng nhất.

Đó là sự thật, Phó Hồng Tuyết không thể không thừa nhận, bởi vì hẳn không thể không tự hỏi mình.

... Hiện tại có phải là ta, là diện mạo thật của ta? Diện mạo thật của ta mang bộ dạng gì?

Công tử Vũ điềm đạm thốt:

- Ta tịnh không muốn nhìn diện mạo thật của người, ta chỉ cần biết người là Phó Hồng Tuyết, đã đủ quá rồi.

Phó Hồng Tuyết ngưng thị nhìn y, qua một hồi rất lâu, mới nói dò:

- Hiện tại người biết ta là Phó Hồng Tuyết, ta đã biết người là Công tử Vũ.

Công tử Vũ nói:

- Cho nên có chuyện ta hiện tại nhất định phải giải quyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chuyện gì?

Công tử Vũ đáp:

- Trong bọn ta hai người, hiện tại chỉ có một người có thể sống sót.

Thanh âm của y vừa lãnh khốc vừa lễ độ, hiển nhiên đối với chính mình ngập tràn tín tâm:

- Người nào mạnh, người đó sống.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thứ chuyện đó xem chừng chỉ có một phương pháp giải quyết.

Công tử Vũ nói:

- Không sai, chỉ có một phương pháp, từ xưa đến nay, chỉ có một phương pháp đó.

Y ngưng thị nhìn đao trong tay Phó Hồng Tuyết:

- Cho nên ta nhất định phải chính tay đánh bại người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu không, người tình nguyện chết?

Trong mục quang của Công tử Vũ đột nhiên lộ xuất một thứ bi ai khó nói, đáp:

- Nếu không, ta không thể không chết.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta không hiểu.

Công tử Vũ nói:

- Người nên hiểu, ta không muốn người khác giết người vì muốn chứng minh ta mạnh hơn người. Ta nhất định phải làm người mạnh nhất thiên hạ, nếu không ta thà chết.

Trong thanh âm của y đột nhiên lại tràn đầy vẻ kiêu ngạo:

- Võ lâm giống như một vương quốc độc lập, chỉ có thể cho phép một đế vương tồn tại, không phải ta, thì là người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Điều này chỉ sợ người sai rồi!

Công tử Vũ thốt:

- Ta không sai, có rất nhiều chuyện đều chứng minh ngoại trừ ta ra, người là người võ công mạnh nhất trong đương kim thiên hạ.

Y đột nhiên quay mình, đối diện bức họa trên tường, từ từ nói tiếp:

- Người có thể sống mà tiến vào căn phòng này, tịnh không phải là chuyện dễ dàng, không phải là chuyện may mắn.

Trác phu nhân nhè nhẹ thở dài:

- Tuyết không phải.

Nhân vật trong bức họa có rất nhiều, giống như sống, bức họa phẳng phất là nhiều đoạn cổ sự. Trong mỗi một đoạn cổ sự, đều có chung một người.

Người đó là Phó Hồng Tuyết.

Hắn vừa nhìn bức họa đã thấy mình ngay lập tức.

Khí trời u ám, tiểu trấn ở biên thù, trên đường trường có hai người ác đấu. Một người áo trắng như tuyết, tay huy múa một thanh kiếm đỏ tươi, trong tay người kia là một thanh đao đen sì.

Công tử Vũ thốt:

- Người nên nhớ, đó là Phượng Hoàng tập.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên nhớ, lúc đó Phượng Hoàng tập còn chưa biến thành một thị trấn chết, đó cũng là lần thứ nhất hắn gặp Yến Nam Phi.

Công tử Vũ thốt:

- Trận chiến đó người đã đánh bại Yến Nam Phi.

Đoạn thứ nhì vẽ lúc Phượng Hoàng tập đã biến thành tử trấn, trong sương khói mênh mông, hai người quy trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Công tử Vũ thốt:

- Trận chiến đó người đã đánh bại Ngũ Hành song sát.

Sau đó là độc xà trong yên ngựa, bánh độc của Quý Ngoại Bà, độc tửu trên Minh Nguyệt Cao Lô.

Trong Nghê gia phế viên hoang lương, một người trẻ tuổi đi chân không ngã gục dưới đao của hắn.

Công tử Vũ thốt:

- Đổ Lôi vốn là hảo thủ hiểm có trong giang hồ, đao pháp của gã ma luyện trong khổ nạn mà thành, tuy chỗ kiêu căng giả tạo, ta vẫn tưởng không ra một đao của người có thể giết gã.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đao pháp giết người vốn chỉ có một đao.

Công tử Vũ thở dài:

- Không sai, niệm động thần tri, hậu phát tiên chí, dùng bất biến ứng vạn biến, một đao quả thật đã quá đủ.

Một đao đó không những đột phá tất cả chiêu thức biến hóa trong đao pháp, cũng đã đạt tới cảnh giới siêu việt về hình thức lẫn tốc độ.

Trác phu nhân nói:

- Làm ta nghĩ không ra nhất, là người không ngờ có thể thoát ra khỏi địa thất của Khổng Tước sơn trang.

Khổng Tước sơn trang biến thành một đồng đồ nát, Trác Ngọc Trinh đã xuất hiện trên họa. Minh Nguyệt Tâm và Trách Ngọc Trinh đi vào địa thất của Khổng Tước sơn trang, Công Tôn Đồ xuất hiện, Trác Ngọc Trinh sinh đẻ trong địa thất, Thiên Vương Trảm Quỷ đao chém đứt đôi con ngựa đang phi, Hách Trù Tử đổ xe chặt thịt.

Nhìn đoạn cổ sự đó, tay chân Phó Hồng Tuyết đã lạnh như băng.

Trác phu nhân thốt:

- Ắ là một sợi dây thừng, bọn ta vốn muốn dùng ả để trói tay người, trong tâm của người nếu luôn luôn nghĩ về ả và hai đứa nhỏ, tay của người tất bị trói chặt.

Người đôi tay đã bị trói chặt, đương nhiên không đáng để bản thân Công tử Vũ động thủ.

Trác phu nhân thở dài:

- Nhưng bọn ta lại nghĩ không ra, dưới tình huống như vậy, người không ngờ còn giết được Thiên Vương Quỷ Trảm Đao.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt:

- Lúc đó bọn người đã chuẩn bị để cho nàng bộc lộ thân phận, vì sao còn phải giết Đỗ Thập Thất?

Trác phu nhân đáp:

- Bởi vì bọn ta còn muốn lợi dụng ả làm chuyện cuối cùng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bọn người muốn nàng dùng hai đứa nhỏ khiến ta giao ra “Thiên Địa Giao Chỉnh Âm Dương Đại Bi Phú”?

Trác phu nhân gật gật đầu:

- Đến lúc đó bọn ta mới tin “Âm Dương Đại Bi Phú” tịnh không có trong tay người, bởi vì bọn ta biết người vì hai đứa trẻ đó, không do dự có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nàng hít một hơi, lại nói:

- Chỉ tiếc người không ngờ đã luyện thành Đại Di Huyết Pháp, không ngờ không chết dưới tay ả, người không ngờ lại không đang tâm xuống tay giết ả.

Bức họa trên tường xuất hiện nữ nhân sắc mùi hoa lài Tiểu Đình đang nhờ lão bà hàng xóm giết gà, đang múc canh gà đút vào miệng Phó Hồng Tuyết, đầu hém mua rượu, lão heo mập chủ quán đang nhìn ngược ả, khoe miệng hé nụ cười dâm dăng bỉ ổi. Lão lại gục trong căn phòng nhỏ.

Trác phu nhân thốt:

- Đến lúc đó, bọn ta vốn đã không còn nghĩ đến người, cho là cho dù người còn có thể giết người, cũng chỉ bất quá là một đao phủ thủ cuồng điên, đã không đáng để Công tử Vũ đối phó.

Người Công tử Vũ muốn đối phó chỉ bất quá là người mạnh nhất trong võ lâm.

Trác phu nhân nói tiếp:

- Nếu quả người đã không còn là người mạnh nhất trong võ lâm, cho dù có chết trong nhà xí, bọn ta cũng không quan tâm đến, cho nên lúc đó bọn ta đã chuẩn bị sai người đến giết người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ sợ người có thể giết ta cũng không nhiều.

Trác phu nhân nói:

- Bọn ta ít ra cũng biết một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Trác phu nhân đáp:

- Chính người.

Phó Hồng Tuyết lập tức nhớ đến thanh âm tuyệt vọng khổ não, làm cho người hoàn toàn mất hết ý chí cầu sinh. Vô luận là ai đều tưởng không được hãn cho đến lúc đó không ngờ còn có dũng khí sống còn, có lẽ bởi vì hãn có thứ dũng khí đó, cho nên mới có thể sống cho đến hiện tại. Nếu quả cả chính hãn tự mình đánh bại mình, hà tất Công tử Vũ phải xuất thủ?

Công tử Vũ thốt:

- Cho nên hiện tại đã quá minh bạch, người có thể sống cho đến giờ phút này, tuyệt không phải là vận khí.

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Người làm như vậy, chỉ vì nhất định phải chứng minh người mạnh hơn so với ta?

Công tử Vũ đáp:

- Không sai.

Nhân tình của y đột nhiên lộ xuất một vẻ bi ai không nói được:

- Bởi vì chỉ có người mạnh nhất mới có thể hưởng thụ tất cả, người nếu có thể thắng ta, tất cả đều thuộc về người.

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Tất cả?

Trác phu nhân đáp:

- Ý tứ tất cả đó, là tất cả những cái gì có thể tưởng được, không những bao gồm tất cả tài phú, vinh dự, quyền lợi, mà còn gồm cả ta.

Nàng mỉm cười, nụ cười ôn nhu đằm đằm:

- Chỉ cần người có thể thắng chàng, cả ta cũng đều thuộc về người.

* * * * *

Đẩy cửa đi ra, là một con đường dài thăm thẳm, chừng như nhìn không thấy tận cuối đường. Công tử Vũ đã đẩy cửa bước ra, rồi lại quay mình:

- Mời, mời đi theo ta.

Trác phu nhân còn chưa cất bước, Phó Hồng Tuyết đã đi ra.

Hiện tại bọn họ đã đi đến tận cuối đường.

Cuối đường làm một cửa gỗ điêu khắc hoa lá, vừa tinh mỹ, lại nặng trọng trùng, bước vào là thấy một tòa đại sảnh rộng lớn, trong đại sảnh có một thạch đài rộng rãi, bốn góc có bốn ngọn đuốc khổng lồ.

Công tử Vũ chậm chậm leo lên, đứng giữa thạch đài:

- Đây là nơi bọn ta quyết đấu.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Rất tốt.

Thạch đài bình thản, đuốc cháy sáng choang, vô luận có đứng ở đâu, vô luận đối diện phương hướng nào, cũng đều y hệt nhau. Trong phòng thậm

chí cả một chút gió cũng không có, sự chuẩn bị và tốc độ lúc xuất thủ tuyệt không chịu một ảnh hưởng ngoại lai nào.

Công tử Vũ hiển nhiên tịnh không muốn chiếm tiện nghi về mặt thiên thời địa lợi.

Có thể làm được một điểm này đã không dễ dàng gì.

Hai bên thạch đài, mỗi bên có ba cái ghế rộng rãi thoải mái, đặt cách đài đúng bảy thước.

Công tử Vũ thốt:

- Lúc bọn ta giao thủ, chỉ có thể để sáu người theo dõi, cũng là chứng nhân cho trường quyết đấu có bọn ta, người có thể tuyển chọn ra ba vị.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bất tất.

Công tử Vũ nói:

- Chuyện cao thủ tương tranh thắng bại thường quyết định trong một chi tiết rất nhỏ, có bằng hữu của mình chiếu cố bên cạnh luôn luôn an tâm hơn, sao người lại bỏ qua quyền lợi đó?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không có bằng hữu.

Công tử Vũ ngưng thị nhìn hẳn:

- Quyền lợi đó người không thể giữ, trong những người ta chọn, nếu quả có người làm cho người bất an, người lúc nào cũng có thể cự tuyệt.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Rất tốt.

Công tử Vũ nói:

- Cả ngày người đã mệt mỏi, tinh thần thể lực đều không tránh khỏi suy yếu, nên cần thời gian an dưỡng, cho nên ngày giờ quyết đấu, cũng để người lựa chọn.

Phó Hồng Tuyết dẫn đo, hỏi:

- Sáng ngày mai thì sao?

Công tử Vũ đáp:

- Rất tốt.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Sáng mai ta trở lại.

Công tử Vũ nói:

- Người bất tất phải nói, ta đã chuẩn bị phòng ốc y phục để người có thể an tâm hữu dưỡng, tuyệt không có người quấy rầy người, người nếu có cần gì, bọn ta cũng có thể phụ trách thay người lo cho chu đáo.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Xem ra đây đích xác là một trường quyết đấu rất công bình.

Công tử Vũ nói:

- Tuyệt đối.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Quan tài của ta nghĩ tất người cũng đã chuẩn bị hoàn hảo rồi.

Công tử Vũ không ngờ tịnh không phủ nhận, thốt:

- Đó là một cỗ quan tài gỗ thượng hạng, đặc biệt mang đến từ Liễu Châu, người nếu muốn nhìn qua, ta cũng có thể dẫn người đi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đã coi qua?

Công tử Vũ đáp:

- Ta đã coi qua.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người rất mẫn ý?

Công tử Vũ đáp:

- Rất mẫn ý.

Phó Hồng Tuyết điềm đạo thốt:

- Vậy là đủ rồi.

Phản ứng của Công tử Vũ càng bình đạm hơn:

- Hiện tại người có lẽ chỉ muốn thấy giường của người.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đúng.

* * * * *

Màn cửa sổ làm bằng tơ nhung hoa lệ, che giấu ánh mặt trời làm cho trong phòng mờ tối như hoàng hôn.

Bên ngoài chỉ nghe vang lên tiếng bặt kiếm đơn điệu ngắn gọn, Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn thanh tĩnh.

Hồi này hẳn không ngờ đã ngủ. Hẳn tịnh không bị tiếng kiếm đánh thức, hẳn đột nhiên tỉnh dậy vì trong phòng có người.

Bóng người thon thả, dựa vào cửa sổ, lưng quay về phía hẳn, vận tư bào nhu nhuyễn, ngờ ngợ thoáng thấy eo nàng thon thả, chân dài như bút.

Nàng biết Phó Hồng Tuyết đã tỉnh, tịnh không quay đầu, lại thở dài nhẹ nhàng, dịu dàng nói:

- Lại một ngày trôi qua, ngày nối ngày, năm nối năm, ngày tháng vì sao phải trôi qua?

Thanh âm ưu nhã cao quý, phong thái ưu mỹ nhu hòa, lại mang đến một vẻ mệt mỏi khó nói.

Phó Hồng Tuyết không có phản ứng.

Trác phu nhân chậm chậm nói tiếp:

- Có lẽ người nghĩ ta căn bản không nên đến, ta còn là vợ của y, nhưng con người đó ta thật sự đã quá tầm lợm, cho nên...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Cho nên người hy vọng ta có thể đánh bại y?

Trác phu nhân đáp:

- Không sai, ta đích xác hy vọng người có thể đánh bại y, bao nhiêu năm qua, người là người duy nhất có cơ hội có thể đánh bại y, sau khi người đánh bại y, sinh hoạt của ta mới cải biến được.

Trác phu nhân nói tiếp:

- Tất cả.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thậm chí cả làm vợ y cũng không ngoại lệ?

Trác phu nhân đáp:

- Đúng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên cười lạnh:

- Người đã không là một người vợ hiền, y cũng bắt tất phải mạo hiểm như vậy.

Trác phu nhân thốt:

- Nhưng y phải chứng minh y mạnh hơn người.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Chứng minh cho ai xem? Ở đây còn có vị chúa tể nào điều khiển mệnh vận của y? Có phải y phải làm như vậy, cũng bởi vì không có đất lựa chọn?

Trác phu nhân đột nhiên quay đầu, ngưng thị nhìn hắn, ánh mắt mỹ lệ tràn đầy vẻ kinh ngạc, qua một hồi lâu, mới thở dài:

- Người sao lại có ý nghĩ đó?

Phó Hồng Tuyết hỏi ngược:

- Người nếu là ta, người có nghĩ như vậy không?

Trác phu nhân thốt:

- Ta ít nhất ra không thể loạn tưởng như người, ta một mực chỉ nghĩ tới chuyện có thể đánh bại y.

Nàng từ từ bước qua, eo mềm mại, sóng mắt như mặt nước hồ thu:

- Ta tuy không thể coi là một người vợ hiền, lại là một nữ nhân rất tốt, người cũng nên thấy.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta không thấy.

Trác phu nhân thở dài:

- Hiện tại người nên nhìn lại.

Câu nói vừa dứt, tơ bào trên người nàng đã rơi xuống.

Hô hấp của Phó Hồng Tuyết đình đốn, hắn không thể không thừa nhận thân thể nàng đích xác hoàn mỹ vô cùng. Một nữ nhân cao quý, đột nhiên lỏa thể trước mặt mình, thứ dụ hoặc đó càng làm cho người ta khó lòng kháng cự.

Nàng đứng lặng ở đầu giường, nhìn hắn:

- Chỉ cần người có thể chiến thắng, tất cả đều thuộc về người, nhưng hiện tại còn chưa được.

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết đã ửng hồng. Hắn biết trên thân thể mình đã có biến hóa, hắn biết hắn nhất định cũng đã có chú ý.

Hoàng hôn mỹ lệ, trong phòng an tĩnh, ngập tràn hương thơm ưu nhã bay ra từ trên người nàng.

Hắn vẫn còn là nam nhân.

Nàng lại đã mặc áo, dịu dàng bước đi, ra khỏi cửa, đột nhiên quay đầu cười một tiếng:

- Hiện tại ta còn chưa là của người, nhưng nếu người cần, ta có thể sai người bồi tiếp chàng.

Song thủ Phó Hồng Tuyết nắm chặt lại, đột nhiên hỏi:

- Trác Ngọc Trinh có ở đây không?

Trác phu nhân gật gật đầu.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Gọi nàng đến đây, đến ngay lập tức.

Trác phu nhân giật mình nhìn hẳn, chừng như cả trong mộng cũng tưởng không được hẳn lại đề xuất yêu cầu đó.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Người đã có nói qua, chỉ cần ta muốn cái gì, bọn người đều có thể lo cho ta chu đáo.

Trác phu nhân lại cười, trong tiếng cười dâng lên ý tứ quý bí không tả được:

- Người vì sao nhất định phải chọn ả? Người vì sao không chọn Minh Nguyệt Tâm?

Thân hình Phó Hồng Tuyết đột nhiên cứng đờ.

Trác phu nhân thản nhiên hỏi:

- Người nghĩ không ra nàng còn chưa chết?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta...

Trác phu nhân nói tiếp:

- ả cũng ở đây, có muốn ta dẫn ả tới không?

Nàng đột nhiên trầm mặt, lạnh lùng thốt:

- Ta biết người không muốn, người người muốn là Trác Ngọc Trinh, người luôn luôn thích thứ nữ nhân dê tiện độc ác như ả.

“Bình” một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại. Lúc nàng quỳ quả bước đi, đã không còn quay đầu trở lại.

Nàng vì sao lại đột nhiên biến thành xung động phẫn nộ như vậy? Chỉ vì Phó Hồng Tuyết muốn tìm Trác Ngọc Trinh?

Nữ nhân giáo hoạt lãnh tĩnh, thông thường không giận dữ như vậy.

Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ. Người khác vì trận chiến này mà trả một cái giá rất cao, hẳn nếu vì nữ nhân mà phiền não, có phải là quá ngu xuẩn?

Nhưng hẳn vẫn không thể không nghĩ tới Minh Nguyệt Tâm. Nàng nếu quả thật còn chưa chết, lọt vào trong tay đám người đó, tao ngộ có lẽ so với chết còn bi thảm hơn.

Một mình hẳn, hẳn làm sao mới có thể vạch trần hết mọi bí mật, mới có thể gặp lại Minh Nguyệt Tâm? Nghĩ đến đó, hẳn mới phát hiện mình đã lâu không nghĩ đến nàng.

Đang tự hỏi mình trong căn phòng tối tăm, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa.

- Ai?

- Là Trác cô nương, Trác Ngọc Trinh cô nương.

Hai a đầu dẫn Trác Ngọc Trinh tiến vào.

Nàng ăn mặc rất đẹp, trên đầu tóc đen nhánh cắm đầy châu ngọc, áo dài đỏ tươi là đà trên sàn, nhìn không khác gì mỹ nhân Vương Chiêu Quân phụng chỉ cống Hồ.

Hiện tại nàng đương nhiên đã không cần phải làm ra bộ dạng đáng thương khổ sở, nàng lạnh lùng nhìn Phó Hồng Tuyết, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình gì.

Đám a hoàn đặt lồng đèn xuống, cười cười lẳng lặng bước ra.

Trác Ngọc Trinh đột nhiên lạnh lùng hỏi:

- Người gọi ta đến?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tìm ta để báo thù?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta tìm người, chỉ vì ta vốn đã có nhiều chuyện muốn hỏi người.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Hiện tại thì sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hiện tại ta đã không muốn hỏi, cho nên người có thể đi rồi.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Người không muốn báo thù?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có nghĩ qua.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Người cũng không muốn ta lên giường?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng. Hãn tịnh không trách nàng, nàng nói như vậy, cũng tịnh không làm người ta kinh ngạc.

Một nữ nhân như nàng, nếu biết mình không thể dùng hành động để làm tổn thương người khác nữa, luôn luôn dùng lời nói tàn nhẫn để tấn công người ta. Nàng làm tổn thương người ta, có lẽ chỉ bất quá vì muốn tự bảo vệ mình.

Hãn tịnh không trách nàng, chỉ đột nhiên có cảm giác rất mệt mỏi, chỉ hy vọng nàng mau đi ra. Hãn đột nhiên phát hiện những chuyện khác đều không quan trọng, chỉ có trận chiến sáng ngày mai mới là quan trọng nhất. Hãn nhất định phải đánh bại con người tới giờ phút này còn không ngừng bạt kiếm đó, chỉ có chiến thắng con người đó, hãn mới có thể vạch trần hết mọi bí mật, mới có thể gặp lại Minh Nguyệt Tâm.

Nhưng Trác Ngọc Trinh vẫn còn đứng đó, nhìn hãn chăm chăm, trong mắt dâng đầy nỗi bi ai và oán hận, đột nhiên hỏi:

- Người căn bản vốn không để ta trong tâm, hà tất nhất định muốn ta đến?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cho dù ta không nên gọi người đến, hiện tại người có thể đi ra như trước được rồi.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Không như trước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không như trước?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Không như trước, không còn như trước...

Nàng chùng như căn bản không nghe Phó Hồng Tuyết hỏi cái gì, miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đó, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần, nước mắt đột nhiên lăn dài trên má.

Người nàng cũng ngã quy.

Áo dài đỏ tươi hở ra, để lộ màu máu đỏ tươi.

Là máu thật. Máu tươi đã nhuộm đỏ thân thể lỏa lồ của nàng. Toàn thân nàng trên dưới cơ hồ đều không còn nơi nào da thịt còn hoàn chỉnh.

Người Phó Hồng Tuyết đứng lên, tâm lại đã trầm hạ.

Trác Ngọc Trinh nghiêng răng:

- Hiện tại người nên tự hiểu, tại sao không còn như trước...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bởi vì ta muốn người đến, ả hành hạ người ra bộ dạng này?

Trác Ngọc Trinh cười:

- Kỳ thật người nên biết rồi, ả tuy không để người đụng đến ả, nhưng ả cũng không chịu để người đụng đến nữ nhân khác, bởi vì...

Tiếng cười của nàng còn bi thảm hơn so với tiếng khóc, nàng còn muốn nói nữa, nhưng cả một chữ cũng đều vô phương nói tiếp.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao? Vì sao?

Trác Ngọc Trinh lại cười. Mắt đã trợn trắng. Một mùi thuốc nồng nặc tản ra từ trong áo dài. Nàng chết tịnh không thống khổ, bởi toàn thân trên dưới của nàng đều bị dưng vật của Trác phu nhân kèm chế.

* * * * *

Nghe nói ở miền Thiên Trúc xa xôi, vùng đất phì nhiêu bờ Nê La Hà, có sinh trưởng một loại hoa vừa kỳ dị vừa mỹ lệ, gọi là “anh túc”, không những có thể làm chất ma túy cho nhục thể, cũng có thể làm chất ma túy cho linh hồn.

Làm sao mà không có những nữ nhân giống như loại hoa đó, dòng máu tuần hoàn trong thân thể cao quý ưu nhã, so với tinh hoa anh túc còn độc hơn.

Trác phu nhân là loại đó.

Nàng cùng Phó Hồng Tuyết gặp nhau còn chưa tới nửa ngày, vì sao lại có thứ đồ tạt cuồng điên như vậy?

Người không yêu, làm sao ghen tuông như vậy? Người tương kiến mới chỉ nửa ngày, làm sao yêu được?

Phó Hồng Tuyết từ từ đứng dậy, chậm chậm đi qua, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Nếu quả cửa đã khóa từ bên ngoài, nếu quả cửa bị chặn lại, hẳn cũng không ngạc nhiên. Trong tâm hẳn đã có chuẩn bị. Vô luận dưới tình huống nào, chuyện gì, hẳn đều đã có chuẩn bị chào đón.

Nghĩ không ra hẳn nhẹ nhàng đẩy đã mở được cửa. Bên ngoài cửa không có người, con đường dài thoai thoải cũng không có người, chỉ có tiếng bập kiểm đơn điệu ngắn gọn còn vang vọng không ngừng.

Hắn lần theo phương hướng tiếng động truyền đến mà đi, con đường dài khúc chiết, khoảng cách giữa những gian nhà rất xa, cũng không biết đi qua bao nhiêu lối rẽ, hẳn mới thấy một cánh cửa. Trong cửa tĩnh lặng, không có tiếng người, cũng không có tiếng bập kiểm.

Hắn đẩy cửa bước vào. Hẳn lại đã quay về căn phòng mà hồi nãy hẳn đi ra, Trác Ngọc Trinh gục trong vũng máu đã không còn thấy.

Trong phòng vẫn u tĩnh, tuy thiếu người, lại có nhiều đồ ăn.

Hiện tại chính là giờ ăn. Sáu món đồ ăn tinh trí, còn nóng hổi, còn có một tô bánh bao, một tô cháo, rượu Khai Phong còn chưa khai.

Hiện tại hẳn thật sự rất cần uống một chút rượu, nhưng hẳn lại đi ra ngoài.

Con đường vẫn như trước, tĩnh mịch như trước, bước đi của hẳn đã không còn như trước. Hẳn vốn đi rất chậm, hiện tại đi rất nhanh, vốn đi về bên phải, hiện tại đi về bên trái.

Lại không biết đã đi qua bao nhiêu khúc rẽ, hẳn lại thấy một cánh cửa, trong cửa tĩnh mịch không có tiếng động. Cánh cửa đó, hình thức điêu khắc hoàn toàn một cách, chỉ bất quá lúc hẳn đi ra, tịnh không có đóng cửa, cánh cửa đó lại đã đóng kín.

Hắn đẩy cửa tiến vào, hẳn đã tự nhắc mình ba lần, nhất định phải nhẫn nại, nhất định phải tỉnh táo. Nhưng khi hẳn tiến qua cánh cửa đó, vẫn không tránh khỏi không thoải mái, bởi vì hẳn vừa vào lại thấy những món

đồ ăn mà hồi nãy hăn thấy trước khi đi ra, vẫn còn nóng, so với hồi nãy còn nóng hơn.

Bên dưới hồ rượu lại có dán một mảnh giấy, nét chữ rất xinh đẹp, hiển nhiên là nét chữ của nữ nhân.

“Minh nguyện vốn vô tâm, hà tất phải đi tìm nguyệt?”

Ăn no có thể ngủ kỹ, cũng nên ăn uống một mình.

Phó Hồng Tuyết nhất định phải miễn cưỡng ngồi xuống, bởi vì hăn đã phát hiện, vô luận đi cách nào, kết quả đều như nhau, hăn quay về tới nơi, là vẫn thấy đồ ăn xem ra vĩnh viễn đều không nguội lạnh.

Phó Hồng Tuyết cũng muốn miễn cưỡng ăn một chút, nhưng đợi đến lúc hăn cầm đũa lên, mới phát hiện có điểm không giống; hồi nãy sáu món đồ ăn hăn thấy trên bàn, kỳ trung có cá chiên bột, còn có sườn ram chua ngọt, tuy hăn chỉ nhìn qua một lần, nhưng hăn nhớ rất rõ, hăn đối với mùi dấm chua rất đặc biệt mẫn cảm, nhưng hiện tại sáu món đồ ăn này lại toàn là món khác, cả tô cháo cũng biến thành một tô cơm.

Hăn chung quy phát hiện nơi đây tịnh không phải là căn phòng mà hăn đi ra hồi nãy. Mỗi căn phòng ở đây, không những cửa giống hệt, bàn ghế trang trí bên trong cũng hoàn toàn một dạng, cả sáng tối hăn cũng đều không phân biệt được, hăn nguyên lai ở trong căn phòng này? Hay là căn phòng hồi nãy?

Khăn trải giường nhàu nhả, hiển nhiên đã có người nằm lên. Người nằm trên cái giường này, là hăn hay là người khác?

Nếu không phải là hăn, thì là ai?

Địa phương kỳ quái thần bí này, là do ai làm chủ?

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thần Bí Lão Nhân

Sau phòng ngủ còn có một gian phòng nhỏ, ẩn ước có tiếng nước chảy văng vẳng.

Hắn nhịn không được, bước tới, cửa không cài then, hắn chỉ nhìn một cái, nhiệt huyết toàn thân cơ hồ toàn bộ đều trào lên đến đỉnh đầu.

Căn phòng nhỏ đằng sau phòng ngủ không ngờ là một hồ tắm rất hoa lệ, hơi nóng trong hồ nóng đấng đấng, bốn bên lan can khắc hoa khảm ngọc, trên lan can còn giắt một bạch bố trường bào dài thượt.

Một người đứng quay lưng về phía hắn trong hồ tắm, da trắng như tuyết, mịn màng như tơ, eo thon thả, mông tròn căng, đôi chân dài thẳng thớm, nhìn giống như một pho tượng bạch ngọc.

Phó Hồng Tuyết nhìn không thấy mặt nàng, chỉ thấy bao nhiêu tóc tai trên đầu nàng đều đã cạo hết, trên đầu còn có vết thẹo hương thụ giới.

Người đang tắm đó không ngờ là một ni cô.

Phó Hồng Tuyết tịnh không phải là chưa thấy qua nữ nhân, cũng không phải là chưa thấy qua nữ nhân lỏa thể, nhưng một ni cô lỏa thể, hoàn toàn là một chuyện khác.

Thân thể ni cô đó mỹ miều, tuy làm cho hắn mắt nhìn tâm động, nhưng tuyệt không dám nhìn lần thứ hai.

Hắn lập tức chạy ra, qua một hồi rất lâu, hơi thở mới dần dần hồi phục lại như thường.

Trong tâm hắn lập tức có một ý nghĩ kỳ quái:

- Ni cô đó có phải là Minh Nguyệt Tâm?

Trải qua bao nhiêu đả kích, Minh Nguyệt Tâm rất có thể đã xuất gia làm ni cô, nhưng hắn lại không có dũng khí để quay trở lại chứng thật.

Đến lúc đó, hắn lại thấy một cánh cửa, cánh cửa gỗ điêu khắc hoa lá cũng một dạng, phảng phất cũng không cài then.

Căn phòng này có phải là căn phòng mà hắn nguyên lai trú ngụ? Hắn hoàn toàn vô phương xác định.

Trong phòng có thể là Minh Nguyệt Tâm, cũng có thể là Trác phu nhân tâm như độc xà.

Một khi đã đến, hắn đương nhiên phải đi vào nhìn coi. Hắn trước hết gõ cửa, không có ai trả lời, nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong quả nhiên cũng có đồ ăn, đã đến giờ ăn, vô luận là dạng người nào cũng đều phải ăn.

Một mùi thơm tho tho bốc lên, trong sáu món đồ ăn trên bàn, quả nhiên có cá chiên bột, sườn ram chua ngọt.

Hắn lại đi ra, đi qua vô số vòng rẽ, hắn đã về đến chỗ hắn xuất phát hồi nãy, hắn thở phào một hơi, đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào, đột nhiên “bình” một tiếng, cửa đóng âm lại.

Thanh âm nữ nhân lạnh như băng từ trong cửa phát ra:

- Ai núp bên ngoài? Mau đi đi.

Phó Hồng Tuyết giật mình muốn nhảy dựng.

Hắn nghe thanh âm đó, đó chính là thanh âm của Minh Nguyệt Tâm, hắn nhin không được, hỏi:

- Minh Nguyệt Tâm, là nàng?

Qua nửa canh giờ, hắn lại báo tên mình, hắn nghĩ Minh Nguyệt Tâm nhất định sẽ mở cửa.

Ai biết được nàng lại lạnh lùng thốt:

- Ta không nhận ra người, người mau đi đi.

Nàng có phải có nỗi khổ bất đắc dĩ gì không? Có phải bị người canh chừng, không dám nhận hắn?

Phó Hồng Tuyết đột nhiên dụng lực xô cửa. Cánh cửa gỗ coi vậy mà rất yếu, xô một cái đã mở toang.

Hắn xông vào, một người ngồi trên giường lạnh lùng nhìn hắn, lại không phải là Minh Nguyệt Tâm, là Trác phu nhân.

Nàng xem ra cũng giống như vừa ra khỏi hồ tắm, trên thân thể lỏa lồ đã khoác một tấm lụa tơ mềm mại, lụa lấp lánh, làm cho người nàng càng mê

hồn hơn. Phó Hồng Tuyết ngẩn người.

Trác phu nhân lạnh lùng thốt:

- Người không nên xông vào đây. Người nên biết ta hiện tại là vợ người khác.

Thanh âm của nàng mừng rỡ quả nhiên tương tự Minh Nguyệt Tâm. Phó Hồng Tuyết nhìn thẳng nàng, phảng phất muốn nhìn ra bí mật gì đó trên mặt nàng.

Trác phu nhân hỏi:

- Ta đã đem Trác Ngọc Trinh đến cho người, người vì sao còn đến đây tìm ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì người là người ta muốn tìm, người là Minh Nguyệt Tâm.

Trong phòng không có tiếng động, trên mặt Trác phu nhân không có biểu tình, giống như mang mặt nạ.

Có lẽ đây là diện mạo thật của nàng, cũng có lẽ không phải, nhưng những chuyện đó không quan trọng, chỉ cần hẳn biết nàng là Minh Nguyệt Tâm, điểm đó mới là quan trọng nhất.

Nàng ngồi bất động, cũng không biết qua bao lâu, chung quy thờ dài một hơi:

- Người lầm rồi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Trác phu nhân điềm đạm thốt:

- Trên thế gian căn bản không có một người giống như Minh Nguyệt Tâm, minh nguyệt vốn vô tâm.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Minh nguyệt có tâm, vốn cũng giống như tường vi không có gai, chỉ có trong thần thoại và truyền thuyết mới xuất hiện.

Trác phu nhân thốt:

- Có lẽ người trước đây quả thật đã thấy qua Minh Nguyệt Tâm ở nơi khác, nhưng người đó cũng giống như Thúy Bình lúc trước, đã không còn tồn tại.

Tình xưa khó quên vĩnh viễn gây thống khổ, cũng có lẽ bởi vì nàng biết hẳn vĩnh viễn không dám đối diện gương mặt đó nữa, cho nên mới làm ra bộ dạng này, để hẳn vĩnh viễn cũng không nhìn ra sự nguy trang của nàng.

Đến lúc có ánh mặt trời ác độc, nàng thậm chí còn có thể mang tấm mặt nạ luôn luôn cười tươi đó. Sau đó nàng lại chột thất tung, Minh Nguyệt Tâm cũng vĩnh viễn biến mất, giống như từ đó đến giờ đều không tồn tại.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ trách người làm sai một chuyện, người không nên giết Trác Ngọc Trinh.

... Người không yêu, làm sao có đổ tội? Người tương kiến chỉ nửa ngày, làm sao có yêu?

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết, đã ửng hồng kỳ dị:

- Người giết ả, chỉ vì người hận ta.

Trên mặt nàng, trong mắt đột nhiên dâng đầy vẻ oán hận.

... Người không yêu, làm sao có hận?

- Minh Nguyệt Tâm vì người mà chết, người lại không nhắc đến nàng, Trác Ngọc Trinh hại người như vậy, người ngược lại luôn luôn lo lắng cho ả.

Những câu nói đó không nói ra, cũng bất tất phải nói.

Nàng đột nhiên hét lớn:

- Không sai, ta hận người, cho nên ta hy vọng người chết.

Nàng quay mình đi ra phía sau căn phòng, chỉ nghe “bóc” một tiếng, giống như có người nhảy vào hồ tắm. Nhưng đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết tiến vào nhìn, trong hồ tắm lại không có người, trong phòng cũng không có người.

* * * * *

Tiếng bập kiếm đơn điệu ngắn gọn còn vang lên, phảng phất ngay bên ngoài cửa sổ, nhưng kéo màn, mở cửa sổ, bên ngoài lại chỉ là một vách đá, chỉ có nhiều lỗ thông khí nhỏ. Nhìn những lỗ thông khí nhỏ đó, bên ngoài chỉ là một màn hắc ám, cũng không biết là nơi nào.

Nàng đã đi đâu? Trong căn phòng nhỏ đó không còn nghi ngờ gì nữa còn có thông lộ bí mật, Phó Hồng Tuyết lại đã không còn muốn đi tìm nữa, hẳn

đã tìm ra người hãn muốn tìm, cũng biết vì sao nàng phải giết Trác Ngọc Trinh.

Hiện tại chuyện hãn có thể làm là đợi chờ, đợi chờ trận chiến ngày mai. Đợi ở đây tuy cũng vậy, nhưng hãn lại không chịu lưu lại ở đây, đẩy cửa bước ra, trên đường tiếng bặt kiếm nghe phảng phất càng gần hơn.

Hãn biết mình tuyệt đối không có phương pháp an tâm nghỉ ngơi, Trác phu nhân cũng tuyệt đối không để hãn yên. Nàng nhất định nghĩ ra cách quấy rối hãn, để hãn lo lắng khẩn trương, tâm thần bất định.

Khi một nữ nhân muốn hận một nam nhân, lúc nào cũng đều có thể tìm ra trăm ngàn lý do. Trong chuyện này tuy còn có rất nhiều chỗ vô phương giải thích, hãn lại đã không chịu suy nghĩ nữa, chỉ cần có thể đánh bại Công tử Vũ, tất cả mọi nghi vấn đều lập tức được giải đáp, hiện tại hãn hà tất phải nghĩ cho lắm?

Nếu bại dưới tay Công tử Vũ, những chuyện đó lại càng bất tất phải quan tâm, vô luận đối với vấn đề nào mà nói, cái chết đều là một thứ giải đáp tốt nhất!

Ngay lúc đó, hãn lại tìm ra một phiến cửa, thanh âm bặt kiếm đằng sau cánh cửa đó.

Lần này hãn tin chắc, thanh âm bặt kiếm đích xác từ đằng sau cánh cửa đó phát ra.

Hãn giơ tay đẩy cửa, ngón tay vừa đụng vào cửa, đã phát hiện cánh cửa đó không ngờ là cánh cửa làm bằng sắt.

Đẩy lên đẩy xuống, hãn đẩy không mở, cũng xô không mở, gõ cửa càng không có ai hồi đáp. Đến lúc hãn chuẩn bị bỏ cuộc, hãn đột nhiên phát hiện vòng đồng trên cửa đặc biệt sáng nhoáng, hiển nhiên thường có tay người nắm giữ.

Vòng đồng tịnh không phải là ngực nữ nhân, cũng không phải là đồ chơi. Nếu không có nguyên nhân đặc biệt, có ai lại xoa nắm một cái vòng đồng?

Hãn lập tức mày mò nguyên nhân đó, hãn kéo vòng đồng hết qua trái rồi qua phải, thí nghiệm mấy chục lần, đã phát hiện ra đáp án chính xác. Cánh cửa sắt lập tức mở ra.

Thanh âm bặt kiếm cũng lập tức đình chỉ.

Hắn bước vào căn phòng đó, tịnh không thấy người bạt kiếm, lại thấy một bảo tàng khổng lồ bình sinh hắn chưa từng thấy qua.

Trân châu, lục ngọc thủy phâm, miêu nhân nhân, còn có vô số các thức các dạng bảo thạch không biết tên, chất đồng đầy cả căn phòng.

Bảo thạch châu ngọc vô giá trong căn phòng đó còn hơn xa so với trong tưởng tượng của bất cứ một ai. Xem ra trong mắt của chủ nhân chúng, tịnh không phải là trân tích đáng giá, cho nên trong phòng cả một cái hộp cũng đều không thấy, mấy đồng trân bảo, giống như những đồng rác sáng chói, nằm loạn xạ bốn bề.

Góc phòng lại có một cái tủ sắt, trên cửa có một ổ khóa sắt cực lớn, bên trong giấu cái gì? Có phải còn trân quý hơn những thứ châu bảo này?

Muốn mở cái tủ sắt đó, trước hết phải mở ổ khóa sắt. Muốn mở ổ khóa, phải có chìa khóa.

Nhưng trên thế gian lại có hạng người không có chìa khóa cũng có thể mở khóa, hạng người đó tuy không ít, cũng không nhiều. Hà huống ổ khóa đó chế tạo cực kỳ tinh xảo, người không dùng chìa khóa có thể mở nó, trong thiên hạ tuyệt không có quá ba người. Bởi vì hắn chỉ biết ba vị diệu thủ thần thủ thành danh nhất trong đương kim thiên hạ, lại không biết rằng, trên thế gian còn có người thứ tư.

Phó Hồng Tuyết là người thứ tư.

Hắn rất mau chóng mở được ổ khóa đó, trong tủ chỉ có một thanh kiếm, một quyển sổ.

Một thanh kiếm đỏ tươi, đỏ như máu.

Tròng mắt Phó Hồng Tuyết co thắt, hắn đương nhiên nhận ra đó là Tường Vi kiếm của Yến Nam Phi.

“Kiếm tại nhân tại, kiếm hủy nhân vong”, kiếm của gã còn ở đây, người gã ở đâu?

Quyển sổ cũ kỹ bạc màu, hiển nhiên thường có người lật qua, đó vốn chỉ là một quyển sổ cũ kỹ, sao lại cất kỹ như đồ trân quý?

Hắn lật đại một trang, liền phát hiện ra câu trả lời. Trên trang có viết:

Thành Thịnh Đại Tiêu Cục tổng tiêu đầu Vương Phong, ngày mười tám tháng hai lúc gặp mặt, phụng hiến thiếu sót, Công tử Vũ không vui.

Ngày mười chín tháng ba, Vương Phong té ngựa chết.

Nam cung thế gia nhị công tử Nam Cung Ngao, gặp mặt ngày mười chín tháng hai, vô lễ mạo phạm, ngôn ngữ bất kính.

Đêm mười chín tháng hai, Nam Cung Ngao uống rượu trúng gió chết.

Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao truyền nhân Bành Quý, gặp mặt ngày hai mươi mốt tháng hai, hành sự bất lực, tiết lộ cơ mật.

Ngày hai mươi hai tháng hai, Bành Quý tự tử sau vườn.

Vừa nhìn thấy những dòng chữ đó, tay của Phó Hồng Tuyết đã lạnh như băng.

Trước mặt Công tử Vũ, vô luận làm sai chuyện gì, kết quả đều như nhau. Chết. Chỉ có chết mới có thể căn bản giải quyết một chuyện.

Công tử Vũ tuyệt không để ai có cơ hội tái phạm lần thứ hai, càng không dung ai báo thù. Quyền sở đó tượng trưng quyền lực của y, một thứ quyền lực hoàn toàn làm chủ sinh sát của người ta. Thứ quyền lực đó đương nhiên càng có thể làm cho người ta động tâm hơn xa những châu bảo tài phú.

... Chỉ cần người có thể chiến thắng, tất cả đều thuộc về người, bao gồm tất cả tài phú, vinh quang, và quyền lực.

Từ xưa đến nay, bọn anh hùng hào kiệt, gian khổ bách chiến, xương chất như núi, huyết chảy như sông, là vì cái gì?

Thứ dụ hoặc đó có ai có thể kháng cự?

Phó Hồng Tuyết thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, đột nhiên thấy một đôi mắt trong tủ đang nhìn mình.

Trong tủ sắt vốn chỉ có một quyển sổ và một thanh kiếm, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một đôi mắt còn sắc bén hơn cả kiếm đao.

Cái tủ sắt rộng bốn thước đột nhiên biến thành vừa tối vừa sâu, sâu nhìn không thấy đáy, đôi mắt đó từ chỗ tối tăm nhất nhìn hẳn.

Phó Hồng Tuyết không khỏi giật mình thoái lui hai bước, trong tay đã xuất mồ hôi lạnh. Hẳn đương nhiên biết mặt bên kia của tủ sắt đó cũng có cửa, bên ngoài cửa cũng có người.

Hiện tại bên cửa đó đã mở ra, người đó đột nhiên xuất hiện.

Nhưng đột nhiên thấy trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt như vậy, hẳn không tránh khỏi giật mình.

Sau đó hần lập tức thấy một khuôn mặt đầy nếp nhăn, râu tóc đều đã bạc trắng, là một lão nhân đã kinh lịch phong sương, nhưng đôi mắt của lão lại còn rất trẻ, ngập tràn sức sống và trí tuệ vô hạn.

Lão nhân mỉm cười, thốt:

- Ta biết ngươi có dạ nhân, ngươi nhất định đã nhìn ra ta là lão nhân.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Lão nhân thốt:

- Đây là lần thứ nhất ngươi nhìn thấy ta, cũng là lần thứ nhất ta tận mắt gặp ngươi, ta chỉ hy vọng không phải lần cuối cùng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ông cũng hy vọng ta đánh bại Công tử Vũ?

Lão nhân đáp:

- Ta ít ra không muốn ngươi chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta sống đối với ông có lợi gì?

Lão nhân đáp:

- Không có lợi, ta chỉ hy vọng trận chiến đó có thể công bình chân chính.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ?

Lão nhân nói:

- Chỉ có cái mạnh chân chính đắ thẳng, trận chiến đó mới tính là công bình.

Nụ cười của lão biến mất, khuôn mặt già nua lập tức biến thành trang nghiêm oai phong, chỉ có người quen nắm quyền lực trong tay, mới có thứ biểu tình đó. Lão từ từ nói tiếp:

- Ủng hộ cái mạnh vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chỉ có cái mạnh chân chính mới xứng đáng giành được tất cả.

Phó Hồng Tuyết thất kinh nhìn nét cải biến của lão, nhin không được, hỏi:

- Ông thấy ta mạnh hơn so với y?

Lão nhân đáp:

- Ít ra người là người duy nhất có thể đánh bại y, nhưng người hiện tại quá khẩn trương, quá mệt mỏi.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Hắn vốn một mực muốn bảo trì sự trấn định và bình tĩnh, nhưng lại không làm được.

Lão nhân thốt:

- Hiện tại khoảng thời gian từ bây giờ cho đến lúc bọn người quyết đấu còn tám canh giờ, người nếu không thể nghỉ ngơi thoải mái hoàn toàn, tới sáng ngày mai, thì thể của người nhất định sẽ lạnh như băng.

Lão không để Phó Hồng Tuyết mở miệng, lại nói tiếp:

- Đi ra khỏi đây, quẹo về bên phải ba lần, bên trái có một gian phòng, trên giường có một nữ nhân đang chờ người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Lão nhân đáp:

- Người không nên hỏi nàng là ai, cũng bắt tất phải biết vì sao nàng đợi người.

Thanh âm của lão biến thành vừa sắc bén vừa lãnh khốc:

- Nam nhân như người, vốn nên coi nữ nhân trong thiên hạ như một công cụ.

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Công cụ?

Lão nhân đáp:

- Nàng là công cụ duy nhất có thể giúp người thoải mái.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc.

Lão nhân thốt:

- Người nếu không chịu làm như vậy, sau khi ra khỏi cửa, quẹo trái ba lần, cũng có thể tìm ra một căn phòng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trong căn phòng đó có gì?

Lão nhân đáp:

- Quan tài.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao:

- Ông là ai? Bằng vào cái gì mà ra lệnh cho ta?

Lão nhân mỉm cười, nụ cười vừa thần bí, vừa quý dị.

Lúc nụ cười đó xuất hiện, khuôn mặt của lão đã tan biến trong bóng tối, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Phó Hồng Tuyết đi qua hai đồng châu bảo, không quay đầu, ra khỏi cửa, xem ra những châu bảo vô giá đó trong mắt hắn, chỉ bất quá là những đồng rác tanh tưởi.

Hắn vừa ra khỏi cửa, lập tức quẹo về phía trái, quẹo trái ba lần, quả nhiên thấy một cánh cửa.

Giữa căn phòng trống không, chỉ có một cỗ quan tài. Quan tài làm bằng gỗ cực tốt, kích cỡ dài ngắn xem chừng rất vừa vặn thân thể Phó Hồng Tuyết, trên nắp quan tài có giắt một bộ đồ đen, kích cỡ đương nhiên cũng hoàn toàn phù hợp với thân người hắn.

Những thứ đó vốn đặc biệt chuẩn bị cho hắn, mỗi một điểm đều rất chu đáo. Bọn chúng vốn không phải là lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng đến, khi hắn chết, trên quyển sổ cũ kỹ bạc màu đó nhất định có thêm vài hàng mới.

Phó Hồng Tuyết, ngày x tháng x gặp mặt, khẩn trương mệt mỏi, tự đại ngu xuẩn, Công tử Vũ cực kỳ vui mừng.

Ngày x tháng x, Phó Hồng Tuyết chết dưới kiếm Công tử Vũ.

Những hàng đó hắn đương nhiên không thấy được, chỉ có thể thấy trong tâm người ta nhất định khoái trá vui mừng.

Quan tài lạnh như băng, cứng như đá, màu sơn mới lấp loáng trong bóng tối.

Hắn đột nhiên quay mình đi ra, trước hết quay trở lại căn phòng chứa bảo tàng, bên trong lại vang vọng tiếng bạt kiếm đơn điệu ngắn gọn.

Hắn lại không dừng chân, lại quẹo phải ba lần, xô cánh cửa bên trái.

Bên trong cửa một màn hắc ám, không thấy gì, lại có thể thoáng ngửi được một mùi u hương.

Hắn đi vào, bước tới giường. Hắn biết giường đặt ở đâu, hắn đã có thể nghe tiếng tim mình đập thành thịch.

Trên giường quả thật có người sao? Là ai?

Hắn không muốn coi một người là công cụ, nhưng hắn cũng biết lời nói của lão nhân là sự thật. Một người nếu muốn gạt bỏ khẩn trương để thoải mái, đó đích xác là biện pháp hữu hiệu.

Trong phòng rất yên tĩnh. Hắn chung quy nghe thấy tiếng hô hấp của một người, tiếng hô hấp nhẹ nhàng đều đều, giống như ngọn gió vi vu quyện qua thảo nguyên ngày xuân.

Hắn nhin không được, hỏi dò:

- Nàng là ai? Vì sao phải đợi ta?

Không có tiếng trả lời.

Hắn chỉ còn nước nằm xuống cái giường ấm áp mềm mại, hắn giang tay ra, chạm vào một thân thể càng ấm áp mềm mại, mịn màng như tơ lụa.

Nàng đã hoàn toàn lỏa thể. Ngón tay hắn chạm nhẹ vào phần bụng dưới mịn màng của nàng, tiếng hô hấp lập tức biến thành nhanh gấp.

Hắn lại hỏi:

- Nàng có biết ta là ai không?

Vẫn không có tiếng trả lời, lại chỉ có một bàn tay, bấu lấy hắn.

Đã rất lâu không có sinh hoạt tình dục, đã làm cho hắn biến thành mẫn cảm xung động, hắn vẫn còn là một nam nhân tráng niên, thân thể hắn đã có biến hóa.

Tiếng thở gấp biến thành tiếng rên rỉ tiêu hồn, dịu dàng dẫn dắt hắn. Hắn đột nhiên đã trầm mình vào một thứ hoan lạc ấm áp thâm thúy.

Thân người nàng giống như thảo nguyên ngọt ngào tươi đẹp giữa ngày xuân, không những nhận nhiều, mà cho cũng nhiều.

Ăn ước trong cơn si mê, hắn phảng phất nhớ lại lần đầu tiên hắn tiếp thụ thứ hoan lạc này, tình huống cũng đồng dạng, cũng trong bóng tối, nữ nhân đó cũng đồng dạng, thành thực lẫn khát khao. Nhưng cái gì nàng cho lại không phải là tình yêu, ngoài mặt là vì muốn để hắn biến thành một nam nhân, bởi vì đó chính là đêm hắn chuẩn bị phục thù.

Qua ngày thứ hai hắn tỉnh dậy, quả nhiên đã có cảm giác thỏa mãn sung túc chưa từng có, hơn nữa sinh lực lại càng mạnh mẽ.

Nhân sinh quả thật là chuyện kỳ diệu, có lúc “tiêu hao” lại có thể mang lại cho con người sức sống.

Thảo nguyên mát mịn đu đưa uốn động, mềm mại lắc lư.

Hắn giơ tay ra, đột nhiên phát hiện trên đầu của nữ nhân khóa thể đó có quấn một cái khăn lụa.

Vì sao? Có phải nàng không chịu để hắn vuốt ve mái tóc? Hay là vì nàng căn bản không có tóc?

Nghĩ đến sóng lưng mỹ miều trắng như tuyết trong hồ tắm, hắn không khỏi có thứ cảm giác phạm tội, nhưng thứ cảm giác tội ác đó lại càng kích thích hắn.

Cho nên hắn hoàn toàn chìm đắm trong một thứ hoan lạc nhục dục chưa từng có, hắn chung quy hoàn toàn thoải mái, giải thoát.

Hắn chung quy thỏa mãn.

* * * * *

Đã nhiều năm rồi hắn đều không ngủ được một giấc điềm mật như vậy, đến lúc tỉnh lại thì bên người đã không còn ai, bên gối còn lưu lại làn u hương, tất cả hoan lạc lại đã biến thành giấc mộng xuân không còn có thể truy tìm.

Trong nhà không ngờ có ánh sáng. Trên bàn có bày đồ ăn, trên lan can trong phòng nhỏ mặt sau, còn giặt trường bào trắng như tuyết.

Nữ nhân đó quả thật chính là...

Hắn tự cấm mình nghĩ tới nữa, trầm mình trong hồ nước ấm nửa canh giờ, ăn một ít đồ ăn, hắn lại có cảm giác thỏa mãn sung túc, tràn đầy sức sống, có cảm giác đã đủ sức lực để đối phó với bất cứ cái gì.

Ngay lúc đó, cửa đã mở.

Trác phu nhân đứng trước cửa, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt mỹ lệ dâng dề y vẻ thù hận, lạnh lùng hỏi:

- Người đã chuẩn bị chưa?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Trác phu nhân thốt:

- Tốt, người đi theo ta.

* * * * *

Thanh âm bật kiếm đã ngừng hẳn, con đường tĩnh mịch như mộ phần.

Trác phu nhân đi trước, eo mềm mại, phong thái uyển chuyển, hiển lộ vẻ cao quý mê hồn.

Nhưng lúc đó xem ra trong mắt Phó Hồng Tuyết, nàng chỉ bất quá là một nữ nhân bình phàm, hoàn toàn không có điểm gì khác với các nữ nhân khác trên thế gian. Bởi vì hẳn đã hoàn toàn lãnh tĩnh, lãnh như lưỡi đao, tĩnh như bàn thạch.

Hẳn phải lãnh tĩnh.

Công tử Vũ ở phía trước, đằng sau phiến cửa đợi hẳn, phiến cửa đó rất có thể là phiến cửa cuối cùng hẳn đi qua trong đời này.

Trác phu nhân đã dừng chân, quay lại nhìn hẳn, đột nhiên mỉm cười:

- Hiện tại người nếu muốn bỏ trốn, ta còn có thể chỉ điểm đường ra cho người.

Nụ cười của nàng cao quý ưu nhã, thanh âm ôn nhu đầm mật. Phó Hồng Tuyết lại đã không thèm nhìn, không thèm nghe, hẳn đẩy cửa, ưỡn ngực tiến vào, tư thế bước đi vẫn vững về tức cười.

Nhưng trên thế gian này đã không còn chuyện gì có thể làm cho hẳn dừng lại.

Trong tay hẳn đương nhiên còn nắm chặt cán đao của hẳn.

Tay trắng nhợt, đao đen sì!

Trong tay Công tử Vũ không có kiếm, kiếm nằm gần người hẳn trên thạch đài.

Kiếm đỏ tươi, đỏ như máu tươi.

Y dựa mình vào thạch đài, lặng lẽ đứng đợi Phó Hồng Tuyết bước tới, trên mặt vẫn mang cái mặt nạ đồng xanh đáng sợ, nhãn thần lãnh khốc, so với cái mặt nạ còn ngọt ngào hơn.

Phó Hồng Tuyết lại chừng như không nhìn thấy, không nhìn thấy con người đó, cũng không nhìn thấy thanh kiếm đó, hẳn đã đạt đến cảnh giới vật ngã lưỡng vong, ít ra đó là yêu cầu của hẳn đối với mình - vô sinh tử, vô thắng bại, vô nhân, đó không những là cảnh giới làm cho con người cao thâm nhất, cũng chính là cảnh giới tối cao trong võ công.

Chỉ có lúc trong tâm cảnh hoàn toàn không linh thanh triệt, mới có thể siêu việt vượt qua mọi đao pháp. Không những phải siêu việt vượt qua sự câu thúc của hình thức, mà còn phải siêu việt vượt qua giới hạn của tốc độ.

Hắn có thật sự có thể làm được một điểm đó không? Những bậc tông sư danh tiếng xưa nay, có ai có thể làm được một điểm đó?

Đuốc cháy sáng.

Mặt nạ đồng của Công tử Vũ, lấp lánh dưới ánh lửa, nhìn phảng phất cũng có sinh mệnh, biểu tình cũng có biến hóa.

Nhãn thần của y lại tuyệt đối lãnh tĩnh, đột nhiên hỏi:

- Người có chắc quyết định bỏ qua không?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bỏ qua cái gì?

Công tử Vũ đáp:

- Bỏ qua quyền lợi tuyển lựa người chứng kiến!

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, qua một hồi rất lâu, mới từ từ đáp:

- Ta chỉ muốn kiếm một người.

Công tử Vũ hỏi:

- Ai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một lão nhân trong tú sắt.

Ánh mắt của Công tử Vũ đột nhiên phát ra một thứ biến hóa kỳ quái, nhưng lại lập tức khôi phục vẻ lãnh tĩnh, hỏi:

- Người có biết người nói đến ai không?

Kỳ thật y đương nhiên biết, nhưng Phó Hồng Tuyết tịnh không tranh luận, lập tức đáp:

- Chuyện đó ta bỏ qua.

Công tử Vũ phảng phất thở phào, thốt:

- Nếu như vậy, xem chừng phải để ta tìm sáu người đến làm chứng.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Rất tốt.

Trác phu nhân hỏi:

- Người thứ nhất là ta, người không phản đối chưa?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Công tử Vũ thốt:

- Người thứ hai là Trần đại lão bản.

Bên ngoài cửa lập tức có người hô to:

- Mời Trần đại lão bản.

Người có thể có đủ tư cách chứng kiến trận chiến này, đương nhiên rất có thân phận, người có thứ tư cách đó tịnh không nhiều.

Nhưng vị Trần đại lão bản này xem ra lại là một người vừa bình phàm vừa dung tục, trên khuôn mặt phì nộn tuy mang một nụ cười rất hòa khí, lại không giấu được sự sợ sệt trong tâm.

Công tử Vũ thốt:

- Người đương nhiên nhận ra Trần đại lão bản này.

Y nói tiếp:

- Trần đại lão bản đó cũng nhận ra người.

Trần đại lão bản lập tức cười bồi:

- Tôi nhận ra, một năm trước bọn tôi đã có gặp qua ở Phượng Hoàng tập.

Tử trấn hoang lương, chiêu bài cũ kỹ lắc lư trong gió. Rượu cất lâu năm.

Trần gia lão điếm.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên nhận ra con người đó, nhưng hẳn lại xem chừng hoàn toàn không thấy.

Công tử Vũ không không để ý, lại điềm đàm hỏi Trần đại lão bản:

- Bọn người có rất quen thuộc không?

Trần đại lão bản đáp:

- Không thể cho là rất quen thuộc, trước sau chỉ gặp mặt có một lần.

Công tử Vũ hỏi:

- Chỉ gặp qua một lần, người lại nhớ?

Trần đại lão bản do dự, đáp:

- Bởi vì sau khi vị khách đó ghé qua tiểu điếm, tiểu điếm bị hủy diệt, Phượng Hoàng tập cũng bị hủy diệt, tôi...

Lão đột nhiên có cảm giác cổ họng khô ran, không ngừng ho, ho sặc sụa gân xanh trên mặt nổi lộ, trong mắt lại phảng phất đang chảy nước mắt.

May mắn là Công tử Vũ đã khoát tay:

- Mời ngồi.

Trác phu nhân lập tức đỡ lão, dịu dàng thốt:

- Bọn ta ngồi bên kia, đôi xanh không sợ bị lửa thiêu, chuyện quá khứ lão cũng bắt tất giữ trong lòng.

Trần lão bản ấp úng:

- Tôi không... không...

Câu nói còn chưa dứt, đã khóc òa ầm ĩ.

Đương lúc hai đại ca thủ chuẩn bị quyết đấu, người làm chứng lại khóc òa, chuyện đó cũng hiếm thấy.

Thần sắc Công tử Vũ bất động, điềm đạm thốt:

- Trần đại lão bản không những lão thành đôn hậu, hơn nữa kiến thức am tường, làm người chứng nhất định cũng không tệ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Được.

Hắn nói rất bình tĩnh, xem chừng chuyện đó vốn là chuyện đương nhiên.

Công tử Vũ cũng tịnh không lộ xuất vẻ thất vọng, thốt:

- Người thứ ba là chủ nhân của “Tàng Trân các chủ”, Nghệ Bảo Phong Nghệ lão tiên sinh.

Bên ngoài cửa cũng lập tức có người hô to:

- Mời Nghệ lão tiên sinh.

Một lão nhân vận cẩm y hoa phục ngẩng cao đầu, lúc nhìn Phó Hồng Tuyết, trong mắt dâng đầy oán độc hận cừu.

Vô luận là dạng người nào, nếu thấy kẻ giết chết con mình ngay trước mặt, còn có thể nói gì.

Nghệ Bảo Phong đã ngồi xuống, ngồi kế bên Trần đại lão bản đang đắm lệt, ánh mắt vẫn còn nhìn Phó Hồng Tuyết chăm chăm.

Công tử Vũ thốt:

- Nghệ lão tiên sinh là võ lâm tiền bối, không những biết nhiều về bảo vật, hơn nữa còn biết đánh giá con người.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta biết.

Công tử Vũ thốt:

- Có thể mời Nghê lão tiên sinh đến làm chứng cho bọn ta, thật sự là vinh hạnh của bọn ta.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đúng.

Công tử Vũ hỏi:

- Ta mời ba vị đó đến làm chứng, người không phản đối chứ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Công tử Vũ thốt:

- Cao thủ tương tranh, chỉ cần có bất mãn là có thể thua hoàn toàn, cho nên cả tâm tình đều không thể có nửa điểm ảnh hưởng.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết.

Công tử Vũ hỏi:

- Bọn họ đều không ảnh hưởng tới người?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không.

Công tử Vũ nhìn hấn, trong mắt không ngờ vẫn không để lộ vẻ thất vọng.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết hoàn toàn không có biểu tình gì. Ba người đó là cừu nhân của hấn cũng được, là tình nhân của hấn cũng được, khóc cũng được, cười cũng được, hấn hoàn toàn không để trong tâm, bởi vì hấn căn bản không nghe gì, không thấy gì.

Trận quyết đấu này công bình cũng được, không công bình cũng được, hấn cũng không thèm để ý.

Trác phu nhân nhìn hấn đăm đăm, Nghê Bảo Phong và Trần đại lão bản cũng nhìn hấn, thần sắc mỗi người đều rất kỳ quái, cũng không biết là kinh ngạc? Hay sợ hãi?

Hay là bội phục?

Thần sắc của Công tử Vũ lại vẫn bất động, thốt:

- Người thứ tư là Như Ý đại sư của Cửu Hoa sơn.

Bên ngoài cửa đương nhiên có người hô to:

- Mời Như Ý đại sư.

Nhìn thấy người đó từ từ đi vào, mặt Phó Hồng Tuyết đã có biến đổi, chừng như cảnh giới đề phòng bất bại, đã đột nhiên đổ sụp.

THIÊN NHAI MINH NGUYỆT ĐẠO

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trận Chiến Cuối Cùng

Tích tại cửu giang thượng,
dao vọng Cửu Hoa Phong.
Thiên hà quái lục thủy,
tú xuất cửu phù dung.
Ngã dục nhất huy thủ,
thùy nhân khả tướng tông.
Quân vi Đông đạo chủ,
ư thử ngọa vân tùng.

- Lý Bạch -

Bản dịch của Đông A:
Trên Cửu giang xưa trước,
Chín ngọn hoa ngược trôi.
Sông trời treo nước biếc,
Nở chín đóa phù dung.
Ta muốn hua tay vẫy,
Ai người ừng tới cùng.
Người làm Đông đạo chủ,
Ở đây ngọa mây tùng.

Cửu Hoa sơn cách bốn chục dặm phía Tây nam huyện An Huy, Thanh Dương, được coi là Lăng Dương nhị địa.

Thời Tam Quốc, Tôn Ngô phân làm huyện thành Trí Lâm, thời Tùy là Cảnh Chí, đến đời Đường trở thành Thanh Dương huyện, đặt tên từ những đồi núi xanh ngắt trùng trùng, thuộc phủ Trì Châu, biên giới với Quý Trì.

Cửu Hoa sơn phía Nam nhìn về Lăng Dương, phía Tây đối diện Thu Phố, phía Bắc tiếp thông lộ Ngũ Khê, phía Đông giáp Hãm Long Khẩu, tên xưa là Cửu Tử sơn.

Lý Bạch đời Đường ghé thăm Cửu Tử sơn, lúc thấy đỉnh núi như chín đóa sen nở rộ, mới đổi tên thành Cửu Hoa sơn.

Trong sách vở có ghi rõ: “tên cũ là Cửu Tử sơn, Lý Bạch đời Đường thấy chín ngọn núi như hoa sen nở thành, đổi tên thành Cửu Hoa sơn”.

Sổ bạ của huyện Thanh Dương cũng có ghi chép: “núi cách huyện bốn chục dặm, bốn mươi tám ngọn núi có tên, mười bốn nham, năm động, mười một thung lũng, mười tám hệ, hai cao nguyên, cùng tất cả những thạch trì đó đây đưa địa danh trở thành một thắng cảnh”.

“Tri Hành Kim Nhị” Vương Dương Minh từng đọc thơ giữa núi, cùng thơ Lý Bạch vang danh thiên cổ.

Thi tiên Lý Bạch đổi tên Cửu Tử sơn thành Cửu Hoa sơn bằng cách làm một bài thơ ghép từng câu của mỗi người, bài thơ đó như sau:

“Diệu hữu phân nhị khí, linh sơn khai cửu hoa”. Lý Bạch.

“Tầng tiêu át trì nhật, bán bích minh triều lưu”. Cao Vụ.

“Tích tuyệt hạ thụ yêu, phi lưu dục dương nhai”. Vi Cực Dư.

“Thanh hùng ngọc thụ sắc, phiên diêu vũ nhân gia”. Lý Bạch.

Cửu Hoa sơn không những là đất ngâm vịnh của thi nhân, cũng là đạo trường của Địa Tạng Vương Phật gia.

“Địa Tạng thập luân kinh: an nhẫn bất động như đại địa, tinh lực thâm mật như bí tạng”. Thủ danh Địa Tạng.

“Đại Thừa Phật Kinh” có ghi chú: “Địa Tạng nhận lời giao phó của Thích Ca, lệnh cứu độ lục đạo chúng sinh, quyết bất thành Phật, thường hiện thân trong địa ngục, cứu khổ nạn của chúng sinh, thế xưng U Minh giáo chủ”.

“Địa Tạng Bốn Nguyên Kinh”, quyển hai, có ghi chú: “Phật thắng thiết lợi thiên vi mẫu thuyết pháp, hậu triệu Địa Tạng đại sĩ vĩnh vị U Minh giáo chủ, sử thế thượng hữu thân giả giai đắc báo bốn tiến thân, uy đăng cực lạc”.

Bốn thư đó nói nhiều về thuyết địa ngục bách tiến công đức, hiếu kinh Phật môn.

Trong kinh có nói Địa Tạng Vương bồ tát cứu độ chúng sinh, bất không thể, bất thành phong chi hoảng nguyện, cố danh “Địa Tạng Bốn Nguyện”.

Cho nên Cửu Hoa kiếm phái không những kiếm thuật tinh tuyệt, đồng thời cũng có sự lãng mạng của thi nhân, cùng sự huyền bí của Phật gia.

Trong thất đại kiếm phái của võ lâm, tịnh không bao gồm Cửu Hoa sơn, bởi vì môn hạ đệ tử Cửu Hoa sơn vốn cực ít, hành tung càng ít khi xuất hiện trên giang hồ.

Từ nhiều năm trước, trong giang hồ đã có truyền thuyết Cửu Hoa phái đã cùng U Linh giáo hợp lại, đồng thời cung phụng hai vị tổ sư, một vị là Địa Tạng Vương bồ tát, vị kia là thi sĩ Lý Bạch phong lưu, cao tuyệt thiên cổ.

Nghe nói vị Thanh Liên Cư Sĩ đó không những là thi tiên, cũng là kiếm tiên, Cửu Hoa kiếm pháp là của ông ta truyền lại, đến mấy trăm năm sau, trong giang hồ lại xuất hiện vị kỳ hiệp Lý Mộ Bạch, cũng là truyền nhân đích hệ của Cửu Hoa phái.

Những truyền thuyết đó làm cho Cửu Hoa phái trong tâm tưởng và tai mắt của giang hồ càng biến thành thần bí hơn. Môn đệ Cửu Hoa môn đã ít, hành tung cũng càng quý bí, gần đây cơ hồ đã tuyệt tích giang hồ.

Nhưng những điều đó lại không phải là nguyên nhân làm Phó Hồng Tuyết thất kinh, cái làm cho hấn giật thót mình, là con người Như Ý đại sư.

Như Ý đại sư vận bạch bào, đi hài rơm, đội ma đỉnh, thần tình nghiêm túc, chấp tay cung kính, nhìn thấy không còn nghi ngờ gì nữa là một người xuất gia tu vi cực thâm, một nữ nhân xuất gia.

Bà ta xem ra phảng phất cũng đã trung niên.

Thân người vừa phải, dung mạo đoan chính, cử chỉ quy củ lễ độ, biểu tình trên mặt nghiêm túc, tịnh không có chỗ nào trên người đặc biệt hấp dẫn, càng không có chỗ nào làm cho người ta thất kinh. Vô luận lọt vào mắt ai, bà ta chỉ bất quá là một ni cô trung niên tu vi nghiêm cẩn, tịnh không có điểm gì khác với ngàn ngàn vạn vạn ni cô thanh y cần thủ trong Phật môn.

Nhưng trong mắt của Phó Hồng Tuyết mà nhìn, lại hoàn toàn khác biệt.

Dung mạo bà ta tuy bình phàm đoan trang, đôi tay ngọc lại đẹp như hoa xuân, mềm mại không xương, chân bà ta mang hài, không mang vớ, để lộ ngón chân ngọc ngà thon thả trắng như sương tuyết, càng làm cho người thấy mê hồn choáng váng. Tầng bào bạch bố của bà ta rộng rãi mềm mại, không nhiễm chút bụi trần, bao phủ gần như toàn bộ thân thể bà ta.

Không ai có thể có ảo tưởng về một ni cô trung niên tu vi nghiêm cẩn như vậy, không ai tưởng tượng về thân thể dưới tấm tầng bào ra sao.

Phó Hồng Tuyết lại không thể không tưởng.

Thân thể mỹ miều trong tầng bào trắng như tuyết giắt trên lan can hồ tắm, tiếng hơi thở rên rỉ trong bóng đêm, vòng tay ấm áp mịn màng, đôi tay đó đã dẫn hần tiến nhập mộng cảnh.

Hần càng không thể không đem con người xuất gia đạo mạo uy nghiêm trước mắt mà liên tưởng tới nữ nhân vừa thành thực vừa ngập tràn khát vọng đêm hôm qua, tuy hần luôn cấm đoán mình tưởng tới, nhưng hiện tại không thể không tưởng.

Tuy hần đối với mọi chuyện đều đã có thể không hỏi không han không động không dậy, nhưng ni cô trung niên quy củ nghiêm túc đó lại đã làm cho từng phân da thịt trên người hần đại loạn, hần đã có cảm giác môi mình khô rát, tim đập thành thịch, cơ hồ vô phương khống chế.

Như Ý đại sư chỉ điềm đạm nhìn hần một cái, khuôn mặt đoan trang nghiêm túc vẫn không có biểu tình gì.

Phó Hồng Tuyết cơ hồ nhịn không nổi, muốn xông lại, vạch tầng y của bà ta, nhìn xem bà ta có phải là nữ nhân đêm qua hay không, nhưng hần còn miễn cưỡng nhẫn nại.

Hần phảng phất nghe bà ta hỏi:

- Vị đó có phải là Phó Hồng Tuyết thí chủ danh chấn thiên hạ?

Hần phảng phất nghe mình hồi đáp:

- Đúng, ta là Phó Hồng Tuyết.

Trác phu nhân nhìn bọn họ, biểu tình trong mắt giảo hoạt quỷ quyệt.

... Nàng có phải đã biết chuyện của bọn họ?

Nàng đột nhiên cười nói:

- Đại sư trú ngụ ở Cửu Hoa sơn, nghĩ không ra không ngờ cũng nghe danh Phó đại hiệp.

Như Ý đại sư đáp:

- Bần tăng tuy thân tại phương ngoại, đối với chuyện trong giang hồ, lại tịnh không lạ lẫm gì cho lắm.

Trác phu nhân lại hỏi:

- Đại sư lúc trước đã từng gặp qua hãn?

Như Ý đại sư trầm ngâm, không ngờ lại gật đầu, đáp:

- Phảng phất đã gặp qua một lần, chỉ là lúc đó trời mờ tối, tịnh không nhìn rõ.

Trác phu nhân mỉm cười.

- Đại sư tuy không nhìn thấy hãn rõ lắm, hãn lại nhất định nhìn thấy đại sư rất rõ.

Như Ý đại sư thốt:

- Ồ?

Nụ cười của Trác phu nhân càng quý bí:

- Bởi vì vị Phó đại hiệp đó có dạ nhãn, vật trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy rõ.

Trên mặt Như Ý đại sư phảng phất dâng lên một thứ biến hóa kỳ quái.

Tâm Phó Hồng Tuyết cũng chùn xuống. Đêm qua trong bóng tối, hãn tịnh không nhìn thấy rõ, chỉ bất quá ẩn ước thấy được vóc dáng.

Hãn chưa nghĩ qua điểm đó, hiện tại mới phát hiện nhãn lực của hãn bất tri bất giác đã chịu tổn thất, đó nhất định là tổn thất xảy ra sau khi hãn nhìn thấy lão nhân trong tú sắt.

Có lẽ nào trong ánh mắt của lão nhân đó, có thứ ma lực gì đó có thể làm cho cảm giác của người ta biến thành trì độn?

Tại sao lão không chịu để Phó Hồng Tuyết nhìn thấy nữ nhân trong bóng tối?

Tại sao phải để nàng đợi hãn trong bóng tối?

Hai người làm chứng cuối cùng cũng đã được Công tử Vũ mời vào, Phó Hồng Tuyết lại không chú ý coi hai người đó là ai.

Tâm của hắn đã loạn, hắn không thể quên chuyện đêm qua, cũng không thể coi một người đàn bà là công cụ.

Tiếng khóc bi ai của Trần đại lão bản, nhãn thần oán độc của Nghê Bảo Phong, đột nhiên đã biến thành những thứ làm cho hắn vô phương chịu đựng nổi.

Còn có thanh kiếm đỏ tươi.

Thanh kiếm đó làm sao lại lọt vào tay Công tử Vũ? Kiếm trong tay y, còn người Yến Nam Phi ở đâu?

Giữa hai người đó, có mối quan hệ thần bí gì?

Công tử Vũ vì sao cho đến bây giờ vẫn không chịu lộ xuất bộ mặt thật?

Đuốc cháy bùng bùng, trên thạch đài sáng như ban ngày. Phó Hồng Tuyết chung quy đã đi lên thạch đài, tay nắm chặt đao, còn nắm chặt hơn so với lúc bình thường. Khi hắn bị thương phần não, thống khổ đơn độc, chỉ có thanh đao đó mới có thể cho hắn lực lượng an định.

Đối với hắn mà nói, giữa hắn và đao đã có một thứ cảm tình kỳ dị, một thứ cảm tình vĩnh viễn không có ai hiểu rõ được, không những hồ tương thấu hiểu, mà còn hồ tương tín nhiệm.

Công tử Vũ ngưng thị nhìn hắn, gằn từng tiếng:

- Hiện tại ngươi lúc nào cũng có thể bật đao.

Hiện tại kiếm của y đã trong tay. Vô luận là ai nhìn cũng thấy, lòng tự tin của y hơn xa so với Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Ngươi có thể đợi một chút không?

Công tử Vũ đáp:

- Ta có thể đợi, chỉ bất quá vô luận đợi đến bao lâu, kết quả thắng bại cũng không thể cải biến.

Phó Hồng Tuyết không lắng nghe câu nói của y, đột nhiên quay mình bước xuống thạch đài, bước đến trước mặt Như Ý đại sư.

Như Ý đại sư ngẩng đầu nhìn hắn, hiển nhiên vừa kinh ngạc, vừa nghi hoặc.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đại sư đến từ đâu?

Như Ý đại sư đáp:

- Từ Cửu Hoa sơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vương tử đến từ đâu?

Như Ý đại sư đáp:

- Đến từ Tân La.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ông ta từ bỏ mọi tôn vinh, là vì sao?

Như Ý đại sư đáp:

- Xả thân học Phật.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đã xả thân học Phật, sao lại không thành Phật?

Như Ý đại sư đáp:

- Chỉ vì phổ độ chúng sinh.

Thần tình của bà ta đã dần dần hòa hoãn, thần tình cũng càng nghiêm trang, người khác căn bản nghe không hiểu bọn họ nói gì.

Nguyên lai thời Đường Cao Tôn từng phát binh trợ giúp Tân La bình loạn. Tân La vương tử Kim Kiều Giác từ bỏ tôn vinh, đến Cửu Hoa Sơn học Phật, tu đạo một mình trên Cửu Hoa sơn, sinh ra sự tích Địa Tạng Vương bồ tát hóa thân, đến năm Trinh Nguyên thứ mười một đời Đường Đức Tôn thì ông viên tịch, lúc lâm chung hiện hình như trong tượng Địa Tạng Vương bồ tát, người đời truyền là nhục thân đã đắc đạo, nên xây Nhục Thân Bảo Điện trên núi. Bốn mặt Bảo Điện rực sáng, tường vàng vách ngọc, bốn góc có đồng cang màu chu sa minh thúy, bên trong có đèn thần dầu thánh, an hòa tĩnh mịch.

Nhiều Cửu Hoa đệ tử xuất thân từ đó.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Thánh thể của vương tử ở đâu?

Như Ý đại sư đáp:

- Vẫn còn ở Cửu Hoa sơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vương tử phổ độ chúng sinh, còn đại sư?

Như Ý đại sư đáp:

- Bàn ni cũng có nguyện vọng đó.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nếu như vậy, những mong đại sư ban phước, để tâm tình ta tĩnh lặng.

Như Ý đại sư chấp tay:

- Được.

Bà ta quả nhiên thò tay móc ra từ trong ngực áo một cái bình gỗ nhỏ, rảy nhiều giọt dầu thánh, dịu dàng xoa trên má và lưng bàn tay của Phó Hồng Tuyết, trong miệng lầm bầm Phật hiệu, lại hỏi:

- Người có nguyện vọng gì?

Phó Hồng Tuyết thốt nhỏ:

- An nhĩn bất động như mặt đất, tĩnh lự thâm mật như bí tàng.

Lòng bàn tay của Như Ý đại sư vỗ nhẹ trên đầu hãn:

- Được, người đi đi.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Được, ta đi.

Hãn ngẩng đầu, khuôn mặt tiêu tụy trắng nhợt lóe sáng, không phải là ánh dầu, mà là một thứ ánh sáng an tường tĩnh tại kỳ lạ.

Hãn lại bước lên thạch đài, lúc bước qua mặt Trác phu nhân, đột nhiên thốt:

- Hiện tại ta đã biết.

Trác phu nhân hỏi:

- Biết cái gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Biết là người.

Sắc mặt Trác phu nhân đột nhiên biến đổi:

- Người còn biết gì nữa?

Phó Hồng Tuyết mỉm cười.

Trác phu nhân hỏi:

- Người... làm sao người biết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tĩnh lự thâm mật như bí tàng.

Hắn bước lên thạch đài, đối diện Công tử Vũ, không những bình tĩnh như bàn thạch, hơn nữa cơ hồ không thể khuấy động như mặt đất.

Lưng bàn tay cầm kiếm của Công tử Vũ đã nổi gân xanh.

Phó Hồng Tuyết nhìn y, đột nhiên thốt:

- Người đã từng bại qua, hà tất lại phải cầu bại?

Tròng mắt Công tử Vũ co thắt, đột nhiên hét lớn, kiếm đã bay ra khỏi vỏ, kiếm quang đỏ tươi, như lần chớp đỏ bay tới.

Chỉ có người có nhãn lực sắc bén nhất, mới có thể thấy trong lần chớp đỏ đó phảng phất có đao quang mờ nhạt.

“Đình” một tiếng, mọi động tác đột nhiên ngưng kết, vạn sự vạn vật giữa mặt đất, trong phút giây đó, đều đã toàn bộ dừng hẳn.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã chui vào vỏ.

Kiếm của Công tử Vũ chỉ cách yết hầu của hắn một phân, lại không đâm tới, cả người y cũng đã đột nhiên cứng đờ ngưng kết.

Sau đó cái mặt nạ đồng trên mặt y từ từ xé làm hai, để lộ khuôn mặt y, một khuôn mặt anh tuấn thanh tú, lại ngập tràn vẻ kinh hãi khủng bố.

Lại nghe “đình” một tiếng, mặt nạ văng xuống đất, kiếm cũng rơi xuống đất.

Con người đó chính là Yến Nam Phi.

Ánh lửa lập lòe không ngừng, trong đại điện lại bất động như phần mộ.

Yến Nam Phi chung quy cũng mở miệng, hỏi:

- Người biết từ hồi nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không lâu.

Yến Nam Phi hỏi:

- Lúc bạt đao đã biết là ta?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Yến Nam Phi thốt:

- Cho nên người đã có lòng tin tất thắng.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì trong tâm ta không động không loạn.

Yến Nam Phi thở dài âm ảm:

- Người đương nhiên có lòng tin, bởi vì ta nên chết dưới tay người.

Y lượm trường kiếm lên, cầm bằng hai tay đưa sang:

- Mời, mời xuất thủ.

Phó Hồng Tuyết ngưng thị nhìn y, hỏi:

- Hiện tại đó đã là tâm nguyện của người?

Yến Nam Phi đáp:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết điềm ảm thốt:

- Vậy thì hiện tại người đã như người chết, ta hà tất phải xuất thủ nữa.

Hắn quay mình, không nhìn tới Yến Nam Phi một lần. Chỉ nghe sau lưng có tiếng thở dài, máu tươi bắn tung tóe, máu tươi bắn tới chân hắn.

Hắn vẫn không quay đầu, trên khuôn mặt trắng nhợt lại lộ xuất một thứ bi thương không bờ bến.

Hắn biết kết quả đó. Có rất nhiều kết quả vốn ai ai cũng đều vô phương cải biến, cả mệnh vận con người cũng như vậy.

Mệnh vận của hắn hôm nay thì sao?

Người thứ nhất đứng lên là Như Ý đại sư, mỉm cười thốt:

- Thí chủ đã thắng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đại sư có quả thật là như ý?

Như Ý đại sư trầm mặc.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nếu đại sư cũng vị tất như ý, làm sao biết ta đã thắng rồi?

Như Ý đại sư thở dài nhẹ nhàng:

- Không sai, thắng hay thua? Như ý? Hay không như ý? Có ai biết được?

Song thủ bà ta chấp lại, cúi đầu niệm Phật hiệu, từ từ đi ra.

Lúc Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, trong đại sảnh đột nhiên chỉ còn lại một mình Trác phu nhân.

Nàng đứng nhìn hắn, đợi đến lúc hắn quay đầu, mới từ từ thốt:

- Ta biết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người biết?

Trác phu nhân đáp:

- Thắng là thắng, thắng được thưởng, thua phải chết, điều đó một chút cũng không giả được.

Nàng cũng thở dài:

- Hiện tại Yến Nam Phi đã chết, người đương nhiên là...

Phó Hồng Tuyết ngắt lời nàng:

- Hiện tại Yến Nam Phi đã chết, còn Công tử Vũ?

Trác phu nhân đáp:

- Yến Nam Phi là Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có thật không?

Trác phu nhân hỏi:

- Không phải sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tuyệt không phải.

Trác phu nhân mỉm cười, đột nhiên chỉ tay về phía sau lưng hẳn:

- Người nhìn xem cái gì.

Đằng sau lưng hẳn, có một tấm gương đồng cực lớn từ dưới đài kéo lên.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Là một tấm gương đồng.

Trác phu nhân hỏi:

- Trong gương có gì?

Trong gương còn có người. Phó Hồng Tuyết đứng trước gương, bóng người hẳn trong gương.

Trác phu nhân hỏi:

- Hiện tại người thấy gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Thấy chính ta.

Trác phu nhân thốt:

- Cái người thấy là Công tử Vũ, bởi vì hiện tại người là Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc.

Nàng nói hắn là Công tử Vũ, hắn không ngờ lại trầm mặc.

Có khi trầm mặc cũng là cách kháng nghị không lên tiếng, nhưng thông thường thì không phải.

Trác phu nhân thốt:

- Người thông minh tuyệt đỉnh, lúc Như Ý đại sư xoa dầu trên tay người, đã đoán được nữ nhân đêm qua không phải là bà ta, mà là ta.

Phó Hồng Tuyết vẫn trầm mặc.

Trác phu nhân thốt:

- Cho nên hiện tại người nhất định cũng có thể nghĩ ra vì sao người lại là Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Hiện tại ta thật sự là Công tử Vũ?

Trác phu nhân đáp:

- Ít nhất hiện tại là vậy.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Phải đến khi nào thì ta không còn là Công tử Vũ?

Trác phu nhân đáp:

- Đến lúc trong giang hồ xuất hiện một người mạnh hơn so với người, lúc đó...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lúc đó ta cũng giống như Yến Nam Phi hôm nay?

Trác phu nhân đáp:

- Không sai, đến lúc đó người không những không còn là Công tử Vũ, cũng không còn là Phó Hồng Tuyết. Lúc đó người đã là người chết.

Nàng mỉm cười, nụ cười mê hồn điềm mặt:

- Nhưng ta tin nội trong mười năm trong giang hồ tuyệt không tái xuất hiện người mạnh hơn người, cho nên hiện tại tất cả đều thuộc về người, người đã có thể tận tình hưởng thụ tất cả thanh danh và tài phú, cũng đã có thể tận tình hưởng thụ ta.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nắm chặt:

- Người vĩnh viễn là đàn bà của Công tử Vũ?

Trác phu nhân đáp:

- Vĩnh viễn.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng chăm chăm, tay càng nắm chặt hơn, nắm chặt đao của gã.

Gã đột nhiên bạt đao. Đao quang lóe lên một cái, tấm gương đồng bị chẻ làm hai, giống như cái mặt nạ trên mặt Yến Nam Phi hồi nãy, lúc tấm gương ngã xuống, lộ xuất ra một người, một lão nhân.

Đằng sau tấm gương là một căn phòng tinh nhã, góc phòng có một cái giường nhỏ hoa lệ.

Lão nhân đó đang ngã người trên giường. Lão đã rất già, nhưng đôi mắt lão lại giống như đã được chú ma quần quỳ giữa thiên địa ban phước, vẫn duy trì vẻ trẻ trung.

Đôi mắt đó giống như đôi mắt nhìn Phó Hồng Tuyết qua cái tủ sắt.

Đôi mắt đó lúc này cũng đang nhìn hẳn.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã chui vào vỏ, lưỡi đao cơ hồ vẫn còn trong mắt, nhìn lão chăm chăm:

- Trên thế gian chỉ có một người biết Công tử Vũ chân chính là ai.

Lão nhân hỏi:

- Ai biết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người.

Lão nhân hỏi:

- Tại sao ta lại biết?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì người mới là Công tử Vũ chân chính.

Lão nhân mỉm cười. Nụ cười tịnh không phủ nhận, ít ra kiểu cười đó không phủ nhận.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Công tử Vũ có thanh danh, quyền lực, và tài phú, tuyệt không phải dễ đạt được.

Trên thế gian vốn không có chuyện không làm mà có, đặc biệt là thanh danh, tài phú, và quyền lực.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Một người một khi có những thứ đó, nhất định không chịu để mất.

Người nào cũng vậy.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ tiếc người đã già, thể lực đã suy thoái, người muốn phải bảo vệ tất cả những gì người có, chỉ còn cách kiếm một người thay thế người.

Công tử Vũ mặc nhận.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người người muốn tìm, đương nhiên là người mạnh nhất, cho nên người tìm Yến Nam Phi.

Công tử Vũ mỉm cười:

- Gã đích xác rất mạnh, hơn nữa còn rất trẻ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Cho nên gã không chống nổi sự dụ hoặc của người, chịu làm người thế thân cho người.

Công tử Vũ thốt:

- Gã vốn luôn luôn làm rất tốt.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ tiếc gã đã bại, ở Phượng Hoàng tập, bại dưới đao của ta.

Công tử Vũ thốt:

- Đối với gã mà nói, thật sự rất thất vọng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn đối với người?

Công tử Vũ đáp:

- Đối với ta cũng vậy.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Cũng vậy?

Công tử Vũ đáp:

- Đã có người càng mạnh hơn có thể thay thế gã, ta vì sao lại phải tìm gã nữa?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng ta đáp ứng, chỉ cần gã có thể đánh bại được người, ta còn có thể ủng hộ gã.

Lão cường điệu lần nữa:

- Ta muốn gã đánh bại người, tịnh không muốn gã giết người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bởi vì người muốn người mạnh nhất.

Công tử Vũ đáp:

- Đúng.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Gã nhận thấy trong đao pháp của ta, điểm đáng sợ nhất là bạt đao.

Công tử Vũ nói:

- Cho nên gã khổ luyện bạt kiếm, chỉ tiếc sau một năm gã còn không nắm chắc thắng được người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Cho nên gã càng muốn lấy cho được “Đại Bi Phú” và Khổng Tước Linh.

Công tử Vũ nói:

- Vì vậy gã đã làm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đó cũng là lỗi lầm của gã?

Công tử Vũ đáp:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao?

Công tử Vũ đáp:

- Bởi vì gã không biết hai thứ đó đã lọt vào tay ta rồi.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Công tử Vũ nói:

- Gã cũng không biết, hai thứ đó căn bản không bá đạo như trong truyền thuyết, gã cho dù có đoạt được, vị tất có thể chắc chắn thủ thắng.

Trong truyền thuyết vĩnh viễn mỹ miều tốt đẹp hơn so với sự thật. Phó Hồng Tuyết minh bạch đạo lý đó.

Công tử Vũ thốt:

- Ta từ sớm đã thấy người mạnh hơn gã, bởi vì người có thứ nhẫn lực kỳ quái.

Lão giải thích:

- Người có thể nhẫn nhịn chịu đựng những thống khổ mà người khác vô phương nhẫn nhịn chịu đựng, cũng có thể chống lại những đả kích mà người khác vô phương chống lại.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Cho nên trận chiến đó người vốn hy vọng ta thắng?

Công tử Vũ đáp:

- Cho nên ta mới muốn Trác Tử bồi tiếp người, ta không muốn người quá khẩn trương lúc quyết chiến.

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng. Hiện tại hẳn chung quy đã minh bạch tất cả. Tất cả những chuyện không thể giải thích, vào lúc này đột nhiên đều đã biến thành rất giản đơn.

Công tử Vũ ngưng thị nhìn hẳn:

- Cho nên người hiện tại đã là Công tử Vũ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta chỉ bất quá là người thể thân của Công tử Vũ.

Công tử Vũ thốt:

- Nhưng người đã đoạt được tất cả.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Không ai có thể thật sự đoạt được tất cả những thứ đó, tất cả vĩnh viễn thuộc về người.

Công tử Vũ thốt:

- Cho nên...

Phó Hồng Tuyết xen lời:

- Cho nên ta hiện tại vẫn là Phó Hồng Tuyết.

Tròng mắt Công tử Vũ đột nhiên co thắt, hỏi:

- Người không chịu tiếp thu tất cả những thứ đó?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Tròng mắt hần cũng co thắt, tay nắm chặt đao.

Qua một hồi rất lâu, Công tử Vũ đột nhiên mỉm cười:

- Người thấy ta đã là một lão nhân?

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Công tử Vũ hỏi:

- Năm nay người đã ba mươi lăm ba mươi sáu?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ba mươi bảy.

Công tử Vũ hỏi:

- Người có biết ta bao nhiêu tuổi không?

Phó Hồng Tuyết đoán:

- Sáu mươi?

Công tử Vũ lại cười.

Một kiểu cười rất kỳ quái, lại pha lẫn vẻ bi ai không nói được.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người chưa đến sáu mươi?

Công tử Vũ đáp:

- Năm nay ta cũng ba mươi bảy.

Phó Hồng Tuyết giật mình nhìn y, nhìn những nếp nhăn và râu tóc bạc trắng.

Hần không tin. Nhưng hắn biết, một người suy lão, có lúc bởi vì năm tháng xói mòn, có rất nhiều chuyện có thể đã làm cho người già đi.

Tương tư có thể làm cho con người già, ưu sầu thống khổ cũng vậy.

Công tử Vũ hỏi:

- Người biết vì sao ta già không?

Phó Hồng Tuyết biết.

Dục vọng là thống khổ lớn nhất của nhân loại.

Hần biết, nhưng hắn tịnh không nói ra - đã thấy rõ trước mắt, hà tất phải nói ra.

Công tử Vũ cũng không giải thích. Y biết Phó Hồng Tuyết đã minh bạch ý tứ của y.

“Bởi vì ta muốn quá nhiều, cho nên ta già, cho nên ta mạnh hơn so với người”.

Hắn nói rất uyển chuyển:

- Người nếu không làm Công tử Vũ, người cũng không thể quay trở lại làm Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta thành người chết?

Công tử Vũ đáp:

- Đúng.

Phó Hồng Tuyết ngồi xuống, ngồi đối diện giường.

Hắn rất mệt mỏi. Trải qua trận chiến hồi nãy, một khi là người, tất có cảm giác rất mệt mỏi.

Nhưng trong tâm hắn lại rất phấn chấn, hắn biết tất có thêm một trận chiến, trận chiến này tất càng hung hiểm hơn so với trận chiến hồi nãy.

Công tử Vũ thốt:

- Người còn có thể dẫn đo suy nghĩ...

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta bất tất.

Công tử Vũ thở dài:

- Người nhất định biết ta không không muốn để người chết.

Phó Hồng Tuyết biết. Muốn tìm lại một người như hắn, tuyệt không phải dễ.

Công tử Vũ thốt:

- Chỉ tiếc ta đã không còn đất chọn lựa.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta cũng không.

Công tử Vũ thốt:

- Người cái gì cũng đều không có.

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận.

Công tử Vũ thốt:

- Người không có tài phú, không có quyền lực, không có bằng hữu, không có thân nhân...

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta chỉ có cái mạng.

Công tử Vũ thốt:

- Người còn có một thứ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn có thứ gì?

Công tử Vũ đáp:

- Thanh danh.

Y lại cười:

- Người cự tuyệt ta, ta không những phải lấy mạng người, còn phải hủy diệt thanh danh của người, ta có rất nhiều phương pháp.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người cái gì cũng có.

Công tử Vũ cũng không phủ nhận.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người có tài phú, có quyền lực, cao thủ dưới tay như mây...

Công tử Vũ thốt:

- Ta muốn giết người, có lẽ tịnh không cần bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người cái gì cũng có, chỉ thiếu một thứ.

Công tử Vũ thốt:

- Ồ?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người không có sinh thú.

Công tử Vũ cười.

Phó Hồng Tuyết nói tiếp:

- Cho dù thanh danh của Công tử Vũ có thể vĩnh viễn trường tồn, người cũng đã là người chết.

Tay Công tử Vũ nắm chặt.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Không có sinh thú, là không có đầu chí. Cho nên người có giao thủ với ta, không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định bại.

Công tử Vũ vẫn còn cười, nụ cười lại đã cứng đờ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người nếu dám đứng lên cùng ta đánh một trận, nếu có thể thắng ta, ta thật sự giao cả cuộc đời này cho người, cũng không oán hận.

Hắn cười lạnh, nói tiếp:

- Nhưng người không dám.

Hắn chăm chăm nhìn Công tử Vũ. Trong tay hắn có đao, trong mắt có đao, trong lời cũng có đao.

Công tử Vũ quả nhiên không đứng dậy. Có phải bởi vì y thật sự không thể đứng dậy? Hay là vì bàn tay của Trác phu nhân? Tay của nàng đã ấn lên vai y.

Phó Hồng Tuyết đứng dậy quay mình, từ từ đi ra.

Công tử Vũ nhìn hắn bước ra.

Tư thế hắn bước vẫn vững về kỳ quái, nhưng lúc người khác nhìn hắn, trong mắt lại chỉ có vẻ sùng kính.

Vô luận là ai nhìn bộ dạng của hắn lúc đó.

Tay của hắn nắm chặt cán đao, lại không rút ra.

... Ta không giết người, chỉ vì người đã là người chết.

Một người nếu tâm đã chết, cho dù xác thân còn tồn tại, cũng vô dụng, hắn biết vì sao nàng ấn giữ Công tử Vũ, bởi vì nàng không muốn gặp lại những ngày như vậy.

Nàng vĩnh viễn là đàn bà của Công tử Vũ. Trong tâm nàng, Công tử Vũ chân chính chỉ có một người. Vĩnh viễn không có ai khác có thể thay thế, chết cũng được, đều vĩnh viễn không có ai khác có thể thay thế.

Cho nên nàng nguyện ý vì y mà làm bất cứ chuyện gì.

Một điểm đó y có thể minh bạch không? Phải đợi đến lúc nào mới minh bạch?

Tơ tằm xuân vì sao nhất định phải đợi đến lúc chết mới có thể hết tận?

* * * * *

Tịch dương tây hạ, Phó Hồng Tuyết đứng trong tịch dương đằng trước Khổng Tước sơn trang đồ nát, bóng tối lạnh lẽo mờ mịt khắp nơi.

Hắn rút ra một mảnh giấy, đặt trước mộ phần của băng hữu hắn.

Giấy trắng như tuyết, chữ đen chết chóc.

Đó là bản cáo phó Công tử Vũ, truyền ra khắp thiên hạ, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng chấn động khắp thiên hạ.

Bụi lại hoàn bụi, đất lại về đất, người luôn luôn phải chết.

Hắn thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời. Bóng tối dần dần dày đặc, màn đêm đã cận kề.

Trong tâm hắn đột nhiên có cảm giác thanh bình, bởi vì hắn biết sau khi màn đêm buông xuống, minh nguyệt lại dâng cao.

* * * * *

Rượu trong chén, chén trong tay.

Công tử Vũ ngồi đối diện song cửa sổ, bên ngoài có thanh sơn thúy cốc, một câ y cầu nhỏ bắc ngang dòng suối.

Một bàn tay ấn trên vai y, mỹ lệ, ôn nhu.

Nàng dịu dàng hỏi:

- Chàng từ hồi nào đã quyết tâm chịu làm chuyện như vậy?

- Đến khi ta chân chính nghĩ ra.

- Nghĩ ra cái gì?

- “Một người sống để làm gì?” - Tay của y cũng nhẹ nhàng ấn trên tay nàng. - “Người sống, chỉ bất quá vì để mình an tâm khoái lạc, nếu cả sinh thú cũng không có, cho dù có thể bảo tồn thanh danh, tài phú, và quyền lực vĩnh viễn, còn có thể dùng làm gì?”

Nàng biết y đã thật sự nghĩ ra.

Hiện tại người khác tuy đều nghĩ y đã chết, nhưng y lại vẫn sống, thật sự sống, bởi vì y đã hiểu cách hưởng thụ sinh mệnh.

Một người nếu thật sự hiểu cách hưởng thụ sinh mệnh, cho dù chỉ có thể sống một ngày, cũng đã đủ quá rồi.

- Có thể nói bọn Công Tôn Đồ nhất định không sống lâu.

- Vì sao?

- Bởi vì ta đã hạ một thứ độc trong tâm chúng.

- Độc?

- Đó là tài phú và quyền lực của ta.

- Chàng nghĩ bọn chúng nhất định vì tranh đoạt những thứ đó mà chết?

Y lại cười. Nụ cười càng ôn nhu, càng đằm đằm.

Nàng biết tại sao y phải làm như vậy, bởi vì y phải chuộc tội với nàng, trong tâm y mới an tâm và khoái lạc.

Hiện tại tất cả đều đã thành quá khứ.

Y ôm rượu, đối diện trời xanh, lại không hỏi mình minh nguyệt ở đâu.

Y đã biết minh nguyệt của y ở đâu.

* * * * *

Một gian nhà nhỏ tịch tịch, một nữ nhân tịch tịch.

Sinh hoạt của ả tịch tịch gian khổ, nhưng ả tịnh không oán trời hận đất, bởi vì ả đã an tâm, mình ả có thể dùng lao lực của chính mình để sinh sống qua ngày, đã không còn phải bán thân mình.

Có lẽ tịnh không phải khoái lạc, nhưng ả đã học cách nhẫn nhịn chịu đựng.

Trong sinh mệnh vốn có nhiều chuyện không như ý, vô luận là ai cũng đều nên học cách nhẫn nhịn chịu đựng.

Hiện tại một ngày đã trôi qua, một ngày rất bình đạm.

Ả khiêng giỏ quần áo, bước về phía đầu con lạch nhỏ, ả nhất định phải giặt bộ y phục lam lũ này sạch sẽ, mới chịu nghỉ.

Mái tóc ả cài chùm hoa lài nho nhỏ, đó là thứ hương thụ xa xỉ duy nhất của ả, ả cúi đầu nhìn, đột nhiên thấy trong dòng nước trong vắt có in một bóng người.

Một người cô độc, một thanh đao cô độc.

Tim của ả bắt đầu đập mạnh, ả ngẩng đầu lên một chút, thấy bàn chân trắng nhợt.

Tim ả lại cơ hồ lập tức muốn ngừng đập, ả đã lâu rồi không còn hy vọng có một ngày trong đời mình còn có hạnh phúc. Nhưng hiện tại hạnh phúc đã đột nhiên xuất hiện trước mắt ả.

Bọn họ lẳng lặng nhìn nhau trân trân, cả một hồi lâu không ai mở miệng, hạnh phúc chừng như nụ hoa chớm nở trong ánh mắt đăm đăm của bọn họ.

Ngay giây phút đó, trên thế gian còn có thứ ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được hạnh phúc và khoái lạc của bọn họ?

Hiện giờ minh nguyệt đã dâng cao.

Minh nguyệt ở đâu có?

Chỉ cần tâm còn chưa chết, minh nguyệt ở trong tâm.

Xin xem tiếp Biên Thành Đạo Thanh

Table of Contents

- [Chương 1: Người Đến Từ Cuối Trời](#)
- [Chương 2: Nụ Tầm Xuân Cuối Trời](#)
- [Chương 3: Lầu Cao Trăng Sáng](#)
- [Chương 4: Ngón Cái Của Bàn Tay Đen](#)
- [Chương 5: Khống Tước](#)
- [Chương 6: Trước Trận Quyết Đấu](#)
- [Chương 7: Quyết Đấu](#)
- [Chương 8: Khống Tước Sơn Trang](#)
- [Chương 9: Một Dao Lấy Mạng](#)
- [Chương 10: Thay Đổi](#)
- [Chương 11: Minh Nguyệt Ở Đâu](#)
- [Chương 12: Giữa Sinh Và Tử](#)
- [Chương 13: Thiên Vương Trảm Quỷ Dao](#)
- [Chương 14: Trả Trước Giết Sau](#)
- [Chương 15: Thiên Long Cổ Tự](#)
- [Chương 16: Chuông Tang](#)
- [Chương 17: Tuyệt Vọng](#)
- [Chương 18: Tình Đến Lúc Nồng, Tình Chuyển Bạc](#)
- [Chương 19: Dao Phủ Thủ](#)
- [Chương 20: Đại Sư Và Cầm Đồng](#)
- [Chương 21: Thoát Khỏi Lồng Chim](#)
- [Chương 22: Công Tử Vũ](#)
- [Chương 23: Thần Bí Lão Nhân](#)
- [Chương 24: Trận Chiến Cuối Cùng](#)